วิทยานิพนธ์

ภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้

IMAGE OF IDENTITY PRESENTATION OF PRETTY GIRLS

นางสาวอารีวรรณ หัสดิน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2551

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยาประยุกต์)

ปริญญา

สังคมวิทยาประยุกต์ | สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

สาขา | **ภาควิชา**

เรื่อง ภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้

Image of Identity Presentation of Pretty Girls

นามผู้วิจัย นางสาวอารีวรรณ หัสดิน

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก .....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์โสวัตรี ณ ถลาง, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม .....

(รองศาสตราจารย์ปพาณี ฐิติวัฒนา, คม., สค.ม.)

หัวหน้าภาควิชา .....

(อาจารย์สุรพันธ์ เพชราภา, สค.ม.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

.....

(รองศาสตราจารย์วินัย อาจคงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ..... **เดือน** ..... **พ.ศ.** .....

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้

Image of Identity Presentation of Pretty Girls

โดย

นางสาวอารีวรรณ หัสดิน

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยาประยุกต์)
พ.ศ. 2551

อารีวรรณ หัสดิน 2551: ภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยาประยุกต์) สาขาวิชาสังคมวิทยาประยุกต์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาตราจารย์โสวัตรี ณ ถลาง, Ph.D. 313 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพ และรูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพพริตตี้ โดยใช้แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกคนในอาชีพ (พริตตี้) จำนวน 15 คน การใช้แนวคำถามปลายเปิดสำหรับคนนอกอาชีพ จำนวน 50 คน เสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method) โดยการใช้แบบสอบถามสำหรับคนนอกอาชีพจำนวน 100 คน

ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้มี 6 เส้นทางหลัก คือ 1) เพื่อน 2) คนรู้จัก(ที่บริษัท) 3) บริษัทรับจัดงาน หรือ Event Organizer 4) บริษัทจัดหานายแบบนางแบบ หรือ โมเดลลิ่ง 5) สมัครด้วยตนเอง 6) อินเตอร์เน็ต อนึ่ง ปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพ คือ 1) ค่านิยม 2) การหารายได้พิเศษ 3) การประชาสัมพันธ์ของสื่อ 4) กลยุทธ์ทางการตลาด 5) โอกาสทางด้านอาชีพอื่น ๆ ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพมีจุดร่วมทั้งในด้านลบและด้านบวกที่คล้ายกัน รูปแบบการนำเสนอตัวตนของพริตตี้ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ในขณะหางานรูปแบบการนำเสนอตัวตนของพริตตี้จะขึ้นอยู่กับความต้องการของกลุ่มผู้ว่าจ้างและตัวสินค้ามากกว่า และมีการนำเสนอ 3 ด้านหลัก ๆ คือ บุคลิกภายนอก ความเป็นมืออาชีพ และจุดเด่นของตนเอง ในขณะที่รูปแบบการนำเสนอตัวตนขณะทำงาน พริตตี้จะนำเสนอตัวตนในด้านความรับผิดชอบที่จะมีภาพลักษณ์ว่าเป็นพริตตี้ที่ดี และในขณะทำงานจะสามารถพบตัวตนที่แท้จริงอยู่ สามารถเห็นได้จากวิธีสร้างสัมพันธไมตรีกับลูกค้าและเพื่อนร่วมงาน

ผลการวิจัยยังพบว่า ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ว่าจะให้มีภาพลักษณ์ออกมาในทิศทางใด คือ บริษัทผู้ว่าจ้างพริตตี้ (บริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์) และบริษัทรับจัดงาน รวมไปถึงสื่อมวลชนที่เป็นผู้นำเสนอข่าวต่าง ๆ ในอาชีพพริตตี้ นอกจากนี้การกำหนดมาตรฐานของอาชีพพริตตี้ให้ชัดเจนจะส่งผลต่อการยอมรับอาชีพพริตตี้จากคนในสังคมมากยิ่งขึ้น

_____ _____ ___ / ___ / ___

ลายมือชื่อนิสิต ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Areewan Hussadin 2008: Image of Identity Presentation of Pretty Girls. Master of Arts (Applied Sociology), Major Field: Applied Sociology, Department of Sociology and Anthropology. Thesis Advisor: Assistant Professor Sowatree Nathalang, Ph.D. 313 pages.

The objectives of this research were to study: the factors associated with people whose occupation could be generalized as “Pretty Girls”, including the perceptions of people both within and outside this occupation; and the pattern to becoming successful in the occupation. The research used qualitative methods supplemented by quantitative techniques. While qualitatively, an in-depth interview using open-ended questions was conducted with 15 “Pretty Girls” and also with 50 people outside this occupation, quantitatively, the questionnaire responses of 100 people from outside the occupation were used.

The results identified six main patterns of entry to the occupation of “Pretty Girl”: 1) by peers; 2) by network; 3) by organizers; 4) by modeling agencies; 5) by walk-in application;and 6) through the internet. The factors that affect access to the occupation are: 1) values; 2) earning extra-money; 3) the media’s propaganda 4) marketing strategies; and 5) the opportunity to gain access to other careers. People inside and outside the occupation had common views both positively and negatively regarding the image of such occupation. The pattern to becoming successful in the occupation involved two stages. The first stage (which involved looking for a job) was determined by the demand of employers and the requirement of the products to be promoted. In this stage the applicants were required to promote aspects of their personality, professionalism and other characteristics. The second stage (which involved maintaining a position in the occupation) was determined by having: a responsible attitude; a good image; and individuality; whilst engaging with colleagues and interacting with customers.

The study also found that the company (the product owner) and the organisers, including media played an important role in defining the role of a “Pretty Girl”.

_____ _____ ___ / ___ / ___

Student’s signature Thesis Advisor’s signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความช่วยเหลือและความกรุณาเป็นอย่างสูง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสวัตรี ณ ถลาง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ปพาณี ฐิติวัฒนา กรรมการร่วม ที่สละเวลาตรวจสอบ ให้คำแนะนำ ปรึกษา ปรับปรุงวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอกราบขอบพระคุณ ดร. ธีรพัฒน์ วงศ์คุ้มสิน ประธานกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา คุวินทร์พันธุ์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้ให้คำแนะนำ ปรับปรุง วิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังได้รับความกรุณาจากอาจารย์สุรพันธ์ เพชราภา ที่ได้สละเวลาให้คำปรึกษาในการทำ วิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยต้องขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง มา ณ ที่นี้

ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ได้มอบความรู้และประสบการณ์ดี ๆ แก่ตัวผู้วิจัย ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโทสาขาสังคมวิทยาประยุกต์ รุ่น 13 ทุกท่านที่สร้างความสุขและเป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาที่อยู่ในบ้านหลังนี้ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ อีกหลายท่านที่คอยเป็นกำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ คอยถามไถ่ถึงความคืบหน้าของวิทยานิพนธ์อยู่ตลอดเวลา ขอขอบคุณพริตตี้ทุกท่าน ซึ่งเป็นกลุ่มคนสำคัญต่อความสมบูรณ์ของวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่คอยเป็นกำลังใจและรอคอยวันแห่งความสำเร็จของลูกคนนี้เสมอมา ขอขอบคุณผู้ที่คอยให้กำลังใจและคอยผลักดันให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จไปด้วยดี ความสำเร็จและประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอมอบให้แด่พระคุณของบิดา มารดา หากงานวิจัยมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยขอรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

อารีวรรณ หัสดิน

กุมภาพันธ์ 2551

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(4)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
ทฤษฎีสตรีนิยม	7
แนวคิดอัตลักษณ์	21
แนวคิดสัญวิทยา	29
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	41
กรอบแนวคิดการวิจัย	49
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	50
การวิจัยเชิงคุณภาพ	50
การวิจัยเชิงปริมาณ	55
การนำเสนอข้อมูล	57
บทที่ 4 ผลการวิจัยและวิจารณ์	58
ผลการวิจัย	58
ข้อวิจารณ์	150
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	159
สรุปผลการวิจัย	159
ข้อเสนอแนะ	172

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

เอกสารและสิ่งอ้างอิง 174

ภาคผนวก 183

ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง 184

ภาคผนวก ข บทสัมภาษณ์ 188

ภาคผนวก ค แบบสอบถามและแนวคำถามปลายเปิด 301

ประวัติการศึกษาและการทำงาน 313

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านข้อมูลทั่วไป	103
2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างความคิดเห็นด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้	105
3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างความคิดเห็นด้านการแต่งกายของสาวพริตตี้	111
4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างความคิดเห็นด้านบุคลิกภาพของสาวพริตตี้	115
5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างความคิดเห็นด้านการศึกษาของสาวพริตตี้	118
6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างความคิดเห็นด้านอายุของสาวพริตตี้	118
7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างความคิดเห็นด้านรายได้ของอาชีพพริตตี้	122

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ผังแสดงความสัมพันธ์ระหว่างของจริง- ตัวหมาย- ตัวหมายถึง	31
2	ผังแสดงความหมายที่แตกต่างกันของคำศัพท์เดียวกัน	35
3	ผังแสดงการทำงานของมายาคติ	38
4	กรอบแนวคิดการวิจัย	49
5	ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้	107
6	การแต่งกายของสาวพริตตี้	112
7	บุคลิกภาพของสาวพริตตี้	116
8	การศึกษาและอายุของสาวพริตตี้	119
9	รายได้ของอาชีพพริตตี้	123
10	หน้าหลักเว็บไซต์โมเดลลิ่ง	127
11	แกลอรี่พริตตี้และ MC ของบริษัทโมเดลลิ่ง	128
12	เว็บเพจหน้าสมัครงานพริตตี้	129
13	เว็บเพจหน้าหางาน	130

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
14	การนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการ	132
15	การนำเสนอตัวตนแบบไม่เป็นทางการแบบการโพสข้อความพร้อมรูป	134
16	การนำเสนอตัวตนแบบไม่เป็นทางการแบบการโพสข้อความไม่ลงรูป	135

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

กระแสบริโภคนิยมอันเป็นผลมาจากสังคมทุนนิยม ได้ขยายตัวไปทุกส่วนของสังคมโลก อุดมการณ์ทุนนิยมได้สร้างจิตสำนึกใหม่ให้คนในสังคมหลงใหลอยู่ในวิถีแบบทุนนิยมที่เน้นการผลิต การขาย เพื่อแสวงหาผลกำไรสูงสุดท่ามกลางการแข่งขันทางธุรกิจ นอกจากนี้กระแสบริโภคนิยมยังได้กระตุ้นให้คนเกิดการบริโภคอย่างไร้ขอบเขตจำกัด ซึ่งเนื้อหาของอุดมการณ์ใหม่นี้คือ "ความพึงพอใจที่ได้มาจากการบริโภค ความสุขของมนุษย์ถูกทำให้เหลือเพียงความรื่นรมย์จากการเสพวัตถุ" (อธิคม โกมลวิทยาธร, 2538 อ้างใน สิระยา สัมมาวาจ, 2546: 80)

กระแสบริโภคนิยมได้สร้างนิสัยให้คนในสังคมยึดติดอยู่กับวัตถุ ชื่อเสียงเงินทอง ซึ่งล้วนแต่เป็นภาพมายาที่ถูกสร้างขึ้นจากระบบทุนนิยม การบริโภคของคนในปัจจุบันจึงไม่ใช่เพียงแค่การบริโภคเพื่อการดำรงชีวิต แต่เป็นการบริโภคที่มีความลึกซึ้งไปกว่านั้น นั่นคือ การบริโภคสัญญะ เป็นการบริโภคความหมายในตัวของสินค้าที่ถูกแปลงคุณค่าจากความหมายเชิงใช้สอยให้เป็นความหมายในเชิงสัญลักษณ์ ทั้งตัวสินค้าและบริการ การบริโภคสัญญะนี้เป็นการบริโภคที่สร้างนิสัยความทะเยอทะยาน อยากได้ อยากมี เพราะการบริโภคความหมายในเชิงสัญญะนี้จะไม่มีการสิ้นสุดและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า อาหารฟาสต์ฟู้ด โทรศัพท์ รถยนต์ ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดกระแสบริโภคนิยมทั้งสิ้น

การกอบโกยผลประโยชน์จากกระแสบริโภคนิยมทำให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ธุรกิจประเภทต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นเพื่อสนองกับการบริโภคที่มีอยู่อย่างไม่จำกัดของคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจทางด้านสินค้าหรือบริการ ตั้งแต่ระดับธุรกิจขนาดเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่ ทำให้เกิดกระแสการแข่งขันกันระหว่างธุรกิจประเภทต่าง ๆ ทำให้ต่างฝ่ายต่างต้องหากลยุทธ์เพื่อให้สินค้าของตนเป็นที่สนใจและเข้าถึงลูกค้าให้ได้มากที่สุด การใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ มีตั้งแต่การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ทางสื่อ การลดแลกแจกแถม การใช้ใบปลิว แต่ปัจจุบันหลาย ๆ บริษัทได้หันมาใช้เงินในการทำกิจกรรมส่งเสริมด้านการตลาด IMC (Integrated Marketing Communication) และ CRM (Costomer Relation Management) (ชัยยุทธ์ เลาหชนะกูร, 2546: 5)

และกิจกรรมที่สามารถเห็นผลตอบแทนจากการขายได้ทันทีก็คงหนีไม่พ้นการจัดการแสดงสินค้าตามบู๊ทต่าง ๆ แผนธุรกิจดังกล่าว เรียกว่า กลยุทธ์การตลาดเชิงกิจกรรม (Event Marketing)

กลยุทธ์ทางการตลาดที่ใช้ในการดึงดูดความสนใจได้ดีคงหนีไม่พ้นการนำเรื่องความเป็นเพศมาเป็นเครื่องมือในการโฆษณา เพราะเรื่องเพศยังคงเป็นเรื่องที่น่าสนใจในสังคมอยู่เสมอ โดยเฉพาะความเป็นเพศหญิงที่ถูกนำมาใช้ในกลยุทธ์ทางการตลาดในโลกทุนนิยม โดยที่ภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ผ่านมามักจะถูกนำเสนอในลักษณะที่ด้อยกว่าผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของครอบครัวหรือสังคม เช่น ในด้านครอบครัวเพศหญิงจะถูกให้ความสำคัญน้อยกว่าเพศชาย ความสำคัญของผู้หญิงถูกจำกัดเพียงเรื่องของงานบ้าน การดูแลคนในบ้านมากกว่าการเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว ทางด้านสังคม ถึงแม้ว่าปัจจุบันสิทธิความเป็นหญิงชายจะเท่าเทียมกันมากขึ้น แต่การนำเสนอภาพของผู้หญิงในสังคม ยังคงเป็นการนำเสนอผ่านเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัว ความสวยงาม และการทำงานที่ไม่ค่อยสำคัญ แม้แต่ใน “การโฆษณา” จะเห็นว่า ผู้หญิงอยู่ในสถานะที่เสียเปรียบ ความเป็นเพศหญิงถูกนำมาใช้เป็นสื่อดึงดูดความสนใจสำคัญจากผู้บริโภค การขายของในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าโฆษณาในทุกวันนี้จะใช้เรื่องทางเพศ ความสวยงาม เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ซื้อ ความสำคัญของเพศหญิงในการเป็นผู้นำเสนอสินค้าจึงถือเป็นหัวใจสำคัญ ดังที่กาญจนา แก้วเทพ ได้กล่าวไว้ว่า เพราะผู้หญิงมีคุณสมบัติที่จะนำมาใช้เป็นวัตถุที่ใช้มองดู ใช้สร้างความปรารถนาให้เกิดขึ้นมาได้ (object of look, object of desire) (กาญจนา แก้วเทพ, 2543: 87) ดังนั้นโฆษณาที่ปรากฏสู่สายตาสาธารณชน จึงใช้ผู้หญิงเป็นผู้นำเสนอสินค้าส่วนใหญ่ ทั้ง ๆ ที่สินค้าบางตัวไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้บริโภคที่เป็นผู้หญิง แต่ก็ใช้ผู้หญิงเป็นผู้นำเสนอ ด้วยเหตุผลทางธรรมชาติที่ส่งผลให้ร่างกายของผู้หญิงงดงาม น่ามอง และน่าพึงพอใจมากกว่ารูปทรงอื่น ๆ จึงทำให้เพศหญิงเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของความงาม จึงไม่น่าแปลกใจที่ภาพของผู้หญิงจะถูกนำมาใช้ในการโฆษณา เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้บริโภค โดยเฉพาะจากเพศชาย

ความสำคัญของผู้หญิงในฐานะวัตถุแห่งการจ้องมองท่ามกลางกระแสบริโภคนิยม จึงทำให้อาชีพพริตตี้เกิดขึ้น เพื่อสนองตอบกลยุทธ์ทางการตลาดของบริษัทผู้ผลิตสินค้า อีกนัยหนึ่งอาชีพพริตตี้ เกิดขึ้นเพื่อการสนองต่อยุคบริโภคนิยมที่กระตุ้นให้เกิดการบริโภคที่เพิ่มมากขึ้น พริตตี้จึงเป็นสื่อนำความสนใจให้ผู้บริโภคเข้าถึงตัวสินค้าเข้าทำนอง “เจอพริตตี้ใกล้รถก็ดูรถต่อ” (สันติสุข กาญจนประกร, 2549) เรือนร่างของหญิงสาวจึงถูกนำมาประเมินคุณค่าเป็นเงินตรา การใช้เรือนร่างผ่านทางอาชีพพริตตี้จึงกลายเป็นต้นทุนสำคัญที่สามารถสร้างรายได้ให้กับหญิงสาวที่ต้องการหารายได้พิเศษผ่านกระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

ค่านิยมต่ออาชีพพริตตี้ที่คิดว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่หาเงินได้มาก ได้เงินเร็วและหาง่าย เมื่อเทียบกับการทำงานในอาชีพอื่น การได้เงินเร็วหมายถึง การมีศักยภาพในการทำให้ตัวเองอยู่สุขสบายมากขึ้น (สันติสุข กาญจนประกร, 2549) จึงทำให้อาชีพนี้กลายเป็นค่านิยมของหญิงสาวรุ่นใหม่ในสังคมปัจจุบัน ที่อาศัยอยู่ท่ามกลางกระแสบริโภคนิยมที่เพิ่มมากขึ้นทุกวัน ทำให้คนต้องดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุ ชื่อเสียง เงินทอง เกียรติยศ ตัวตนของคนในกระแสทุนนิยมจึงแสวงหาความเป็นเลิศ และสร้างลักษณะเฉพาะให้กับตนเอง เนื่องจากความเชื่อของระบบทุนนิยมได้สร้างคุณค่าเรื่องปัจเจกนิยม และปลดปล่อยให้มนุษย์คิดและทำตามความต้องการของตนเองเป็นสำคัญ (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2544 อ้างใน สิระยา สัมมาวาจ, 2546: 81)

อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพหนึ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการดังกล่าวของหญิงสาวในปัจจุบันได้ หญิงสาวหลายคนจึงให้ความสนใจและใช้อาชีพพริตตี้เป็นช่องทางการหารายได้พิเศษเพื่อเลี้ยงตนเอง แบ่งเบาภาระของคนในครอบครัว และยังเป็นแหล่งที่มาของรายได้ที่ดีที่จะทำให้พวกเขาได้ในสิ่งที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า เครื่องประดับ รวมทั้งการยอมรับจากเพื่อน รวมถึงอาชีพพริตตี้ยังเป็นอาชีพหนึ่งที่ทำให้หญิงสาวเหล่านี้ได้แสดงออกถึงตัวตน ผ่านการทำงาน เสื้อผ้า การแสดงออกผ่านทางอาชีพพริตตี้ การหาประโยชน์จากอาชีพพริตตี้หลังจากตกเป็น “วัตถุแห่งการถูกมอง” ได้กลายมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการต่อรองเพื่อผลประโยชน์ของตนผ่านทางอาชีพพริตตี้ มากกว่าจะถูกมองว่าเป็นเพียงวัตถุแห่งการจ้องมองแต่เพียงฝ่ายเดียว

ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ที่เรือนร่างผู้หญิงถูกนำมาใช้เพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจได้ทำให้เกิดทัศนะต่ออาชีพพริตตี้ของคนในสังคมแตกต่างกันออกไป การศึกษาครั้งนี้จึงให้ความสนใจไปที่กระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ว่ามีปัจจัยใดที่ส่งผลให้หญิงสาวที่เป็นนิสิตนักศึกษาสนใจเข้าสู่อาชีพพริตตี้ในฐานะเป็นการหารายได้พิเศษระหว่างเรียน และภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพได้ส่งผลต่อการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวผ่านทางอาชีพพริตตี้อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

2. เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ด้านอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพ

3. เพื่อศึกษารูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพพริตตี้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

2. ทำให้ทราบถึงทัศนะด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้จากทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพพริตตี้

3. ทำให้ทราบถึงรูปแบบการนำเสนอตัวตนของสาวพริตตี้

4. เพื่อเป็นแนวทางการทำความเข้าใจนิสิตนักศึกษา ที่ต้องการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ เป็นการลดช่องว่างและสร้างความเข้าใจระหว่างวัยที่อาจมีทัศนะต่ออาชีพนี้แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษาภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนของพริตตี้ ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการเชิงพรรณนาวิเคราะห์ และการเก็บข้อมูลแบบสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม ประกอบการสัมภาษณ์อย่างเจาะลึกตามแบบสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ร่วมกับการใช้แบบสอบถามเชิงปริมาณ และแบบสอบถามแบบปลายเปิด เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายมุมมองมากขึ้น โดยเก็บข้อมูลจากนิสิตนักศึกษาอายุระหว่าง 17-25 ปี ที่เลือกประกอบอาชีพ “พริตตี้” เป็นการหารายได้พิเศษระหว่างเรียน เลือกใช้พื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเป็นพื้นที่ในการเก็บข้อมูล เนื่องจากมีการจัดงานแสดงสินค้าบ่อยและเป็นที่รวมของความหลากหลายทั้งระดับผู้คนและระดับงาน ซึ่งจะทำให้เกิดความ

หลากหลายในการพบปะผู้คน และความหลากหลายด้านทัศนะของคนในสังคมที่มีต่องานอาชีพพริตตี้ ซึ่งจะส่งผลต่อรูปแบบการนำเสนอตัวตนของพริตตี้ที่แตกต่างกันออกไป

นิยามศัพท์

พริตตี้ หมายถึง นิสิต นักศึกษาหญิงที่มีบุคลิกภาพ หน้าตาดี อายุระหว่าง 17-25 ปี ทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำสินค้าตามงานแสดงสินค้าต่าง ๆ รวมทั้งเป็นพิธีกรบนเวทีเชิญชวนลูกค้าให้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ภายในบู๊ทของสินค้านั้น ๆ ที่จัดไว้

พริตตี้สินค้าทั่วไป หมายถึง พริตตี้ที่ไม่เจาะจงประเภทสินค้า ยี่ห้อสินค้าในการรับงาน หากสินค้านั้นให้ค่าจ้าง รวมถึงมีลักษณะงานที่อยู่ในมาตรฐานการรับงาน และพริตตี้มีความพอใจต่องานนั้น พริตตี้ก็รับงานนั้น

การนำเสนอตัวตน/อัตลักษณ์ หมายถึง การนำเสนอความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งเกิดจากการมองภาพลักษณ์ในอดีต และในปัจจุบัน ทำให้เกิดการผสมผสานและสร้างตัวตนใหม่ขึ้นมาเพื่อแสดงถึงความเป็นตัวตนของตนเองมากที่สุด

ภาพลักษณ์ หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจหรือความรู้สึกนึกคิดที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนในการอธิบายให้เห็นภาพของผู้หญิงที่ประกอบอาชีพพริตตี้

PC หมายถึง พนักงานของสินค้านั้น ๆ มีหน้าที่ขาย ให้รายละเอียดข้อมูลสินค้า

ซุปเปอร์ไวซ์เซอร์ หมายถึง คนดูแลความเรียบร้อยของบู๊ทที่จัดงานรวมถึงดูแลประสานงานระหว่างบริษัทกับตัวพริตตี้

การแคสติ้ง หมายถึง กระบวนการคัดเลือกสาวพริตตี้เพื่อให้ได้พริตตี้ที่ตรงตามแนวคิดของสินค้าหรือการจัดงาน ผ่านการพูดคุย การให้ลองนำเสนอสินค้าต่อหน้าผู้คัดเลือก

ดิวงาน หมายถึง การเจรจา ต่อรอง ตกลงเงื่อนไข สัญญาการทำงาน

โฟน หมายถึง การพูดออกไมโครโฟน ในด้านการแนะนำ เชิญชวน การจัดกิจกรรมภายในบู๊ทสินค้า เช่นการเล่นเกม แจกของ

คนชงชิม หมายถึง พนักงานแนะนำผลิตภัณฑ์ หรือสินค้า ซึ่งนิยมจัดบู๊ทกิจกรรมแนะนำโดยการทดลองจัดให้ชิมผลิตภัณฑ์ตัวอย่าง

ออแกไนซ์ หมายถึง บริษัทรับจัดงานพรีเซ็นต์สินค้า

โมเดลลิ่ง หมายถึง บริษัทจัดหานายแบบ นางแบบ พริตตี้

แจกซิมปิ้ง หมายถึง การแจกผลิตภัณฑ์ทดลองใช้

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาเรื่องภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้ ได้ใช้แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ทฤษฎีสตรีนิยม
2. แนวคิดอัตลักษณ์
3. แนวคิดสัญวิทยา
4. ความเป็นมาของอาชีพพริตตี้
5. เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีสตรีนิยม

ทฤษฎีสตรีนิยม (Feminist theory) มุ่งเน้นที่จะทำความเข้าใจกับธรรมชาติของความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายหญิง และมุ่งประเด็นไปที่การเมืองซึ่งเกี่ยวกับเพศและความสัมพันธ์เชิงอำนาจ นอกจากนี้ นักทฤษฎียังตั้งคำถามและวิเคราะห์ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศและส่งเสริมสิทธิสตรี ประเด็นและความสนใจของผู้หญิงอีกด้วย หัวข้อหลักที่ทำการวิเคราะห์ก็คือการกีดกันในรูปแบบต่างๆ ในสังคม การสร้างตัวแบบและตัวแบบในสังคม การกำหนดเพศอย่างเป็นรูปธรรม (sex objectification) การกดขี่ทางเพศ และโครงสร้างการปกครองแบบพ่อเป็นใหญ่ (Chodorow, 1978 cited in Gilligan, 1982)

Shewin (1988 อ้างใน วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2545: 2-22) แนวคิดสตรีนิยมได้ถูกให้ความหมายไว้อย่างหลากหลาย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความคิดหลักๆ ที่ดำรงอยู่ สามารถเสนอถึงจุดร่วมกันบางอย่างได้ว่า สตรีนิยม หมายถึงทั้งที่เป็นระบบคิดและขบวนการทางสังคมที่พยายามจะเปลี่ยนแปลงสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งจะตั้งอยู่บนการวิเคราะห์ที่ว่าผู้ชายอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบและผู้หญิงอยู่ในสภาพที่เป็นรอง หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า สตรีนิยมมีจุดมุ่งหมายทางการเมืองพอ ๆ กับจุดมุ่งหมายทางวิชาการ เป็นวิถีของทั้งความคิดและการกระทำส่วนในทางวิชาการ สตรีนิยมมีลักษณะที่เป็นสหสาขาวิชา และจะยอมรับในประสบการณ์

นอกจากนั้น คำหนึ่งที่เกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันอยู่ก็คือ คำว่า เพศสภาพ (gender) ซึ่งเป็นหน่วยเริ่มที่นำมาใช้วิเคราะห์ สตรีนิยมให้ความสนใจในประเด็นที่เกี่ยวกับอิสรภาพส่วนบุคคล ครอบครัว รัฐ การกระจายอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันทางเพศในทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมวัฒนธรรม และเรียกร้องให้มีการสร้างสมดุลใหม่ระหว่างเพศในนามของความมีมนุษยธรรมเดียวกันและเคารพในความแตกต่างของกันและกัน

Anderson (2006: 9) ได้กล่าวไว้อีกว่า ทฤษฎีสตรีนิยมนี้คือความคิดทางด้านการเมืองและสังคมศาสตร์ซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานของการเมืองของผู้มีแนวคิดสตรีนิยม ทฤษฎีนี้ได้สร้างพื้นฐานให้แก่การกระทำต่าง ๆ ในเชิงสังคมและนโยบายสังคม พัฒนาการของทฤษฎีสตรีนิยมนี้ไม่ได้แยกออกจากกันอย่างชัดเจนจากการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิของผู้หญิง ความจริงแล้วสองแนวทางนี้กลับเชื่อมโยงกันอยู่มาก เนื่องจากเบื้องหลังการเคลื่อนไหวดังกล่าวมีแนวความคิดนี้เป็นฐาน แม้ทฤษฎีจะมีแขนงสาขาที่แตกย่อยกันออกไป แต่ก็สามารถสรุปรวมได้ให้เห็นชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น สตรีนิยมแนวเสรี สตรีนิยมแนวสังคม เป็นต้น

เราอาจจัดแบ่งทฤษฎีสตรีนิยมออกตามจุดยืนใหญ่ ๆ ได้เป็น 2 กลุ่มทฤษฎี (กาญจนา แก้วเทพ, 2543: 7-8) คือ

1. System Approach แนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีนี้จะมองดูผู้หญิงในฐานะระบบย่อยอันหนึ่งของระบบใหญ่ ซึ่งจะต้องมีหน้าที่ที่ถูกกำหนดมาให้เหมาะสมกับเพศ ในระบบนี้จะกำหนดการแบ่งงานกันทำ และแบ่งความรับผิดชอบตามลักษณะชีววิทยา ฉะนั้นเมื่อผู้หญิงเป็นเพศที่ตั้งท้อง ก็จำเป็นต้องเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรด้วย ปริมณฑลของผู้หญิงจึงอยู่ในแวดวงของครอบครัว

2. Feminist Approach สำหรับแนวทางนี้ยังประกอบไปด้วยกลุ่มปลีกย่อยอีกหลายกลุ่ม แต่ไม่ว่าจะแตกย่อยออกไปอย่างไร จุดร่วมหลักของแนวทางทฤษฎีนี้ก็คือ การพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ซึ่งมีลักษณะของความไม่เท่าเทียมระหว่างเพศมาตั้งแต่สังคมในอดีตจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าสังคมจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรความไม่เท่าเทียมระหว่างเพศก็ยังดูเป็นปัญหาคู่โลก ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและเนื้อหาไปบ้าง แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงก็คือการเอารัดเอาเปรียบระหว่างเพศนั่นเอง

จากการใช้ทฤษฎีเบื้องหลังที่แตกต่างกัน ก่อให้เกิดขบวนการต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีขึ้น ซึ่งมีหลายประเภท ดังนี้

1. สตรีนิยมแนวจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic feminism)

สตรีนิยมแนวจิตวิเคราะห์นี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีของ Freud โดยกล่าวว่า เพศสภาพ ไม่ได้เป็นแค่ลักษณะทางชีวภาพเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับการพัฒนาทางเพศของแต่ละบุคคลอีกด้วย นักคิดแนวนี้เชื่อว่า ความไม่เท่าเทียมกันของเพศสภาพมาจากประสบการณ์ในวัยเด็กตอนต้น ซึ่งทำให้ผู้ชายทั้งหลายเชื่อว่าพวกเขาเป็น “เพศชาย” และผู้หญิงทั้งหลายเชื่อว่าพวกเขาเป็น “เพศหญิง” ยิ่งกว่านั้น เพศสภาพยังนำไปสู่ระบบสังคมที่มีผู้ชายเป็นใหญ่ซึ่งมีอิทธิพลสำคัญในการพัฒนาจิตวิทยาทางเพศของปัจเจกหมุนวนเรื่อยไปเป็นทอด ๆ

เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว นักคิดแนวนี้เสนอว่า ให้เลี่ยงการสร้างโครงสร้างที่เฉพาะเจาะจงเพียงเพศใดเพศหนึ่งของสังคมโดยการยกลักษณะภาวะทางจิตใจของชายและหญิงขึ้นมาศึกษาร่วมกัน

2. สตรีนิยมแนวก้าวหน้าหรือแนวถอนรากถอนโคน (Radical feminism)

สตรีนิยมแนวก้าวหน้าเชื่อว่า รากแก้วของปัญหาอยู่ที่สังคมที่ระบบถืออำนาจชาย (patriarchy) เนื่องจากระบบชายเป็นใหญ่ได้เข้ามาครอบงำสังคมในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นความรู้หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนในสังคม ดังนั้น นักคิดแนวนี้จึงเรียกร้องให้โค่นล้มระบบการปกครองดังกล่าวทั้งหมด เพื่อเป็นการแก้ปัญหาที่สะสมอำนาจของพ่อ (ชาย) ระบบครอบครัว สังคม อุดมการณ์การเมือง ซึ่งผู้ชายเป็นผู้กำหนดว่าส่วนใหญ่ผู้หญิงควรจะเล่นหรือไม่ควรเล่น โดยกำหนดผ่านทางการใช้กำลัง การกดดันโดยตรง หรือผ่านทางพิธีกรรม ประเพณี กฎหมาย ภาษาธรรมเนียม กิริยามารยาท การศึกษา และการแบ่งงานกันทำ เป็นระบบซึ่งผู้หญิงในทุก ๆ แห่งถูกทำให้อยู่ภายใต้ผู้ชาย

กลุ่มสตรีนิยมแนวก้าวหน้าเริ่มต้นการวิเคราะห์ด้วยข้อเสนอที่ว่า บรรดาความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง (violence against women) ภายใต้ระบบสังคมแบบถืออำนาจชายเป็นใหญ่ นับตั้งแต่การทุบตี การข่มขืน การพูดจาลวนลาม จนกระทั่งการถ่ายภาพเปลือยของผู้หญิง ล้วน

แล้วแต่มีรากฐานมาจากสิ่งเดียวกันทั้งสิ้น คือความชิงชังที่ผู้ชายมีต่อผู้หญิง (men's hatred against women) ความรู้สึกเช่นนี้จะดำรงอยู่ตราบเท่าที่ยังมีหญิงและชายเหล่านั้นอยู่ในระบบถืออำนาจชาย (กาญจนา แก้วเทพ, 2541: 53)

อย่างไรก็ดี ระบบชายเป็นใหญ่ไม่สามารถอยู่รอดได้ถ้าปราศจากการยอมรับในความเป็นแม่ ดังนั้น จึงได้มีการเสนอแนวความคิดเรื่องความเป็นพี่น้องของผู้หญิงทั้งหมด (sisterhood) นอกจากนี้ยังมองว่า การกดขี่ผู้หญิงเป็นรูปแบบการกดขี่พื้นฐานที่สุดในบรรดาการกดขี่ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ (วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2545: 89)

3. สตรีนิยมแนวเสรี (Liberal feminism)

นักเสรีนิยมในช่วงแรก ๆ ไม่เชื่อว่า ผู้หญิงสามารถมีความเท่าเทียมกับชาย เพราะมีธรรมชาติที่แตกต่าง ผู้หญิงไม่สามารถคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลได้ ดังนั้น ข้อเรียกร้องของนักสตรีนิยมในศตวรรษที่ 18-19 จึงพยายามบอกว่าผู้หญิงก็เป็นมนุษย์เพราะฉะนั้นก็ควรสามารถมีเหตุผลและควรได้รับสิทธิต่าง ๆ เช่นเดียวกับผู้ชาย สตรีนิยมแนวเสรีนี้เชื่อในความเหมือนกันระหว่างเพศ ผู้หญิงและผู้ชายโดยพื้นฐานมีความเป็นมนุษย์เหมือนกัน ดังนั้น ความเท่าเทียมกันทางเพศหรือความยุติธรรมระหว่างเพศโดยเรียกร้องให้มีโอกาสที่เท่าเทียมในการแข่งขันภายในระบบสังคมที่เป็นอยู่โดยเฉพาะในปริมณฑลสาธารณะ โดยหากผู้หญิงได้รับโอกาสเท่าเทียมกับผู้ชายแล้ว ผู้หญิงก็จะสามารถเป็นเช่นผู้ชายได้ทุกอย่าง นอกจากนั้นแล้ว การให้อิสรภาพแก่ผู้หญิงจากการกดขี่ข่มเหงและบทบาทความเป็นเพศที่สังคมกำหนดแล้ว จะทำให้สังคมได้รับการแก้ไขไปสู่สิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงที่จิตสำนึกของปัจเจกบุคคลเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การกดขี่ผู้หญิงหมดไป

Anderson ยังให้ข้อสังเกตไว้อีกว่า แนวเสรีในหลาย ๆ แขนงวิชาว่า คนเรานั้นสามารถเปลี่ยนไปมีมนุษยธรรมได้ผ่านการใช้เหตุผลได้ ความอยุติธรรมถูกมองว่าเป็นการกระทำที่ไร้เหตุผลและความเขลา เหตุผลและการดำเนินตามความรู้เชื่อว่าเป็นแหล่งหลักที่ทำให้สังคมเปลี่ยนแปลง ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในสังคมจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อคนในสังคมนั้น ๆ มีความศรัทธาต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวด้วย จึงจะทำให้กระบวนการนั้นเป็นไปอย่างราบรื่นและมีเสถียรภาพ สตรีนิยมแนวเสรีก็เช่นกัน แนวความคิดสตรีนิยมในแนวทางนี้จะหาทางออกของปัญหาของการไม่เท่าเทียมกันด้วยการใช้เหตุผลเพื่อกำจัดคำว่า การกีดกัน (discrimination)

นอกจากนั้นสตรีนิยมแนวเสรียังหาทางออกให้กับการเปลี่ยนแปลงปัจเจกผ่านการให้เหตุผลเด็ก ๆ และการปลูกฝังบทบาททางสังคมที่เหมาะสมในวัยผู้ใหญ่ให้เกิดความเป็นตัวตนที่ชัดเจนเป็นตัวอย่างอีกด้วย จุดย้ำกลางของแนวความคิดนี้คือว่า ความสามารถของคนคนหนึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อมีการเรียนรู้เชิงวัฒนธรรม อีกทั้งความสัมพันธ์ทางลักษณะทางเพศที่เท่ากันจะเกิดขึ้นเมื่อคนเราเข้าใจพฤติกรรม บทบาท และประเพณีซึ่งคนคนหนึ่งจะได้เรียนรู้เพิ่มเติมขึ้นมาใหม่เรื่อย ๆ

สตรีนิยมแนวเสรีมองไปที่วิธีที่ผู้หญิงถูกสกัดกั้นออกจากอำนาจทางการเมือง ไม่ให้มีบทบาทสำคัญในกิจกรรมต่าง ๆ ทางการเมือง สตรีนิยมแนวเสรีตั้งคำถามว่า ทำไมผู้หญิงถึงกลายมาอยู่ชายขอบ (marginalized) และยังเรียกร้องโอกาสเท่าเทียมกันให้ผู้หญิงในลักษณะเดียวกับที่ผู้ชายได้ นอกจากนี้ยังเชื่ออีกว่า ผู้หญิงถูกกดขี่ในสังคมปัจจุบันเพราะเหตุผลที่ว่าผู้หญิงต้องทนทุกข์อยู่กับการกีดกันทางสังคม

4. สตรีนิยมแนวสังคม (Socialist feminism)

ระบบทุนนิยมเป็น เคยเป็นและจะเป็นระบบชายเป็นใหญ่โดยแก่นแท้และโดยพื้นฐานอยู่เสมอ เมื่อเกิดระบบทุนนิยมขึ้น งานกับบ้านถูกแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด ผู้ชายถูกกำหนดให้เป็นกำลังแรงงานหลัก ส่วนผู้หญิงถูกผลักให้ไปอยู่ชายขอบในกิจกรรมทางเศรษฐกิจเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ โดยการนิยามให้ผู้หญิงเป็นแรงงานชั้นสอง

ผู้หญิงมีประสบการณ์การถูกกดขี่รวมที่เหมือนกัน แม้ว่าการกดขี่เหล่านั้นอาจถูกประนีประนอมโดยชนชั้น เชื้อชาติ และกลุ่มชาติพันธุ์ อย่างไรก็ตามมันก็ยังติดข้ามเส้นของชนชั้น ผู้หญิงทุกคนง่ายต่อการถูกข่มขืน ง่ายต่อการถูกทำร้ายร่างการจากผู้ชายในครอบครัว และง่ายต่อการถูกทำให้เป็นวัตถุทางเพศและการล่วงละเมิดทางเพศ ผู้หญิงทุกคนเป็นผู้รับผิดชอบโดยพื้นฐานต่องานบ้าน ขณะที่ผู้หญิงทั้งหมดที่มีลูกเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการดูแลเลี้ยงดูลูก และในความจริงแล้ว งานที่ผู้หญิงทั้งหมดทำในตลาดแรงงาน ล้วนเป็นงานที่แบ่งแยกตามเพศ ในทุก ๆ ชนชั้น ผู้หญิงมีเงินมีอำนาจ และเวลาพักผ่อนน้อยกว่าผู้ชาย (Jagger, 1983)

Hartmann (1979 อ้างใน วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2545: 115-117) ระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่ (capitalist patriarchy) ล้วนสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ชายจะได้ควบคุมแรงงานของผู้หญิงและเด็กในครอบครัวตน แต่เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป สังคมเริ่มมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น มีการแยกส่วนที่

เป็นสาธารณะและส่วนที่เป็นส่วนตัว ทั้งนี้ผู้ชายก็ยังคงควบคุมกำลังแรงงานของผู้หญิงโดยตรงอย่างเป็นทางการและโดยอ้อมผ่านทางสถาบันต่าง ๆ ทางสังคม ระบบชายเป็นใหญ่กำหนดรูปแบบของทุนนิยมสมัยใหม่ที่เกิดขึ้น เช่นเดียวกับการพัฒนาของทุนนิยมได้สร้างวงจรอุบาทว์สำหรับผู้หญิง

Eisenstein (1996: 43-51) แนวความคิดแบบสตรีนิยมแนวสังคมนี้มีจุดคล้ายกันอยู่กับสตรีนิยมแนวก้าวหน้าในเรื่องที่ว่า ทั้งสองกลุ่มเชื่อว่า การกำจัดรัฐเจ้าโลกเท่านั้นที่จะทำให้เกิดความเท่าเทียมขึ้นระหว่างชายและหญิง กล่าวว่า สตรีนิยมสายสังคมมีภาระหน้าที่ในการทำความเข้าใจระบบของอำนาจที่เกิดจากทุนนิยมชายเป็นใหญ่ ทุนนิยมชายเป็นใหญ่เพื่อเป็นการเน้นถึงความสัมพันธ์เชิงวิภาษวิธีที่สนับสนุนกันและกันระหว่างโครงสร้างทุนนิยมชนชั้นและโครงสร้างสูงต่ำทางเพศ การทำความเข้าใจถึงการพึ่งกันและกันของทุนนิยมและระบบชายเป็นใหญ่เป็นเรื่องสำคัญสำหรับการวิเคราะห์ทางการเมืองของสตรีนิยมสายสังคมนิยม

อย่างไรก็ดี จุดต่างจากสตรีนิยมแนวก้าวหน้าตรงที่ สตรีนิยมแนวสังคมเชื่อว่าผู้ชาย “สามารถ” อยู่ร่วมกับผู้หญิงได้ในลักษณะที่ไม่มีรัฐทุนนิยมแล้วในอนาคต เนื่องจากนักคิดแนวสังคมนิยมข้องใจระบบทุนนิยมที่เป็นรากแก้วของการกดขี่สตรีเพศ มากกว่าจะกล่าวหาว่าผู้ชายที่เป็นผู้กระทำ นอกจากนี้ ความเชื่อที่ยึดถือกันในหมู่นักคิดแนวสังคมนิยมนี้ยังมีอีกว่า รัฐสามารถบำรุงเลี้ยงดูประชากรของรัฐให้มีความเท่าเทียมกันได้และไม่จำเป็นต้องแยกชายออกจากหญิง นักสังคมนิยมเสนอว่า เมื่อการล้มล้างโครงสร้างทุนนิยมสำเร็จ จะทำมาซึ่งการถอดรากอำนาจของสังคมที่มีชายยึดครองเป็นใหญ่

5. สตรีนิยมแบบมากซิสม์ (Marxist feminism)

ในแง่ทางสังคมในอุดมคติแบบมาร์กซิสม์ที่ผู้คนที่ถูกกดขี่จะลุกฮือนั้น ทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสม์จะเชื่อในการปฏิวัติชนชั้นของผู้หญิงที่ถูกกดขี่ กล่าวคือความสัมพันธ์ของผู้หญิงและผู้ชายจะต้องมีความเข้าใจว่าจะต้องเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะความสัมพันธ์ในเชิงการกดขี่ผู้หญิงโดยผู้ชาย การเอารัดเอาเปรียบทางเพศนั้นเป็นรูปแบบย่อยอีกรูปแบบหนึ่งของการเอาเปรียบทางชนชั้น

Tong (1989: 35) นักสตรีนิยมแบบมากซิสม์ให้ความสำคัญกับการทำงานของผู้หญิงด้วย แม้ผู้หญิงจะได้ทำงานในปริมณฑลสาธารณะแล้ว แต่กระนั้น “งานของผู้หญิง” ก็ยังถูกจำกัดเพียงไม่กี่งาน งานที่ถูกมองว่าเป็นงานของผู้หญิงถูกตีค่าให้ต่ำกว่างานที่ถูกมองว่าเป็นของผู้ชาย ทำให้ค่าตอบแทนที่ได้น้อยกว่าตามไปด้วย ดังนั้น จึงได้มีการเสนอให้มีการพิจารณาค่าตอบแทนต่องานต่าง ๆ อย่างวัตถุวิสัย เช่น พิจารณาโดยตั้งอยู่บนความรู้ความสามารถ ความเสี่ยงของงาน ความรับผิดชอบ เป็นต้น ไม่ใช่พิจารณาบนอคติของเชื้อชาติ กลุ่มชาติพันธุ์ ชนชั้น หรือความเป็นเพศ อย่างไรก็ดี แนวความคิดนี้ก็ยังมีข้อจำกัด เพราะแนวคิดแบบมาร์กซิสม์พยายามเสนอว่า ความเป็นรองของผู้หญิงนั้น มีสาเหตุมาจากระบบการผลิตทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะในระบบทุนนิยม และความเป็นรองของผู้หญิงเกิดขึ้นเพราะการครอบครองปัจจัยการผลิตของผู้ชายในชนชั้นกระฎุมพีถือว่ามีข้อจำกัดมาก เพราะอธิบายไม่ได้ว่าทำไม ผู้หญิงในชนชั้นกรรมาชีพที่มีรายได้เป็นของตนเองก็ยังคงเป็นรองผู้ชายอยู่เหมือนกัน นอกจากนี้การจำกัดการวิเคราะห์ในเรื่อง “การผลิต” อยู่เพียงเรื่องการผลิตทางเศรษฐกิจและความสัมพันธ์ทางแรงงาน ถือว่าเป็นข้อบกพร่องที่สำคัญในแนวคิดของมาร์กซ์

6. สตรีนิยมหลังสมัยใหม่ (Postmodern feminism)

แนวความคิดหลังสมัยใหม่ปฏิเสธความเชื่อหรือระบบคิดของยุคสมัยใหม่ทั้งหมด ปฏิเสธกรอบความรู้ยุครู้แจ้ง ปฏิเสธระบบคิดแบบคู่ตรงข้าม (binary) ไม่เชื่อในเรื่องการมีคำอธิบายที่เป็นหลักแบบเดียวในการอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในโลกนี้

แนวความคิดสตรีนิยมหลังสมัยใหม่ เน้นย้ำบทบาทของผู้หญิงที่ถูกทำให้เป็นแบบอย่างเพื่อเป็นการล้อเลียนความเชื่อดั้งเดิมดังกล่าว ประวัติศาสตร์ของการศึกษาสตรีนิยมนี้ไม่ได้เป็นส่วนสำคัญ แต่ถามคำถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับประวัติศาสตร์นั้น มีใครทำอะไรกับประวัติศาสตร์นั้น ทำไมประวัติศาสตร์ของสตรีนิยมศึกษาจึงเป็นอย่างนั้น กล่าวคือ ตัวประวัติศาสตร์เป็นภาพสะท้อนให้เห็นความน่าขันของความเชื่อต่าง ๆ ของคน

โซเฟียและรีเบคก้า (ไชยันต์ ไชยพร, 2548) ได้อธิบายไว้ว่า แนวความคิดสตรีนิยมหลังสมัยใหม่ไม่ใช่การสิ้นสุดของแนวความคิดสตรีนิยม แต่คือสัญญาณถึงการเปลี่ยนแปลงในทฤษฎีสตรีนิยม ซึ่งถูกมองว่าเป็นความปรารถนาที่จะสร้างความเสมอภาคทางเพศให้เกิดขึ้น โดยการกระทำทางการเมือง เป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้อันยาวนานทางประวัติศาสตร์ แนวคิดสตรีนิยม

ชี้ให้เห็นความแตกต่างทางภาษาระหว่างชุดคำศัพท์ภาษา แบบอิตถีเพศ-แบบบุรุษเพศ กับของเพศหญิง-ของเพศชาย ซึ่งแนวคิดสตรีนิยมหลังสมัยใหม่ ตั้งคำถามกับชุดคำศัพท์ทางภาษานี้ กล่าวคือ พยายามรื้อถอนการสร้างวาทกรรมแบบชายเป็นใหญ่ซึ่งซ่อนอยู่ในสตรีนิยม

นอกจากนั้น นักคิดแนวนี้ยังเห็นอีกว่า ภาษามีฐานะที่ไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่แสดงออกแต่เป็นสิ่งที่สร้างความหมายในวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ ภาษาถูกมองจากนักสตรีนิยมว่าได้สร้างและรักษาไว้ซึ่งอัตลักษณ์ความเป็นเพศชายซึ่งก่อให้เกิดความด้อยกว่าของผู้หญิง ปฏิบัติการทางภาษาศาสตร์หลอมความเชื่อมโยงระหว่างอัตลักษณ์ของบุคคลเข้ากับอัตลักษณ์ของความเป็นเพศ

7. สตรีนิยมแนววัฒนธรรม (Cultural feminism)

สตรีนิยมแนววัฒนธรรมนี้เริ่มต้นด้วยการขยับขยายคำนิยามของคำว่า “วัฒนธรรม” ออกมาให้กว้างขวางกว่าเดิม คำว่า “วัฒนธรรม” นั้น นอกจากจะหมายถึงวิถีชีวิตแล้ว ยังมีความหมายถึงเงื่อนไขและรูปแบบที่ความหมายและคุณค่าต่าง ๆ ถูกจัดระบบในสังคม ตัวอย่างที่เห็นได้ง่ายที่สุดคือ การรักษาพรหมจรรย์ถูกจัดให้เป็นระดับสุดยอดของระบบคุณค่าของความเป็นผู้หญิง ในขณะที่อาจจะมิได้ปรากฏเลยระบบคุณค่าของความเป็นชาย เป็นต้น (กาญจนา แก้วเทพ, 2541: 50)

Ritzer (2003) กล่าวว่า สตรีนิยมแนววัฒนธรรมนี้ให้ความเห็นในแง่บวกเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกเห็นในฐานะที่เป็นลักษณะของเพศหญิงหรือบุคลิกความเป็นเพศหญิง แนวความคิดนี้เป็นทฤษฎีสตรีนิยมที่แตกต่างจากสำนักอื่นเพราะให้การยอมรับและเชิดชูแง่บวกของการเป็นผู้หญิง แนวคิดแรก ๆ นั้นเชื่อว่าในการปกครองของรัฐหนึ่งการร่วมมือกัน การให้การดูแล และการปราศจากความรุนแรงในการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางสังคม ดูจะมีมากในคุณลักษณะของผู้หญิง นักคิดผู้บุกเบิกทฤษฎีนี้ก็ได้แก่ Jane Addams and Charlotte Perkins Gilman

Ritzer (2003) กล่าวว่า ลักษณะการยุติความขัดแย้งของผู้หญิงนี้เห็นได้ชัดในทุกยุคทุกสมัยรวมถึงปัจจุบันอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น มาตรฐานของผู้หญิงในแง่การตัดสินทางจริยธรรม การตระหนักรู้ในเรื่องการเอาใจใส่ รูปแบบการจูงใจที่แตกต่างจากเพศชาย การเจรจาในแบบของผู้หญิง ความสามารถในการเปิดรับประสบการณ์ทางด้านอารมณ์ต่าง ๆ จินตนาการทางเพศ พฤติกรรมก้าวร้าวในระดับต่ำ และความสามารถในการสร้างการอยู่ร่วมกันโดยสันติ

นักทฤษฎีคนแรก ๆ อย่าง Jane Addams จะใช้ผู้หญิงเป็นหลักในการวิเคราะห์แนวความคิดและประเด็นในการวิเคราะห์ โดยการขยายขอบเขตของกิจกรรมต่าง ๆ ของผู้หญิงจนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพื้นฐานของค่านิยมและความสัมพันธ์ในสังคม นอกจากนี้ Addams ยังศึกษาผู้หญิงในหลาย ๆ จำพวก เช่น หญิงขายบริการ ผู้หญิงในตลาด โดยเฉพาะผู้หญิงชนชั้นแรงงานและแนวความคิดสันตินิยม (pacifism) เข้าด้วยกัน

Humm (1990) ให้ความเห็นว่าอย่างไรก็ดี แนวคิดสตรีนิยมเชิงวัฒนธรรมนี้ ก็เป็นลักษณะแบบอุดมคติแบบเดียวกับแนวมากซิสม์ สตรีนิยมเชิงวัฒนธรรมนี้เชื่อว่า มีความแตกต่างพื้นฐานทางชีวภาพระหว่างชายหญิง และผู้หญิงควรยินดีกับความแตกต่างดังกล่าว Humm (1990: 99) ผู้หญิงนั้นนุ่มนวลและอ่อนโยนกว่า นอกจากนี้ยังเชื่ออีกว่า เพราะความแตกต่างนี้ หากผู้หญิงได้ครองโลกจะไม่เกิดสงครามขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวทางของผู้หญิงคือแนวทางที่ถูกต้องและเหมาะควรแก่ทุกคน สังคมตะวันตกมักให้ความสำคัญกับความคิดของเพศชาย และแนวคิดการเป็นอิสระชนชั้น การแข่งขัน และการมีอิทธิพล แต่แนวคิดของผู้หญิงจะเป็นในทางพึ่งพิง การร่วมมือกัน สัมพันธภาพการอยู่รวมกันเป็นชุมชน การแบ่งปัน ความสนุก ความเชื่อใจและสันติ อย่างไรก็ดี แนวคิดต่าง ๆ ที่กล่าวมาไม่ได้เป็นแนวคิดที่ยึดถือกันในสังคมตะวันตกปัจจุบัน

8. สตรีนิยมแนวปฏิรูป (Reform feminist)

พวกนี้จะเริ่มมองเห็นความไม่เท่าเทียมระหว่างเพศในสังคม แต่เห็นว่าปัญหาที่มีอยู่สามารถแก้ไขได้ภายในระบบสังคมที่มีอยู่ ดังนั้นแนวทางการปฏิรูปของกลุ่มนี้ จึงเรียกร้องโอกาสของการจ้างงาน โอกาสที่เท่าเทียมกันในเรื่องความก้าวหน้าด้านวิชาชีพ แต่จะไม่วิพากษ์วิจารณ์ระบบสังคม และไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงระบบสังคมที่มีอยู่

ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศได้ถูกแสดงออกผ่านรูปแบบต่าง ๆ ในสังคม การจ้องมองเป็นอีกประเด็นที่ได้รับความสนใจ แนวคิดเรื่องการจ้องมองนั้น นักวิจารณ์ได้พยายามสร้างหลักเกณฑ์ขึ้นมาใหม่ โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่เรื่องของเพศสภาพ (gender) เชื้อชาติ (race) และเรื่องทางเพศ (sexuality)

มิเชล ฟูโกต์ (กาญจนา แก้วเทพ, 2543: 244) อธิบายถึงการแสดงออกถึงการใช้อำนาจในรูปแบบของการจ้องมองไว้ว่า “อำนาจ ไม่ใช่สิ่งที่อยู่กับที่ แต่เป็นเรื่องที่เคลื่อนไหว การที่จะยืนยันว่าอำนาจนั้นมีอยู่ อำนาจนั้นต้องแสดงออกซึ่งฤทธานุภาพของตนเองอยู่เสมอ” (ที่เรียกว่า exercisepower)

“การจ้องดู” (Gazing) เป็นรูปแบบหนึ่งของการแสดงออกซึ่งอำนาจ ผู้จ้องมองถือว่าเป็น “ผู้ทรงอำนาจ” ในขณะเดียวกันสิ่งที่ถูกมองกลายเป็น “สิ่งที่ถูกใช้อำนาจ”

การจ้องมองนั้น ทฤษฎีจิตวิเคราะห์อธิบายว่าเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ ที่มักจะมีความพึงพอใจที่จะมองดูตนเอง หรือมองดูผู้อื่น (กาญจนา แก้วเทพ, 2543: 244) การแสดงออกถึงสัญชาตญาณพื้นฐานนี้ เมื่อถูกนำมาแสดงออกภายใต้โครงสร้างสังคมที่ถือระบอบชายเป็นใหญ่ โครงสร้างนี้ได้กำหนดบทบาทของการแสดงออกของสัญชาตญาณของความพึงพอใจ โดยให้ผู้ชายเป็นฝ่ายมองดู และให้ผู้หญิงเป็นวัตถุรองรับการมองและตกอยู่ในสถานเป็นรอง การกำหนดบทบาทที่ให้ผู้ชายเป็นฝ่ายมองดู และให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกมองนั้น ยังให้กำเนิดสัญลักษณ์ คุณลักษณะและภาพลักษณ์อีกหลายอย่างตามมา เช่น ภาพลักษณ์ของความเป็นชายและความเป็นหญิง

ภาพลักษณ์ของความเป็นชายในฐานะเป็นฝ่ายจ้องมอง จะมีภาพลักษณ์ของการเป็นผู้กระตือรือร้น เป็นฝ่ายแสวงหา เป็นฝ่ายสำรวจตรวจค้น มองดูสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เปรียบว่า “เป็นการมองดูอย่างสนใจของผู้ที่รักการแสวงหา” ส่วนภาพลักษณ์ของความเป็นหญิงซึ่งเป็นฝ่ายที่ถูกจ้องมองนั้น เป็นสัญลักษณ์ของความเฉื่อยชา การหยุดนิ่งเฉย การถูกสำรวจค้นคว้า นอกจากนี้แม้แต่ในสื่อมวลชน ก็ยังเป็นอีกช่องทางหนึ่งของการแบ่งแยกความเป็นหญิงชายผ่านภาษาที่ใช้ในสื่อมวลชน กาญจนา แก้วเทพ (2535: 56-58) ได้ยกตัวอย่างอคติที่ปรากฏอยู่ในภาษาของสื่อมวลชนไว้เป็นตัวอย่างอย่างน่าสนใจว่า ลักษณะการใช้ภาษาของสื่อมวลชนเป็นตัวบ่งบอกอคติระหว่างเพศที่ปรากฏอยู่ภายใน เช่น หนังสือพิมพ์ จะใช้ภาษาที่แบ่งแยกกิจกรรมบางอย่างซึ่งถ้าเป็นผู้ชายทำ ก็จะเป็นเรื่องธรรมดามาก แต่พอเป็นผู้หญิงทำ ก็กลายเป็นสิ่งผิดที่สังคมยอมรับไม่ได้ เช่น เวลาผู้หญิงคลอดลูกแล้วเกิดความจำเป็นต้องเอาลูกไปทิ้ง ทุกครั้งหนังสือพิมพ์จะพาดหัวข่าว “แม่ใจยักษ์” ซึ่งเป็นการด่วนตัดสินใจโดยไม่ยอมรับทราบเหตุผลความจำเป็นนั้นเลย นอกจากนั้น การศึกษาผลกระทบของสื่อมวลชนในระยะยาวแสดงให้เห็นว่าสื่อมวลชนมีความสามารถในการปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ได้ ตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง คือการ

ปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพ อาชีพบางประเภทที่ถูกนำเสนอในสื่อมวลชน เช่น แอร์โฮสเตส ภาพพจน์ที่ปรากฏต่อสายตาคนภายนอก (โดยเฉพาะกับผู้หญิง) คือเป็นอาชีพที่โก้หรู ได้นั่งเครื่องบินไปต่างประเทศบ่อย ๆ เป็นงานเบา ๆ ง่าย ๆ (เพียงแต่เสิร์ฟอาหาร แจกยิ้ม) ต้องการคนสวย อ่อนหวาน ดังนั้น เด็กหญิงจำนวนมากจึงเลือกอาชีพนี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ทราบความเป็นจริงของอาชีพการเป็นแอร์โฮสเตสแต่อย่างใด

ในขณะที่เราทราบว่ามีการแบ่งงานกันทำโดยใช้เพศเป็นเครื่องแบ่ง (sexual division of labour) ที่ปรากฏอยู่จริงในสังคม เช่น อาชีพแต่ละอาชีพจะมีการระบุ (ไว้โดยนัย ๆ) ว่าเพศใดจะทำได้ ฉะนั้นในสื่อมวลชนเองก็มีการซึมซับเอาการแบ่งงานทางเพศเข้าไปไว้ด้วยเช่นกัน เช่น ตัวละครที่มีอาชีพหมอ วิศวะ ทนายความ จะถูกนำเสนอในสื่อมวลชนว่าเป็นอาชีพของผู้ชาย ส่วนพยาบาล เลขานุการ ครู จะเป็นอาชีพของผู้หญิง รวมทั้งเป็นข้อสังเกตว่า อาชีพของผู้หญิงจะมีฐานะเป็นรองอาชีพของผู้ชายด้วยเช่นกัน

9. ผู้หญิงกับวาทกรรมความสวย

ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร (2543: 16-42) กล่าวถึง วาทกรรมในความหมายของมิเชล ฟูโก้ นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสว่าไม่ใช่แค่ "คำ" แต่หมายถึงระบบหรือกระบวนการ ในการผลิตสร้างเอกลักษณ์หรือความหมาย ให้กับสิ่งต่าง ๆ ในโลก หน้าที่ของวาทกรรม ตามความหมายนี้คือการเป็นระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์ กติกาที่มนุษย์กำหนดขึ้น เพื่อตรึงและเผยแพร่สิ่งที่สร้างขึ้น รวมไปถึงเก็บกด ปิดกั้น กดทับ ย่อยสลาย ความหมายอื่นที่มีลักษณะขัดแย้งหรือตรงข้ามกับวาทกรรม ดังนั้นวาทกรรม จึงไม่ใช่แค่เรื่องของภาษาอีกแล้ว มันกลายเป็นสิ่งที่ครอบคลุมไปถึงเรื่องปรัชญา ที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับความจริงของสรรพสิ่งในโลก ว่ามีอยู่จริงหรือไม่ และความจริงเกิดขึ้นและดำรงอยู่อย่างไร

ตามแนวทางของสกุลความคิด "หลังโครงสร้างนิยม" เชื่อว่าความจริงไม่มีอยู่ ความจริงล้วนเกิดขึ้นมาจากการกำหนดสร้าง เช่นเดียวกับภาษาที่เป็นเพียงสิ่งสมมุติ มนุษย์กำหนดขึ้นแทนบางสิ่ง คำแต่ละคำจึงไม่มีความหมายในตัวมันเอง แต่มนุษย์ต่างหากที่กำหนดความหมายให้กับมัน ขั้นต่อมา คือการพิจารณาว่า มนุษย์คนใดที่จะเป็นผู้กำหนดความหมาย กำหนดว่าอะไรมีกระบวนการขั้นตอนในการกำหนดอย่างไร และมีวัตถุประสงค์เพื่ออะไร นี่คือประเด็นสำคัญที่ผู้สนใจศึกษาในด้านนี้จะต้องสืบย้อนไปให้พบ จุดเริ่มต้นที่ดีในการสืบค้น คือการทำความเข้าใจ

ว่าวาทกรรมเกิดขึ้นมาด้วย "อำนาจ" ผู้ที่กุมอำนาจ คือผู้ที่กำหนดวาทกรรม เช่นแพทย์มีอำนาจในการกำหนดบอกว่าเราเป็นโรคอะไร ต้องรักษาอย่างไร เสียค่าใช้จ่ายเท่าไร ทนายความมีอำนาจมากำหนดบอกว่าเราควรต่อสู้คดีอย่างไร สถาปนิกก็มีอำนาจมาบอกว่าบ้านของเราควรมีลักษณะอย่างไร ดีไซเนอร์มีอำนาจมากำหนดว่าเราต้องแต่งตัวอย่างไร เป็นต้น

วาทกรรมล้อมรอบตัวเราเอาไว้โดยที่เราไม่ได้สังเกต และเราก็ดำเนินชีวิตตามความหมายที่ผู้อื่นกำหนด โดยคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ปกติ สามัญ ธรรมดา ทั้ง ๆ ที่จริง ๆ แล้วความปกติ สามัญ ธรรมดาทุกอย่างล้วนไม่ปกติ สามัญ ธรรมดา แต่มันเป็นวาทกรรม ตั้งแต่การตื่นนอน การอาบน้ำแต่งตัว การเดินทาง การทำงาน การพูดคุย การกินอยู่ หลับนอน การเรียน ความรัก ความเกลียด ฯลฯ มนุษย์กำหนดระบบโครงสร้างภาษาขึ้นมา และติดอยู่กับมัน มนุษย์ไม่ได้เป็นองค์ประธานอีกต่อไปแล้ว มนุษย์เป็นเพียงร่างทรงของวาทกรรมหลากหลาย ในทุกเรื่องจะมีวาทกรรมหลัก ที่ครองความเป็นใหญ่อยู่ และมีวาทกรรมรองมาให้เป็นทางเลือกแก่เรา มีบ้างในบางครั้งที่เราอาจจะเลือกไม่ทำตามวาทกรรมหลัก เช่น แต่งตัวรุ่มร่ามไม่สุภาพในสถานที่ราชการ แล้วเรากลับคิดว่าเรา พิเศษเหนือคนอื่น เราไม่ดำรงชีวิตตามความปกติ สามัญ ธรรมดา หลงคิดว่าเราเป็นเสรีชน แต่จริง ๆ แล้ว การทำเช่นนี้ก็คือ การที่เราทำตามวาทกรรมรอง ๆ ลงมานั่นเอง วาทกรรมในเรื่องต่าง ๆ กัน ก็ต่อสู้ขับเคี่ยวกัน วาทกรรมในเรื่องเดียวกันก็มีการต่อสู้ ขับเคี่ยวกันในระหว่างวาทกรรมหลัก และวาทกรรมรอง ไม่มีวาทกรรมหนึ่งใดที่ครอบครองสังคมได้ทั้งหมด และตลอดกาลนาน แต่จะมีวาทกรรมรอง ๆ ผุดขึ้นมาเป็นวาทกรรมหลักได้ การมองเช่นนี้ ก็เท่ากับว่าสังคมมีพลวัตร ลื่นไหล และเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา เราสามารถผลักดันให้สังคมเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดก็ได้ ถ้าเรามีอำนาจที่จะกำหนดวาทกรรมของเราให้เป็นวาทกรรมหลัก

Burkitt (1999: 108)ให้ความเห็นว่า ในขณะที่ร่างกายไม่ควรถูกมองว่าเป็นพื้นฐานเชิงปรัชญาว่าด้วยเรื่องอัตลักษณ์ทางเพศและเพศสภาพ แต่อย่างไรก็ดี ร่างกายกลับมีความสัมพันธ์บางประการกับเรื่องอัตลักษณ์ดังกล่าว โดยผ่านประสบการณ์ซึ่งเรามีชีวิตอยู่ด้วยเพศและเพศสภาพที่เราเป็น (ถูกกำหนดให้เป็น) นอกจากนั้น ร่างกายยังเป็นสาระสำคัญ (materiality) หรือส่วนที่จะสามารถพัฒนาไปสู่การมีนิสัยและนำไปสู่พฤติกรรมต่าง ๆ การมีความสามารถผ่านการกระทำอันเป็นนิสัย ความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดขึ้นโดยการสร้างอุปนิสัยซึ่งสิ่งเหล่านั้นจะสร้างลักษณะเฉพาะบุคคล จนเป็นความเคยชินและวัตรปฏิบัติ ความสัมพันธ์ดังกล่าวทำงานโดยใช้ร่างกายในลักษณะ

ที่สร้างอุปนิสัยซึ่งนำไปสู่การกระทำต่าง ๆ ของแต่ละเพศเป็นเฉพาะซึ่งก็จะกลับมากำหนดและควบคุมร่างกาย ทั้งยังทำการตรวจสอบย้อนกลับไปยังอำนาจและความสามารถบางประการอีกด้วย

Burkitt (1999: 147) แต่ละบุคคลจะยึดเอาอัตลักษณ์ใดอัตลักษณ์หนึ่งไว้กับตัว ซึ่งอัตลักษณะดังกล่าวจะตามมาด้วยความสามารถและอำนาจในการที่จะทำการณ์ใด ๆ ในระหว่างกิจกรรมและความสัมพันธ์อันเป็นสื่อกลาง สิ่งเหล่านี้จะสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลที่ได้ทำการสร้างสรรค์ความเป็นตัวตนเองไว้แล้ว ซึ่งไม่ได้มีมาแต่กำเนิดตามระบบชีวภาพ กล่าวคือ ความแตกต่างนี้ถูกสร้างขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง และระหว่างมนุษย์กับโลกภายนอก

Wykes and Gunter (2005: 63) กล่าวว่า ความสวยเป็นคลื่นของวัฒนธรรม ด้วยถือว่าเป็นคุณลักษณะที่พึงปรารถนาของความเป็นหญิงสำหรับชาย การตระหนักถึงตัวเองของผู้หญิงคือการตระหนักรู้ที่ผู้ชายได้ทำให้เกิดแก่ผู้หญิงผ่านการมีอิทธิพลในสังคมจนกลายเป็นวาทะกรรมทางเพศ ในช่วยศตวรรษที่ 20 ความสวยได้กลายเป็นธุรกิจอันยิ่งใหญ่ครั้งแรก วาทะกรรมความสวยนี้จะไม่ประสบความสำเร็จได้เลยหากไม่มีสื่ออย่างหนังสือพิมพ์ นิตยสาร รายการโทรทัศน์ยี่สิบสี่ชั่วโมง สื่อหลายแขนงเหล่านี้เป็นทางให้วาทะกรรมความสวยได้ไปสู่ตัวผู้หญิง ทั้งยังเป็นแหล่งให้ความรู้ว่า ตนจะทำอย่างไรให้ตัวเองสวย ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ซื้อ และความสวยงามของชีวิตจะเป็นอย่างไร หากคนคนนั้น “สวย”

มายาคติเรื่องความสวยงามกับผู้หญิงมีให้เห็นในทุกสังคม เช่น ในยุโรปตะวันตกเมื่อประมาณ 100 ปีมาแล้ว ผู้หญิงชั้นสูงจำต้องใส่เครื่องรัดลำตัวที่เรียกว่า คอร์เซ็ต ทำด้วยเหล็กกระดูกปลาวาฬและขนหางม้า เพื่อให้เอวคอดกิ่วจนมีขนาดในอุดมคติ คือ 16 นิ้ว หรืออาจเล็กกว่านั้น แต่ผู้หญิงสมัยปัจจุบันไม่จำเป็นต้องใส่คอร์เซ็ตอีกต่อไป เพราะคอร์เซ็ตได้ถูกดูดกลืนเข้าไปอยู่ในร่างกายเรียบร้อยแล้ว เป็นส่วนหนึ่งของความกลัวอ้วน นอกจากนี้ยังมีวิธีปฏิบัติต่อร่างกายอีกมากมายที่เป็นที่มาของความอยากสวยตามอุดมคติของสังคม ไม่ว่าจะเป็นการรัดเท้าให้มีขนาดเล็กของสตรีชาวจีนที่เรียกว่า “ดอกบัวทองคำ” การทำรอยแผลเป็นบนผิวหนัง การประดับริมฝีปากล่างด้วยแผ่นไม้ของสตรีอัฟริกัน การยินยอมทรมานตนเองของสตรีเพื่อให้ได้มาซึ่งความสวยนั้น ความหมายก็เพื่อความพึงพอใจและการมีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้ามหรือผู้ชายนั่นเอง (ปริตตา เฉลิมเผ่า กออนันตกูล, 2541: 3-4)

Wykes and Gunter (2005: 5-9) ยังได้ให้ความเห็นไว้อีกว่า ผู้ชายเสาะหาความแข็งแรงและแข็งแกร่ง รวมถึงกำลังให้แก่ร่างกาย เพื่อเน้นย้ำตามแบบอุดมคติความเป็นชายตามประเพณีนิยม ในขณะที่ผู้หญิงมองว่ามีความนุ่มนวลและกลมกลืน ผู้ชายจะถูกมองว่ามีรูปร่างใหญ่หรือสูงโปร่ง

บรรทัดฐานของความสวยในแบบผู้หญิงในวัฒนธรรมตะวันตกแตกต่างกันไปตามยุคสมัย ในบางสมัยความดึงดูดใจหรือเสน่ห์ของผู้หญิงนั้น จะเกิดขึ้นกับผู้หญิงที่มีรูปร่างอวบอ้วน แต่ในยุคปัจจุบันหรือประมาณศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ผู้หญิงที่น่าดึงดูดใจจะเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมเพรียว

มาตรฐานทางวัฒนธรรมของความสวยที่เกี่ยวข้องกับรูปร่างของร่างกาย เป็นสิ่งที่ถูกป่าวประกาศออกมาทางสื่อสารมวลชนในระดับหนึ่ง โครงสร้างแบบสมัยใหม่ของสื่อ โฆษณา การค้าปลีก และความบันเทิงจะผลิตแนวความคิดของความสวยที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ภาพลักษณ์แบบอุดมคตินี้ได้วางความกดดันไว้แก่ผู้หญิงเพื่อให้ร่างกายตัวเองคล้ายกับภาพที่ยุคสมัยนั้น ๆ ต้องการให้เป็น ในทศวรรษที่ 1950 และต้นทศวรรษที่ 1960 โดยหลักแล้วสื่อจะเน้นที่ร่างกายส่วนบนของผู้หญิง และสุนทรียารมย์ที่ได้จากภาพลวงของการมีหน้าอกใหญ่ ดังนั้น แฟชั่นของการมีร่างกายดังกล่าวจึงถูกเน้นย้ำด้วยภาพลักษณ์ของการมีหุ่นดีจนเกินไป จนทำให้ผู้หญิงในวัยสาวซึ่งไม่ได้วินิจฉัยว่าเป็นโรคอโนเร็กเซียหรือโรคที่กระเพาะไม่รับอาหารนั้น มีความกังวลเกี่ยวกับรูปร่างตนเอง

ปรากฏการณ์เรื่องเพศที่สื่อมวลชนพูดถึงในอันดับต่อ ๆ มานั้น ได้แก่ เรื่องของเพศสรีระการประกวดความงาม และการเสริมความงามของเพศสรีระ รวมทั้งการเสริมประสิทธิภาพทางเพศ อันสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของสังคมไทยที่ให้ความสำคัญกับเรื่องของเพศสรีระสูงสุด โดยยังเชื่อมโยงเรื่องของเพศสรีระเข้ากับความพึงพอใจทางเพศด้วย ทำให้การสร้างความหมายเรื่องของเพศสรีระเป็นการเน้นย้ำที่สรีระบางส่วนซึ่งเชื่อกันว่าเกี่ยวข้องกับความเพลิดเพลินใจทางเพศและกามารมณ์ เรื่องของเพศสรีระจึงถูกทำให้กลายเป็นกลไกของกิจกรรมทางเพศค่อนข้างมาก

วาทกรรมสถานภาพของผู้หญิงถูกกำหนดโดยเพศสรีระ วาทกรรมนี้ได้รับการขยายกว้างขึ้นด้วยสื่อบันเทิงและสื่อโฆษณา ทำให้เรื่องของความ สวยงามด้านเพศสรีระ กลายเป็นสาระที่ปรากฏห้อมล้อมผู้คนในสังคมไทยอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน จนกระทั่งความงามของเพศสรีระถูก

มองว่าเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของสถานะของผู้หญิง ดังนั้น จึงพบว่ามีข่าวที่แสดงถึงค่านิยมและการให้ความสนใจต่อการเสริมความงาม และเสริมหรือลดเพศสรีระของผู้หญิง ข่าวที่แสดงถึงผลกระทบจากการเสริมความงามที่ผิดพลาด (วิลาสินี พิพิธกุล, ม.ป.ป.)

ในบรรดาร่างกายทางสังคมทั้งหมด ร่างกายของผู้หญิงได้รับความสนใจมากเป็นพิเศษ ปิแอร์ บูร์ดิเยอ (อ้างใน ปริตตา เฉลิมเผ่า กออนันตกูล, 2541: 34) เสนอว่า กระบวนการทำให้ร่างกายมีสภาพเป็นสินค้า (Commodification) ในสังคมสมัยใหม่ ร่างกายมีฐานะเป็นทุนทางกายภาพ และสามารถแปรรูปทุนกายภาพให้กลายเป็นทุนทางเศรษฐกิจ (เงิน สินค้าและบริการ) ยกตัวอย่างเช่น อาชีพพริตตี้ที่สามารถใช้ร่างกายหารายได้ เป็นการแลกเปลี่ยนโดยที่ร่างกายถือเป็นทุนอีกรูปแบบหนึ่ง

ทฤษฎีสตรีนิยม แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายหญิง (ผู้ชายมักเป็นผู้กระทำและผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ถูกกระทำ) ถึงแม้ปัจจุบันชายหญิงจะมีสิทธิที่เท่าเทียมกันมากขึ้น แต่อำนาจของระบบชายเป็นใหญ่ยังคงแสดงออกผ่านรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้หญิง เช่น ผ่านเรื่องความสวยงาม แต่กรณีนี้ ความสวยงามที่เป็นคุณลักษณะที่พึงมีในสตรี อันเป็นไปเพื่อความพึงพอใจของเพศชายนั้น ได้ถูกนำมาใช้เป็นทุนสำคัญเพื่อเป็นเครื่องมือในการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ของหญิงสาวในปัจจุบัน เพื่อผลประโยชน์ของฝ่ายหญิงผ่านทุนทางร่างกายของตนเอง

แนวคิดอัตลักษณ์

แนวคิดว่าด้วยเรื่องอัตลักษณ์นี้มีมากมาย ทั้งยังแตกแขนงไปบูรณาการกับองค์ความรู้ด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นจิตวิทยาแนววิเคราะห์ สังคมศาสตร์ สตรีนิยม ปรัชญา รัฐศาสตร์ ชาติพันธุ์ เป็นต้น อย่างไรก็ดี แนวทางที่ผู้วิจัยจะเสนอในงานวิจัยชิ้นนี้คือการกล่าวถึงอัตลักษณ์ในแง่บุคคลและสังคม ซึ่งมีส่วนสร้างทำให้เกิดการเป็นตัวตนแก่คนนั้น

ผู้สำคัญคนหนึ่งที่อธิบายการเกิดของอัตลักษณ์ที่จะละไม่กล่าวถึงไม่ได้คือ Sigmund Freud ซึ่งกล่าวถึงอัตลักษณ์ในลักษณะที่เป็นจิตใต้สำนึกข้างใน กล่าวคือ อัตลักษณ์ทางเพศตามความคิดของ Sigmund Freud นั้น ก่อตัวมาจากโครงสร้างจิตวิทยา เด็กเล็ก ๆ จะยังไม่มีแนวโน้มว่าจะนิยามตนเป็นหญิงหรือชาย เด็กทารกมีแนวโน้มเป็นได้ทั้งสองเพศ การก่อรูปของอัตลักษณ์มาเริ่มขึ้นเมื่อเด็กโตมาถึงวัยประมาณ 4-5 ขวบ เพราะสามารถแยกแยะได้ถึงความแตกต่างทาง

สรีระของคนตรงจุดนี้ อัตลักษณ์และการพัฒนาของบุคลิกภาพในทฤษฎีของ Freud นั้น เน้นศูนย์กลางอยู่ที่อัตลักษณ์ทางเพศ การก่อรูปของอัตลักษณ์และบุคลิกภาพดำเนินไปภายในโครงสร้าง 3 ระดับของจิตใจ Id เป็นฐานที่มาของพลังงานทั้งมวลทางจิต เป็นพลังดิบ ๆ ที่ยังไม่ถูกจัดระเบียบ ไม่ขึ้นกับเหตุผล พร้อมตอบโต้ต่อสิ่งเร้าที่มากระทบ พลังเหล่านี้ทำงานภายใต้กฎแห่งการสนองความพึงพอใจ (pleasure principle) ที่อยู่ของพลังเหล่านี้คือชั้นของจิตไร้สำนึก (the unconscious) ในการตอบสนองต่อความต้องการนั้น ๆ จะต้องมีกิจกรรรมติดต่อกับโลกและต้องอาศัยการคำนวณในระดับหนึ่ง นี่คือหน้าที่ของ Ego ซึ่งทำงานภายใต้กฎของความเป็นจริง (reality principle) ด้านหนึ่งก็เพื่อสนองความต้องการของ Id ทว่าก็อาจขัดแย้งกับ Id ด้วยเช่นกัน เนื่องจากสามารถขัดขวาง ระงับหรือชะลอการสนองความพึงพอใจนั้นออกไป ทั้งนี้เพราะ Ego มีเป้าหมายให้บุคคลนั้น เสียสมดุลทางกายภาพและจิตใจไป ส่วน Superego คือพลังของค่านิยมและศีลธรรมจากสังคมซึ่งถ่ายทอด แก่บุคคลในกระบวนการขัดเกลา (socialization) ผ่านกลไกของการให้รางวัลและการลงโทษ Ego จึงทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการประสานแรงกดจากทั้งสองทาง สำหรับ Freud นั้น บุคลิกภาพของปัจเจกเป็นกระบวนการแห่งความขัดแย้งของโครงสร้างทางจิตทั้งสามนี้ (อภิญญา เฟื่องฟูสกุล, 2546: 15-16)

อย่างไรก็ดี ยังมีนักคิด Erik Erikson ได้แย้งว่า การก่อรูปของอัตลักษณ์นั้นเป็นกระบวนการตลอดทั้งชีวิต (life-long process) กล่าวคือ อัตลักษณ์ในแนวทางของ Erikson นี้ เน้นที่บูรณาการและดุลยภาพของพลังที่ขัดแย้งกัน อัตลักษณ์จึงเป็นความต่อเนื่องของคุณสมบัติที่เป็น “เอกลักษณ์” ของคนคนหนึ่ง ทำให้เกิดความรู้สึกว่า อัตลักษณ์คือแก่นแกนของบุคคลและเป็นผลจากปฏิสัมพันธ์ที่สมดุลและสอดคล้องระหว่างปัจเจกและสังคม เป็นผลผลิตของการต่อรองและเลือกสรรของปัจเจก (อภิญญา เฟื่องฟูสกุล, 2546: 17-19)

ผู้วิจัยจะขอสรุปเลือกคำจำกัดความของอัตลักษณ์ที่ชัดเจนและเข้าใจได้ง่ายที่สุดมาอธิบายในที่นี้

Woodward (1997) อัตลักษณ์ คือสิ่งที่ทำให้เรารับรู้ตนเองว่า เราคือใคร และเราจะดำเนินความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ตลอดจนโลกที่แวดล้อมตัวเราอยู่ได้อย่างไร อัตลักษณ์คือสิ่งที่กำหนดให้กับเรา เป็นสิ่งที่บ่งบอกว่า ใครเป็นพวกเดียวกับเรา และใครที่แตกต่างจากเรา ส่วนใหญ่แล้ว “อัตลักษณ์” จะถูกกำหนดโดยความแตกต่าง ซึ่งอาจมองเห็นได้ในลักษณะของการแบ่งแยกออกจากกัน เช่น อัตลักษณ์ของความแตกต่างระหว่างชนชาติ หรือความขัดแย้งด้านความเชื่อ เป็นต้น

โดยมากแล้วอัตลักษณ์จะถูกสร้างขึ้นในลักษณะของสิ่งตรงกันข้าม เช่น คนผิวขาว-คนผิวสี ความปกติ-ความเบี่ยงเบนจากปกติ และผู้ชาย-ผู้หญิง

อัตลักษณ์มีความสำคัญเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นปริมณฑลที่เชื่อมต่อระหว่างสองขั้ว กล่าวคือ ในด้านหนึ่งอัตลักษณ์คือ “ความเป็นปัจเจก” ซึ่งเชื่อมต่อและสัมพันธ์อยู่กับสังคม (social aspect) สังคมนี้เองเป็นตัวกำหนดบทบาท หน้าที่ และระบบ คุณค่าที่ติดมากับคำว่า ความเป็นพ่อ ความเป็นเพื่อน ความเป็นสามี-ภรรยา ความเป็นศิษย์-อาจารย์ ในมิตินี้ อัตลักษณ์จึงเป็นเรื่องราวของการใช้สัญลักษณ์ (symbolic aspect) อีกด้วย เพราะการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ได้แสดงออกโดยผ่านระบบสัญลักษณ์หลายแบบด้วยกัน ในอีกด้านหนึ่ง อัตลักษณ์ก็เกี่ยวเนื่องกับมิติ “ภายใน” ของความเป็นตัวเราอย่างมากทั้งในด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด เพราะมนุษย์ให้ความหมายหรือเปลี่ยนแปลงความหมายเกี่ยวกับตนเองในกระบวนการที่คนคนนั้นสัมพันธ์กับโลก (psychological and subjective aspect) และปริมณฑลของ identity และ subjectivity นี้จึงซ้อนทับกันอยู่ ดังนั้น จึงมีการแบ่งอัตลักษณ์กันในสองระดับ คือ อัตลักษณ์บุคคล (personal identity) และอัตลักษณ์ทางสังคม (social identity)

อัตลักษณ์เป็นเรื่องของนามธรรม ไม่สามารถจับต้องได้ หรือเห็นได้อย่างชัดเจน จึงเป็นที่ยากที่จะทำให้เข้าใจ ทั้งยังมีการตีความกันไปหลากหลาย ซึ่งการตีความเหล่านี้ก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางด้านวัฒนธรรมด้วยเช่นกัน การตีความของอัตลักษณ์ที่ใช้วัฒนธรรมเป็นตัววัดนั้น อาจกล่าวได้ว่า เกิดขึ้นมาตั้งแต่ปัจเจกบุคคลเติบโตขึ้นมาในสังคมหนึ่ง ๆ ในสังคมไทยก็เช่นกัน กล่าวคือ ในสังคมไทยมีการตีความอัตลักษณ์และการกำหนดอัตลักษณ์ที่เฉพาะตัว อาจมีความคล้ายคลึงกับวัฒนธรรมอื่น ๆ จะขอยกตัวอย่างอัตลักษณ์ของความเป็นไทยที่ได้รับการตีความ กำหนด และสั่งสมกับมาจนเรียกว่า “อัตลักษณ์ของความเป็นไทย” นันดา วีรวิทยานุกูล (2544: 280-281) ได้อธิบาย “อัตลักษณ์ของความเป็นไทย” ไว้ว่าคือ การที่เรารับรู้ว่าเราเป็น คนไทย และในการแสดงให้เห็นอัตลักษณ์ดังกล่าวนั้น เราก็จะแสดงออกในหลาย ๆ ทางด้วยกัน สิ่งเหล่านี้เรียกว่า คุณลักษณะ (Attribute) ที่รวมอยู่ในอัตลักษณ์ของความเป็นไทยนั่นเอง เป็นต้นว่า การพูดภาษาไทยซึ่งเป็นการแสดงออกที่เห็นได้อย่างชัดเจนที่สุด การรับประทานอาหารด้วยช้อนส้อม (ไม่ใช้ส้อมกับมีด หรือตะเกียบ) การทักทายด้วยการไหว้ การมีนิสัยยิ้มง่าย การมีความอ่อนน้อมถ่อมตน และการมีนิสัยทำอะไรตามสบาย ไม่มีกฎเกณฑ์ และมักชอบการประนีประนอมและอะลุ่มอล่วยเสมอ ฯลฯ

1. ประเภทของอัตลักษณ์

1.1 อัตลักษณ์เชิงสังคม (social identity)

อัตลักษณ์เชิงสังคมนั้น Henri Tajfel (1978) ได้กล่าวไว้ถึงอัตลักษณ์เชิงสังคมว่าเป็นทฤษฎีที่มีความสัมพันธ์กับทฤษฎีจิตวิทยาทางสังคมอื่น ๆ ซึ่งตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับว่า เมื่อไรและทำไมปัจเจกบุคคลกับกลุ่มในสังคมในฐานะที่มีพฤติกรรมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมจะรับแนวคิดและแสดงแนวความคิดต่าง ๆ ของตนแก่คนภายนอกกลุ่ม นอกจากนั้น อัตลักษณ์เชิงสังคมยังสนใจว่าเมื่อมีการประทะประสานกันระหว่างปัจเจกบุคคล การรับรู้ในฐานะที่เป็นการปะทะประสานกันระหว่างคนในกลุ่มนั้น จะมีความแตกต่างกันอย่างไร อย่างไรก็ดี โดยหลักแล้วทฤษฎีนี้เน้นหนักในเรื่องแง่มุมของพฤติกรรมกลุ่มในเชิงสังคมวิทยาและจิตวิทยา

อัตลักษณ์ตามแบบของ Tajfel นี้ เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ของปัจเจกบุคคลกับกลุ่มโดยอธิบายผ่านพฤติกรรมกลุ่ม กล่าวคือ สังคมประกอบด้วยกลุ่มทางสังคมที่มีความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจและสถานภาพของคนในกลุ่ม โครงสร้างของกลุ่มมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อการสร้างอัตลักษณ์ นั่นคือการสร้างอัตลักษณ์นี้อาศัยกระบวนการที่เรียกว่า “การเปรียบเทียบทางสังคม” (social comparison) ซึ่งคือการประเมินความคิดและความสามารถของแต่ละคนกับคนที่คล้ายคลึงกันกับตน ในลักษณะการเผชิญหน้าทางสังคม นอกจากนี้ Tajfel ยังได้เน้นความสำคัญของการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม (intergroup comparison) อีกด้วย นั่นคือ นอกจากจะเปรียบเทียบกันเองในกลุ่มแล้ว ยังมีการเปรียบเทียบลักษณะของกลุ่มตนเองกลับกลุ่มอื่นอีกด้วย การนำกลุ่มตน (ingroup) ไปเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น (outgroup) ซึ่งมีความคล้ายกันแต่ก็ยังแตกต่างในบางส่วนนี้ เรียกว่า การจัดประเภททางสังคม (social categorization)

ในการอธิบายอัตลักษณ์เชิงสังคมนี้ Turner (1982) เสนอแนวทางต่อไปอีกว่ากระบวนการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มและระหว่างบุคคลนั้นเชื่อมโยงให้เห็นได้ว่าเป็นแง่มุมของความแตกต่างที่สำคัญของการรับรู้ตนเอง(self concept) การรับรู้ตนเองเป็นกระบวนการสร้างตัวตนซึ่งมีระบบย่อย 2 ระบบคือ (1) การระบุตัวตนทางสังคมซึ่งมาจากการจัดประเภทระหว่างกลุ่มตนกับกลุ่มอื่น เช่น เพศ ชาติพันธุ์ อาชีพ และชนชั้น เป็นต้น (2) การระบุตัวตนเฉพาะบุคคลซึ่งมาจากการแยกแยะความต่างของตัวตนในฐานะที่เป็นปัจเจกเอกลักษณ์จากปัจเจกชนคนอื่น ๆ

1.2 อัตลักษณ์ทางเพศ (Gender Identity)

ความคิดเกี่ยวกับตัวตน (Self-idea) เริ่มขึ้นเมื่อเราได้เห็นภาพของเราที่ต่างจากคนอื่น และเมื่อเราได้รับทราบการตัดสินตัวตนของเราจากการมองของคนอื่น และถัดมาคือการรับรู้ตนเองผ่านจินตนาการของตนหลังจากได้รับฟังการตัดสินตัวตนจากคนอื่น ซึ่งประเด็นนี้ถูกเปรียบเทียบกับการที่เรามองกระจก (looking-grass self) กระจกนี้จะทำให้คนเราเห็นรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง รูปร่างของตนเองว่าเป็นอย่างไร แต่รูปร่างที่เราเห็นในกระจกนั้นก็จะเกิดจากการเชื่อมโยงสิ่งที่เราจินตนาการว่าผู้อื่นคิดกับเราอย่างไรไว้เรียบร้อยแล้ว (Howson, 2004) หมายความว่า เราจะคิดว่าเราจะเป็นเพศอะไรผ่านการมองตัวเอง ผ่านความคิดเห็นของสายตาผู้อื่น (เช่น พ่อแม่) หลอมรวมกับจินตนาการของเรา จนทำให้เราตัดสินว่าเราเป็นอะไรหรือเพศอะไร

พัฒนาการของอัตลักษณ์ทางเพศนั้น Baron and Byrne (1997) กล่าวว่า เกิดขึ้นเมื่อผู้ใหญ่ปฏิบัติต่อเพศของเด็กทารกที่เพิ่งเกิดในฐานะที่เป็นลักษณะทางกายภาพที่ให้คำจำกัดความที่สำคัญได้ทั้งหมด จนทำให้ดูเหมือนว่าภาระแรกที่พ่อแม่ ญาติ เพื่อน หรือแม้แต่คนอื่น ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวพันกับเด็กนั้น ๆ คือการระบุเพศของเด็ก (เด็กชายหรือเด็กหญิง) พ่อแม่จะรีบให้ชื่อเด็กนั้นตามเพศ และยังพยายามที่จะเพิ่มความเป็นเด็กชายและเด็กหญิงลงในตัวทารกโดยการเลือกสีที่ “คิดว่า” เป็นสีของเด็กเพศนั้น ๆ เช่น เด็กชายก็จะเลือกสีฟ้า เด็กหญิงก็จะเลือกสีชมพู เป็นต้น สีเหล่านี้จะปรากฏตามเสื้อผ้า ห้องนอน เครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ เพื่อบ่งบอกลักษณะตามความเป็นชาย (masculine) และความเป็นหญิง (feminine) หรือแม้แต่ของเล่นก็จะเลือกสรรมาให้เหมาะสมเช่นเดียวกัน ระหว่างอายุ 4-7 ขวบ เด็ก ๆ จะค่อย ๆ ได้รับแนวความคิดของความต่อเนื่องทางเพศ (gender consistency) พวกเด็ก ๆ จะเริ่มรับหลักการที่ว่าเพศสภาพคือ คุณลักษณะของแต่ละบุคคลพร้อมกับที่การรับรู้เรื่องนี้เริ่มติดแน่นในตัวตน การกระทำที่สอดคล้องกับเพศของตนก็ถูกเน้นย้ำยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

นันดา วีรวิทยานุกูล (2544: 282) กล่าวว่า อัตลักษณ์อีกประเภทหนึ่งซึ่งชายและหญิงใช้จำแนกตัวตนระหว่างกันนั่นคือ “อัตลักษณ์ทางเพศ” คำนี้ให้ความหมายได้ว่า คือการที่เรารับรู้ตนเองว่า เราคือผู้หญิงหรือผู้ชาย และความเป็นผู้หญิงหรือความเป็นผู้ชายนั้น ก็กำหนดบทบาทให้แก่เรา ทำให้เรารู้ว่า เราควรจะดำเนินชีวิต และดำเนินความสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเราอย่างไร อัตลักษณ์ทางเพศนั้นส่งผลกระทบอย่างสำคัญต่อการดำเนินชีวิต และการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยที่ผู้ชายและผู้หญิงหลายคนอาจไม่รู้สึกตัวเลยแม้แต่น้อย

และคิดเอาว่า อัตลักษณ์ทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ และติดตัวเรามาตั้งแต่เกิด แท้ที่จริงแล้ว ได้มีการโต้แย้งว่าอัตลักษณ์ทางเพศ มิได้เป็นเรื่องธรรมชาติ หรือติดตัวเรามาตั้งแต่เกิดแต่อย่างใด หากแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นท่ามกลางระบบสังคมที่มีการผลิตซ้ำวัฒนธรรม "ชายเป็นใหญ่" (Patriarchy) อันเป็นสังคมที่ยึดถือความเชื่อต่อไปนี้อย่างเหนียวแน่น ซึ่งประกอบได้ด้วยความเชื่อในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ (1) ความเชื่อเรื่อง "ผู้ชายเป็นจุดศูนย์กลาง" (Androcentrism) "เหนือกว่า" (Superior) และผู้หญิงเป็นผู้ที่ "ต่ำต้อยกว่า" (Inferior) นอกจากนี้ผู้ชายยังกลายเป็น "มนุษย์" (Human) ในขณะที่ผู้หญิงเป็น "อย่างอื่นที่ไม่ใช่" (Other) (2) ความเชื่อเรื่องการแบ่งแยกเพศ (Gender Polarization) หลักในการจัดตั้งเป็นระบบสังคมและวัฒนธรรมอีกด้วย ความเชื่อนี้ยังนำเอาความแตกต่างระหว่างเพศมาใช้กำหนดบทบาททางสังคม วิธีการแต่งตัว ตลอดไปจนถึงการแสดงออกทางอารมณ์ และความปรารถนาทางเพศของผู้ชายและผู้หญิงอีกด้วย (3) ความเชื่อเรื่อง "ปัจจัยทางชีวภาพ" (Biological Essentialism) การที่ผู้ชายเป็นจุดศูนย์กลาง และผู้ชายกับผู้หญิงถูกแบ่งแยกให้แสดงบทบาทที่แตกต่างกันนั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากธรรมชาติทางชีวภาพของผู้ชายและผู้หญิงนั่นเอง

1.2.1 ผลกระทบของอัตลักษณ์ทางเพศที่มีต่อผู้หญิง

Gurin and Markus (1989: 152-155) เชื่อว่าผลการรับรู้ตัวตนของผู้หญิงไปเป็นอัตลักษณ์ทางเพศของตนนั้น ขึ้นอยู่กับสถานที่และสังคมของผู้หญิงอาศัยและดำรงชีวิตอยู่ ซึ่งสังคมนั้นเองเป็นผู้สร้างให้ผู้หญิงต้องปฏิบัติตนเช่นไรในสังคม ไม่ว่าจะเป็นบทบาททางเพศที่เกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ การงาน การดำรงชีวิต ซึ่งเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกับประเพณีนิยมหรือไม่เกี่ยวเนื่องกันก็ตาม และไม่ว่าจะเกิดกรณีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างไรก็ตาม ผู้หญิงก็จะมีบทบาทที่ต่างกันเป็นไปตามอัตลักษณ์ที่ตนถูกกำหนด

อัตลักษณ์ทางเพศส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของผู้ชายและผู้หญิงในหลายด้านด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว การดำเนินความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม และการดำเนินชีวิตในสังคม ซึ่งผู้ที่ได้รับผลกระทบในทางลบมากกว่านั้น ก็คือผู้หญิงนั่นเอง ทั้งนี้เนื่องจากอัตลักษณ์ของความเป็นหญิงจะรวบรวมคุณลักษณะต่าง ๆ ที่เป็นไปในทางลบมากกว่าอัตลักษณ์ของความเป็นชาย สำหรับผู้หญิงและผู้ชายที่สร้างอัตลักษณ์ของตนเองโดยไม่อิงกับอัตลักษณ์ทางเพศนั้น ก็อาจถูกสังคมจ้องมองเป็นพิเศษ เนื่องจากความเชื่อเรื่องการแบ่งแยกเพศนั้นฝัง

รากลึกในสังคมแบบถือชายเป็นใหญ่มาเป็นเวลานาน ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลกระทบของอัตลักษณ์ทางเพศโดยแบ่งออกเป็น

ผู้หญิงซึ่งถูกอบรมบ่มเพาะมาตั้งแต่เด็ก ๆ ให้เป็นเพศที่รักสวยรักงาม มีหน้าที่ดูแลผู้อื่น มีความเป็นตัวของตัวเองน้อย ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ที่มีกับผู้อื่นมาก ไม่ชอบการแข่งขัน เป็นผู้รับการกระทำ ไม่ค่อยมีความทะเยอทะยาน และไม่เคยได้รับการฝึกหัดให้มีทักษะในการวิเคราะห์ คำนวณ และวางแผนมาตั้งแต่วัยเด็กเหมือนอย่างผู้ชาย มักจะได้เข้าสู่อาชีพที่ถูกจัดให้เหมาะกับลักษณะความเป็นหญิง เช่น อาชีพที่อาศัยทักษะด้านการประสานงาน และการรักษาความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างประชาสัมพันธ์ เลขานุการ ฯลฯ หรืออาชีพที่ต้องอาศัยความสวยงาม และต้องให้บริการผู้อื่นอย่างแอร์โฮสเตส พนักงานขาย ช่างเสริมสวย ฯลฯ ในขณะที่ผู้ชายซึ่งถูกอบรมบ่มเพาะให้มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ชอบแสดงอำนาจ ชอบการแข่งขัน มีความทะเยอทะยาน เป็นผู้กระทำ และได้รับการฝึกหัดให้มีทักษะในการวิเคราะห์ คำนวณ และวางแผนมาตั้งแต่วัยเด็ก มักได้เข้าสู่อาชีพที่มีเกียรติ มีอำนาจ อีกทั้งมีคุณค่าในเชิงเศรษฐกิจ เช่น อาชีพวิศวกร นักธุรกิจ นักการเมือง แพทย์ ทหาร ผู้พิพากษา ฯลฯ

สำหรับผู้หญิงและผู้ชายที่ประพฤติตัวไม่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ของความเป็นหญิงและความเป็นชายตามแบบฉบับ (ซึ่งอาจเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น อยู่ในครอบครัวที่ไม่ได้ปลูกฝังเรื่องการแบ่งแยกเพศมากนัก มีโอกาสได้ศึกษาในสถาบันหรือสาขาวิชาที่ไม่ระบุเฉพาะว่าเหมาะสมกับเพศใดเพศหนึ่งเป็นพิเศษ หรือได้รับการศึกษาสูงจนทำให้มีโอกาสก้าวหน้ามากกว่าคนอื่น ๆ เป็นต้น) นั้นก็ยังไม่อาจหลีกเลี่ยงผลกระทบของอัตลักษณ์ทางเพศได้ โดยผู้หญิงจะได้รับผลกระทบในทางลบมากกว่าผู้ชาย กล่าวคือ ผู้ชายที่ประกอบอาชีพที่ถูกมองว่าเหมาะกับความเป็นหญิง แม้จะได้รับผลกระทบในทางลบอยู่บ้าง (เช่น อาจถูกเพ่งเล็งว่ามีความเบี่ยงเบนทางเพศ) แต่ส่วนใหญ่มักจะยังคงได้รับการยกย่องอยู่ และกลับทำให้งานนั้นดูเป็นงานที่มีคุณค่าขึ้นมาทันที (ทั้งที่เวลาผู้หญิงหยิบจับงานนั้น กลับดูเป็นงานธรรมดา ๆ ที่ไม่มีเกียรติมากนัก) ตัวอย่างเช่น อาชีพแม่ครัว เมื่อผู้หญิงประกอบอาชีพดังกล่าว ก็จะดูเป็นงานระดับต่ำ แต่หากผู้ชายประกอบอาชีพดังกล่าว กลับได้รับการยกย่องมากกว่า บางครั้งมีการตั้งชื่อเรียกให้ดูมีระดับ และฟังดูเป็นผู้เชี่ยวชาญมากขึ้น เช่น กุ๊ก หรือ เชฟ บางคนได้รับการยกย่องให้เป็น “อาจารย์” เป็นต้น อีกตัวอย่างหนึ่งคือ อาชีพเลขานุการ ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพเลขานุการนั้นมักจะดูไม่มีเกียรติเป็นพิเศษเนื่องจากเป็นอาชีพทั่ว ๆ ไปที่ต้องใช้ทักษะแบบผู้หญิง เช่น ทักษะด้านการติดต่อประสานงาน การพิมพ์ดีด และการบริการ หากแต่ผู้ชายที่ประกอบอาชีพเลขานุการกลับดูมีเกียรติ

มากกว่า เพราะเลขานุการชายนั้น ส่วนใหญ่จะมีเจ้านายที่มีตำแหน่งการงานสูงมาก เช่น นักการทูต ผู้อำนวยการอาวุโสของบริษัท ฯลฯ และเลขานุการชายนั้นส่วนใหญ่จะไม่ต้องทำงานพื้น ๆ เช่น พิมพ์จดหมายแบบผู้หญิง แต่จะทำงานเสมือนเป็นผู้ช่วยของเจ้านาย นอกจากนี้ จะสังเกตได้ว่า เลขานุการหญิงนั้นสามารถจะมีเจ้านายเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้ ในขณะที่เลขานุการชายนั้นส่วนใหญ่จะมีเจ้านายเป็นผู้ชายด้วยกันเท่านั้น แสดงให้เห็นว่า อย่างไรเสียผู้ชายก็จะต้องไม่ทำงานรับใช้หรือบริการผู้หญิง เพราะการกระทำดังกล่าวถือว่าขัดกับอัตลักษณ์ของความเป็นชาย

สำหรับผู้หญิงที่ได้ประกอบอาชีพที่ถูกจัดว่าเหมาะสมกับอัตลักษณ์ของความเป็นชายมากกว่า เช่น นักการเมือง วิศวกร ฯลฯ หรือแม้แต่อาชีพที่ไม่ระบุว่าเหมาะกับเพศหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น นักข่าว พนักงานบริษัท ฯลฯ กลับได้รับผลกระทบจากอัตลักษณ์ทางเพศในเชิงลบมากกว่าชาย กล่าวคือ อัตลักษณ์ของความเป็นหญิงจะเป็นภาพที่ติดตัวผู้หญิงไปโดยตลอดอย่างยากที่จะสลัดทิ้ง ทำให้ภาพพจน์ของเธอในสายตาของคนอื่น (โดยเฉพาะผู้ชาย) ยังคงเป็นภาพของสัตว์โลกแสนสวยที่มีความเป็นมืออาชีพน้อย ชอบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ตัดสินใจ ไม่เด็ดขาด และขาดความแม่นยำเที่ยงตรงในการทำงาน

อัตลักษณ์ทางเพศยังส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตส่วนตัวของผู้หญิงอีกด้วย โดยผู้หญิงที่ประพฤติตัวสอดคล้องกับอัตลักษณ์ความเป็นหญิงตามแบบฉบับนั้น หากว่าเธอไม่ตระหนักว่าตนเองถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศ และไม่คิดว่าตนเองถูกประเมินให้มีสถานภาพที่ด้อยกว่าชาย เธอก็จะสามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข และสังคมก็จะให้คุณค่าเธอในระดับหนึ่ง นั่นคือ เธอจะถูกจัดให้เป็น “ผู้หญิงที่ดี” ตัวอย่างเช่น ผู้หญิงที่มองว่า การที่ผู้ชายเจ้าชู้นั้นถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่ง แต่ผู้หญิงจะเจ้าชู้ไม่ได้เด็ดขาด และหากผู้ชายเจ้าชู้เลือกตนเป็นคู่ครอง ก็รู้สึกภูมิใจที่ถูกเลือก หรือผู้หญิงที่คิดว่าการที่ตัวเองไม่สามารถขึ้นสู่จุดสูงสุดในชีวิตการทำงานได้นั้นเป็นเพราะตัวเธอเองมีความสามารถไม่เพียงพอและมีภาระทางครอบครัวมากทำให้ไม่สามารถทุ่มเทเวลาทำงานได้มากเท่าผู้ชาย เหล่านี้เป็นต้น แต่สำหรับผู้หญิงอีกแบบหนึ่งที่ประพฤติตัวไม่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ของความเป็นหญิงตามแบบฉบับไปเสียทั้งหมด แต่สร้างอัตลักษณ์ของตัวเองในลักษณะผสมผสานลักษณะความเป็นชายบางอย่าง ก็จะถูกสังคมจับตามอง บางคนอาจถึงขั้นถูกประเมินให้เป็นผู้หญิงอีกประเภทหนึ่งคือ “ผู้หญิงไม่ดี” อีกด้วย ตัวอย่างเช่น ผู้หญิงที่ดื่มสุราและเที่ยวกลางคืน อาจถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี ผู้หญิงที่อยู่กินกับผู้ชายก่อนแต่งงานอาจถูกนินทาว่าใจง่าย ผู้หญิงที่ไม่ยอมมีลูก อาจถูกมองว่าจิตใจแข็งกระด้าง ไม่มีสัญชาติญาณของความเป็นแม่ ผู้หญิงที่ไม่ยอมแต่งงานอาจถูกคนอื่นว่าว่าขึ้นคานหรือไม่มีใครเอา เหล่านี้เป็นต้น

ส่วนผู้หญิงที่สร้างอัตลักษณ์ของตนเองในลักษณะที่ตรงข้ามกับอัตลักษณ์ของความเป็นหญิงตามแบบฉบับอย่างแรง เช่น ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพล่อแหลมอย่างหมอนวด ซึ่งอาจแสดงอัตลักษณ์ของตนเอง โดยการแต่งหน้าจัดจ้านมาก สูบบุหรี่ ดื่มเหล้า และพูดจาไม่สุภาพ ฯลฯ ก็จะถูกประณามอย่างรุนแรงเป็นพิเศษ คือ อาจถูกจัดประเภทให้เป็น “ผู้หญิงชั้นต่ำ” แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงจะถูกจัดประเภทและแบ่งชนชั้นตามพฤติกรรมของพวกเธอ ยิ่งประพฤติตัวหลุดพ้นจากอัตลักษณ์ความเป็นหญิงตามแบบฉบับมากเท่าไร เกียรติและศักดิ์ศรี (ซึ่งมีน้อยกว่าผู้ชายอยู่แล้ว) ก็จะยิ่งลดลงมากเท่านั้น

การแยกประเภทของเพศนั้นทำให้คนเราปฏิบัติต่อคนอื่น ๆ โดยมีพื้นฐานของตัวแบบทางวัฒนธรรมเป็นหลักซึ่งเกี่ยวเนื่องกับบทบาทและลักษณะทางเพศที่สังคมบอกไว้ พัฒนาการทางอัตลักษณ์ทางเพศและพฤติกรรมทางเพศจึงสอดคล้องต้องกันกับการจัดประเภทของเพศ อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสนใจว่า พัฒนาการดังกล่าวสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเติบโตขึ้น (Abrams, 1989: 59-61)

แนวคิดเรื่องอัตลักษณ์จะช่วยทำความเข้าใจการนำเสนอตัวตนของกลุ่มพริตตี้ เพื่ออธิบายให้เห็นถึงการสร้างตัวตนของกลุ่มและตนเองผ่านการทำงานในอาชีพพริตตี้ ซึ่งตัวตนที่แสดงออกมาอาจเป็นตัวตนที่แท้จริงหรืออาจไม่ใช่ตัวตนของตนเองเลยก็ได้

แนวคิดสัญวิทยา

ทฤษฎีโครงสร้างนิยมและสำนักสัญวิทยานั้น มีกำเนิดมาจากสาขาวิชาภาษาศาสตร์ของนักคิดคนสำคัญ ชื่อ แฟร์ดินอง เดอ โซซูร์ (Ferdinand de Seussure) Hawkes (1977 อ้างในไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2545: 8) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างสัญวิทยา (Semiology) และสัญศาสตร์ (Semiotics) นั้นเป็นเพียงเรื่องการนิยมในตัวบุคคลจึงทำให้เกิดการเรียกชื่อการศึกษาวิชาแตกต่างกัน โดยที่สัญวิทยานิยมเรียกกันในหมู่นักวิชาการยุโรป เป็นการแสดงความเคารพต่อโซซูร์ ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มวิธีการศึกษาแบบนี้ ส่วนสัญศาสตร์ นิยมใช้กันในหมู่นักวิชาการอังกฤษ เพื่อแสดงความระลึกต่อ ชาร์ล เซนเดอร์ เพอรซ์ (Charles Sanders Peirce) นักปรัชญาชาวอเมริกัน ซึ่งการเรียกสาขาวิชา 2 ชื่อนั้นความหมายไม่แตกต่างกัน เพราะหมายถึง สาขาที่ศึกษาระบบของสัญญะ (a system of signs) หรือศาสตร์ว่าด้วยสัญญะ เป็นวิชาการแขนงที่ศึกษากระบวนการ

สื่อความหมาย โดยพิจารณาว่าธรรมชาติของหน่วยสื่อความหมายและขั้นตอนการทำงานของมัน เพื่อทำความเข้าใจว่าความหมายถูกสื่อออกมาได้อย่างไร

แนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีสัญวิทยา ประกอบด้วย

1. สัญญะ (sign)
2. ความสัมพันธ์ (Relation)
3. ลักษณะส่วนตัว/ส่วนรวมของสัญญะ (Private/Public)
4. รหัส (Code)
5. วิธีการวิเคราะห์

1. สัญญะ (Sign)

นิยามคำว่าสัญญะนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Peirce (1931 อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 109) สัญญะ หมายถึง สิ่งที่มีความหมายมากกว่าตัวของมันเอง (Sign is something which stands to Somebody for something in some respect)

นักทฤษฎีทางด้านสัญวิทยามองว่า สัญญะ คือ อะไรก็ได้ที่ก่อให้เกิดความหมายโดยการเทียบเคียงให้เห็นถึงความแตกต่างไปจากสิ่งอื่น และคนในสังคมยอมรับหรือเข้าใจ สัญญะไม่จำเป็นต้องเป็นเครื่องหมายในภาษาแต่เพียงอย่างเดียว (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2545: 17)

สัญญะ ได้แก่ บรรดาสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่ห่อหุ้มเราอยู่ในสังคม และความหมายของสัญญะมิได้มีความหมายในตัวเอง แต่ความหมายของสัญญะขึ้นอยู่กับรหัสและกฎเกณฑ์ของสังคมนั้น ๆ หรือก็คือระบบวัฒนธรรมนั่นเอง (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2545: 95)

โรล็องด์ บาร์ตส์ (1967 อ้างใน ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2545: 95) นักทฤษฎีคนสำคัญของสำนักสัญวิทยาได้กล่าวว่า “ทันทีที่มีสังคมเกิดขึ้น การใช้วัตถุสิ่งของต่าง ๆ ในสังคมใน

ตัวเองก็ถูกทำให้กลายเป็นสภาพสัญญะไป” (“as soon as there is a society, every usage is converted into a sign of itself.”)

แนวคิดเรื่องสัญญะ De Saussure ได้อธิบายเรื่ององค์ประกอบของสัญญะอย่างเป็นระบบดังแผนภาพ

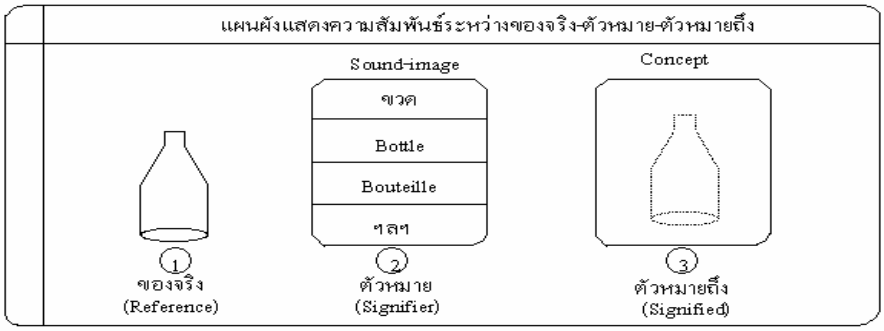

ภาพที่ 1 ผังแสดงความสัมพันธ์ระหว่างของจริง-ตัวหมาย-ตัวหมายถึง
ที่มา: กาญจนา แก้วเทพ (2547)

De Saussure อธิบายถึงองค์ประกอบของสัญญะว่าประกอบด้วย 3 ส่วน ดังแผนภาพข้างบน ว่าประกอบด้วยคือ บรรดาของจริงทั้งหลาย ในภาพที่ 1 ที่เรียกว่า Reference ระดับต่อมาจะเป็นส่วนที่เรียกว่า ตัวหมาย (Signifier) ซึ่งเป็นส่วนที่แต่ละวัฒนธรรมจะสร้างสัญญะขึ้นมาแทนขวดจริง ๆ ซึ่งสัญญะในระดับที่ 2 นี้ จะเป็นได้ในหลายลักษณะ เช่น อาจจะเป็นตัวอักษร เช่น ในบริบทสังคมไทย จะสร้างสัญญะที่เขียนเป็นตัวอักษะว่า “ขวด” สังคมอังกฤษ เขียนว่า “Bottle” สังคมฝรั่งเศส เขียนว่า “Bouteille” หรืออาจจะอยู่ในรูปของรูปวาด หรือเสียง เป็นต้น ซึ่งแต่ละสังคมก็จะมีวิธีการสร้างสัญญะในระดับที่ 2 นี้ แตกต่างกันออกไป และเมื่อคนในแต่ละวัฒนธรรมได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้สัญญะในระดับที่ 2 ซึ่งเป็นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ เมื่อเห็นสัญญะ “ขวด/Bottle/ Bonteille” เขาก็จะเกิดภาพจินตนาการของ “ขวด” ขึ้นมาในหัวสมอง ที่เราเรียกกันว่า “เป็นภาพในใจ หรือภาพในความคิด” (Concept) แต่ในการศึกษาเรื่องระบบสัญญะนั้น De Saussure จะให้ความสนใจระหว่างองค์ประกอบที่ 2 และ 3 เท่านั้น

C Peirce มองว่า สัญญะประกอบไปด้วย 2 ส่วน ที่ประกอบกันขึ้นเป็นตัวสัญญะ ซึ่งจะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปมิได้ นั่นคือ ส่วนที่เป็นตัวหมาย (Signifier) และตัวหมายถึง (Signified)

C Peirce ได้จัดประเภทของสัญญะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท จากการนำระยะห่างระหว่าง Signifier และ Signified มาเป็นตัวแบ่ง คือ

1. Icon เป็นภาพที่นำเสนอออกมาอย่างตรงไปตรงมา เช่น ภาพทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงต่าง ๆ ภาพแผนที่ทางอากาศ และภาพบุคคลบนบัตรประชาชน เป็นต้น

2. Index คือภาพที่บ่งถึงบางสิ่งบางอย่าง เช่น ภาพรอยเท้าสัตว์ ทำให้รู้ว่ามีสัตว์ชนิดนั้นอยู่ ภาพของดอกไม้ไฟบนท้องฟ้า ทำให้เรารู้ว่ามีงานเฉลิมฉลอง เป็นต้น

3. Symbol คือภาพที่มีความหมายต่างไปจากตัวของมันเอง หรือใช้แทนค่าความหมายใหม่ เช่น ภาพไม้กางเขน หมายถึงคริสต์ศาสนา ภาพดอกกุหลาบ หมายถึงความรัก ภาพสุนัขหมายถึงความซื่อสัตย์ เป็นต้น

2. ความสัมพันธ์ (Relations)

แนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ในทฤษฎีสัญญะวิทยานั้น “ความสัมพันธ์” ถูกนำมาใช้อธิบายในเรื่อง “ความหมาย” โดยมองว่าจริง ๆ แล้วไม่มีอะไรมีความหมายในตัวเอง และไม่ใช่เนื้อหาที่เป็นตัวกำหนดความหมาย แต่การที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งจะมีความหมายขึ้นมาได้ก็ต่อเมื่อนำไปสัมพันธ์กับระบบอีกระบบหนึ่งต่างหาก

ความสัมพันธ์ที่ช่วยให้เห็นความหมายในตัวสัญญะในทฤษฎีสัญวิทยานั้น พบว่า มีคู่ของความสัมพันธ์อยู่ 2 แบบด้วยกัน

2.1 ความสัมพันธ์กับคู่ที่ตรงข้าม (Binary Opposition) การสร้างความเป็นคู่ตรงข้ามจะทำให้อ่านความหมายได้ชัดเจนขึ้น เช่น การนำ “ขาว” มาเข้าคู่กับ “ดำ” จึงจะอ่านความหมาย “ขาว” ได้ชัดเจนที่สุด

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง “ตัวบท” (Text) กับ “บริบท” (Context) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง “ตัวบท” กับ “บริบท” เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่นักสัญญะวิทยาให้ความสนใจ “บริบท” มีความหมายถึง สิ่งที่อยู่รอบ ๆ ดังนั้น บริบทจึงหมายถึงสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวบทนั่นเอง เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ ตัวบทหนึ่ง ๆ จะมีความหมายอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับบริบทที่แวดล้อมตัวบท ดังนั้นหากบริบทเปลี่ยนแปลงไป แม้ตัวบทจะเป็นตัวบทเดิม แต่ความหมายก็อาจเปลี่ยนไปได้ ยกตัวอย่างเช่น “เม็ดพลอย” ถ้าอยู่ในมือของพ่อค้าเพชรย่อมมีความหมายว่า “มีค่า” แต่ถ้าไปอยู่ในมือ “ไก่” ก็ย่อมไม่มีความหมายหรือคุณค่าเลย (อันเป็นสำนวนของไก่ได้พลอย)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทกับบริบทนั้น U.Eco (1976 อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 115) มองว่าบริบทที่เป็นบริบททางสังคม วัฒนธรรม (Socio-cultural Context) มีความสำคัญที่สุดในการกำหนดความหมาย

ในขณะที่ J.Culler (1976 อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 116) กล่าวว่า ตัววัตถุเองจะยังไม่มีความหมายอะไรในตัวจนกว่าจะมาอยู่ในบริบททางวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ ที่มีรหัสกำหนดความหมายเอาไว้ ยกตัวอย่างเหตุการณ์เดียวกัน คือ “เมื่อท้องฟ้ามีเมฆทะมึน เมฆครึ้มและมีฟ้าแลบประปราย” ในแอฟริกาจะอ่านความหมายว่าเป็นลางแห่งโชคร้าย ในโปลิเนเซียทำนายว่าจะต้องมีเด็กในหมู่บ้านตาย คนไทยอธิบายว่าฟ้าแลบเป็นเพราะพระรามสูรขว้างขวานหรือนางเมฆขลาล่อแก้ว นักวิทยาศาสตร์ก็พยากรณ์ว่าฝนจะตก เป็นต้น

3. ลักษณะส่วนตัว/ส่วนรวมของสัญญะ (Private/Public)

De Saussure เสนอว่า สัญญะทุกอย่างจะประกอบไปด้วย 2 มิติเสมอ ได้แก่ มิติที่เป็นส่วนรวม ซึ่งเรียกว่า “Language” (La Langue ในภาษาฝรั่งเศส) และมิติส่วนตัว เรียกว่า “Speech” (Le Parole ในภาษาฝรั่งเศส) ยกตัวอย่างจากทางด้านภาษา ก็คือ Language ของภาษาไทย จะประกอบด้วยพยัญชนะ 44 ตัว สระ 32 ตัว วรรณยุกต์ 5 เสียง มีไวยากรณ์ในการเรียงลำดับประธาน กริยา กรรม ฯลฯ และเมื่อ มรว.คึกฤทธิ์ ปราโมช หรือรงค์ วงษ์สวรรค์ นำเอาภาษาไทยโดยส่วนรวมมาใช้ แต่ละท่านต่างก็มีลีลา (Speech) เฉพาะตัวของท่าน แต่ถึงจะมีลีลามากน้อยเพียงใด คนที่ใช้ภาษาไทยทุกคนก็ต้องอยู่ในกรอบของ Language ของภาษาไทยอยู่ดี (จะใช้ภาษาไทยให้เลยพยัญชนะ 44 ตัวไม่ได้)

4. รหัส (Code/Rule/Conventions)

สัญญะจะสื่อความหมาย/สร้างความหมายได้ก็ด้วยอาศัยรหัส รหัสเป็นอิสระและเป็นเอกเทศจากทั้งข้อความที่สื่อและตัวผู้สื่อ รหัสที่ว่านี้ก็คือ จารีตปฏิบัติทางสังคมและวัฒนธรรม (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2545: 100)

ได้มีผู้ให้คำนิยามของรหัสในตัวสัญญะไว้หลากหลาย

Berger (1982 อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 119) รหัสเป็นแบบแผนขั้นสูงที่ซับซ้อนของความสัมพันธ์ระหว่างสัญญะต่าง ๆ (Highly Complex Pattern of Association of Signs) หรือพูดง่าย ๆ ว่า เรานำเอาสัญญะย่อย ๆ ต่าง ๆ มาสัมพันธ์กันอย่างไร แบบแผนนี้จะทำหน้าที่เป็นโครงสร้างที่อยู่ในหัวสมองของเรา และจะทำงานในการรับรู้และตีความเมื่อเราเปิดรับสัญญะต่าง ๆ เช่น รหัสเรื่องการนับญาติที่แฝงฝังอยู่ในหัวสมองของคนไทย และเป็นตัวกำหนดว่าเมื่อเราเจอญาติคนใหม่สายพ่อที่เป็นหญิง เราจะขานสรรพนามของญาติว่าอย่างไร

B. Bernstein (1973 อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 119) ให้ความหมายว่า รหัสเป็นกรอบแห่งความแน่นอนในการจัดวางโครงสร้างทางสังคมของความหมาย (Frame of Certainty) อันมีตัวอย่างรูปธรรมคล้าย ๆ กับพจนานุกรม กล่าวคือ ทุกครั้งที่เห็นศัพท์ก็จะมีคำแปลที่แน่นอนอยู่ทุกครั้ง นอกจากนั้น Bernstein อธิบายต่อไปว่า ในขณะที่คำ ๆ หนึ่ง (หรือสัญญะหนึ่ง ๆ) สามารถมีความหมายได้หลาย ๆ อย่าง บริบททางสังคมในช่วงเวลาหนึ่งจะเป็นตัวกำหนดรหัสว่าลำดับชั้นของความหมายดังกล่าวจะเรียงตัวกันอย่างไร เช่น คำว่า “ลงแขก”

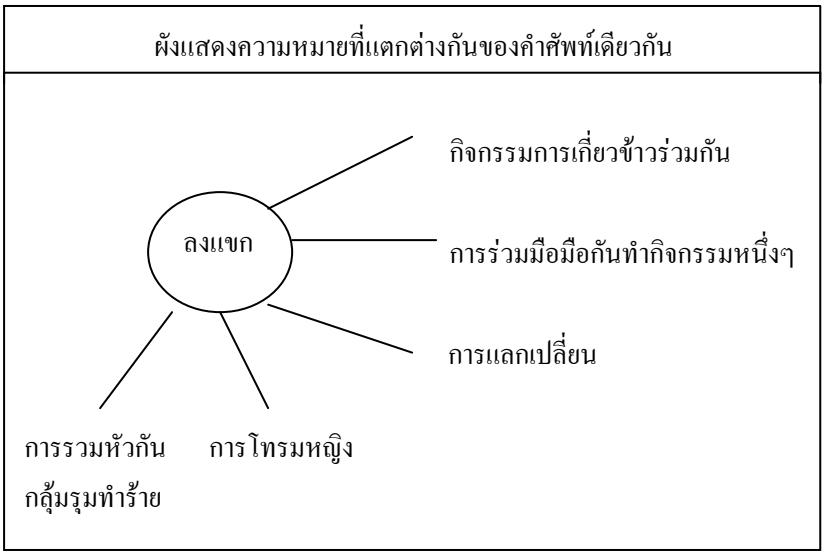

ภาพที่ 2 ผังแสดงความหมายที่แตกต่างกันของคำศัพท์เดียวกัน
ที่มา: กาญจนา แก้วเทพ (2547)

คนแต่ละกลุ่มจะมีพจนานุกรม (รหัส) ที่รู้กันในกลุ่ม ดังนั้นแต่ละกลุ่มจึงมีรหัสหรือพจนานุกรมกลุ่มที่ยึดถือแตกต่างกันออกไป (มีระบบ Classification Folk Term/ Folk Typology ที่แตกต่างกัน)

U.Eco (1979 อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 120) กล่าวว่า "การถอดรหัสเพี้ยนไปเป็นกฎของการสื่อสาร มิใช่เป็นข้อยกเว้น" หมายความว่า ถึงแม้กระบวนการการเข้ารหัส (Encoding) และกระบวนการถอดรหัสจากผู้ส่งสารและผู้รับสารจะมีรหัสที่กลุ่มยึดถือแตกต่างกัน แต่ที่สามารถสื่อสารกันได้ก็เพราะว่าแต่ละกลุ่มนั้นมีรหัสที่คล้ายกัน ไม่จำเป็นต้องถือรหัสเล่มเดียวกัน โดยที่ฝ่ายผู้รับเองก็มีกรอบอ้างอิง (Referrence) ที่นำมาสร้างรหัสต่าง ๆ ดังนั้นจึงไม่มีการถอดรหัสผิดพลาด เพียงแต่อาจมีการถอดรหัสที่แตกต่างไปจากฝ่ายผู้ส่งเท่านั้น

ประเภทของรหัส (กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 121)

Product Codes เป็นรหัสที่เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของเครื่องใช้ ที่บ่งบอกความหมายที่แตกต่างกัน เมื่อเรามองดูจานอาหารที่แต่ละบ้านใช้ใส่อาหาร เราก็จะทราบความหมายของบ้าน

นั้น ๆ

Social Codes เป็นรหัสที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น คนไทยไม่ถือว่าการที่ลูกจะตบหัวหรือตบไหล่พ่อเป็นการแสดงความรัก แต่รหัสของอเมริกันจะอนุญาตการแสดงความหมายเช่นนั้น

Cultural Codes เป็นรหัสที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ เช่น การยิ้มของคนไทยจะมีรหัสให้กระทำได้ในหลายวาระโอกาสหลากความหมาย ในขณะที่สังคมตะวันตกจะมีรหัสที่มีความหมายน้อยกว่า

Personal Codes เป็นรหัสที่เกี่ยวกับตัวบุคคล เช่น การเป็นนักการเมืองในสังคมอเมริกันและสังคมไทยจะมีความหมายที่แตกต่างกัน

5. การวิเคราะห์ความหมาย

De Saussure (1974 อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 124) ได้แยกประเภท และระดับของความหมายที่บรรจุอยู่ในสัญญะออกเป็น 2 ประเภท

5.1 ความหมายโดยอรรถ หรือความหมายโดยตรง (Denotative Meaning)

5.2 ความหมายโดยนัยหรือความหมายแฝง (Connotative Meaning)

5.1 ความหมายโดยอรรถ หรือความหมายโดยตรง (Denotative Meaning)

เป็นความหมายระดับแรกที่เราเห็นในตัวสัญญะ เป็นความหมายที่ตรงไปตรงมาเข้าใจกันตามตัวอักษรที่เป็นความหมายที่เข้าใจตรงกันโดยส่วนใหญ่ ตัวอย่างเช่น เมื่อเราเห็นเสื้อกันฝน ความหมายแรกก็คือการมองเห็นเสื้อกันฝนในความคิด และรู้ว่าเสื้อกันฝนมีไว้เพื่อป้องกันฝน

5.2 ความหมายโดยนัยหรือความหมายแฝง (Connotative Meaning)

เป็นความหมายที่ถูกสร้างให้เชื่อมโยงลงไปอีกชั้นหนึ่ง ต้องใช้การไตร่ตรองเป็นเครื่องมือเป็นความหมายทางอ้อมที่เกิดจากข้อตกลงของกลุ่ม หรือเกิดจากประสบการณ์เฉพาะของบุคคล การที่จะทำความเข้าใจรหัสวัฒนธรรมหรือความหมายแฝงนี้ จะต้องอาศัยการเรียนรู้จากการศึกษา ประสบการณ์ และปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายอย่าง ตัวอย่างเช่น การใช้/ใส่เสื้อกันฝน การสื่อความหมายระดับแรกของเสื้อกันฝนก็คือ เพื่อป้องกันฝน แต่ในความหมายแฝงนั้นการใช้/ใส่เสื้อกันฝนก็สามารถบ่งบอกถึงสภาพอากาศในขณะนั้นด้วย

บาร์ตส์ เรียกความหมายแฝงนี้ว่า *"ความหมายที่ระดับสอง"* (The second Level Signification) (ไชยรัตน์ เจริญสินโอพาร, 2545: 95) คือ มองข้ามหรือมองไม่เห็นความหมายในระดับที่วัตถุ/สิ่งของต่าง ๆ มีฐานะเป็นสัญญะ หรือถูกทำให้กลายเป็นสัญญะ มีบทบาท/หน้าที่ในเชิงสัญญะ (Sign–Function) ไปมองเห็นแต่ฐานะการเป็นวัตถุ สิ่งของเพื่อการใช้สอยแคบ ๆ ของสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น (a non–signifying object) บาร์ตส์เรียกกระบวนการเปลี่ยนแปลง ลดทอน ปกปิด อำพราง บิดเบือนฐานะการเป็นสัญญะของสรรพสิ่งในสังคมให้กลายเป็นเรื่องของ *"ธรรมชาติ"* เป็นสิ่งปกติ ธรรมดา หรือเป็นสิ่งที่มีบทบาท/หน้าที่เชิงประโยชน์ใช้สอยแคบ ๆ ในสังคมว่า *"กระบวนการสร้างมายาคติ"* (Myth/alibi/doxa) หรือ ความคิด/ความเชื่อที่คนส่วนใหญ่ยอมรับโดยไม่ตั้งคำถาม และเป็นความคิด ความเชื่อที่สอดรับกับระบบอำนาจที่ดำรงอยู่ในสังคมขณะนั้น มายาคติเหล่านี้ คือตัวกำหนด/กำกับการรับรู้ของคนในสังคม ความจริงรวมตลอดถึงความหมายจึงไม่ใช่ธรรมชาติ แต่เป็นผลผลิตของสังคม เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในระดับการรับรู้ของเราเท่านั้น

เราสามารถนิยาม *"มายาคติ"* (Myth) ได้ว่า มายาคติ หมายถึง การสื่อความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรม ซึ่งถูกกลบเกลื่อนให้เป็นที่รับรู้เสมือนว่าเป็นธรรมชาติ เป็นกระบวนการของการลวงให้หลงอย่างหนึ่ง มายาคตินั้นไม่ได้ปิดบังอำพรางสิ่งใด ทุกอย่างปรากฏต่อหน้าเราอย่างเปิดเผย แต่เราต่างหากที่คุ้นเคยกับมันจนไม่ทันสังเกตว่ามันเป็นสิ่งประกอบสร้างทางวัฒนธรรม เราเองที่ *"หลง"* คิดไปว่าค่านิยมที่เรายึดถืออยู่นั้นเป็นธรรมชาติ หรือเป็นไปตามสามัญสำนึก (วรรณพิมล อังคศิริสรรพ, 2544: 4)

มายาคติ มีลักษณะเหมือนภาษา หรือกระบวนการสื่อความหมายประเภทอื่น ๆ คือ ประกอบด้วยรูปสัญญะ และความหมายของสัญญะ แต่มายาคติจะไม่สื่อความหมายในระดับ

แรก คือความหมายโดยตรง แต่มายาคติจะพิจารณาในความหมายที่ 2 ซึ่งเป็นความหมายที่อยู่ในความรู้สึกและจิตสำนึกการรับรู้ของคน นั่นคือ ตัวมายาคติทำงานด้วยการไปครอบงำความหมายเบื้องต้นของสรรพสิ่ง ซึ่งเป็นความหมายเชิงประโยชน์ใช้สอย แล้วทำให้มันสื่อความหมายใหม่ในอีกระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นความหมายเชิงค่านิยมและอุดมการณ์

เราสามารถนำกระบวนการของมายาคติมาแสดงเป็นแผนผังได้ดังนี้

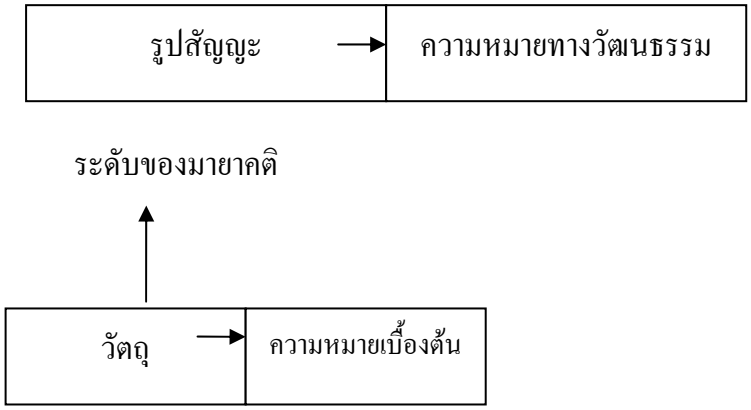

ภาพที่ 3 ผังแสดงการทำงานของมายาคติ
ที่มา: วรรณพิมล อังคศิริสรรพ (2544)

ตัวอย่างมายาคติ เรื่องโลกของมวยปล้ำ โดยนำเอามวยปล้ำมาพิจารณาในแง่ *"การสื่อความหมาย"* (Signification) ทั้งนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่ามวยปล้ำไม่ใช่กีฬา แต่เป็นละครชีวิตที่จำลองค่านิยมทางวัฒนธรรมเอาไว้ในตรรกะและกลไกของมันอย่างครบถ้วน ร่างกายของนักมวยปล้ำ ตลอดจนอากัปกิริยาและสีหน้าท่าทาง ล้วนถูกใช้เป็นหน่วยสื่อความหมาย หรือสัญญะ (Sign) ซึ่งสื่อถึงแนวคิดที่ผูกติดอยู่กับคุณค่าทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นความดี ความชั่ว ความโหดเหี้ยม ความหลงตน และความยุติธรรม การต่อสู้ของมวยปล้ำได้ทำหน้าที่แสดงออกซึ่งแนวคิดเหล่านี้อย่างโจ่งแจ้งจนล้นเกิน เหมือนอย่างโศกนาฏกรรมกรีกโบราณ เพื่อให้ผู้ชมมั่นใจว่าในโลกนี้สามารถ *"อ่าน"* เข้าใจได้ และความเกินจริงของการแสดงก็มีผลลบล้าง *"ความรุนแรง"* ของมหรสพนั้น (วรรณพิมล อังคศิริสรรพ, 2544: 1)

หรือกรณีหน้าปกนิตยสาร Paris–Match (ปารีส–มัตซ์) ฉบับหนึ่งได้เสนอภาพชายหนุ่มผิวดำในชุดเครื่องแบบพลทหารฝรั่งเศส กำลังทำวันทยหัตถ์ สายตาจ้องไปบางสิ่งบางอย่างที่อยู่เบื้องสูง ซึ่งน่าจะเป็นธงชาติของฝรั่งเศส เห็นได้ว่าภาพนี้ไม่ได้บิดเบือนหรือปิดบังสิ่งใด แต่สามารถสื่อความหมายอันเป็นมายาคติของมันออกมาได้ด้วยอาศัยความเคยชินของชาวฝรั่งเศสเองต่อการเป็นเจ้าอาณานิคม หากเราคำนึงถึงบริบททางประวัติศาสตร์ที่แวดล้อมการปรากฏของภาพดังกล่าว เราก็จะตระหนักถึงอำนาจของมายาคติที่แฝงอยู่ในภาพ ภาพนี้ตีพิมพ์ช่วงทศวรรษที่จักรวรรษฝรั่งเศสกำลังค่อย ๆ ล่มสลายจากการสูญเสียอาณานิคมของตน ในประเทศฝรั่งเศสเองเกิดมีวาทะรุนแรงระหว่างผู้สนับสนุนลัทธิอาณานิคมกับผู้ต่อต้าน นิตยสารฝ่ายขวาอย่าง ปารีส–มัตซ์จึงใช้ภาพปกนี้ตอบโต้ฝ่ายต่อต้านจักรวรรดินิยมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ต้องสาธยายให้ยืดยาว ก็เพราะการสื่อความหมายของภาพอิงกับมายาคติที่ไหลเวียนอยู่ในสามัญสำนึกของชาวฝรั่งเศสส่วนใหญ่นั่นเอง

แนวคิดสัญวิทยา เป็นศาสตร์ที่ศึกษาถึงกระบวนการสื่อความหมาย เพื่อทำความเข้าใจว่าความหมายนั้นถูกสื่อออกมาได้อย่างไร

ในทฤษฎีสัญวิทยา ความหมายที่ถูกสื่อออกมานั้นจริง ๆ แล้วไม่มีอะไรมีความหมายในตัวเอง แต่การที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดจะมีความหมายขึ้นมาได้ ก็ต่อเมื่อนำไปสัมพันธ์กับอีกระบบหนึ่ง ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวมี 2 รูปแบบ

1. ความสัมพันธ์กับคู่ตรงข้าม เช่น การนำ “ขาว” มาเข้าคู่กับ “ดำ” จึงจะทำให้เห็นความหมายของคำว่า “ขาว” และ “ดำ” ได้ชัดเจนขึ้น

2. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบท (Text) และบริบท (Context) บริบทจะเป็นตัวกำหนดสำคัญในการสื่อความหมายของสิ่งนั้น ๆ สิ่งเดียวกันเมื่ออยู่ในบริบทที่แตกต่างกัน การสื่อความหมายที่ออกมาก็จะแตกต่างกัน โดยเฉพาะบริบทที่เป็นบริบททางสังคมวัฒนธรรม

การศึกษา “ความหมาย” ในสัญวิทยา จะมีการอ่านความหมายใน 2 ระดับ

1. ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) คือความหมายที่เห็นตรงไปตรงมาในตัวสัญญะ เป็นความหมายที่เข้าใจตรงกันส่วนใหญ่

2. ความหมายโดยนัยหรือความหมายแฝง (Connotative Meaning) เป็นความหมายที่ต้องใช้การตีความหมายลึกลงไป ต้องอาศัยการเรียนรู้ ประสบการณ์เฉพาะบุคคล

การใช้แนวคิดสัญวิทยามาวิเคราะห์ในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อการให้ความหมายต่ออาชีพพริตตี้ จากทัศนะของคนในอาชีพและคนนอกอาชีพ ว่าแต่ละกลุ่มมีการให้ความหมายอาชีพพริตตี้เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร เพื่อทำความเข้าใจทัศนะของคนแต่ละกลุ่มที่มีต่ออาชีพพริตตี้ และการให้ความหมายอาชีพพริตตี้ที่แตกต่างกัน จะส่งผลต่อการสร้างตัวตนของพริตตี้และการยอมรับอาชีพพริตตี้จากคนในสังคมอย่างไร

เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความเป็นมาของอาชีพพริตตี้

ความเป็นมาของอาชีพพริตตี้ กล่าวว่าเริ่มขึ้นในปี ค.ศ.1930 โดยการคัดเลือกให้ผู้หญิงเป็นผู้เชิญถ้วยรางวัลในสนามแข่งรถ ซึ่งผู้ทำหน้าที่ดังกล่าวจะถูกเรียกว่า *"Trophy Girls"* สำหรับสตรีผู้สร้างตำนานสำคัญของ Trophy Girls ในอดีต คือ Linda Vaughn เธอเป็นผู้เชิญถ้วยรางวัลครั้งแรกในปี 1961 ต่อมาในปี ค.ศ.1966 เธอคว้าตำแหน่ง *"Miss Hurst Golden Shifter"* ซึ่งทำให้เธอมีชื่อเสียงโด่งดัง และเข้าสู่วงการบันเทิงฮอลลีวู้ด ในปัจจุบัน Linda Vaughn ทำหน้าที่เป็นนักประชาสัมพันธ์และที่ปรึกษาบริษัทน้ำมันหล่อลื่น *"ProlongSuper ubricants"* Linda Vaughn เป็นสาวพริตตี้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังได้รับการยอมรับในแวดวงนักแข่งรถรวมทั้งเป็นต้นแบบให้กับสาวพริตตี้รุ่นต่อ ๆ มา

บางกระแสก็ว่าสาวพริตตี้นั้นเกิดขึ้นในราวปี 1949 จากสนามแข่งรถสูตรหนึ่งหรือสนามแนสคาร์ในประเทศสหรัฐอเมริกา สาวพริตตี้ในสนามแข่งทำหน้าที่กางร่มให้กับนักแข่ง จนเป็นที่มาของคำว่า Umbrella Girls, Pit Girls หรือ Grid Girls สาวงามเหล่านี้นอกจากจะทำหน้าที่ดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมหันมาสนใจเครื่องยนต์ของรถแข่งที่ได้รับการพัฒนาแล้ว พวกเธอเปรียบเสมือนป้ายโฆษณาเคลื่อนที่ เพราะโลโก้ของสินค้าที่สกรีนอยู่บนชุดที่ผู้แข่งขันสวมใส่หรือบนรถแข่งนั้นจะปรากฏอยู่บนเสื้อผ้าที่สาวพริตตี้สวมใส่ด้วยเช่นกัน

อีกกระแสหนึ่งกล่าวว่าสาวพริตตี้นั้นพัฒนามาจาก BA (beauty advisor) ที่เคาท์เตอร์เครื่องสำอางในห้างสรรพสินค้าสมัยก่อน ในอดีตสินค้าที่ต้องอาศัยการอธิบายสรรพคุณจะต้องจ้างพนักงานที่หน้าตาดีและบุคลิกดีเป็นผู้อธิบายคุณสมบัติของสินค้า โดยเฉพาะเครื่องสำอาง (กมลวรรณ ขุมทรัพย์, 2548: 1-2) ซึ่งอาจพัฒนามาเป็นอาชีพพริตตี้ในปัจจุบัน

2. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับพริตตี้นั้น พบว่ามีเพียงเรื่องการสร้างความหมายของสาวพริตตี้ในอุตสาหกรรมรถยนต์โดยสื่อมวลชน ของกมลวรรณ ขุมทรัพย์ เท่านั้นที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับการศึกษาครั้งนี้ แต่ผู้วิจัยได้ศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถนำมาเชื่อมโยงอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในการศึกษาดังนี้

2.1 การนำเสนอตัวตน/อัตลักษณ์

ขวัญฤทัย จ่างจำรัส (2543) ศึกษา การถูกลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ พบว่า การตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่เกิดขึ้นหลังจากที่สาวคาราโอเกะถูกลดทนความเป็นมนุษย์ตลอดการทำงานของพวกเธอ พวกเธอพยายามใช้วิธีทางสังคมบางอย่างเพื่อตอบโต้ต่อกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์อยู่ตลอดเวลาเช่นกัน กลไกที่พวกเธอใช้ในการตอบโต้ปรากฏออกมาในลักษณะของการนำเสนอตัวตนของพวกเธอออกสู่สาธารณะในลักษณะของผู้หญิงใจกล้า ไร้ยางอาย มีอารมณ์ทางเพศสูง แต่งกายวาบหวาม ใช้จริตมารยา รู้จักเจรจาต่อรองเพื่อผลประโยชน์ถือเป็นวิธีการที่พวกเธอนำมาใช้ตอบโต้อำนาจของลูกค้าองค์กรและสังคมใหญ่ การตอบโต้ดังกล่าวแสดงให้เป็นว่า พวกเธอมิได้ถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ แต่เพียงด้านเดียว หากแต่พวกเธอกำลังหากลไกบางอย่างเพื่อให้พวกเธอหลุดพ้นจากอัตลักษณ์เดิมโดยการสร้างและนำเสนออัตลักษณ์ใหม่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรมที่เกิดขึ้น

เอกศาสตร์ สรรพช่าง (2546) ศึกษา คาราโอเกะคลับ พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน โดยการเข้าไปสังเกตอย่างมีส่วนร่วม พบว่า คาราโอเกะคลับแห่งนี้กลายเป็นพื้นที่ที่สร้างพื้นที่ใหม่ของเกย์อ้วนเพื่อเปิดเผยตนเองต่อสังคม เป็นพื้นที่ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์ของกลุ่มเกย์อ้วน รูปแบบการรวมกลุ่มตลอดถึงกิจกรรมและโครงสร้างทางสังคมที่เกิดขึ้นภายใต้พื้นที่

แห่งนี้ พื้นที่แห่งนี้เกย์อ้วนสามารถแสดงตัวตนของเกย์อ้วน นอกเหนือจากพื้นที่ในจินตนาการอย่างอินเตอร์เนตที่ถือว่าเป็นช่องทางที่ทำให้กลุ่มเกย์เหล่านี้มีโอกาสได้รู้จักกัน

โสภิดา วีรกุลเทวัญ (2546) ศึกษา การนำเสนอตัวตนของหญิงบาร์เบียร์ พบว่า ในสถานการณ์ที่สังคมมองว่าผู้หญิงถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ด้วยการที่ต้องมาขายตัวนั้น ผู้หญิงได้สร้าง “สร้างความเป็นตัวตนใหม่” ในการทำงานขึ้น “ความเป็นตัวตน” ของผู้หญิงบาร์เบียร์เกิดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการ ระดับของประสบการณ์ ในการนิยามความสัมพันธ์กับลูกค้าแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับของการเป็นผู้รองรับอารมณ์ ระดับของผู้ขายอารมณ์ และระดับของผู้รักษาระยะห่างทางอารมณ์ ความเป็นบาร์เบียร์สร้าง “ตัวตนร่วม” (Collective Selves) ซึ่งเป็นการสร้างพื้นที่ใหม่ของหญิงบาร์เบียร์ เครื่องมือที่ผู้หญิงใช้สร้างตัวตนใหม่ คือ กระบวนการจัดการภาพลักษณ์ของตนเอง นับตั้งแต่การแต่งกาย การปรุงแต่งกิริยาท่าทาง การใช้คำพูด บทสนทนา และการประเมินลูกค้า

นงลักษณ์ จันทาธทกุล (2547) ศึกษา นู้ด: ภาพสะท้อนแห่งอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง พบว่า กลไกทางอำนาจและความรุนแรงจากสังคมและวัฒนธรรมที่กระทำต่อผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงนู้ด ที่ถูกสังคมกระทำรุนแรง จนตัวตนของผู้หญิงถูกสลายกลายเป็นเพียงวัตถุทางเพศ

สิ่งที่อยู่เบื้องหลังเรื่องเล่า ที่ถ่ายทอดมาจากผู้หญิงไทย จึงเป็นการเปิดพื้นที่ให้ผู้หญิงได้สร้างประวัติศาสตร์ของตนเอง เพื่อบอกกล่าวให้สังคมได้รับรู้ถึงความต้องการที่อยู่ภายในตัวตนของหญิงนู้ด

วรรณี ศิริรัตน์รุ่งเรือง (2548) ศึกษา ตัวตนและการนำเสนอตัวตนของหญิงในเว็บไซต์หาคู่ พบว่า ตัวตนและการนำเสนอตัวตนของผู้หญิงในเว็บไซต์หาคู่มี 3 ประเภท ได้แก่ ตัวตนประเภทจารีตนิยม ตัวตนประเภทสมัยใหม่ และตัวตนประเภทนอกกระแส โดยมีวิธีการนำเสนอตัวตนผ่านทางรูปแบบ เนื้อหา และภาพ ซึ่งมีแบบฉบับของตัวเอง ขึ้นอยู่กับลักษณะบุคลิกของตัวตนแต่ละประเภท เช่น ตัวตนประเภทจารีตนิยมจะให้ความสำคัญในการนำเสนอตัวตนผ่านทางเนื้อหาในด้านข้อมูลคำแนะนำตัว เพื่อเน้นย้ำความต้องการในการหาคนรัก ผู้หญิงจะมีการนำเสนอตัวตนให้สอดคล้องกับความเป็นตัวเองในช่วงเวลานั้นๆ มากที่สุด และมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ

และเนื้อหาตลอดเวลา แต่จะพยายามแสดงความเป็นตัวตนให้ชัดเจนที่สุด เพื่อให้สมาชิกคนอื่นๆ เห็นถึงตัวตนและความต้องการที่แท้จริง

ปิยรัตน์ ปั้นลี้ (2545) ศึกษา กระบวนการลดความอ้วนของผู้หญิง: วาทกรรมการสร้างอัตลักษณ์ในวัฒนธรรมบริโภค พบว่า การสร้างอัตลักษณ์ทางร่างกายโดยผ่านกระบวนการลดความอ้วนนั้น มีองค์ประกอบหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นเพศสภาพ ฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจ หรือชาติพันธุ์ การที่ผู้หญิงตัดสินใจลดความอ้วนเป็นเรื่องของความต้องการมีภาพลักษณ์ที่สวยงามเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์และร่างกายในทางวัฒนธรรม การสร้างอัตลักษณ์ร่างกายของผู้หญิงนั้น เกิดขึ้นในการต่อสู้เชิงอำนาจระหว่างผู้หญิงกับสถาบันทางสังคมอื่น ๆ

เทียมเทพ ทั่งศิริ (2546) ศึกษา อัตลักษณ์ของนักเรียน “กะเทย”: กรณีศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยที่เอื้อต่อการสร้างอัตลักษณ์ของนักเรียนกะเทย คือ ความรู้สึกภายในที่ไม่ยอมรับบทบาทของเพศชายตามที่สังคมกำหนด และนักเรียนกะเทยจะมีกระบวนการปรับตัวต่อปฏิกิริยาจากคนรอบด้านโดยปรับเปลี่ยนวิธีคิดให้กับตนเองถึงข้อดีในการเป็น “กะเทย” เพื่อลบล้างความผิดปกติของตนเอง การนำเสนอตัวตนของกะเทยจึงมีลักษณะเลื่อนไหลไปตามสถานการณ์ บุคคล และเวลาที่พวกเขามีปฏิสัมพันธ์

จารุณี สุวรรณรัศมี (2547) ศึกษา กราฟฟิติ: การสื่อสารความหมายและอัตลักษณ์ พบว่า อัตลักษณ์ของนักเรียน/นักศึกษาอาชีวศึกษาสายช่างที่พยายามแสดงออกมาสู่สังคม ด้วยสื่อ (กราฟฟิติ) ของตนเองนั้นมีทั้งด้านเหมือน และด้านต่างกับวัฒนธรรมกระแสหลัก ซึ่งการต่อสู้ต่อรอง และยอมรับที่วิ่งสลับกันไปมา ทำให้วัฒนธรรมกระแสหลักและวัฒนธรรมของเด็กช่างสามารถดำรงอยู่ในสังคมร่วมกันได้ อย่างไรก็ดีการสื่อสารเพื่อต่อสู้แย่งชิงอำนาจในการสร้างคำนิยามและอัตลักษณ์ก็จะมีต่อไปเพื่อที่จะพยายามรักษาสมดุลระหว่างวัฒนธรรม 2 ขั้วนั้น

จากการทบทวนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอตัวตนของแต่ละผลงานนั้น ลักษณะของการนำเสนอตัวตนของแต่ละผลงานวิจัยที่สามารถเห็นได้ นั่นคือ การนำเสนอตัวตนเป็นการเปิดเผยตัวตนในพื้นที่ของพวกเขา ที่พวกเขาถือว่าเป็นพื้นที่ที่พวกเขามีกลุ่มที่มีวัฒนธรรม ความคิด ลักษณะที่เหมือนกัน ซึ่งเป็นการสร้างพื้นที่ใหม่ เพื่อแสดงอัตลักษณ์ใหม่ของตนใน

บทบาทที่สังคมมอง ซึ่งไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง และในพื้นที่นั้นก็ได้สะท้อนเรื่องราว ความจำเป็นของตน และเป็นการเปิดเผยให้สังคมได้รับรู้ถึงความจริงในตัวตนที่แท้จริง

2.2 เพศภาวะ/ความเป็นเพศ (Gender)

ธนวัฒน์ พูลสวัสดิ์ (2543) ศึกษา การศึกษาเปรียบเทียบแนวความคิดในเรื่องตัวแบบของผู้หญิงในความสัมพันธ์เชิงอำนาจ: ศึกษากรณีนางมัทรีและนางอมิตตดากับนางรูธและนางเอสเธอร์ พบว่า แนวความคิดเรื่องความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างผู้ชายและผู้หญิงที่ปรากฏอยู่ในมหาเวสสันดรชาดกและในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น มีความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่คล้ายคลึงกัน ความสัมพันธ์แบบแรกเป็นความสัมพันธ์ที่ผู้หญิงนั้นถูกผู้ชายกดขี่ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ตามแนวบรรทัดฐานของสังคม ส่วนความสัมพันธ์อีกแบบเป็นความสัมพันธ์ที่ผู้หญิงสามารถใช้อำนาจความงามที่ตนมีอยู่ ในการต่อรองและควบคุมผู้ชายให้อยู่ใต้อำนาจของผู้หญิงได้

เขียน นิรันดร์นุต (2546) ศึกษาการถ่ายทอดอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ผ่านนิตยสารผู้หญิง พบว่า การนำเสนอภาพลักษณ์ของอัตลักษณ์ความเป็นหญิง เป็นการนำเสนอที่เต็มไปด้วยอคติทางเพศ เป็นผลผลิตอันเกิดจากอิทธิพลของอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ ซึ่งส่งผลต่อการให้คุณค่าและความหมายผู้หญิงและความเป็นหญิงในแง่ลบ

มีโชค ราษฎรานุวัต (2544) ศึกษา การต่อรองทางเพศสภาพในนิตยสารผู้หญิงและผู้ชาย พบว่า ในนิตยสารผู้หญิงยังคงยอมรับอุดมการณ์หลัก คือ ความเป็นผู้หญิงและผู้ชายในลักษณะเดิมบางส่วน แต่ในคณะเดียวกันก็นำเสนออุดมการณ์ใหม่ขึ้นมา โดยเปลี่ยนแปลงความเป็นผู้หญิงบางลักษณะไป จึงสรุปว่านิตยสารผู้หญิงเริ่มมีทิศทางต่อรองเพศสภาพบ้าง ในขณะที่นิตยสารผู้ชายยังคงยอมรับอุดมการณ์หลักอยู่เช่นเดิม คือ ตอกย้ำความเป็นผู้หญิงและผู้ชายในลักษณะเดิมแทบจะทั้งสิ้น จึงสรุปได้ว่า นิตยสารผู้ชายมีทิศทางยอมรับเพศสภาพที่เป็นอยู่ในสังคม

เพ็ญศรี จุลกาญจน์ (2541) ศึกษา การผลิตซ้ำอุดมการณ์เกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของหญิงและชาย พบว่า บทบาทของสถาบันชุมชน ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน วัดตลอดทั้งกิจกรรมในชีวิตประจำวันและพิธีกรรมทางสังคมในการผลิตซ้ำระบบความคิด ความเชื่อค่านิยม และการยอมรับบทบาทและสถานภาพหญิงชาย มีส่วนในการตอกย้ำความเป็นหญิงชายอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่สร้างความแตกต่างระหว่างหญิงชาย โดยการ

ถ่ายทอดระบบความคิดตลอดจนการประพฤติเป็นแบบอย่าง โดยการถ่ายทอดได้กระทำให้เหมาะสมกับวัย เช่นฝึกให้เด็กผู้หญิงทำงานบ้าน และเด็กผู้ชายทำงานนอกบ้าน และปลูกฝังความละอายเรื่องเพศแก่ผู้หญิง ให้อิสระกับผู้ชายเรื่องเพศ การเห็นการกระทำซ้ำ ๆ เป็นประจำทำให้ผู้รับเกิดการยอมรับบทบาทของตนเอง

โรงเรียนถ่ายทอดระบบคิด ความเชื่อค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทหญิงชายโดยผ่านตำราเรียนและกิจกรรมของโรงเรียน การที่เด็กเห็นการกระทำแบบซ้ำ ๆ ตามตำราและการพร่ำสอนจากวัดจากบ้านจึงทำให้เด็กเกิดการยอมรับไปโดยไม่รู้ตัวและเกิดการยอมรับบทบาทชายหญิงไปในที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศภาวะนั้นพบว่า เบื้องหลังของการแบ่งแยกความเป็นเพศหรือการกดขี่ข่มเหงสตรีเป็นอิทธิพลมาจากความเชื่อในเรื่อง “ชายเป็นใหญ่” ซึ่งถูกกระบวนการทางสังคมถ่ายทอดมาเป็นเวลานาน ส่งผลต่อการให้คุณค่าของความเป็นหญิงในแต่ละสังคม

2.3 สัญญะ

ปิยรัตน์ ปั้นลี้ (2545) ศึกษา กระบวนการลดความอ้วนของผู้หญิง: วาทกรรมการสร้างอัตลักษณ์ในวัฒนธรรมบริโภค พบว่า การสร้างอัตลักษณ์ทางร่างกายโดยผ่านกระบวนการลดความอ้วนนั้นมีความสัมพันธ์กับเรื่องของการบริโภคเชิงสัญญะ โดยการสร้างวาทกรรมร่างกายอันสวยงามที่มีความผอมเป็นมาตรฐาน เพื่อเร่งเร้าให้ผู้หญิงเกิดความต้องการที่จะลดความอ้วนอันนำไปสู่การบริโภคสินค้าและบริการผ่านกระบวนการลดความอ้วนที่ผู้หญิงเลือก ความผอมจึงเป็นการสร้างความหมายแฝงขึ้นมาซึ่งเป็นมายาคติที่สังคมได้กำหนดขึ้น

อุ่นใจ เจียมบูรณะกุล (2547) ศึกษา วาทกรรม “ความสวย” อัตลักษณ์กับวัฒนธรรมการบริโภค กรณีศึกษานักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า การสร้างความสวยในรูปแบบต่าง ๆ เป็นการสร้างความเป็นตัวตนหรืออัตลักษณ์เรื่องความงามที่สอดคล้องกับค่านิยมทางสังคม ความสวยก็เป็นกระบวนการสร้างความหมายโดยคนในสังคมเป็นผู้กำหนดขึ้นมา เช่นเดียวกับความอ้วน ซึ่งเป็นการสร้างความหมายแฝงในกระบวนการสร้างมายาคติที่เกิดขึ้นในสังคม

กมลวรรณ ขุมทรัพย์ (2548) ศึกษา การสร้างความหมายของสาวพริตตี้ในอุตสาหกรรมรถยนต์โดยสื่อมวลชน พบว่า การสร้างความหมายของสาวพริตตี้นั้นอยู่กับความควบคุมความหมายของกลุ่มผู้ผลิตทั้งสาม คือ บริษัทรับจัดงานได้ถ่ายโอนความหมายของสินค้าไปยังสาวพริตตี้ซึ่งทำหน้าที่เป็นสื่อบุคคลในการประชาสัมพันธ์สินค้า โดยให้ความสำคัญกับความสวย ความฉลาดมีไหวพริบดีและมีความรู้พื้นฐานด้านรถยนต์เป็นอันดับแรก ผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ใช้สื่อมวลชนเป็นช่องทางในการสร้างความหมายเชิงบวกผ่านการเข้ารหัส สื่อมวลชนนั้นได้ประกอบสร้างความหมายโดยการคัดสรรความหมาย โดยสื่อมวลชนส่วนใหญ่จะประกอบสร้างความหมายของสาวพริตตี้ในเชิงลบมากกว่าเชิงบวก เช่น การแต่งกายไม่เหมาะสม ส่วนความหมายเชิงบวกได้แก่ ความสามารถและความเซ็กซี่ โดยที่สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการกำหนดความหมายของสาวพริตตี้มากที่สุดเพราะมีอำนาจในการเข้าถึงผู้รับสารจำนวนมาก

วิภาภรณ์ กอจรัญจิตต์ (2545) ศึกษา การวิเคราะห์ภาพเสนอ “ความขาว” ในโฆษณาโทรทัศน์ พบว่า สำนึก “ความขาว” ได้รับการปรับเปลี่ยน/ปรับแปลงความหมาย ผ่านการทำงานของโฆษณาโทรทัศน์ที่รื้อและสร้างความหมายใหม่ โดยมีโทรทัศน์ทำหน้าที่เป็นพื้นที่ของการปะทะสังสรรค์ของความหมายใหม่ของ “ความขาว” และสถาปนาความชอบธรรมให้ “ความขาว” มีฐานะเป็นอำนาจในการเอาชนะธรรมชาติรูปแบบหนึ่ง และเป็นอำนาจที่ทำงานภายใต้การกำกับของอุดมการณ์ความเป็นวิทยาศาสตร์ ทุนบริโภคนิยม ชนชั้นกลาง และการกำกับของมนุษย์ (เพศชาย)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของสัญญะ สามารถสรุปได้ว่า ความหมายที่ปรากฏอยู่ในแต่ละสิ่งนั้นไม่ใช่ความหมายที่เป็นธรรมชาติหรือเกิดจากตัวของมันเอง แต่ความหมายที่คนในสังคมรับรู้และเข้าใจต่อสิ่ง ๆ นั้น เป็นความหมายที่เกิดจากกระบวนการทางสังคม เป็นการถูกกำหนดขึ้นจากกฎเกณฑ์ของคนในสังคม หรือระบบวัฒนธรรมของแต่ละสังคมนั่นเอง ซึ่งเรียกว่าเป็นความหมายทางวัฒนธรรมของสังคม

2.4 ภาพลักษณ์

อุษณีย์ พรหมสุวรรณ์ (2547) ศึกษา ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จากต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงกลางศตวรรษที่ 20 พบว่า ภาพลักษณ์ผู้หญิงพม่าและผู้หญิงมลายูจากงานเขียนทางประวัติศาสตร์ราชสำนักพื้นเมืองให้ภาพผู้หญิงเป็นอมนุษย์ เช่น ยักษ์ นาค เป็น

ต้น สะท้อนถึงความปรารถนาของผู้ปกครองที่รับศาสนาเข้ามาใหม่และต้องการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและเพื่อสถาปนาอำนาจชอบธรรมของตน ต้องการลดความสำคัญของความเชื่อพื้นเมืองเดิม ซึ่งผู้หญิงมีบทบาทสำคัญต่อการติดต่อผีบรรพบุรุษที่นับถือกันแตกต่างจากภาพลักษณ์ผู้หญิงที่อุทิศตนต่อศาสนาและมีคุณธรรมที่ศาสนายกย่องจะได้รับการเขียนไว้ว่าได้รับการยอมรับนับถือกันต่อมา ส่วนภาพลักษณ์ผู้หญิงพม่าจากบันทึกของตะวันตกนั้น ผู้หญิงถูกมองว่ามีสถานภาพสูงมีอิสระในการออกจากบ้าน มีสิทธิค่อนข้างเท่าเทียมกับผู้ชายทั้งในและนอกบ้าน ภาพลักษณ์ผู้หญิงมาลายูจากบันทึกของตะวันตกนั้น ผู้หญิงถูกมองว่ามีสถานภาพต่ำกว่าผู้ชายตั้งแต่เกิด

วจีภรณ์ อาทรมิตร (2542) ศึกษา ภาพลักษณ์นักการเมืองสตรีที่ถูกนำเสนอผ่านทางหนังสือพิมพ์ พบว่า ในสายตาของนักหนังสือพิมพ์ภาพลักษณ์ของนักการเมืองสตรีมีลักษณะเป็นกลางมากที่สุด และมีบทบาทการทำงานเพื่อเด็กและสตรีมากที่สุด ปัจจัยและอิทธิพลที่มีต่อการทำงานคือ นโยบายของพรรค วัฒนธรรมทางการเมือง เงื่อนไขทางสังคม ปัจจัยจากตัวนักการเมืองสตรีเองที่เอื้อต่อการทำงานของนักการเมืองสตรีคือ พื้นฐานทางครอบครัว การยอมรับจากสังคม ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการและอาชีพ ตลอดจนความสัมพันธ์กับกลุ่มการเมืองและผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น

อังคเรศ บุญทองล้วน (2539) ศึกษา กระบวนการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย: ศึกษาเฉพาะกรณีการประกวดนางสาวไทย พบว่า ภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามสมัยปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย คือ ปัจจัยเกี่ยวกับมาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทย ประกอบด้วย มาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทยในอดีตและปัจจุบัน การขยายตัวของการประกวดนางงามไปสู่ภูมิภาค ผลกระทบที่เกิดขึ้นทำให้การแข่งขันทางธุรกิจใช้ความงามทางเรือนร่างของผู้หญิงเป็นจุดขายสินค้า ผู้หญิงถูกปลูกฝังเรื่องความงามในเชิงอุดมคติว่า ผู้หญิงที่สวยต้องมีสัดส่วนตามมาตรฐานและสามารถเปิดเผยสรีระของตนเองได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดเรื่องคุณค่าความงามของผู้หญิงในระยะยาวได้

พนิดา หันสวาสดิ์ (2544) ศึกษาผู้หญิงในภาพยนตร์: กระบวนการผลิตซ้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสังคมไทย พบว่า ภาพยนตร์ไทยในปี 2542 ทั้ง 9 เรื่องมีการผลิตซ้ำภาพลักษณ์ของ

ผู้หญิงในรูปแบบอุดมคติ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเกิดจากความคิดหลักเกี่ยวกับผู้หญิงที่ส่งจากชนชั้นสูงผ่านสื่อต่าง ๆ สามารถครอบงำและเป็นอุดมการณ์เกี่ยวกับความเป็นผู้หญิงในสังคมไทยได้ ผู้สร้างภาพยนตร์ทั้งในฐานะสมาชิกหนึ่งของสังคมและความเป็นชายได้รับเอาภาพลักษณ์ของผู้หญิงในรูปแบบอุดมคตินี้มาใช้สร้างผู้หญิงในภาพยนตร์ และด้วยความที่ผู้หญิงในภาพยนตร์ไทยนั้นได้ผ่านกระบวนการสร้างปทัสถานของการยอมรับความเหมือน (norm of conformity) โดยมีการชี้ขาดความเป็นปกติ ดังนั้นผู้ชมภาพยนตร์โดยเฉพาะผู้หญิงจึงยอมรับภาพลักษณ์ของผู้หญิงในภาพยนตร์นั้น ซึ่งกระบวนการทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในรูปแบบอุดมคติยังคงเป็นความคิดหลักเกี่ยวกับความเป็นหญิงของสังคมไทย และเกิดการผลิตภาพซ้ำดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง

นุสรัต รยะสวัสดิ์ (2547) ศึกษา ภาพลักษณ์สตรีเวียดนามใน ทวี้ เกี่ยว พบว่า วรรณคดีเรื่อง ทวี้ เกี่ยว นำเสนอภาพลักษณ์และบทบาทสตรีเวียดนามสามประการ ประการแรก วิถีชีวิตของสตรีเวียดนามดำเนินตามขนบธรรมเนียมปฏิบัติแบบขงจื๊อ ที่ชาวเวียดนามเรียกว่า “ตามต่อง” นั่นคือ เมื่อเป็นลูกสาวต้องเชื่อฟังบิดามารดา เมื่อเป็นภรรยาต้องเชื่องฟังสามี และเมื่อเป็นมารดาต้องเชื่อฟังบุตรชายของตน ประการที่สอง สตรีเวียดนามมีบทบาทหน้าที่รับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคมโดยยกย่องสตรีที่ให้ความสำคัญกับภาระหน้าที่มากกว่าความต้องการส่วนตัว ประการสุดท้าย ความกล้าเผชิญกับชะตากรรมเป็นภาพลักษณ์สำคัญของสตรีเวียดนาม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ สามารถสรุปได้ว่า ภาพลักษณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในความเป็นสตรีเพศนั้น เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากวัฒนธรรมในสังคมต่อความเป็นหญิงในอุดมคติที่อยู่ภายใต้ความคิดเรื่องชายเป็นใหญ่เป็นสำคัญ ซึ่งส่วนใหญ่ภาพลักษณ์ของสตรีที่ปรากฏจะถูกจำกัดอยู่เพียงแค่บทบาทของความเป็นลูกที่ดี ความเป็นแม่ที่ดี และความเป็นเมียที่ดี

กรอบแนวคิดการวิจัย

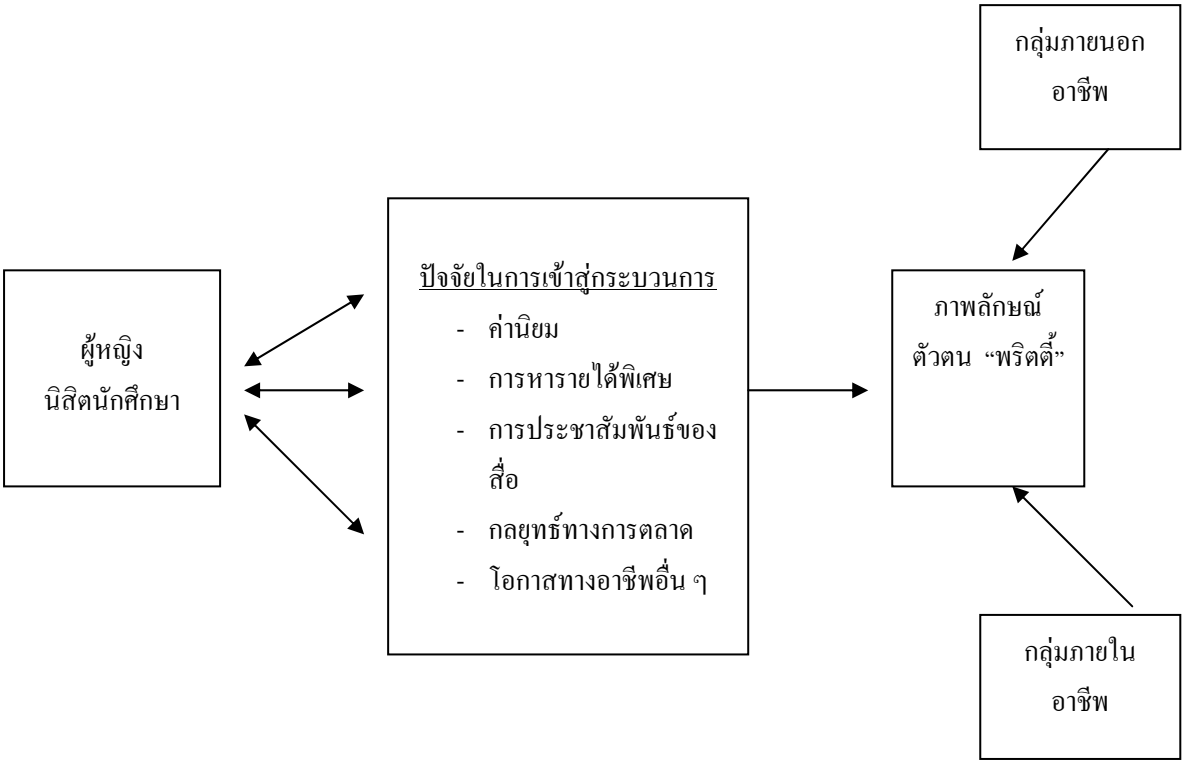

ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้” เป็นงานวิจัยที่ใช้แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก (Qualitative Research) และเสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative method) ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตรงตามวัตถุประสงค์มากที่สุด การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ ภาพลักษณ์ด้านอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพ และรูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพ พริตตี้

ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอระเบียบวิธีวิจัยเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ และตอนที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ

ตอนที่ 1: การวิจัยเชิงคุณภาพ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาแบบกรณีศึกษาโดยการสังเกตอย่างมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกตามแบบสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ และการใช้แนวคำถามปลายเปิดสำหรับบุคคลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เน้นที่นิสิตนักศึกษาอายุระหว่าง 17–25 ปี ที่เลือกประกอบอาชีพ “พริตตี้” เป็นการหารายได้พิเศษระหว่างเรียน โดยใช้พื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมาณฑลเป็นพื้นที่ในการเก็บข้อมูล เนื่องจากมีการจัดงานแสดงสินค้าบ่อยและเป็นที่รวมของความหลากหลายทั้งระดับผู้คนและระดับงาน ซึ่งจะทำให้เกิดความหลากหลายในการพบปะผู้คนของพริตตี้ และความหลากหลายด้านทัศนะของคนในสังคมที่มีต่องานอาชีพพริตตี้

การเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ผู้วิจัยเริ่มต้นเลือกกลุ่มตัวอย่างพริตตี้ที่ผู้วิจัยรู้จัก หลังจากนั้นผู้วิจัยก็ได้รับความช่วยเหลือจากพริตตี้ที่ได้ทำการสัมภาษณ์ไปแล้วช่วยแนะนำเพื่อนพริตตี้คนอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งเป็นการใช้วิธีแบบ Snowball Technique ซึ่งใช้จำนวนผู้สัมภาษณ์ทั้งหมด 15 คน ในการขอความช่วยเหลือจากกลุ่มพริตตี้ครั้งนี้ได้ให้ค่าตอบแทนในการให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ทุกคน

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยทำการศึกษาจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภทด้วยกัน

1. แหล่งข้อมูลประเภทบุคคล ได้แก่ พริตตี้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน และบุคคลทั่วไปจากการทำแบบสอบถามจำนวน 100 คน

2. แหล่งข้อมูลเอกสาร

2.1 เอกสารสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือ งานวิจัย รวมทั้งบทความ หนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้

2.2 เอกสารสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งได้สืบค้นเว็บไซด์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบ่งตามประเภทข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลประเภทบุคคล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลประเภทบุคคลโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In–depth interview) การสังเกตอย่างมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม การใช้แนวคำถาม

ปลายเปิดและแบบสอบถาม และเก็บข้อมูลในรูปของการบันทึกเทป และใช้การจดบันทึกคำพูดทั้งต่อหน้าและหลังจากการเลิกสัมภาษณ์แล้ว รวมทั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการปฏิสัมพันธ์นั้น ซึ่งผู้วิจัยได้ขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญในการใช้เทปบันทึกเสียง และอัดวิดิโอ โดยมีเงื่อนไขว่าห้ามนำเทปบันทึกเสียงที่ใช้ในการสัมภาษณ์และรูปถ่ายในการสัมภาษณ์ดังกล่าวไปเผยแพร่ จากนั้นจึงขออนุญาตนำข้อมูลที่ได้มาถอดเทปและบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ขั้นต่อไป

2. แหล่งข้อมูลเอกสาร

ในส่วนนี้จะเป็นการค้นคว้าประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสาวพริตตี้และอาชีพพริตตี้ ตลอดจนแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยข่าวหนังสือพิมพ์ งานวิจัย บทความ นิตยสาร วิทยานิพนธ์ ที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน อันเป็นการชี้ให้เห็นถึงประเด็นที่จะศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษา

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เน้นการสัมภาษณ์ และการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม จึงทำให้ต้องเข้าไปทำความคุ้นเคยกับกลุ่มพริตตี้ให้มากที่สุด เพื่อสะดวกต่อการได้ข้อมูล ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลจึงแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ

1. ช่วงแรก คือ เดือนมีนาคม-มิถุนายน พ.ศ. 2550 เพราะพริตตี้ที่เป็นนิสิตนักศึกษาจะสามารถรับงานได้เต็มที่ และสามารถสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างได้เต็มที่

2. ช่วงที่สอง เดือนมิถุนายน-ตุลาคม พ.ศ. 2550 เป็นช่วงเก็บข้อมูลหลังจากที่ได้เข้าไปทำความรู้จักคุ้นเคยกับกลุ่มพริตตี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือ 3 แบบคือ

1. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In–depth Interview)

2. การสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม (Participant, Non-Participant Observation)

3. แนวคำถามปลายเปิด (Open-ended)

1. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In–depth Interview)

การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ครอบคลุมถึงประเด็นต่าง ๆ ของจุดประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi–structure) คือ การสัมภาษณ์แบบไม่ได้มีการใช้แบบสอบถาม แต่จะทำการสัมภาษณ์โดยการร่างประเด็นคำถามที่ต้องการศึกษาอย่างกว้าง ๆ ก่อนแล้วจึงทำการแตกประเด็นคำถามขณะที่ทำการสัมภาษณ์ โดยการสัมภาษณ์นี้จะเป็นการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ เพื่อสร้างบรรยากาศการพูดคุยที่เป็นธรรมชาติระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยจะออกมาในลักษณะของการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ระหว่างกัน เริ่มต้นด้วยการแนะนำตนเองต่อผู้ให้ข้อมูล และบอกวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์ รวมถึงเหตุผลที่ผู้ให้สัมภาษณ์ถูกเลือก เพื่อความเข้าใจของตัวผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งขออนุญาตบันทึกเสียงและจดบันทึกข้อมูลในขณะที่สัมภาษณ์ โดยชี้แจงให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ทราบว่าการสัมภาษณ์ครั้งนี้ถือเป็นความลับ จะไม่นำชื่อและข้อมูลไปเปิดเผยที่ไหน ผู้วิจัยต้องการเฉพาะข้อมูลเท่านั้นโดยการสัมภาษณ์ครั้งนี้ผู้วิจัยจะเน้นถึงการถ่ายทอดเรื่องราวในอาชีพพริตตี้และประสบการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ การมองตนเอง การนิยามตนเองและอาชีพพริตตี้ ซึ่งในแต่ละคนอาจใช้คำถามไม่เหมือนกัน เพื่อความเหมาะสมกับผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคน

2. การสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม (Participant, Non-Participant Observation)

การสังเกตการณ์นี้เป็นขั้นตอนในการลงภาคสนาม ทั้งการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มอาชีพพริตตี้และในฐานะคนนอกกลุ่มหรือการเป็นผู้ชม เป็นลูกค้า เพื่อการสังเกตพฤติกรรมอื่นนอกเหนือที่ได้จากการสัมภาษณ์ จำนวน 17 ครั้ง

ครั้งที่ 1 การเป็นพริตตี้น้ำผลไม้มิสุ ที่ศูนย์การประชุมสิริกิติ์
ครั้งที่ 2 การเป็นพริตตี้น้ำผลไม้มิสุ ที่ศูนย์การประชุมสิริกิติ์
ครั้งที่ 3 การเป็นพริตตี้น้ำผลไม้มิสุ ที่ศูนย์การประชุมสิริกิติ์
ครั้งที่ 4 ตามไปดูการทำงานของพริตตี้เปเป้ที่สวนจตุจักร
ครั้งที่ 5 การแคสติ้งงานกับบริษัทออแกไนซ์กู๊ดแอท
ครั้งที่ 6 ตามไปดูการทำงานของพริตตี้ต้นข้าวที่งานกาชาดปี 2550
ครั้งที่ 7 การแคสติ้งงานกับบริษัทสินค้าโอเรนทอลปริ้นเซส
ครั้งที่ 8 การเป็นพริตตี้แชมพูคลีนิค
ครั้งที่ 9 การเป็นพริตตี้แชมพูคลีนิค
ครั้งที่ 10 การเป็นพริตตี้แชมพูคลีนิค
ครั้งที่ 11 การเป็นพริตตี้แชมพูคลีนิค
ครั้งที่ 12 การเป็นพริตตี้แชมพูคลีนิค
ครั้งที่ 13 การเป็นพริตตี้แชมพูคลีนิค
ครั้งที่ 14 การเป็นพริตตี้แชมพูคลีนิค
ครั้งที่ 15 ตามไปดูการทำงานของพริตตี้เจนนี่
ครั้งที่ 16 ตามไปดูการทำงานของพริตตี้ ในงานมอเตอร์เอ็กซ์โปรครั้งที่ 23
ครั้งที่ 17 ตามไปดูการทำงานของพริตตี้ ในงานคอมมารท์ปี 2550

3. แนวคำถามปลายเปิด (Open-ended)

การใช้แนวคำถามปลายเปิด เป็นความต้องการจะทราบทัศนะของคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ได้ประกอบอาชีพพริตตี้ ว่ามีความคิดเห็นต่ออาชีพพริตตี้และตัวพริตตี้ในรูปแบบใดบ้าง จำนวน 50 ชุด ซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลมาสนับสนุนจากทัศนะของคนนอกกลุ่มอาชีพพริตตี้ เพื่อนำมาวิเคราะห์กับผลการศึกษาที่ได้ชัดเจนขึ้น

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการทำแนวคำถามปลายเปิด ได้สุ่มตัวอย่างจากกลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสอบถามจากจำนวน 100 ชุด โดยแบ่งเป็นชาย 25 คน หญิง 25 คน บริเวณที่มีการจัดงานแสดงสินค้าที่มีการใช้บริการพริตตี้ในบู๊ทแสดงสินค้า

การตรวจสอบเครื่องมือและข้อมูล

ในการตรวจสอบเครื่องมือและข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ (กรรมการร่วม และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์) เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงในการวิจัย (Expert Validity)

ในส่วนของการตรวจสอบข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (triangulation) คือวิธีการตรวจสอบที่มาของข้อมูลว่ามีความน่าเชื่อถือเพียงใด ได้แก่ การตรวจสอบข้อมูลจากแหล่งบุคคลที่ต่างกัน หมายถึง ถ้าบุคคลผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไป ข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่ เช่น เคยสัมภาษณ์นางสาวต้นข้าว ในเรื่องของลักษณะงานอาชีพพริตตี้ หลังจากนั้นเมื่อก็เปลี่ยนไปสัมภาษณ์นางสาวตั้งโอ๋ในเรื่องเดียวกัน เพื่อดูว่าข้อมูลที่ได้สอดคล้องหรือขัดแย้งกันอย่างไร การตรวจสอบข้อมูลจากแหล่งเวลาและสถานที่ต่างกัน หมายถึง ถ้าข้อมูลต่างเวลาและสถานที่แล้วจะเหมือนกันหรือไม่ เช่น นัดสัมภาษณ์นางสาวต้นข้าวไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้วที่ห้างสรรพสินค้า เมื่อสัมภาษณ์อีกครั้งในระหว่างการทำงานพริตตี้ด้วยคำถามเดิม ข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยการนำข้อมูลดิบที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก การใช้แนวคำถามปลายเปิด การสังเกตอย่างมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม รวมทั้งเหตุการณ์ที่ได้พบเจอนำมาจัดประเภท และนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการเชิงพรรณนาวิเคราะห์ ร่วมกับการนำผลที่วิเคราะห์ได้จากแบบสอบถามเชิงปริมาณ ซึ่งได้ค่าออกมาเป็นค่าร้อยละ มาร่วมสนับสนุนกับผลการศึกษาที่ค้นพบ แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อมาอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้น และหากว่ามีข้อมูลส่วนใดที่บกพร่องจะกลับไปเก็บข้อมูลอีกครั้งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นจริงมากที่สุด

ตอนที่ 2: การวิจัยเชิงปริมาณ

การเก็บข้อมูลในการวิจัยเชิงปริมาณได้ใช้แบบสอบถามจำนวน 100 ชุด ในการสอบถามบุคคลทั่วไปต่อความคิดเห็นในอาชีพพริตตี้ จำนวน 100 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสอบถาม

การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสอบถามจำนวน 100 ชุด ได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาจากอาชีพส่วนใหญ่ในสังคม โดยแบ่งออกเป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน บริเวณที่มีการจัดงานแสดงสินค้าที่มีการใช้บริการพริตตี้ในบู๊ทแสดงสินค้า

โครงสร้างของแบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง คำถามส่วนนี้จะเป็นคำถามแบบปิดเพื่อเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ ภูมิลำเนา

ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นด้านภาพลักษณ์ของสาวพริตตี้และอาชีพพริตตี้

คำถามส่วนนี้จะมีทั้งหมด 45 ข้อ เป็นคำถามด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้และสาวพริตตี้ ได้แก่ ภาพลักษณ์ของอาชีพ ด้านการแต่งกาย ด้านบุคลิกภาพ ด้านการศึกษา ด้านอายุ ด้านรายได้ โดยใช้มาตรวัดแบบ 2 ระดับ คือ เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

การทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อถือของเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นแรก ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามให้คณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเนื้อหาของแบบสอบถาม เป็นการทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาของแบบสอบถาม (Content Validity) เพื่อให้ได้คำถามที่สามารถสื่อความหมายได้อย่างตรงกันที่สุดระหว่างผู้วิจัยกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ขั้นที่สอง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามจำนวน 50 ชุด ไปทำการทดสอบก่อนเก็บข้อมูลจริง (Pre-Test) และนำผลของข้อมูลมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ค่า Alpha ของ cronbach ซึ่งในการคำนวณค่าที่ได้ไม่ควรต่ำกว่า 0.75 จึงมีความน่าเชื่อถือได้ ซึ่งจากการคำนวณพบได้ ได้ค่า 0.7852

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาโดยการนำการวิจัยเชิงปริมาณเข้ามาเพิ่มเติมครั้งนี้ สถิติที่นำมาใช้คือ ค่าร้อยละ เพื่อเป็นการนำกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำแบบสอบถามจำนวน 100 ชุด มาสนับสนุนผลการวิจัยที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เพื่อให้มีความชัดเจนในทัศนะของคนนอกอาชีพ ว่ามีความคิดเห็นต่ออาชีพในด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้และตัวพริตตี้อย่างไร

การนำเสนอข้อมูล

ในการนำเสนอข้อมูลผู้วิจัยเลือกนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ในการนำเสนอข้อมูล โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลและผลการวิจัย ดังนี้

บทที่ 4 ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้
ส่วนที่ 2 ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพ
ส่วนที่ 3 รูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพพริตตี้

บทที่ 5 ข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้” ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ คือการศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพ และรูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพพริตตี้ การศึกษาครั้งนี้ใช้แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก (Qualitative Research) เสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method) ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ คือ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้
ส่วนที่ 2 ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพ
ส่วนที่ 3 รูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพพริตตี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

ในส่วนนี้จะมีการนำเสนอ 2 ส่วนด้วยกัน เริ่มต้นด้วย

1.1 กระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้
  1.1.1 โอกาสทางอาชีพการเริ่มต้นเป็นพริตตี้
  1.1.2 วิธีการหางานของกลุ่มพริตตี้

1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้
  1.2.1 ค่านิยม
  1.2.2 การหารายได้พิเศษ
  1.2.3 การประชาสัมพันธ์ของสื่อ
  1.2.4 กลยุทธ์ทางการตลาด

1.2.5 โอกาสทางด้านอาชีพอื่น ๆ ต่อไป

1.1 กระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

กระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้นั้นพบว่ามีหลายเส้นทางด้วยกัน (ชัยยุทธ เลาหชนะกูร, 2546: 64-68)

เริ่มต้นด้วยการสำรวจคุณสมบัติตนเองก่อนว่ามีความรักในงานบริการขนาดไหน มีความกล้า และมั่นใจต่อการยืนต่อหน้าคนมากกว่า 2 คนหรือไม่ และที่สำคัญคือความอดทนที่จะต้องยิ้มแย้มแจ่มใสกับทุกคนที่เข้ามาสนใจ สายตาผู้คนนับร้อยนับพันที่จะมองเราอย่างไม่ละสายตา น้ำเสียงและบุคลิกต้องดูดีอยู่ตลอดเวลา ความสูงก็มีส่วนสำคัญ ไม่ควรเตี้ยหรือสูงเกินไป เพราะจะทำให้ได้งานยาก เนื่องจากหุ่นไม่อยู่ในกลุ่มพริตตี้ด้วยกัน

เมื่อสำรวจตนเองเรียบร้อยแล้วกระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้มีดังนี้

1. เพื่อน จากการชักชวนของเพื่อนที่เป็นพริตตี้แล้วชักชวนให้เข้าสู่วงการ โดยการส่งงานให้กัน
2. คนรู้จัก เช่น มีคนรู้จักที่ทำงานอยู่ฝ่ายการตลาดของบริษัท
3. ออร์กาไนท์เซอร์ การเข้าไปสมัคร แนะนำตัวกับบริษัทซึ่งรับจัดงานพรีเซ็นต์สินค้า
4. โมเดลลิ่ง บริษัทจัดหานายแบบ นางแบบ พริตตี้
5. การสมัครด้วยตนเองกับบริษัทนั้นโดยตรง ว่าต้องการพริตตี้ MC บ้างรึเปล่า
6. ทางอินเตอร์เน็ต โดยการเข้าไปโพสหางานพริตตี้ทิ้งไว้

จากการสัมภาษณ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน จะเข้าสู่อาชีพพริตตี้โดยคนรู้จัก จำนวน 7 คน คือมีเพื่อนทำก่อนแล้วเพื่อนจึงชักชวนให้ไปทำ การรู้จักกับคนในบริษัท จำนวน 2 คน (เด็กเส้น) รู้จักกับพริตตี้แล้วอยากทำบ้าง จำนวน 1 คน พริตตี้ก็จะส่งงานให้ และการเริ่มต้นจากกระบวนการภายในอาชีพพริตตี้ คือเริ่มจากพนักงานชงชิมก่อนแล้วจึงไต่เต้ามาเป็นพริตตี้ จำนวน 5 คน

1.1.1 โอกาสทางอาชีพการเริ่มต้นเป็นพริตตี้

กระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ พบว่า โอกาสทางอาชีพเป็นสิ่งสำคัญต่อการเริ่มต้นระดับความเป็นพริตตี้ ซึ่งมีระดับแตกต่างกันออกไป ซึ่งระดับนี้วัดจากโอกาสการเข้ามาเป็นพริตตี้ครั้งแรก ซึ่งการได้รับค่าจ้างที่สูงต่ำ จะมีผลต่อการกำหนดค่าจ้างในการรับงานของพริตตี้ในครั้งต่อไป ว่าพริตตี้แต่ละคนมีโอกาสผ่านงานระดับใดมาบ้าง ซึ่งระดับค่าจ้างมีผลต่อการรับรู้ข่าวสารเรื่องงานพริตตี้ที่แตกต่างกันด้วย เพราะถ้าอยู่ในกลุ่มที่มีค่าจ้างพริตตี้สูง ก็จะได้งานในราคาที่สูงเพราะ การเป็นพริตตี้กลุ่มไหนก็มักจะได้รับงานในระดับนั้น อยู่ในกลุ่มพริตตี้ที่มีงานในระดับปานกลางก็จะได้งานในระดับปานกลาง เพราะเพื่อนในกลุ่มมีงานในราคานั้น โอกาสทางด้านอาชีพสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1) โอกาสที่ต้องไต่เต้า คือ การเริ่มต้นการทำงานในอาชีพพริตตี้จากกระบวนการภายในอาชีพ เช่น เริ่มต้นจากการเป็นพนักงานชงชิม PC ขาย จนกระทั่งได้มีโอกาสเข้ามาเป็นพริตตี้เต็มตัว

“สตาร์ท PC ก่อนแล้วค่อยมาเป็นพริตตี้ MC เมื่อก่อนรับจ็อบแรก ๆ จะเป็นตามห้างพวกของ Mister Donut แล้วค่อยมาเป็น PC แล้วค่อยมาเป็นพริตตี้ และได้มาทำ MC ตอนนั้นบริษัทต้องการ MC เราก็ลองโฟนดู ตอนนั้นเป็นพริตตี้อยู่แล้ว ก็ลองดูแล้วก็ทำได้ ก็รับมาเรื่อย ๆ กับบริษัทที่ทำอยู่” (พริตตี้ตั้งโอ๋, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

“มีพี่คนนึงเจอเปเป้ เขาเป็นคนชงชิมธรรมดา ก็ถามเขาว่าได้วันละเท่าไหร่ เขาตอบว่า 500 เปเป้ก็บอกว่าเยอะเนาะ แล้วเขาก็ชวนเปเป้ไปที่ออฟฟิตด้วย เปเป้ก็เอารูปไปส่ง เขาบอกว่ามีงานไป 500 ไปยืนชงชิม 2 ชั่วโมง 500 เปเป้เลยทำ งานต่อไปเป็นพริตตี้วันเดียว 1000 บาท งานต่อไปเปเป้ก็โฟนเลย” (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

2) โอกาสการเป็นพริตตี้ในเกรดเริ่มต้น คือเป็นพริตตี้ที่มีโอกาสเรื่องค่าจ้างที่อยู่ในระดับมาตรฐาน เริ่มที่ 500-1000 บาท/วัน

"เป็นพริตตี้ครั้งแรก ได้ 500 แล้วเขาก็แต่งหน้าทำผมให้ ทำในโรงแรมอย่างหรู ตั้งแต่งานนั้นก็ได้รู้จักเพื่อนพริตตี้เยอะมาก และก็เข้าสู่วงการเต็มตัวประมาณนี้" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"ครั้งแรกเป็นงานนีเวีย ได้วันละ 500 มาทำครั้งแรกเพราะเพื่อนชวน หลังจากนั้นก็เห็นว่ารายได้ดี ดีกว่าอยู่เฉย ๆ แถมได้ไปกับเพื่อนอีกต่างหาก" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

3) โอกาสการเป็นพริตตี้ในเกรดระดับสูง คือเป็นพริตตี้ที่มีโอกาสในเรื่องของค่าจ้างที่อยู่ในระดับสูง และได้ทำแบรนด์สินค้าที่มีชื่อ ซึ่งขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาสของตัวพริตตี้ด้วย เริ่มต้นที่ 1400 บาทขึ้นไปต่อวัน

"เพื่อนชวนมา ชวนไปแคส งานเป็นงานบ้าน ได้ 1500 ครั้งต่อมาเป็นของโอเคแคส" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

"งานนั้นเป็นงานที่ไม่ต้องแคส เขาฝากให้ เป็นงาน UBC อันนั้นเป็นงานมอเตอร์เอ็กซ์โปร ได้เยอะ ได้ 4000 ต่อวัน ทำ 12 วัน" (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

ก. การมีรายได้สูงหรือต่ำของพริตตี้ มีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 3 อย่างด้วยกัน

1) ดูจากผลิตภัณฑ์ หรือประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมาของพริตตี้ ว่าเคยทำผลิตภัณฑ์ชนิดไหนมาบ้าง ซึ่งยี่ห้อผลิตภัณฑ์ที่ตัวพริตตี้ทำ จะสามารถแบ่งได้ว่าพริตตี้คนนี้เป็นพริตตี้เกรดระดับไหน สูง กลาง หรือต่ำ

2) ความสามารถ ในการแคสติ้งงานว่าสามารถแคสติ้งงานได้ในระดับใด (ราคาเท่าไหร่)

3) บุคลิก รูปร่างหน้าตา ว่าเวลาแคสติ้งงานบุคลิกการนำเสนอสินค้ารูปร่างหน้าตาของพริตตี้เหมาะสมกับสินค้าหรือไม่

ซึ่งทั้ง 3 ข้อนี้สิ่งที่ถือว่าสำคัญมากก็คือ โอกาสการได้รับรู้ข่าวงานที่ดีด้วย เพราะบางคนที่ได้งานที่รายได้ไม่สูงนัก ก็เพราะไม่รู้ว่างานที่รายได้ดีมีแคสกันที่ไหน เมื่อไหร่

1.1.2 วิธีการหางานของกลุ่มพริตตี้

วิธีการหางานของกลุ่มพริตตี้จะมี 3 ช่องทางหลัก ๆ ในการหางาน

1) เพื่อนต่อเพื่อน
2) จากออแกไนซ์หรือบริษัทลูกค้าโดยตรง
3) การหางานด้วยตนเอง

1) เพื่อนต่อเพื่อน

ช่องทางนี้ถือว่าเป็นช่องทางหลักของอาชีพพริตตี้ที่นิยมทำกัน ดังนั้นการที่จะเข้ามาอยู่ในวงการพริตตี้สิ่งสำคัญก็คือ เพื่อน การมีเพื่อนถือเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับวงการพริตตี้ เพราะข่าวงานต่าง ๆ นั้นส่วนใหญ่จะรู้จากปากต่อปากของพริตตี้ด้วยกัน หรืออาจมาในรูปแบบของ sms ว่ามีงานนี้ค่าจ้างเท่านี้ แคสงานกันที่ไหน เมื่อไหร่ ผลิตภัณฑ์เป็นชนิดไหน คอนเซ็ปพริตตี้ที่ต้องการเป็นอย่างไร เพราะพริตตี้แต่ละคนก็จะมีออแกไนซ์หลักหรือบริษัทหลัก ๆ ที่ทำงานร่วมอยู่ เมื่อมีงานก็แลกเปลี่ยนกันระหว่างออแกไนซ์ รวมถึงการหาพริตตี้ไปทำงานแทนกัน บางเวลาที่พริตตี้อีกคนมีงาน 2 งานชนกันหรือไม่สามารถไปทำงานได้ ก็จะส่งงานให้เพื่อนที่มีบุคลิกเข้าคอนเซ็ปของงานไปทำแทน ซึ่งการบอกงานในวงการพริตตี้มีวัตถุประสงค์หลักอยู่ 2 ประการ

1.1) บอกงานเพื่อนเพื่อหวังงานกลับมา
1.2) บอกงานเพื่อนเพื่อหักหัวคิวจากการทำงานในครั้งนั้น

1.1) บอกงานเพื่อนเพื่อหวังงานกลับมา

การมีงานต่อเนื่องสำหรับพริตตี้ ส่วนหนึ่งคือมาจากเพื่อนด้วย พริตตี้ไม่จำเป็นต้องรู้จักกันเป็นการส่วนตัวก็สามารถแลกเปลี่ยนงานในเบื้องต้นได้ จากการสังเกตจะพบว่าพริต ตี้จะมีรูปติดตัวไปด้วยเสมอเวลาไปแคสงาน ซึ่งด้านหลังจะเขียนชื่อ นามสกุล ประวัติการทำงาน ประเภทงานที่รับ พร้อมราคาค่าจ้างที่รับทำ เพื่อเอาไว้แลกเปลี่ยนกันกับพริตตี้คนอื่นเพื่อฝากงานกัน อย่างเวลาทำงานอยู่บู๊ทใกล้ ๆ กันก็จะถามถึงบริษัทที่แต่ละฝ่ายทำอยู่ว่าเป็นอย่างไรบ้างด้านการทำงาน ด้านการจ่ายเงินว่าตรงเวลาหรือไม่ ให้ค่าจ้างดีไหม แล้วก็จะฝากรูปไปส่งยังบริษัทของแต่ละฝ่ายเผื่อบริษัทนั้นสนใจเรียกไปแคสติ้งงาน และสำหรับพริตตี้บางคนที่ทำงานมานานมีงานต่อเนื่องบางคนก็จะส่งงานต่อให้พริตตี้รุ่นน้องเหมือนเป็นโมเดลลิ่งเล็ก ๆ แต่ไม่มีการหักค่าหัวคิวใด ๆ ซึ่งการส่งงานของพริตตี้ก็เป็นการแสดงถึงความมีน้ำใจ และเป็นการประเมินเพื่อนพริตตี้ด้วยกันเองว่ามีความจริงใจต่อกันขนาดไหน ยกตัวอย่างเช่นกรณีของเปเป้

“สำหรับพริตตี้ เพื่อนสำคัญมาก อย่างเพื่อนกันจะรู้ว่าจริงใจรึเปล่าก็ดูได้จากว่าหวงงานรึเปล่า อย่างบางคนโทรมาบอกว่ามีงาน แต่มาบอกอีก 1 ชั่วโมงสุดท้าย คนมันจะได้ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของเขามากกว่า ไม่แย่งงานกันเองหรอก อย่างงานนี้รับ 5 คน พาเพื่อนไปด้วย เปเป้คิดว่าถ้าจะได้แทนที่จะเป็นคนอื่นเป็นเพื่อนเราดีกว่าไหม เมื่อก่อนมีงานเยอะมาก เปเป้ก็บอกเพื่อนอย่างมีงานนึงก็บอกไปประมาณ 10 คน ใน 10 คนจะให้งานคืนมาซัก 2 คน ใจแคบก็จะไม่แบ่งงานใคร สำหรับเปเป้พริตตี้งานเยอะทำไม่ไหว” (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

1.2) บอกงานเพื่อนเพื่อหักหัวคิวจากการทำงานในครั้งนั้น

พริตตี้กลุ่มนี้จะเป็นเหมือนโมเดลลิ่งเล็ก ๆ วิธีการหางานให้พริตตี้ของกลุ่มนี้คือ จะนำข่าวการแคสติ้งงานต่าง ๆ มาบอกว่ามีการแคสติ้งงานที่บริษัทนี้ ลักษณะงานเป็นงานประเภทนี้ ต้องการบุคลิกของพริตตี้แบบนี้ รับจำนวนเท่าไหร่เป็นต้น แต่จะมีข้อตกลงกันว่าถ้าพริตตี้คนใดที่มาจากสายข่าวของตัวพริตตี้ที่เป็นคนนำข่าวนี้มาบอก จะต้องถูกหักค่าหัวคิวตามที่ได้ตกลงกันไว้ตามจำนวนวันที่ทำ เช่นกรณีที่ผู้วิจัยได้เข้าไปมีส่วนร่วมนั้น ผู้วิจัยได้รับการติดต่อจากพริตตี้ที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (key informant) จากการสัมภาษณ์ ว่ามีงานแคสติ้งพริตตี้เพื่อแจกผลิตภัณฑ์ตัวอย่าง (เรียกว่าแจกชิมปิ่ง) รับพริตตี้จำนวน 20 คน โดยกำหนดมาว่าสเปคที่ทาง

บริษัทต้องการเน้นคนขาว แต่ต้องไปให้บริษัทคัดเลือกอีกที แต่มีข้อตกลงว่า ถ้าใครได้งานนี้ จะต้องหักค่าตัวตามวันที่ได้ทำแก่คนบอกข่าว วันละ 50 บาท ซึ่งพริตตี้ที่บอกข่าวนั้นเหมือนเป็นแค่การหาข่าวมาให้ส่วนการจะได้รับการคัดเลือกหรือไม่ก็เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ซึ่งงานนั้นมีประมาณ 10 วัน คนบอกข่าวจะได้ค่าบอกข่าว 500 บาทต่อ 1 คน โดยที่ไม่ต้องทำอะไรเลย

2) จากออแกไนซ์หรือบริษัทลูกค้าโดยตรง

การหางานด้วยวิธีการนี้จะเป็นการหางานในระยะที่ 2 คือมีประสบการณ์การทำงานร่วมกับบริษัทหรือออแกไนซ์ที่เคยว่าจ้างมาก่อนแล้ว ถ้าบริษัทหรือออแกไนซ์ชอบการทำงานของพริตตี้คนนั้น เมื่อมีงานเขาก็จะเรียกพริตตี้คนเดิมไปทำงานร่วมอีก เพราะเขาเคยเห็นการทำงานของพริตตี้มาแล้ว และเป็นการไม่เสียเวลาของบริษัทในการจะต้องแคสติ้งหาพริตตี้ใหม่อีก พริตตี้บางคนที่ทำงานมานาน ก็จะมีบริษัทหลัก หรือออแกไนซ์หลัก ๆ ที่ดิวงานกันโดยตรงอยู่ทุกคน จะเป็นการส่งงานตรงระหว่างบริษัทผู้ว่าจ้างและตัวพริตตี้เองซึ่งช่วยลดปัญหาการถูกหักหัวคิวจากออแกไนซ์หรือโมเดลลิ่งของทั้ง 2 ฝ่าย

“ตอนนี้มี 3 บริษัทหลัก ๆ ที่ไม่ต้องไปแคสมีงานเขาก็จะโทรมาเลย” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

“มีบริษัทประจำ จะมีงานประจำอยู่ จะมีบู๊ทประจำ คือคิงตัน” (พริตตี้ตั้งโอ๋, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

3) การหางานด้วยตนเอง

การหางานด้วยตนเอง เป็นอีกช่องทางหนึ่งในการหางานของกลุ่มพริตตี้ ไม่ว่าจะเป็นจากทางอินเตอร์เน็ต หรือการเข้าไปเสนอตัวเองกับบริษัทหรือออแกไนซ์โดยตรง การหางานด้วยวิธีการนี้จะเป็นการเข้าไปเสนอตนเองกับบริษัทที่ว่าจ้างพริตตี้ ว่าต้องการพริตตี้หรือไม่ โดยการสมัครงานทิ้งไว้กับบริษัทนั้น เมื่อบริษัทต้องการร่วมงานกับพริตตี้คนใดก็จะติดต่อกลับมา สำหรับวิธีการหางานด้วยตนเองของพริตตี้นั้น จำเป็นต้องมีเทคนิคในการสมัครที่สำคัญ ดังคำพูดของพริตตี้ต้นข้าว

“คนที่จะทำ MC พริตตี้ 1 คือจะต้องรู้ข่าวสารว่าในปีหนึ่งจะมีงานที่ไหนยังไง เช่นงานมอเตอร์โชว์ โฮมโปร์ เรารู้ปุ๊บเราก็จะรู้ว่าช่วงนั้นเขาต้องการแคส MC พริตตี้ เราเข้าไปช่วงนั้นก็จะได้งานพอดี ดีกว่าไปสมัครแบบชิว ๆ ไม่รู้มีงานเมื่อไหร่ แฟ้มเราก็จะถูกเก็บลงไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าเรารู้ว่าช่วงนี้มีงานเราไปสมัครพอดีเราก็จะได้จังหวะงานพอดี ต้องรู้ว่างานมีเมื่อไหร่ ต้องมีเทคนิคการสมัครพอดี อย่างพวกตามเมืองทอง ศูนย์สิริกิติ์มันจะมีงานตลอดทั้งปี เราต้องสังเกตเอาว่ามีงานช่วงไหนก็จะไปแคสไว้ก่อน ก็จะเป็นจังหวะพอดี” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

ปัจจุบันมีการรับสมัครพริตตี้ประจำบริษัทต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งจะเป็นรูปแบบของการประกวดเพื่อเฟ้นหาสาว ๆ มาเป็นพริตตี้ประจำบริษัท ทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์นำเสนอข้อมูลข่าวสารกิจกรรมเกี่ยวกับตัวผลิตภัณฑ์ของบริษัทนั้น ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นบริษัทรถยนต์ค่ายใหญ่ ๆ เช่น TOYOTA HONDA การเป็นพริตตี้ของบริษัทรถยนต์เป็นอีกหนทางหนึ่งที่สาว ๆ พริตตี้สนใจกัน เพราะนอกจากจะเป็นการร่วมงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียง และมีความมั่นคงแล้ว ยังได้รับความสนใจจากสื่อมวลชนมากกว่าพริตตี้ทั่วไป และยังมีความมั่นคงทางการงาน เพราะการเป็นพริตตี้บริษัทรถยนต์เหล่านี้จะต้องเซ็นต์สัญญาว่าจ้างกับบริษัทและยังได้รับเป็นเงินเดือนประจำตลอดสัญญาและเบี้ยเลี้ยงการจัดกิจกรรมนอกสถานที่ต่างหาก รวมไปถึงโอกาสความมั่นคงในหน้าที่การงานในอนาคต ซึ่งพริตตี้บางคนได้รับโอกาสให้ทำงานเป็นพนักงานประจำบริษัทในฐานะประชาสัมพันธ์บ้าง ได้เข้าสู่วงการบันเทิงบ้าง ซึ่งสร้างความมั่นคงแก่ตัวพริตตี้มากขึ้นโดยอาศัยภาพลักษณ์ของบริษัทยักษ์ใหญ่

ในกระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ พบว่า “เพื่อน” สำหรับวงการพริตตี้มีความสำคัญมาก เพราะข่าวงานต่าง ๆ ของอาชีพพริตตี้จะมาแบบปากต่อปาก ยิ่งมีเพื่อนพริตตี้มากการจะมีงานพริตตี้ต่อเนื่องก็มีโอกาสมาก รวมไปถึงโอกาสทางอาชีพการเป็นพริตตี้ด้วย เพราะการมีเพื่อนพริตตี้กลุ่มไหนค่าจ้างการเป็นพริตตี้ย่อมจะอยู่ในกลุ่มนั้น ถ้าอยู่ในกลุ่มพริตตี้ที่มีงานราคาสูง ก็จะได้แต่งานราคาสูง นอกจากการหางานแบบเพื่อนต่อเพื่อนแล้ว พบว่าพริตตี้นิยมหางานจากบริษัทที่เคยทำงานด้วย และการหางานด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นทางอินเตอร์เน็ตหรือการเข้าไปสมัครกับบริษัทสินค้าโดยตรง นอกจากนี้ปัจจุบันการประกวดเพื่อหาสาว ๆ มาเป็นพริตตี้ประจำบริษัทรถยนต์ก็ได้รับความสนใจมาก เพราะมีความมั่นคงทางอาชีพมากกว่าการเป็นพริตตี้อิสระ

1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

จากการสัมภาษณ์กลุ่มพริตตี้ตัวอย่างทั้งหมด 15 คน พบว่า ปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ แบ่งออกเป็น 5 ปัจจัยหลัก ๆ คือ

1.2.1 ค่านิยม
1.2.2 การหารายได้พิเศษ
1.2.3 การประชาสัมพันธ์ของสื่อ
1.2.4 กลยุทธ์ทางการตลาด
1.2.5 โอกาสทางด้านอาชีพอื่น ๆ ต่อไป

1.2.1 ค่านิยม

ปัจจุบันค่านิยมของหญิงสาวที่มีต่ออาชีพพริตตี้ จะเป็นเรื่องของค่าตอบแทนที่สูงเมื่อเทียบกับชั่วโมงการทำงานที่น้อยกว่าอาชีพอื่น แต่ได้ผลตอบแทนที่สูง ในวงการอาชีพพริตตี้ที่ทุกคนต่างเคยได้ยินมาว่ารายได้ต่อวันบางงานสูงถึง 5000 บาทต่อวัน หรือบางคนที่ทำพริตตี้มานานมีสไตล์การโฟน (MC) เป็นของตนเองอาจมีค่าตัวสูงถึง 10000 บาทต่อวันเลยก็เป็นได้ ซึ่งพริตตี้ทุกคนยอมรับว่า “เงิน” เป็นปัจจัยแรกที่ดึงดูดให้พวกเธอสนใจกับงานอาชีพนี้ โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับชั่วโมงการทำงานที่น้อยกว่าอาชีพอื่น การได้แต่งตัวสวย ๆ ยืนอวดความสวยงาม เป็นอาชีพที่ไม่ใช่ทุกคนจะมีโอกาสเข้ามาอยู่ในจุด ๆ นี้ ถึงแม้ว่าจะมีภาพลักษณ์ด้านลบที่เกี่ยวข้องกับรายได้ที่สูงอย่างนี้ก็ตาม

“งานนี้เงินดีจริง แต่ก็แลกกับสายตาคนมอง” (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

“อยากทำพริตตี้เพราะเงิน อันดับแรกเพราะเงินเยอะ” (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

“ก็คงเหมือนคนอื่น ๆ ประเด็นแรกคือผลตอบแทนสูง และคิดว่าเป็นงานที่สบายนะ แค่ยืนไปวัน ๆ ยิ้มไปวัน ๆ ก็ได้เงิน” (พริตตี้บีเอ็ม, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

ก. ในด้านผลตอบแทน เงินเดือนเฉลี่ยของพริตตี้แต่ละคน จะได้มากน้อยแตกต่างกันออกไปตามโอกาสการรับงานของพริตตี้ สำหรับคนที่รับงานตลอดต่อเนื่อง เงินเดือนเฉลี่ยของ พริตตี้จะแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม

1) กลุ่มที่มีโอกาสได้งานดี ๆ (เงินดี) เงินเดือนที่ได้เฉลี่ยแล้วอยู่ที่ประมาณ 3-6 หมื่นบาทต่อเดือน

2) กลุ่มที่มีโอกาสมีงานตลอด แต่งานเกรดไม่สูงนัก (เงินไม่มาก) เงินเดือนที่ได้เฉลี่ยแล้วอยู่ที่ประมาณ 1-2 หมื่นบาทต่อเดือน พริตตี้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า อย่างน้อย ๆ เดือนนึงต้องหาให้ได้เดือนละหมื่นถึงจะพอใช้จ่าย ซึ่งเดือนละหมื่นสำหรับพริตตี้ที่ทำงานมานานสามารถหาได้แน่นอนอยู่แล้วเพราะมันอยู่ตัวแล้ว

สำหรับพริตตี้ที่รับงานแทนหรือทำเมื่อว่างนั้น รายได้จะเฉลี่ยที่ 6000 บาท แต่ไม่ทุกเดือนเนื่องจากไม่ได้รับงานตลอด

อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มีรายได้ดี ซึ่งพริตตี้บางคนมองว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่น่าเก็บเงิน ซึ่ง พริตตี้น้อยคนที่จะสามารถเก็บเงินได้ กลุ่มตัวอย่างที่สามารถเก็บเงินได้จากการทำพริตตี้นั้น พบว่าด้วยลักษณะนิสัยและพื้นฐานทางครอบครัว ทำให้พริตตี้กลุ่มนี้จะมีความเป็นผู้ใหญ่ เห็นคุณค่าของเงิน ประกอบกับมีภาระที่จำเป็นต้องเก็บเงินไว้สำหรับช่วยเหลือตนเองและครอบครัว เช่น ต้องจ่ายค่าเทอมเอง ส่งเสียตนเองระหว่างเรียน และส่งเงินกลับไปให้ทางบ้าน รวมถึงมีนิสัยที่ไม่ใช้จ่ายอะไรฟุ่มเฟือย จึงทำให้สามารถเก็บเงินจากการเป็นพริตตี้ได้มากพอสมควร นอกเหนือจากค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่ถือเป็นการลงทุนในการเป็นพริตตี้

“เก็บได้นะ แต่ว่าพราวต้องจ่ายค่าเทอมเองไง และที่บ้านเลี้ยงแบบว่าอยากได้อะไรก็ต้องซื้อเอง อยากได้อะไร อยากได้มือถือก็ต้องซื้อเอง เก็บตังค์ซื้อเองตลอด” (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

“สำหรับหนูก่อนมาทำพริตตี้กับตอนเป็นพริตตี้ก็ใช้จ่ายมากขึ้นกว่าเดิมแต่ก็ไม่มาก แต่สามารถเก็บเงินได้ อย่างได้มาหมื่นก็เก็บหมด” (พริตตี้ผักปั้ง, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2550)

สำหรับกลุ่มที่เก็บเงินไม่ได้นั้น มีเหตุผล 2 ข้อ คือ มีเงินเยอะยิ่งทำให้ใช้เยอะมากขึ้น และไม่ได้ตั้งใจเก็บ เนื่องจากคิดว่าตนเองยังเด็ก และไม่มีภาระอะไรที่ต้องเก็บเงิน จึงทำให้เมื่อได้เงินมาอยากได้อะไรก็จะซื้อของให้ตนเอง โดยมองว่าเป็นการให้รางวัลตนเองจากการทำงาน แต่บางคนที่ไม่สามารถเก็บเป็นเงินได้จะเก็บในรูปแบบอื่น เช่น โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์แทน

"ไม่เคยเหลือเพราะเป็นคนไม่ค่อยเก็บเงินด้วย อาจเพราะไม่ได้มีภาระเหมือนคนอื่น เช่น บางคนต้องหาเงินจ่ายค่าเทอม ทำมาเหมือนทำมาใช้เองท่านั้น อยากได้อะไรก็ซื้อ แต่ถ้าขยันกว่านี้ก็ได้เยอะกว่านี้" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

"มันหาง่ายก็ใช้ง่าย หมดง่าย แต่ก่อนแม่ให้มาแค่นี้ก็ต้องคุมให้อยู่ หาเงินง่ายเลยเก็บไม่ค่อยอยู่ เลยซื้อของเก็บไว้" (พริตตี้ท็อฟฟี่, สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2550)

พริตตี้กุ๊งกิ๊งได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ไว้ว่า บางคนมองว่าอาชีพพริตตี้หาเงินได้ง่าย ก็ใช้ง่าย แต่สำหรับตนเองมองว่ามันไม่ง่ายอย่างนั้น เพราะถ้าคนอื่นได้มาลองทำอาชีพนี้ดูบ้าง จะรู้ว่าการใช้เงินอย่างไม่เสียดายคุณค่านั้นมันไม่ง่ายอย่างที่คิด งานนี้เงินดีจริง แต่กว่าจะได้มาแต่ละงานมันยาก ซึ่งพริตตี้แต่ละคนก็คิดแตกต่างกัน แต่ก็ต้องมีคนที่คิดได้ และเห็นคุณค่าของเงิน

"กุ๊งกิ๊งว่ามันไม่ได้ง่ายอย่างที่ทุกคนคิด โอเคเงินอาจจะได้มาง่าย เขาอาจจะใช้เยอะกว่าเด็กปกติอันนี้ยอมรับว่าถูกต้องเลย ห้ามเขาไม่ได้อยู่แล้ว แต่มันก็ต้องมีเด็กบางคนที่เขาคิดได้ถูกไหม มันต้องอยู่ที่ผู้ปกครองเหมือนกันว่าเขาจะช่วยดูแลขนาดไหน ที่สำคัญคือ จุด ๆ หนึ่งของคนอาจจะเป็นจุดที่เขาไม่มีงานแล้วก็ได้ เขาจะกลับมาคิดได้" (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

ถึงแม้ว่าอาชีพนี้จะมี "เงิน" เป็นปัจจัยดึงดูดสำคัญของการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ แต่พริตตี้ต่างมองถึงความมั่นคงในอาชีพพริตตี้ว่าเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง การจะอาศัยอาชีพพริตตี้เลี้ยงตนเองตลอดไป เป็นเรื่องที่ไม่สามารถเป็นไปได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดทางอาชีพ 3 เรื่องใหญ่ ๆ ด้วยกัน

1) อาชีพนี้เข้าง่ายแต่อยู่ยาก
2) ข้อจำกัดด้วยเรื่องของอายุ
3) ความมั่นคงทางอาชีพ

1) อาชีพนี้เข้าง่ายแต่อยู่ยาก

อาชีพพริตตี้มีค่าตอบแทนสูงก็จริง แต่ปัจจุบันการแข่งขันก็สูงมากขึ้นตามไปด้วย ในช่วงหลัง ๆ เมื่อมีพริตตี้หน้าใหม่เกิดมากขึ้น นอกจากเจ้าของสินค้าและบริษัทออแกไนซ์จะมีตัวเลือกมากขึ้นตามไปด้วยแล้ว ปัญหาที่ตามมาสำหรับพริตตี้ด้วยกันเองก็คือ การตัดราคากันเอง ทำให้ค่าตัวของพริตตี้ลดลงซึ่งมีผลต่อพริตตี้ อาชีพนี้ก็คล้ายกับวงการบันเทิงที่เข้าง่าย แต่อยู่ยาก (เพราะบางคนเข้ามาเป็นพริตตี้เพียงงานเดียวก็ไม่สามารถได้งานอื่นอีกเลย) การที่อาชีพนี้เข้าง่ายแต่อยู่ยากนั้นจากการสัมภาษณ์พบว่า พริตตี้ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

"มันมีคนอยู่ 2 กลุ่ม
1. กลุ่มแรกเป็นแบบเปเป้ ทำแล้วอยากทำ หางานง่าย หาเงินง่าย
2. กลุ่มไม่มีงาน มันจะท้อ หางานยาก มันใหม่แต่ถ้าผ่านช่วงนั้นมาซักปีนึงก็มั่นคงแล้ว ทุกงานแหละต้องเริ่มต้น แต่เปเป้โชคดีที่เริ่มต้นก็ดีแล้ว" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

"วงการนี้เข้าง่ายแต่อยู่ยาก บางคนเข้ามาครั้งเดียวก็มีงานเดียว จากนั้นก็ไม่มีอีกเลย บางคนเข้ามาครั้งเดียวก็วีนแตกเลย งานต่อไปเขาก็ไม่จ้าง" (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

"ที่หางานให้คนอื่นเพราะอยากให้ทุกคนได้งาน ไม่เฉพาะแต่คนสวย เพราะเราไม่ใช่คนสวย แล้วเรารู้ว่าการหางานแต่ละทีมันยาก ถ้าตัวเองจะเปิดโมก็อยากให้โอกาสทุกคนไม่ใช่ตัดโอกาสบางคน" (พริตตี้ตั้งโอ๋, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

"พวกที่ยึดเป็นอาชีพนี้เป็นหลักเลย จะกลัว กลัวไม่มีงานเพราะ
1. อย่างแรกที่กลัวไม่มีงานเพราะไม่รู้จักคนเยอะ ไม่รู้จักบริษัท

2. ไม่มีความสามารถพอที่จะไปแคสติ้งผ่านได้เอง พวกนี้เลยกลัวกลัวมากแคสติ้ง ต่อหน้าผู้บริหาร 10 คนแล้วเรายืนคนเดียว แบบนี้ช่วงแรกปากสั่นเลย"
(พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

การที่จะสามารถอยู่ในวงการพริตตี้ได้นานและมีความต่อเนื่องของงานนั้น อย่างแรกที่คนจะมาเป็นพริตตี้ต้องทำคือการหาเพื่อนในวงการพริตตี้เยอะ ๆ หากไม่มีเพื่อนอยู่ในวงการพริตตี้เลยก็จะทำให้พริตตี้ลำบากในการหางาน เพราะส่วนใหญ่งานในวงการพริตตี้นั้นจะเป็นงานบอกต่อกัน พริตตี้จะส่งงานให้กันหรือหาคนรับงานแทนกันในเวลาที่ขาดคน ยิ่งคนไหนที่ไม่หวงงานก็จะส่งงานให้เพื่อนต่อ เพื่อหวังได้แลกเปลี่ยนงานกันและกัน

การจะมีงานพริตตี้อย่างต่อเนื่อง นอกจากจำเป็นต้องมีเพื่อนพริตตี้เยอะแล้ว คุณสมบัติที่สำคัญอย่างหนึ่งที่พริตตี้ถือว่าเป็นใบเบิกทางของการมีงานต่อเนื่องก็คือ ลักษณะนิสัยการทำงาน เพราะถ้าทำงานดี มีอัธยาศัยดีต่อเพื่อนร่วมงาน (ลูกค้า, พนักงานเซียร์ขาย (PC), ซุปเปอร์ไวซ์เซอร์, พนักงานสตาฟ์) บริษัทก็จะประทับใจและชื่นชอบก็จะดึงมาร่วมงานอีก เพราะความเชื่อใจว่ามีความรับผิดชอบ และทำงานที่ได้รับมอบหมายให้อย่างเต็มที่

"สำหรับต้นข้าวน่าจะเป็นเรื่องความรับผิดชอบงานให้เขา ไม่วีน ไม่เรื่องมาก ทำให้เขาทุกอย่าง ไม่ต้องแบบว่าเขาฟิกมาเลยว่าน้องทำ MC นะลักษณะงานหลักของ MC คือ โฟนเล่นเกม แต่ต้นข้าวก็เชียร์ขายให้เขา คือเราต้องทำด้วยใจ ไม่ใช่ด้วยหน้าที่ พอเสร็จปุ๊บไม่ใช่งานฉันแล้วฉันไปเดินเล่น PC พริตตี้ก็ขายไปสิ แต่ต้นข้าวไม่ ต้นข้าวก็ช่วย ๆ คนอื่น ต้นข้าวว่าต้นข้าวมีจุดเด่นตรงนี้แหละที่ทำให้ได้งาน" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"เราต้องทำงานดี ให้เขาพอใจในผลงานของเรา ลูกค้าพอใจบริษัทก็จะพอใจ อย่างลูกค้าถูกใจก็จะจ้างบริษัทนี้อีก อย่างเขาชอบเปเป้เขาก็จะจ้างเปเป้อีก" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

นอกจากนี้บุคลิกภาพเป็นอีกคุณสมบัติหนึ่งที่สำคัญสำหรับการเป็นพริตตี้ เพราะบุคลิกภาพที่ตรงกับผลิตภัณฑ์หรือคอนเซ็ปของผลิตภัณฑ์เขา จะยิ่งทำให้มีโอกาสได้งานมากขึ้น ถ้าบุคลิกของคนนั้นเป็นบุคลิกที่เป็นคุณสมบัติมาตรฐาน เช่น ขาว ผมยาว สูง เป็นต้น

"อย่างเช่นสินค้าเป็นนม ตัวพริตตี้คงจะผิวดำไม่ได้ คงต้องเป็นนมช็อกโกแลตแทน มันขึ้นอยู่กับบุคลิกด้วยมันต้องเข้าคอนเซ็ปของสินค้าด้วย" (พริตตี้ตั้งโอ๋, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

2) ข้อจำกัดด้วยเรื่องของอายุ

ข้อจำกัดเรื่องของอายุดูจะเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่พริตตี้หลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ขายหน้าตา ซึ่งคนในวงการมองว่าโดยทั่วไปแล้วอายุที่ทำพริตตี้ไม่ควรจะเกิน 30 ปี แต่ก็มี พริตตี้ที่อายุ 30 ปีแล้วยังคงได้งานพริตตี้ต่อ เพราะยังมีออแกไนซ์เรียกตัวทำงานอยู่ บรรดาพริตตี้จึงมักจะมองหาลู่ทางไว้ล่วงหน้าว่าหากถึงวัยหมดงานตัวเองจะไปทำอาชีพอะไร ซึ่งพริตตี้ที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการมานานมักจะผันตัวเองไปเป็น AE ขายงานให้ออแกไนซ์เปิดโมเดลลิ่ง หรือเปิดออแกไนซ์ เนื่องจากเป็นพริตตี้มานานรู้จักลูกค้าและบริษัทเยอะ ทำให้ง่ายแก่การติดต่อจึงผันตัวเองเป็นเจ๊ดันพริตตี้รุ่นน้องแทน

"ตอนนี้ยังไม่มีใครทำงานจริงจังซักคน และก็ไม่ได้รับพริตตี้อย่างจริงจังเลย ส่วนใหญ่ที่ทำเต็มที่คือช่วงเรียน อย่างต้นข้าวก็มักจะบอกและคุยกับคนอื่นประจำว่าเรียนจบแล้วหางานประจำได้แล้ว เตือนเพื่อนหลายคนแล้วว่า "ลิมิตอายุของการทำพริตตี้ก็ไม่มาก 24 มันเป็นช่วงที่เหมาะแก่การมีงานประจำแล้ว เพราะงานนี้ไม่มั่นคง เพราะรูปโฉมมันก็ต้องเหี่ยวลงไปทุกวันตามวัย"" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"คนเราต้องมีแก่ ถ้าแก่ตัวไปอีกซัก 2 ปี คงทำไม่ได้แล้ว จะหลอกคนอื่นต่อไปหน้าตาคงจะไม่ได้แล้ว คืองานเรายังไม่อยู่ตัว 30 เราก็ต้องรับผิดชอบชีวิตมากขึ้น อายุมากขึ้น การเล่นมันจะไม่ค่อยเหมือนเดิม บุคลิกมันก็โตขึ้นเรื่อย ๆ" (พริตตี้ตั้งโอ๋, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

"พริตตี้ที่เขาทำมานาน เขาก็จะอัพตัวเป็นโม คือเขาไม่ทำงานเองแล้วมีหน้าที่หาเด็กอย่างเดียว" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

ความคิดเห็นทางด้านข้อจำกัดเรื่องอายุเป็นสิ่งสำคัญ ที่ทำให้อาชีพพริตตี้ไม่สามารถจะปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นอาชีพที่มีมาตรฐาน เช่นการเปลี่ยนให้เป็นงานประจำได้ เพราะอาชีพนี้ใช้ ความสวยเป็นจุดขายที่สำคัญ

3) ความมั่นคงทางอาชีพ

ด้วยอาชีพนี้เป็นอาชีพที่มีช่องทางการหาเงินได้เยอะ แต่ความเสี่ยงก็มีมาก สำหรับคนที่คิดจะยึดอาชีพนี้เป็นอาชีพหลัก เพราะอาชีพนี้ไม่มีอะไรมาเป็นเครื่องรับประกันว่าคุณจะสามารถมีงานตลอดต่อเนื่อง เพราะถ้าไม่มีความสามารถที่เข้าตาหรือเก่งจริงแล้ว โอกาสพลาดงานดี ๆ ก็มีสูงมากขึ้นเพราะเดี๋ยวนี้พริตตี้รุ่นใหม่ ๆ เกิดขึ้นมา นอกจากจะมีการตัดราคากันเองแล้ว บริษัทที่ว่าจ้างรวมถึงออแกไนซ์ก็ย่อมต้องการหาเด็กหน้าใหม่ ๆ เข้ามาทำงานเช่นกัน ซึ่งทำให้พริตตี้ไม่สามารถหางานได้ตลอด

“น้อง ๆ ที่ต้นข้าวรู้จักเจอหลายคนที่จบแล้วไม่ยอมหางานประจำทำ เพราะเสียดายเงิน ความจริงต้องตัดใจแล้วหางานประจำทำได้แล้ว งานออฟฟิต งานประจำเงินเดือนมันต่ำมาก บอกต้นข้าวว่าพี่ถ้าตอนนั้นหนูกลับมาทำ PC ก็ยังทำได้ถึง 30 แต่คุณจะทำงานนี้ไปถึง 30 เลยเหรอ อายุก็มากแล้ว งานนี้ก็ไม่มั่นคง” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

“มันเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง แต่มันเป็นอาชีพที่น่าไขว่คว้า เป็นอาชีพที่น่าเก็บเงิน งานนี้เขาไม่น่ายึดมาเป็นอาชีพหลัก แต่ควรยึดมาเป็นอาชีพเสริม คือรายได้มันเข้ามาแบบฟลุ๊คอยู่ที่ช่วงวัย” (พริตตี้กุ้งกิ้ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่พริตตี้จะมีความเห็นตรงกันว่า อาชีพนี้เป็นอาชีพที่น่าเก็บเงินจริง แต่ก็ไม่ควรยึดมาเป็นอาชีพประจำ เนื่องจากเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง ทั้งด้านตัวอายุการทำงานและความสามารถในการหางาน จากกลุ่มตัวอย่าง มีทั้งพริตตี้ที่ทำงานระหว่างเรียนเพื่อเป็นการหารายได้พิเศษ และพริตตี้ที่ทำงานมานานจนกระทั่งตนเองเรียนจบแล้วยังคงรับงานพริตตี้ต่อนั้น ได้แสดงความคิดเห็นต่อการคิดจะทำอาชีพพริตตี้หลังจากเรียนจบดังนี้

3.1) กลุ่มพริตตี้ที่ไม่คิดจะยึดอาชีพนี้เป็นงานประจำ

3.2) พริตตี้ที่คิดจะยึดอาชีพนี้เป็นงานประจำ

3.1) กลุ่มพริตตี้ที่ไม่คิดจะยึดอาชีพนี้เป็นงานประจำ

พริตตี้กลุ่มนี้มองว่า ถ้าเรียนจบแล้วอยากจะทำงานประจำมากกว่า เพื่อจะได้นำความรู้ที่เรียนมาไปใช้มากกว่า และอาชีพนี้ก็เป็นงานที่ควรทำเป็นอาชีพเสริม เพราะมันเป็นงานที่ไม่มั่นคงด้วยข้อจำกัดที่ผ่านมา อยากทำงานประจำ เพราะมีความมั่นคงมากกว่า

“คงไม่ อยากทำงานที่ตัวเองเรียนมามากกว่า ตอนนี้ยังมีเวลาก็ยังจะทำอยู่ อยากเอาสิ่งที่ตัวเองเรียนมามาใช้มากกว่า อยากทำงานประจำมากกว่ามันมั่นคงกว่า พริตตี้มันเหนื่อย บางทีต้องวิ่งหางาน แคสงาน ยิ่งเดี๋ยวนี้มีพริตตี้เกิดใหม่เยอะ ราคาเราก็ถูกลดลงด้วยเพราะเด็กเยอะ เหนื่อย ทำงานประจำดีกว่า” (พริตตี้ท็อฟฟี่, สัมภาษณ์,16 มกราคม 2550)

3.2) พริตตี้ที่คิดจะยึดอาชีพนี้เป็นงานประจำ

พริตตี้กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่คิดจะทำอาชีพนี้ต่อไปตราบเท่าที่มีงาน พริตตี้กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีงานต่อเนื่อง จึงทำให้ไม่อยากทิ้งโอกาสการมีรายได้ที่ดีจากอาชีพนี้ และมีความชอบส่วนตัวในอาชีพนี้ด้วย และเมื่อถามถึงอนาคตของการทำงานพบว่าส่วนใหญ่คิดจะทำอาชีพธุรกิจส่วนตัว จึงทำให้ไม่ต้องรีบร้อนออกไปหางานทำ เพราะงานที่ตัวเองต้องการทำนั้นจะทำเมื่อไหร่ก็ได้ จึงทำให้เมื่อเรียนจบแล้วจึงยังรับงานพริตตี้ต่อ งานพริตตี้ของกลุ่มตัวอย่างนี้พบว่า เป็นกลุ่มพริตตี้ที่ไม่เลือกตัวสินค้า ถ้าสินค้าหรือผลิตภัณฑ์นั้นให้ราคาในเรทที่ตนเองรับและตัวผลิตภัณฑ์กับแนวคิด ของงานเป็นไปตามมาตรฐานการรับงานส่วนตัวของพริตตี้ พริตตี้ก็จะรับงานนั้น

“จะทำเรื่อย ๆ ขายของจะทำเมื่อไหร่ก็ทำได้ แต่พริตตี้ทำได้อีกไม่กี่ปีเพราะเลยอายุ 30 ก็สุด ๆ แล้ว” (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

“ก็คิด เพราะรายได้มันโอเค แต่ก็ไม่ตลอดนะ คิดว่าจบแล้วอาจทำซักปีนึงก็จะเลิกทำแล้ว” (พริตตี้บีเอ็ม, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

พริตตี้ทุกคนมีความเห็นตรงกันว่าอาชีพนี้มีกำหนดเรื่องอายุ สำหรับคนที่มีงานต่อเนื่องจะยังไม่คิดหางานประจำทำเนื่องจากอาชีพนี้รายได้ดี ผลตอบแทนสูง แต่ก็มองเหมือนกัน

ว่าต่อให้จะยึดอาชีพนี้หลังเรียนจบ แต่เมื่อถึงเวลาทุกคนก็ต้องมีงานประจำของตัวเองทำ เมื่อถึงเวลาเขาจะรู้ตัวของเขาเองว่าควรจะออกจากวงการเมื่อไหร่

แม้ว่าภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ในสายตาของคนในสังคมบางกลุ่มจะมองไปในด้านลบ เช่น ด้านการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย เรื่องอาชีพแฝงขายบริการทางเพศ แต่เนื่องจากอาชีพนี้มีผลตอบแทนสูง อาชีพนี้จึงยังคงเป็นที่สนใจและดึงดูดให้เด็กสาวเข้าสู่อาชีพนี้มากขึ้น

การยอมรับผลที่ตามมากับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ในด้านการถูกจ้องมอง และการแต่งกายในอาชีพที่เป็นที่สะดุดตาและการมีโอกาสถูกจ้องมองจากเพศชายมากกว่าอาชีพอื่น พบว่าหญิงสาวในปัจจุบันยอมรับและมองตรงจุดนี้ก่อนที่จะเข้ามาสู่อาชีพพริตตี้แล้ว ดังคำพูดของพริตตี้แพรวที่มีความเห็นต่อเรื่องนี้ว่า

“เคยคิด เพราะก่อนทำเพื่อนก็บอกอยู่แล้วว่าจะโดนมองนะ แต่งตัวโป๊นะ ไม่กล้าใส่ กลัวอาย แต่ก็ทำ เพราะรับปากเพื่อนแล้ว” (พริตตี้แพรว, สัมภาษณ์, 22 กุมภาพันธ์ 2550)

“มันอาจจะโดนลวนลามทางสายตา แต่กุ๊งกิ๊งมองว่าการที่โดนลวนลามด้วยสายตา สังคมไม่ได้ประณามเรา แต่สังคมต้องประณามคนที่มอง” (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

1.2.2 การหารายได้พิเศษ

อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพทางเลือกอีกอาชีพหนึ่งในฐานะการทำงานหารายได้พิเศษ เพราะอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ให้รายได้ดี จึงทำให้พริตตี้กลุ่มตัวอย่างสนใจเข้าสู่อาชีพพริตตี้ ไม่ว่าจะเป็นความต้องการทำเพื่อเป็นการหารายได้พิเศษ หรือเป็นหาหาเลี้ยงตัวเองเพื่อส่งเสียตัวเองเรียนก็ตาม

ส่วนใหญ่คนที่เข้ามาทำอาชีพนี้จะเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษา เพราะงานนี้มีลักษณะเป็นงานพาร์ทไทม์ มีความอิสระ รับงานเป็นจ็อบ ใครมีเวลาว่างช่วงไหนก็สามารถรับงานให้ตรง

กับเวลาของตนเองได้ ยิ่งมีงานเข้ามามากรายได้ก็ยิ่งมากตามไปด้วย ถึงแม้สาว ๆ เหล่านี้จะเรียนจบไปแล้วส่วนใหญ่ก็ยังคงรับงานพริตตี้อยู่ ซึ่งก็มีทั้งยึดเป็นอาชีพหลักและทำเป็นอาชีพเสริม

จากการสัมภาษณ์พบว่า การเลือกทำงานเป็นการหารายได้พิเศษนั้นไม่จำเป็นว่าจะต้องทำอาชีพพริตตี้ อาชีพอะไรก็ได้เพียงแต่ด้วยจังหวะและโอกาสที่เข้ามาจึงไขว่คว้าไว้ ด้วยงานนี้ไม่ใช่ทุกคนจะมีโอกาสได้เข้ามาทำทุกคน เมื่อมีโอกาสที่ดีจึงไขว่คว้าไว้ ดังคำพูดของพริตตี้กุ๊งกิ๊งในเรื่องนี้ว่า

“อาชีพนี้มันเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง แต่มันเป็นอาชีพที่น่าไขว่คว้า เป็นอาชีพที่น่าเก็บเงิน งานนี้เขาไม่น่ายึดมาเป็นอาชีพหลัก แต่ควรยึดมาเป็นอาชีพเสริม คือรายได้ที่มันเข้ามาแบบฟลุ๊คอยู่ที่ช่วงวัยและโอกาสของเรา” (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

สำหรับปัจจัยเรื่องความต้องการหารายได้พิเศษนี้มีความสัมพันธ์กับพื้นฐานทางด้านครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งพบว่า ความต้องการเข้าสู่อาชีพพริตตี้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม

1) กลุ่มที่ทำงานเนื่องจากความต้องการเงินซึ่งอาชีพนี้เป็นแหล่งรายได้ที่ดี และหาเงินง่าย เพื่อนำรายได้จากการประกอบอาชีพนี้มาส่งเสียตัวเองขณะเรียน ลดภาระทางบ้าน และเพื่อนำเงินไปช่วยเหลือครอบครัว กลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด มาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร พักอาศัยอยู่คนเดียว ด้วยความที่ฐานะทางบ้านไม่เอื้อต่อการรับภาระค่าใช้จ่ายในขณะเรียน จึงทำให้ต้องหารายได้พิเศษเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายของตนเองระหว่างเรียน

“หาเอง ใช้เอง เริ่มหาเงินเองตั้งแต่ทำพริตตี้ประมาณ 2 ปีที่แล้ว ตอนนั้นแม่ก็แย่ เปเป้ก็เลยหาเงินเองใช้เอง แม่รู้ว่าทำงานแม่ก็เอาไปใช้ เปเป้ให้แม่เดือนละ 4000 4000 บ้านนอกก็ถือว่าเยอะแล้ว คนทำงานที่บ้านทั้งเดือนก็ได้แค่ 3-4 พัน ดังนั้นเงินที่ให้แม่ก็ถือว่าใช้สบายมาก” (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

2) กลุ่มที่ทำงานเพราะอยากมีรายได้พิเศษนอกเหนือไปจากค่าขนมที่ทางบ้านให้ในแต่ละเดือน ไม่ได้มีภาระ หรือเดือดร้อนอะไรที่ต้องการเงิน แต่ทำพริตตี้เพื่อนำมาเป็นค่าของใช้ส่วนตัว ในส่วนที่ตนเองต้องการไม่ต้องรบกวนขอทางบ้านเพิ่มเติม เช่น เสื้อผ้า กระเป๋า

รองเท้า เครื่องสำอาง ซึ่งกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร และอาศัยอยู่กับบิดามารดา ฐานะทางบ้านจัดอยู่ในระดับปานกลาง ไม่มีความขัดสนด้านการเงิน

"รายได้สูงสุดต่อเดือนที่เคยทำได้ประมาณ 4-5 หมื่น แต่ไม่เคยเหลือ เพราะเป็นคนไม่ค่อยเก็บเงินด้วยอาจเพราะไม่ได้มีภาระเหมือนคนอื่น เช่นบางคนต้องหาเงินจ่ายค่าเทอมเอง ทำมาเหมือนทำมาใช้เองเท่านั้น อยากได้อะไรก็ซื้อ ขยันกว่านี้ก็ได้เยอะกว่านี้ เบนซ์เลือกงาน และเกี่ยงทุกอย่าง ไม่ได้ก็ไม่เอา เพราะไม่ได้ทำเพื่ออะไร เราไม่มีภาระอะไร" (พริตตี้เบนซ์,สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

"แพรวไม่ได้ตั้งใจทำเต็มที่ ทำแค่พอมีเงินค่าขนม ของใช้ส่วนตัว รองเท้า กระเป๋า จะได้ไม่ต้องขอพ่อแม่" (พริตตี้แพรว, สัมภาษณ์, 22 กุมภาพันธ์ 2550)

รายได้ที่ดีของอาชีพพริตตี้เมื่อเทียบกับการเป็นนิสิตนักศึกษา ถือว่าเป็นจำนวนเงินที่สูงของการทำงานเพื่อเป็นการหารายได้พิเศษ การได้รับเงินจำนวนครั้งละมาก ๆ อาจมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เงินที่เปลี่ยนไปจากเดิมของแต่ละคน จากการสัมภาษณ์พบว่า พฤติกรรมการใช้เงินก่อนและหลังการเป็นพริตตี้ มีทั้งที่เปลี่ยนไป และไม่เปลี่ยนไปจากเดิม

กลุ่มที่มีพฤติกรรมการใช้เงินที่เปลี่ยนไปจากเดิมนั้น พบว่า พฤติกรรมการใช้เงินดั้งเดิมนั้นไม่เปลี่ยนแปลง แต่ใช้เงินมากขึ้นในส่วนของการทำงานพริตตี้ ซึ่งจะหมดไปกับของใช้ที่จำเป็น เช่น เสื้อผ้า เครื่องสำอาง เครื่องประดับ รองเท้า โดยให้เหตุผลว่า สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พริตตี้ทุกคนจำเป็นต้องลงทุน เป็นเหมือนการลงทุนเพื่อให้ได้งานครั้งต่อไป เพราะภาพลักษณ์ของตนเองเป็นสิ่งสำคัญเวลาที่ต้องไปแคสงาน การแต่งตัวที่ดูดีนั้นจำเป็นมาก บางงานที่เป็นงานที่มีค่าตัวสูง การแต่งตัวก็ต้องดูดีตามไปด้วย

"ลักษณะการใช้เงินดั้งเดิมไม่ต่าง แต่พอได้เงินก็เอามาใช้ซื้อของตรงนี้เพื่อทำงาน แต่ก่อนไม่ใช่ไม่เคยมากินตรงนี้ แล้วพอทำงานได้เงินตรงนี้ก็มากินไม่ใช่อย่างนั้น ในส่วนตัวของพี่เหมือนเดิม แต่มีมากขึ้นในส่วนที่ทำให้เราทำงานได้ดีขึ้น ให้ภาพลักษณ์เราดูดีขึ้น มันก็มีเหมือนกันที่เหมือนกับให้รางวัลตัวเอง" (พริตตี้ลูกแก้ว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

กลุ่มที่มีพฤติกรรมการใช้เงินที่ไม่เปลี่ยนไปจากเดิม แต่ก่อนมีนิสัยการใช้เงินอย่างไร ปัจจุบันก็เป็นอย่างนั้น เพียงแต่การทำพริตตี้ทำให้ใช้เงินได้สบายมากขึ้น ไม่เดือดร้อนเหมือนเมื่อก่อน

"ไม่เปลี่ยน เหมือนเดิม เพียงแต่ใช้สบายมากขึ้น" (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

การได้เงินครั้งละมาก ๆ ของพริตตี้กับการมีค่านิยมใช้ของแพง พริตตี้ยอมรับว่าส่วนใหญ่เป็นเกือบทุกคน โดยเฉพาะกับเครื่องสำอาง ซึ่งพริตตี้จะยอมเสียกับเรื่องนี้ เพราะอาชีพพริตตี้กับการแต่งหน้าเป็นของคู่กันและเป็นสิ่งที่จำเป็น ดังนั้นทุกคนจึงเลือกใช้ของดี เพราะเป็นหน้าของตนเองและเป็นของที่ใช้ได้นาน การลงทุนกับเครื่องสำอาง จึงเห็นได้ในพริตตี้ทุกคน แต่ในส่วนของการเลือกใช้ของอย่างอื่น เช่น กระเป๋า รองเท้า เสื้อผ้านั้น ก็ไม่จำเป็นเสมอไป จะเน้นที่ดูดีและสวยงามเหมาะสมกับตนเองมากกว่า แต่บางคนก็ติดแบรนด์ ซื้อของอวดกัน ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับนิสัยของแต่ละคน

"แต่ก่อนใช้แต่ของแบรนเนม เครื่องสำอางต้องอันดับ 3 ของโลก ตอนนี้เลิกแล้ว" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

"เกี่ยว เกือบทุกคน น้อยคนที่ไม่ค่อยใช้ เพราะอะไรไม่รู้นะถ้าความคิดเบนซ์เบนซ์ว่ามันหน้าเรา แล้วเราใช้ทุกวันใช้ของถูกมากก็ไม่ไหว ต้องเสียตังค์ไปหาหมออีก บางคนก็ซื้อกระเป๋า รองเท้า แต่เบนซ์เฉย ๆ กับของพวกนี้ เบนซ์จะเน้นที่เครื่องสำอางมากกว่า แต่ก็เคยเจอบางคน รองเท้ากระเป๋า ทำรถ" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

1.2.3 การประชาสัมพันธ์ของสื่อ

สื่อมวลชน เป็นช่องทางสำคัญที่ทำให้อาชีพพริตตี้เป็นที่รู้จักของคนในสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ การให้ความสำคัญกับอาชีพพริตตี้ในฐานะเป็นอาชีพที่เป็นสีสันในฐานะพรีเซ็นเตอร์ ซึ่งไม่ต่างจากวงการดารา นางแบบ รวมไปถึงการนำเสนอเรื่องราวอาชีพพริตตี้ในด้านผลตอบแทนที่สูง การทำงานและการได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไป รวมไปถึงสื่อ จึงทำให้เกิดค่านิยมต่อการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ของหญิงสาวมากขึ้น

ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ที่ปรากฏในสังคม สื่อมวลชนถือว่ามีบทบาทสำคัญต่อการนำเสนอภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้สู่คนในสังคมว่าจะให้อาชีพพริตตี้มีภาพลักษณ์ไปในทิศทางใด ทั้งนี้เพราะสื่อมวลชนเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงกลุ่มคนได้ง่ายที่สุดและกว้างที่สุด ดังนั้นสื่อมวลชนจึงถือเป็นกลุ่มคนสำคัญอีกกลุ่มหนึ่งต่อการกำหนดภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ไม่ว่าจะเป็นทางด้านบวกหรือด้านลบ โดยผ่านการนำเสนอข่าวทางอาชีพพริตตี้ ดังกรณีตัวอย่างข่าวนี้

"งานมหกรรมยานยนต์ ที่เมืองทองธานีปีนี้ ค่ายอัลฟ่า โรมิโอ นำ 3 นางแบบสาวชาวอิตาลีเป็นพริตตี้แต่งตัวทูพีชวาบหวิวโชว์เรือนร่างอะร้าอร่าม เรียกเสียงฮือฮาสวนกับค่ายรถยนต์หลายค่ายที่ปรับเปลี่ยนสาวพริตตี้ที่เป็นสีสันของงานเป็นสไตล์สวยใส แต่งตัวมิดชิดเรียบร้อย" (**ไทยรัฐ**, 2549)

"ตอนที่กำหนดอายุ เด็ก 15–16 แล้วทำไมดาราไม่โดน ไม่คิดว่าใช้งานเด็กมั่งหรอ มันเหมือนกับว่าอันนั้นเป็นงานที่ออกสู่สาธารณะมันดูมั่นคงกว่า พวกโคโยตี้และดาราที่แต่งตัวโป๊ยิ่งกว่าไม่เห็นมีใครไปกำหนดออกกฎเลย มันเหมือนสังคมมองภาพเดียวภาพที่แย่ของพริตตี้ แต่ไม่ได้มองว่าภาพดีของอาชีพนี้มันก็มี มองแต่ด้านลบว่าพริตตี้ขายอย่างนั้นอย่างนี้" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

1.2.4 กลยุทธ์ทางการตลาด

กลยุทธ์พริตตี้ ได้กลายเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดปัจจุบันที่สำคัญในการประชาสัมพันธ์ หรือกระตุ้นยอดขายสินค้า จึงทำให้เจ้าของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ต้องการพริตตี้เข้ามาร่วมงานเป็นจำนวนมาก รวมถึงพริตตี้หน้าใหม่ ๆ จึงทำให้เด็กสาวเข้าสู่อาชีพพริตตี้มากขึ้น เนื่องจากความต้องการพริตตี้จากบริษัทสินค้าต่าง ๆ มีมากขึ้น จนทำให้อาชีพพริตตี้กลายเป็นอาชีพทางเลือกอาชีพใหม่ในปัจจุบัน เมื่ออาชีพพริตตี้ได้กลายเป็นกระแสนิยมของสังคม จึงทำให้ในการจัดงานแสดงสินค้านั้น ๆ จะขาดพริตตี้ไม่ได้ ซึ่งพริตตี้เองมีความคิดเห็นต่อประเด็นนี้ว่า พริตตี้เป็นหัวใจสำคัญของกลยุทธ์ทางการตลาด เพราะการมีพริตตี้ทำให้สินค้าได้รับความสนใจมากขึ้น ผู้พบเห็นก็ให้ความสนใจกับบู๊ท กิจกรรมในบู๊ท พริตตี้เป็นแรงจูงใจสำคัญให้คนเข้ามาดูสินค้าเหมือนเป็นการโฆษณา ซึ่งบางครั้งลูกค้าไม่ได้สนใจผลิตภัณฑ์แต่มาดูพริตตี้ สุดท้ายพริตตี้ก็ดึงความสนใจลูกค้าจากพริตตี้มายังผลิตภัณฑ์ได้ เหมือนคำพูดที่ว่า "ดูพริตตี้ แล้วดูรถต่อ"

"มีความสำคัญ กุ๊งกิ๊งคิดว่าถ้าไม่มีพริตตี้ก็จะไม่มีผู้บริโภคคนไหนมาสนใจอย่างงานมอเตอร์โชว์ 100 คนที่เข้ามาก็เพราะว่ามาดูพริตตี้จริงป่ะ แล้วคิดดูรถทุกคันส่วนมากที่ออกมาจะมีคอนเซ็ปที่เหมือน ๆ กัน เพียงแต่มันมีจุดเล็กจุดน้อยนิดเดียวที่แตกต่างกัน ทุกคนมาดูพริตตี้อันนี้ถูกต้อง แต่พริตตี้ในแต่ละยี่ห้อใครสวยกว่าใครมันก็เป็นจุดดึงดูด และมาสู่ในส่วนของจุดสนใจ พริตตี้เป็นจุดดึงดูดและจุดสนใจก็คือรถ" (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

"อย่างพริกหวานเรียนบริหารการตลาด พนักงานขายมีผลมากทุกเรื่องในการส่งเสริมการขาย พนักงานขายเป็นสิ่งสำคัญเลยกับสินค้า อย่างที่บอกถ้าสินค้าวางอยู่เฉย ๆ มันก็ไม่น่าสนใจอะไร การมีพริตตี้ทำให้สินค้าเด่นขึ้น อย่างเช่นทำให้คนรู้ว่าวันนี้จะมีการเปิดตัวสินค้าผลิตภัณฑ์ การจ้างพริตตี้ก็คือจ้างคนมาพูดแทนสินค้า" (พริตตี้พริกหวาน, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"มีผลเลย อย่างต้นข้าวถ้าจะเปิดตัวผลิตภัณฑ์ซักอันต้นข้าวก็จ้างนะ เพราะต้นข้าวมีเพื่อนอยู่ในวงการอยู่แล้ว มันต้องมีควบคู่กันไปอยู่แล้ว ถ้าเกิดเขาขายของได้เองเขาจะจ้างคนมาทำไม แล้วเขาจะต้องเลือกคนมาทำไม งั้นใครมาทำก็ได้สิจริงไหม การที่เขาเลือกคนที่พูดดี ยิ้มแย้มแจ่มใส มันต้องอยู่คู่กันอยู่แล้วกับการบริการและสินค้า" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

1.2.5 โอกาสทางด้านอาชีพอื่น ๆ ต่อไป

พริตตี้ส่วนใหญ่พูดตรงกันว่า การเข้ามาทำอาชีพนี้นอกจากจะเงินดีแล้ว ยังถือเป็นประตูที่จะก้าวไปสู่งานต่าง ๆ ในวงการบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายแบบ เดินแฟชั่น งานโฆษณา เป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์ ไปจนถึงเป็นดารานักแสดง เพราะการพรีเซ็นต์สินค้าแต่ละครั้งย่อมมีผู้คนจากวงการต่าง ๆ เข้ามาร่วมงานเป็นจำนวนมาก หากความสามารถเป็นที่สนใจก็อาจถูกชักชวนต่อให้ไปร่วมงาน

"มีส่วน เพราะเคยมากับตัวเลย ตอนนั้นทำงานมอเตอร์เอ็กซ์โปรยืนอยู่บู๊ท UBC แล้วเห็น พริตตี้คู่หนึ่งอยู่อีกบู๊ทหนึ่ง ตอนนั้นพริตตี้ 2 คนนี้ยังไม่ได้เป็นดาราก็ไม่ได้สวยอะไรนะแต่โครงหน้า หุ่นเขาได้ ตอนนี้เป็นดาราไปแล้ว เขายืนจากบู๊ทพริตตี้มาก่อน แล้วไต่เต้า

ไปเล่นหนังเล่นละคร วงการนี้เขารู้จักคนเส้นใหญ่ ๆ กันเยอะ" (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

"มันเชื่อมกันได้ ก็คือเหมือนออกสื่อ มันมีโอกาสที่จะเป็นไปได้มากกว่าคนธรรมดา มันเป็นอาชีพที่มีคนสนใจ และพริตตี้บางคนก็ค่อนข้างดิ้นรน ถ้าสวยจริง เก่งจริง ก็จะหาลู่ทาง มีโอกาสมากกว่า" (พริตตี้เอิน,สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

นอกจากโอกาสด้านวงการบันเทิงแล้วอาชีพพริตตี้ยังเป็นการสร้างโอกาสทางอาชีพอื่น ๆ ที่กลายเป็นอาชีพที่มั่นคงให้แก่พริตตี้ เช่น การชักชวนให้เข้ามาเป็นประชาสัมพันธ์ของบริษัทลูกค้าที่ว่าจ้าง ถ้าเขาชอบบุคลิก ความสามารถขณะทำงาน การเป็นพริตตี้จึงเป็นการสร้างโอกาสไปสู่อาชีพที่มั่นคงอีกมากมาย ดังคำพูดของพริตตี้ต้นข้าว

"พี่ได้จากตรงนี้มาก ได้สังคม ได้งานจากกลุ่มพริตตี้เยอะมาก ทำให้เราได้รู้จักคนหลายสาขา เช่นพี่ที่บริษัท เขาก็จะชวนเราไปทำงานประจำกับบริษัทของเขาเลย ยิ่งเรามีความรู้ความสามารถด้วย อย่างจบปริญญา ก็จะได้งานจากเขาอีก การที่เราได้รู้จักคนมากก็จะทำให้เราได้งานที่นอกเหนือไปจากอาชีพพริตตี้ซึ่งเป็นอาชีพที่มั่นคงกว่า และเป็นงานประจำให้กับเราด้วย" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

ปัจจัยทั้ง 5 ประการที่กล่าวมา เป็นตัวผลักดันสำคัญที่ทำให้หญิงสาวรุ่นใหม่ โดยเฉพาะนิสิตนักศึกษาให้ความสนใจเข้าสู่อาชีพพริตตี้มากขึ้น เพราะนอกเหนือจากเรื่อง "เงิน" แล้ว ประสบการณ์และโอกาสทางชีวิตที่ได้จากการเป็นพริตตี้นั้น ถือเป็นผลพลอยได้อันสำคัญจากอาชีพพริตตี้

ส่วนที่ 2 ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพและคนนอกอาชีพ

ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพและคนนอกอาชีพนั้น จะนำเสนอโดยแบ่งตามทัศนะของคนแต่ละกลุ่ม ดังนี้

2.1 ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพ
- 2.1.1 ทัศนะคติก่อนและหลังการเป็นพริตตี้
- 2.1.2 การให้คำนิยามอาชีพพริตตี้
- 2.1.3 สิ่งที่ได้จากการเป็นพริตตี้
- 2.1.4 ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในสังคมผ่านทัศนะของพริตตี้

2.2 ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนนอกอาชีพ
- 2.2.1 ทัศนะด้านอาชีพพริตตี้
- 2.2.2 ทัศนะด้านสาวพริตตี้

2.3 จุดร่วมและจุดต่างต่อภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพและคนนอกอาชีพ

2.1 ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพ

2.1.1 ทัศนะคติก่อนและหลังการเป็นพริตตี้

ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ในทัศนะของคนในอาชีพในปัจจุบัน มีทัศนะต่ออาชีพแบ่งเป็น 2 ช่วง คือในฐานะของคนนอกอาชีพก่อนการเข้ามาเป็นคนในอาชีพ ซึ่งมีทัศนคติต่ออาชีพพริตตี้ที่แตกต่างกันออกไป

ในฐานะของคนนอกอาชีพก่อนเข้ามาเป็นคนในอาชีพนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่ออาชีพพริตตี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม

1) มีทัศนคติต่ออาชีพพริตตี้ในทางบวก
2) มีทัศนคติต่ออาชีพพริตตี้ในทางลบ
3) มีทัศนคติต่ออาชีพพริตตี้ในทางเป็นกลาง

1) กลุ่มที่มีทัศนคติต่ออาชีพพริตตี้ในทางด้านบวก

กลุ่มนี้มองว่าอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มีรายได้ดี งานสบาย ไม่ต้องมีหน้าที่ทำอะไรมากนอกจากยืนยิ้มเท่านั้น แต่การจะเข้าถึงอาชีพนี้นั้นยาก เนื่องจากภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ในอดีตนั้น ความสวยถือว่าเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของอาชีพพริตตี้ ดังนั้นคนที่จะเข้ามาเป็นพริตตี้ได้จะต้องมีคุณสมบัติดังกล่าว คือ สวย ซึ่งในทัศนะของคนที่หน้าตาธรรมดาไม่ถึงระดับสวยนั้นจะมองว่าเป็นงานที่สูงเกินเอื้อมที่ตนเองจะมีโอกาสได้เข้ามาทำ นอกจากความสวยแล้วภาพลักษณ์ของสาวพริตตี้ในสมัยก่อนจะต้องเป็นคนที่มีความสามารถ เช่น มีความสามารถด้านภาษาที่ 2, 3 นอกจากนี้ยังต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีด้วย จากภาพลักษณ์ดังกล่าวจึงทำให้บางคนมีความชอบส่วนตัวในอาชีพนี้ เพราะนอกจากจะได้ผลตอบแทนที่สูงแล้วยังได้แต่งตัวสวย ๆ ด้วย ซึ่งอาชีพอื่นไม่สามารถทำได้

“ก่อนมาเป็นชอบงานนี้ ได้แต่งตัวสวย ๆ และที่สำคัญคือเงิน” (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

“รู้สึกว่าอาชีพนี้ดูดี ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไปจะทำได้ ต้องมีความสามารถ” (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

“รู้สึกว่าเป็นงานที่สูงเกินเอื้อม เพราะพริตตี้ในความคิด คือ ต้องสวย คนเป็นพริตตี้ได้ต้องสวย พูดเก่ง” (พริตตี้ลูกแก้ว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

2) กลุ่มที่มีทัศนคติต่ออาชีพพริตตี้ในทางด้านลบ

กลุ่มนี้มองว่าอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ไม่ได้ใช้ความสามารถ หรือจำเป็นต้องมีความรู้มากในการทำงาน ถ้าคุณสวยคุณก็สามารถเข้ามาอยู่ในอาชีพนี้ได้ และจากภาพลักษณ์ที่เป็นอาชีพที่ใช้รูปร่างหน้าตาเป็นคุณสมบัติสำคัญ และรูปแบบการแต่งกายที่เน้นโชว์

สัดส่วนมากเกินไป ทำให้มองอาชีพพริตตี้ไม่ค่อยดีนัก และเกิดจากประสบการณ์ที่ได้รู้จักพริตตี้ที่นิสัยไม่ดี จึงทำให้มองภาพลักษณ์ของพริตตี้ในด้านลบ เช่น หยิ่ง

"คิดว่าคงสวย ๆ ไม่ต้องฉลาดมาก" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

"รู้จักออกเป็นภาพพจน์อีกแบบหนึ่ง ออกแบบพริตตี้แรง ๆ แนวนั้น" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

"เมื่อก่อนอาจจะดูถูกเหมือนกันว่า เอออาชีพนี้ได้เงินมาง่าย เป็นอาชีพที่เปลืองตัว แค่มายืนสวย ใส่ชุดสวย ๆ อะไรแบบนี้" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

3) กลุ่มที่มีทัศนคติต่ออาชีพพริตตี้ในทางเป็นกลาง

กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ไม่รู้จักและไม่เคยพบเห็นพริตตี้มาก่อน จึงไม่มีภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้อยู่ในความคิด จึงไม่รู้สึกว่าอาชีพนี้ดีหรือไม่ดีอย่างไร

"เฉย ๆ ไม่รู้จักด้วยซ้ำ แต่เคยได้ยิน แต่ไม่รู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

เมื่อกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ได้เข้ามาเป็นพริตตี้แล้วพบว่าทัศนคติที่มีต่ออาชีพนี้เป็นไปในทางบวกมากขึ้น จากที่คนนอกอาชีพมักมองว่าอาชีพพริตตี้เป็นงานที่เงินดี เป็นงานสบาย หาเงินได้ง่าย และไม่ต้องใช้ความสามารถอะไร แต่สิ่งที่พริตตี้เห็นตรงกันก็คือ อาชีพพริตตี้ถึงแม้ว่าจะมีช่องทางการหาเงินที่ได้เงินมากและง่ายกว่าอาชีพอื่น ๆ ก็จริง แต่อาชีพนี้ต้องแลกมากับความเหนื่อยยากกว่าการจะได้งานพริตตี้มาซักงานหนึ่ง ซึ่งนอกจากการมีรูปร่างที่ดี และหน้าตาดีที่ใช้ได้แล้ว (เพราะสามารถแต่งกันได้ คนไม่สวยก็มีสิทธิ) ความสามารถในการนำเสนอให้บริษัทผู้ว่าจ้างเห็นถึงความสามารถของตนในการแคสติ้งงานเป็นสิ่งสำคัญ รวมไปถึงความอดทนในการที่ต้องรักษาภาพพจน์การเป็นพริตตี้ทั้งขณะทำงานและไม่ทำงาน ดังนั้นคำพูดที่ว่า งานพริตตี้เป็นงานที่หาเงินง่าย สบาย จึงไม่ถูกต้องทั้งหมดตามความคิดของพริตตี้

"การทำงานนี้ทำให้รู้ว่าจริง ๆ แล้วไม่มีอะไรที่ได้มาง่าย ๆ ทุกอาชีพ ถ้าเป็นอาชีพที่สุจริตและต้องแลกมาด้วยความสามารถของคุณเอง เป็นงานที่น่านับถือหมด เมื่อก่อนอาจจะดูถูกเหมือนกัน แต่พอเข้ามาปุ๊บ คุณต้องใช้ความสามารถ ใช้สมอง สติปัญญา ความสามารถ การพูด ทุกอย่างมันมาจากสมอง สติปัญญาความสามารถ แต่คนอื่นอาจจะไม่มองแบบนี้ทุกคน" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"อาชีพนี้ไม่จำเป็นต้องหน้าตาดีอย่างเดียว คุณมีความสามารถ คุณเก่ง คุณขายได้ รู้จักการแต่งตัว คุณสามารถเป็นพริตตี้ได้ แค่นั้นเอง พอได้มาอยู่ตรงนี้เลยคิดว่าอาชีพนี้มันไม่ได้สูงเกินเอื้อมที่เราจะเป็น มีความสามารถก็เข้ามาอยู่ได้" (พริตตี้ลูกแก้ว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"พอได้มาทำแล้วก็รู้สึกว่าอาชีพนี้เขาทำกันยังไง ก็รู้สึกดี ได้เงินเยอะ แต่ก็เหนื่อยนะ ไม่ใช่ไม่เหนื่อย เพราะต้องยืนบนรองเท้าส้นสูงนาน ๆ แล้วมันเน้นอยู่แล้วว่าทุกงานต้องใส่รองเท้าส้นสูง เช่น บู๊ท มันเมื่อย" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

"มีนะ เคยให้น้องคนนึงทำงาน พอแต่งชุดทำงานเขาก็สวย แต่พอเปลี่ยนชุดกลับบ้านด้ายความที่เขาเป็นคนสบาย ๆ รองเท้าแตะ หูคีบ เสื้อยืด กางเกงยีนส์ คือแบบมันหมดภาพพจน์ที่ดีของเขา คือคนจ้างเขามาเห็นเขาบอกเลยนะว่างานหน้าไม่เอาแล้วนะ คือภาพลักษณ์มันดูแย่ ภาพลักษณ์มันต้องดูดีตั้งแต่เริ่มงานจนจบงาน อย่างน้อยเราต้องทำตัวให้ดูดีเพราะมันสำคัญทั้งตอนทำงานและไม่ทำงาน คือต้องสวยตลอดเวลา อาชีพนี้มันจำเป็น" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

ก. ทางด้านทัศนะของคนรอบข้างพริตตี้ที่มีต่องานอาชีพพริตตี้นั้น สามารถแยกตามความสัมพันธ์ระหว่างตัวพริตตี้และคนรอบข้างออกได้เป็น 3 กลุ่ม

1) ครอบครัว
2) คนรัก
3) เพื่อน

1) ครอบครัว

การเข้าสู่อาชีพพริตตี้ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีทั้งกลุ่มที่แจ้งให้ที่บ้านรับรู้เกี่ยวกับการทำงานพริตตี้และไม่ได้แจ้งให้รับรู้จนกระทั่งได้ทำงานนี้ไปได้ระยะหนึ่ง ซึ่งกลุ่มที่บอกให้ทางบ้านรับรู้ว่าเป็นพริตตี้ตั้งแต่ทำงานครั้งแรกส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร และพักอาศัยอยู่กับครอบครัว ส่วนกลุ่มที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด จะไม่บอกว่าทำงานเป็นพริตตี้เนื่องจากไม่ได้พักอยู่กับครอบครัว และมีเหตุผล 2 ข้อที่ไม่บอก คือกลัวที่บ้านเป็นห่วง เนื่องจากงานนี้ทำงานไม่เป็นเวลาและไม่เป็นหลักแหล่ง กับรู้สึกว่าตนเองกับอาชีพนี้ไม่ค่อยเหมาะสมกันด้วยรูปร่างหน้าตาที่ไม่เป็นไปตามภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ตามความคิดของคนทั่วไปที่จะต้องสวย จึงทำให้เกิดความอาย จึงไม่กล้าบอก จนกระทั่งได้ทำงานไปในระยะหนึ่งจึงเริ่มบอกกับครอบครัว ปฏิกริยาของคนในครอบครัวที่มีต่ออาชีพพริตตี้ของกลุ่มตัวอย่างมีทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยในการเป็นพริตตี้

กลุ่มที่เห็นด้วย กลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่ไม่มีปฏิกิริยาด้านลบต่ออาชีพพริตตี้ โดยมองว่าอาชีพนี้ก็เป็นเพียงอาชีพหนึ่งซึ่งสามารถทำได้ ถือเป็นการหารายได้พิเศษระหว่างเรียน ถ้าลูกสามารถทำงานโดยไม่ให้มีผลกระทบต่อการเรียนได้ก็ไม่มีปัญหาอะไร และมีความไว้วางใจในการดูแลตัวเองของลูกในเรื่องการรับงาน เรื่องเสื้อผ้าที่ใส่ และงานพริตตี้ที่ทางบ้านรู้จักว่าที่ลูกไปทำนั้นจะเป็นลักษณะพริตตี้ที่เป็นพิธีกรบนเวที (MC) และได้ติดตามไปดูการทำงานบ้างเป็นบางครั้ง จึงทำให้ภาพลักษณ์ของงานที่ลูกตนเองทำเป็นอีกแบบหนึ่ง

“เขารู้ว่าเรามีความรับผิดชอบ มีลิมิตในการรับงานแค่ไหน ไม่ใช่ญาติไปเห็นแล้วเอาไปว่าพ่อแม่แบบนั้นก็ไม่ เราโชคดีที่เราไม่ได้ร้อนเงินถึงกับต้องขนาดว่าเอาเงินไว้ก่อน ไม่สนใจว่าชุดจะโป๊ขนาดไหน” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

“เขาไม่ได้ว่าอะไร แต่จะว่าถ้าแบ่งเวลาไม่เป็น อย่างบีบี๋ทำพริตตี้แล้วการเรียนก็ไม่เสีย เกรดเท่าเดิม” (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

“ไม่ว่า แรก ๆ เขาก็ตามไปดูนะ เพราะส่วนมากงานที่พราวรับจะเป็นงานใหญ่ ๆ ประเภทอีเว้นมากกว่า ที่บ้านไม่ว่าเพราะเขาเห็นงานของเราไง เราไม่ได้ไปทำอะไรอย่างนั้น ป๊าขออย่างเดียว อย่าดึก” (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

กลุ่มที่ไม่เห็นด้วยเป็นกลุ่มที่ไม่พอใจกับการทำพริตตี้ของลูก แต่ไม่ถึงกับไม่พอใจในระดับที่รุนแรง พริตตี้กลุ่มนี้ใช้เรื่องของชุดที่จะสวมใส่ในการทำงาน ประสบการณ์ที่คาดว่าจะได้รับจากการทำงานเป็นพริตตี้มาเป็นเครื่องต่อรองกับทางครอบครัวแทน

"แม่ก็ว่า เป็นคนจีนไงคะ เขาก็ไม่อยากให้ทำ ช่วงแรกก็มีทะเลาะกัน แต่ก็แอบทำเพราะอยู่หอ แต่ช่วงหลัง ๆ เขาก็โอเคแล้ว เพราะมาอยู่บ้านก็บอกเขา แล้วเขาเห็นแล้วว่าชุดก็ไม่โป๊ งาน MC ไม่ได้เสียหายอะไรกลับดูดีด้วยซ้ำ เดี๋ยวนี้แม่ก็ไม่ว่าแล้ว ลิมิตเรื่องชุดของเอินกับแม่คล้ายกัน" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

"ไม่ว่า บ่นนิดหน่อย แล้วก็เฉย ๆ แต่ตอนทำพริตตี้ประจำผับขอที่บ้านตั้งนาน ก็อ้างว่าจะได้เรียนรู้ชีวิตกลางคืนว่าเป็นยังไง ไม่ได้คิดอะไรเลย พ่อเบนซ์ไม่ค่อยว่าเวลาออกไปไหนตอนกลางคืน แต่ไม่ให้นอนค้างข้างนอกเท่านั้น" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

2) คนรัก

พริตตี้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน มีเพียง 1 คนเท่านั้นที่เจอกับแฟนขณะทำงานเป็นพริตตี้ นอกนั้นมีแฟนแต่ไม่ได้พบกันจากการทำงานเป็นพริตตี้ โดยให้เหตุผลว่า ผู้ชายพวกนี้มาแค่เดี๋ยวเดียวเดี๋ยวก็ไป ผู้ชายชอบเราตอนเราสวย ไม่ได้ชอบที่ตัวตนของเรา ดังนั้นถึงจะมีผู้ชายเข้ามาจีบขณะทำงาน แต่ก็ไม่มีการพัฒนาไปจนถึงขั้นแฟน ด้วยเหตุผลดังกล่าว

ในด้านทัศนคติของแฟนที่มีต่อการทำงานเป็นพริตตี้ พบว่า ส่วนใหญ่แฟนจะไม่แสดงว่ามีอคติกับอาชีพนี้ เนื่องจากรู้ว่าเป็นการทำงานและรู้จักนิสัยของแฟนตนเองดีว่ามีนิสัยอย่างไร

"ตั้งแต่ทำงานเหมือนเดิม ไม่เคยมีกิ๊ก เขาค่อนข้างมั่นใจเรา" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

กลุ่มแฟนส่วนน้อยที่พบว่า มีอคติต่องานอาชีพพริตตี้บ้างแต่ไม่ถึงกับรุนแรงเนื่องจากอาชีพนี้มักเป็นที่สนใจจากผู้ชายด้วยกันเอง จึงทำให้บางครั้งไม่พอใจและไม่อยาก

ให้รับงานพริตตี้ แต่ด้วยความที่ตัวพริตตี้ยืนยันที่จะทำจึงจำเป็นต้องปล่อยให้ทำและใช้วิธีการดูแลด้านอื่นแทน เช่น ไปรับตอนเลิกงาน หรือช่วยเลือกงานให้

"ตั้งแต่คบคนนี้นะ รับงานน้อยลงมาก ๆ เขาคัดงานโ..ตร" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

"จริง ๆ เขาไม่ค่อยให้ไปทำ แต่ประมาณว่าฉันจะทำ ตอนแรก ๆ กว่าจะให้มาทำก็ยากเหมือนกัน ก็หวงเหมือนกัน เป็นพริตตี้ MC ห้ามออกกลางคืนเด็ดขาด ห้ามรับงานกลางคืน" (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

"ก็แอนตี้นิดหน่อย แต่ก็เข้าใจว่าเราไม่ได้ทำงานที่แต่งตัวโป๊ เว่อร์เกินไป ผักบุ้งทำงานค่อนข้างจะมีเกียรติ" (พริตตี้ผักบุ้ง, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2550)

สำหรับพริตตี้บางคนก็ไม่สนใจว่าแฟนของตนเองจะพอใจกับการที่เธอรับงาน พริตตี้หรือไม่โดยมองว่าอาชีพนี้ก็เป็นเพียงอาชีพหนึ่งที่เป็นการหารายได้ หากแฟนไม่พอใจก็ไม่สนใจ โดยมองว่า แฟนไม่สำคัญเท่ากับงานที่ให้รายได้ดีและตนเองชอบ รวมถึงอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ทำงานไม่เป็นเวลา ปัญหาเรื่องไม่มีเวลาให้แฟนจึงทำให้มีปัญหากัน จึงทำให้เลือกงานมากกว่า

"แฟนไม่สำคัญ ไม่สนใจ เราเป็นของเราแบบนี้ ถ้าเขาไม่ชอบตรงนี้ก็ช่าง" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

"คบแฟนไม่ยาวซักคน เพราะไม่มีเวลา ทะเลาะกันเพราะไม่มีเวลาให้จริง ๆ ทะเลาะเพราะเรื่องงาน บางครั้งพี่ที่โมเป็นผู้ชายก็โทรมาคุยบ้าง ผู้ชายที่บริษัท ถ้าเข้าใจกันก็...ถ้าไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร" (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

3) กลุ่มเพื่อน

กลุ่มเพื่อนของสาวพริตตี้นั้นจะมีทั้งเพื่อนที่เป็นคนในวงการพริตตี้และนอกวงการ เพื่อนในกลุ่มพริตตี้จะมีความสัมพันธ์ในลักษณะของการพึ่งพากันในด้านการ

ทำงาน การแลกเปลี่ยนงานซึ่งกันและกันมากกว่า ซึ่งจะคบกันไปในอีกรูปแบบหนึ่ง ทัศนะต่อตนเองและกลุ่มเพื่อนพริตตี้ ในฐานะเป็นพริตตี้จะอิงกับกลุ่มเพื่อนของตนเอง โดยการเชื่อมั่นในพฤติกรรม การวางตัวของตนเองและเพื่อนในอาชีพนี้ ซึ่งจะนิยามตนเองและเพื่อนในฐานะของพริตตี้ที่ดี ดังคำบอกเล่าของพริตตี้บีบี๋

"กลุ่มหนูทำตัวกันดี หนูเชื่อในตัวเพื่อนและตัวหนู" (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

ส่วนเพื่อนนอกวงการ พริตตี้จะไม่ค่อยบอกเพื่อนว่าตนเองทำงานพริตตี้ แต่ทัศนะของเพื่อนที่มีต่ออาชีพพริตตี้จะมองไปในแง่บวกโดยดูจากบุคลิกของตัวเพื่อนตนเองเป็นหลัก ดังคำบอกเล่าของพริตตี้พราว

"ก็แกสวย แกถึงทำได้ ไม่สวยคงทำไม่ได้ ก็แกพูดเก่ง แกได้อยู่แล้ว" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

ภาพรวมของคนรอบข้างของพริตตี้ จะมองว่าอาชีพนี้ไม่ใช่อาชีพที่เสียหายหรือเลวร้ายอะไร เพียงแต่ด้วยความเป็นห่วงและหวงมากกว่า เนื่องจากเป็นอาชีพที่เป็นที่สนใจของคนทั่วไป โดยเฉพาะผู้ชาย จึงมีข้อขัดข้องบ้าง

2.1.2 การให้คำนิยามอาชีพพริตตี้

การให้คำนิยามอาชีพพริตตี้ กลุ่มตัวอย่างได้ให้คำนิยามโดยสามารถแยกได้ตามลักษณะของสิ่งที่นำมาเป็นเกณฑ์ในการให้คำจำกัดความ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 รูปแบบคือ

1) การนิยามจากตัวอาชีพ
2) การนิยามจากลักษณะงานอาชีพ
3) การนิยามในฐานะเป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทน

1) การนิยามจากตัวอาชีพ

เป็นการให้คำจำกัดความโดยพิจารณาจากภาพลักษณ์ของอาชีพที่ติดอยู่ในความคิดของคนทั่วไปจนกลายเป็นภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ ซึ่งได้แก่ รูปร่างหน้าตา บุคลิกภาพ ความสามารถ

"สวยใส แต่ไม่ไร้สมอง" (พริตตี้ตั้งโอ๋, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

"สวย ฉลาด คนแนะนำสินค้าที่น่าสนใจ ทั้งตัวผู้ขายและตัวสินค้า" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

"ผู้หญิงที่ดูดี มีความสามารถ สวย พูดให้คนอื่นเชื่อในสิ่งที่ตัวเองทำ" (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

"อาชีพหนึ่งที่ใครบางคนสามารถทำได้ ไม่ใช่ใครทุกคนที่ทำได้" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

2) การนิยามจากลักษณะงานอาชีพ

เป็นการให้คำจำกัดความโดยพิจารณาจากลักษณะงานที่ทำซึ่งจะมีลักษณะของการเป็นผู้เชิญชวน แนะนำสินค้า การให้ข้อมูล

"พริตตี้ เป็นผู้ทำงานเกี่ยวกับการนำเสนอให้น่าสนใจมากขึ้น" (พริตตี้ผักบุ้ง , สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2550)

"ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ที่ทำงานด้านบริการให้ข้อมูลลูกค้า ด้วยความที่เราอยู่ด้านหน้าเหมือนเป็นแบรนด์ให้เขา เป็นหน้าเป็นตาให้เขา การแต่งหน้าแต่งตัวต้องดูดี เหมือนเป็นการบริการอย่างหนึ่ง" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

3) การนิยามในฐานะเป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทน

เป็นการเปรียบเปรยว่าอาชีพพริตตี้เป็นตัวแทนของบริษัทหรือสินค้านั้น ๆ

“พรีเซ็นเตอร์ เป็นตัวแทนของสินค้าที่จะบอกให้ผู้บริโภคหรือคนอื่นรู้จัก เหมือนเราเป็นทูตน้อย ๆ ที่จะบอกรายละเอียด เกี่ยวกับสินค้าเพื่อให้เขายอมรับสินค้าของเรา” (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์,10 พฤษภาคม 2550)

“พริตตี้ก็คือ แอมบาสเดอร์ของผลิตภัณฑ์ที่เราทำให้” (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

2.1.3 สิ่งที่ได้จากการเป็นพริตตี้

การได้เข้ามาเป็นพริตตี้นอกเหนือจากเรื่องผลตอบแทนที่ได้รับแล้ว ประสบการณ์และสิ่งดี ๆ ที่ได้รับกลับมาจากการเป็นพริตตี้นั้นเป็นสิ่งที่ทุกคนเห็นว่าช่วยเปิดโลกกว้างให้ชีวิตของตนเอง ซึ่งไม่อาจหาได้จากการเรียนและยังเป็นเสมือนห้องทดลองการทำงานก่อนถึงเวลาต้องออกไปทำงานประจำจริง ๆ และยังช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีแก่ตนเอง ได้เพื่อน ได้สังคมแบบใหม่

“พี่ได้จากตรงนี้มากคือ

1. การพัฒนาบุคลิกภาพ การพูด การแต่งตัว อย่างคนใกล้ตัวจะรู้ดี แต่ก่อนเรียบร้อย ไม่กล้าพูด ไม่กล้าจับไมค์ เวลาเจอคนอื่นไม่ทักก่อน ไม่ยิ้มไม่อะไร แต่เดี๋ยวนี้เวลาเจอปุ๊บเหมือนเพื่อนสนิท รู้จักกันมานานเพราะมีมนุษยสัมพันธ์ดี เป็นการฝึกทักษะการพูด ความมั่นใจในตนเอง

2. ได้สังคม ได้การงานจากกลุ่มพริตตี้เยอะมาก ทำให้เราได้รู้จักคนจากหลายสาขา เช่นพี่ที่บริษัท เขาก็จะชวนเราไปทำงานประจำที่บริษัทเขาเลย ยิ่งเรามีความรู้ ความสามารถด้วย อย่างจบปริญญา ก็จะได้งานจากเขาอีก เช่นพี่ที่เปิดงานโรงแรม เขาก็จะรับพริตตี้ภาษาจีนอย่างนี้เราก็ได้มาเลย คือเราไม่ต้องหาออแกไนซ์อะไรเลย เราก็ได้มาเลย การที่ได้รู้จักคนมากก็จะ

ทำให้เราได้การงานที่เหนือไปจากอาชีพพริตตี้ซึ่งเป็นอาชีพที่มั่นคงกว่า และเป็นงานประจำให้กับเราด้วย

3. รายได้ อันนี้เป็นหลักเลย รายได้ดี ไม่เสียการเรียน เพราะต้นข้าวจะเลือกเรียนเป็นหลัก อย่างถ้ามีงานมาชนสอบก็จะเลือกสอบเป็นหลัก คือจะทิ้งงานก่อน ก็จะให้คนอื่นทำ" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"ได้ประสบการณ์การทำงานที่มันต้องได้อยู่แล้วทุกที่ของการทำงาน ได้เจอคนที่หลากหลายทั้งดีและไม่ดี และอาจได้งานอื่น หรืองานประจำไปด้วยเลยจากการทำอาชีพนี้ ได้เงินได้เพื่อน" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

"ได้ความมั่นใจ อย่างเ วลาไปแคส ถ้าเรามั่นใจ 90% เราได้และ แต่ถ้าเราไปแบบหยิม ๆ เขาก็จะดูบุคลิกแล้วว่าไม่เหมาะนะ สำหรับหนูที่ได้คือความมั่นใจ ได้เพื่อน" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

ในด้านความภูมิใจในการประกอบอาชีพพริตตี้ พบว่า ความภูมิใจที่กลุ่มพริตตี้มีต่ออาชีพพริตตี้เป็นในฐานะอาชีพหนึ่งซึ่งเป็นอาชีพที่สุจริต เป็นความภาคภูมิใจที่ได้ทำงานมากกว่าภูมิใจว่าได้เข้ามาอยู่ในอาชีพที่ขึ้นชื่อว่าคนสวยเท่านั้นถึงจะมีโอกาสได้มาทำงานในอาชีพนี้ ไม่ว่าจะเป็นอาชีพไหนพวกเขาก็ภูมิใจที่ได้ทำงานหาเงินเองมากกว่า แต่ด้วยจังหวะและโอกาสที่ได้เข้ามาทำอาชีพนี้ซึ่งเป็นอาชีพที่มีผลตอบแทนสูง จึงไขว่คว้าไว้ และมีความภูมิใจว่าปัจจุบันสำหรับอาชีพพริตตี้ความสามารถเป็นสิ่งที่จำเป็นซึ่งต้องมีควบคู่กันไปกับการมีบุคลิกที่ดี เพราะต้องแข่งขันกันเพื่อให้ได้มาในแต่ละงาน ซึ่งตัวตัดสินก็คือความสามารถ จึงทำให้รู้สึกว่าอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มีเกียรติและควรค่าแก่ความภาคภูมิใจไม่น้อยไปกว่าอาชีพอื่น ๆ

"ภูมิใจที่ได้ทำงานมากกว่า ไม่ได้ภูมิใจเพราะทำอาชีพนี้หรอก อาชีพไหนก็ได้มันจะรู้สึกภูมิใจว่าเราสามารถทำงานหาเงินเองได้" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

"ถ้าเราทำงานในแบบฉบับพริตตี้จริง ๆ ผักบุ้งว่าพริตตี้เป็นงานที่เกียรตินะ ไม่ใช่พวกงานกลางคืน ไซด์ไลน์นะ พวกนั้นงานไม่มีเกียรติ" (พริตตี้ผักบุ้ง, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2550)

"ภูมิใจตรงที่ว่าคนทั่วไปทำไม่ได้ พริตตี้ไม่ใช่แต่จะสวยอย่างเดียว ต้องมีความสามารถด้วยถึงจะอยู่ได้ ถึงจะอยู่ได้ดี แต่ถ้าสวยก็ดีไป แต่ถ้าโฟนก็ต้องใช้ความสามารถด้วย" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

"ค่อนข้างภูมิใจนะ แต่ไม่ได้ภูมิใจว่าฉันสวยนะ แต่ภูมิใจที่เป็นงานที่เราใช้ความสามารถ เพราะคนปกติถ้าต้องพูดต่อหน้าสาธารณะมันจะอาย ตอนแรกที่เอินต้องออกไปพูดหน้าห้องเอินก็อาย แต่พอทำ MC มันได้ฝึกไง ตอนแรกยังไม่ทำ MC ไม่กล้าพูด แต่การที่เราได้ทำ MC มันได้ทำให้เราได้พัฒนาบุคลิกตัวเอง ก็เลยคิดว่ามันเป็นอาชีพที่น่าภูมิใจ" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

2.1.4 ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในสังคมผ่านทัศนะของพริตตี้

1) ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ในสังคมมีทั้งด้านบวกและด้านลบ ซึ่งภาพลักษณ์ที่ติดอยู่ในความคิดของคนทั่วไปจะเป็นไปในทางด้านลบมากกว่า เนื่องจากเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความสวยงามของผู้หญิงเป็นจุดดึงดูดความสนใจของผู้พบเห็น ผ่านการแต่งกาย การแสดงออก ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญที่ทำให้อาชีพพริตตี้ถูกมองไม่ดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแอบแฝงการขายบริการ การใช้เรือนร่างเป็นการหารายได้ ซึ่งเป็นการเปลืองตัว ซึ่งทัศนะของกลุ่มพริตตี้ที่มีต่อเรื่องนี้มองว่า แล้วแต่ทัศนะของแต่ละคนว่าจะตัดสินอย่างไร พริตตี้แต่ละคนไม่เหมือนกัน ก็เหมือนกับวงการอื่น ๆ ทั่วไปที่มีทั้งคนดีและคนไม่ดี มันขึ้นอยู่กับการวางตัว ว่าแต่ละคนจะวางตัวอย่างไร ขึ้นอยู่กับมาตรฐานในการเลือกรับงาน ดังนั้นจะเหมารวมว่าพริตตี้ทุกคนเป็นเหมือนกันหมดไม่ได้ ขึ้นอยู่ว่าแต่ละคนจะทำงานให้ภาพลักษณ์ของตนเองออกมาในรูปแบบไหนมากกว่า

"เอินมองว่าแล้วแต่คน พริตตี้แต่ละคนไม่เหมือนกัน แล้วแต่มาตรฐานในการเลือกงานของเขา คือจะพูดรวม ๆ ว่าพริตตี้เป็นยังไงไม่ได้ จะไปบอกว่างานพริตตี้ไม่ดีก็ไม่ใช่มันอยู่ที่คนทำมากกว่าว่าจะทำให้ออกมาเป็นแบบไหน" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

"กุ๊งกิ๊งคิดว่ามันอยู่ที่การวางตัว คนเราอาจจะมองยังไงก็ได้ แต่ถ้าเราวางตัวดีเราก็จะดูดี ไม่ว่าจะอยู่ในพริตตี้กลุ่มไหนก็ตาม กุ๊งกิ๊งคิดว่าคนที่เข้ามาสนทนากับเรา เขาจะตัดสิน

เองว่าเราเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ กุ๊งกิ๊งเชื่อว่าเขาตัดสินจากการสนทนาของเรา และการวางตัวของเรา" (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

พริตตี้พราวและพริตตี้ผักบุ้ง ได้ให้ความคิดเห็นต่ออีกว่า มีที่คนรอบตัวมองว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ไม่ดี เปลืองตัว ดูถูก เหมือนกับว่าเราเป็นผู้หญิงประเภทไม่ดี มาขอเงินเขา ซึ่งมันก็เป็นทัศนะของแต่ละคน แต่อาชีพนี้สำหรับตนเองคือการทำงาน เปลืองตัวไหม เราไม่ได้ให้ใครมาสัมผัสเนื้อตัวของเรา อย่างมากก็ได้แต่มอง ดังนั้นจึงไม่ถือว่าการมาเป็นพริตตี้เป็นการเปลืองตัว

"บางคนพูดนะว่ามันเปลืองตัว ดีแค่ไหนให้ใครมามองอะไรอย่างเนี้ย พราวว่ามันอยู่ที่ระดับความคิดของคน เราไม่ได้มาขายตัว เรามาทำงาน เราแค่มาทำงานงานนึงเป็นตัวแทน เปลืองตัวไหมเราไม่ได้ให้ใครเขามานั่งถูกนั่งจับ" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

"เคยมี เยอะแยะ คนเราความคิดไม่เหมือนกันที่รู้เพราะเขาพูดเลย ประมาณว่ามองอาชีพนี้เหมือนผู้หญิงขายตัวเหมือนมาขอเงินเขา แต่มันไม่ใช่ ฉันมาทำงาน และเป็นงานที่สุจริตด้วย" (พริตตี้ผักบุ้ง, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2550)

2) การที่จะให้คนในสังคมมองเห็นภาพบวกในอาชีพพริตตี้มากขึ้น พริตตี้มองว่า ไม่ใช่เรื่องง่ายนักหากจะทำให้คนในสังคมมองอาชีพพริตตี้ในด้านบวก วิธีปฏิบัติที่อาจจะช่วยให้อาชีพนี้ดูดีขึ้นมาอาจทำได้หลายอย่าง แต่สิ่งสำคัญอยู่ที่การวางตัวและปฏิบัติตนของพริตตี้เอง การเริ่มจากตัวเองเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายที่สุด หากจะไปเปลี่ยนความคิดของคนอื่นมันเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เพราะมันขึ้นอยู่กับทัศนะของแต่ละคน เพราะถ้าเขาเจอพริตตี้ที่ดีเขาก็จะมีภาพของพริตตี้ที่ดีอยู่ในความคิดของเขา ในทางกลับกันถ้าเขาเจอพริตตี้ที่นิสัยไม่ดีภาพของพริตตี้ที่ไม่ดีก็จะอยู่ในความคิดของเขาและมองว่าพริตตี้ส่วนใหญ่เป็นอย่างที่เขาเคยพบ นอกจากนี้การปรับเปลี่ยนเรื่องการแต่งกายก็อาจมีส่วนช่วยให้อาชีพพริตตี้ได้รับการยอมรับและพูดถึงในทางที่ดีมากขึ้น เพราะภาพลักษณ์ด้านลบของพริตตี้ที่สำคัญก็คือ เรื่องการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม การแต่งกายที่เรียบร้อยมิดชิดขึ้นอาจช่วยให้อาชีพพริตตี้มีภาพลักษณ์ที่ดีได้ เช่น กรณีงานมอเตอร์โชว์ที่ทุกปีจะมีการเปิดตัวรถยี่ห้อหนึ่งซึ่งมักจะสร้างความตกตะลึงให้กับผู้เข้าชมงานโดยการใช้พริตตี้ชาวต่างชาตินุ่งจีสตริงมาเดินเปิดตัวรถ ซึ่งได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ทุกครั้ง แต่ครั้งนี้ในงานมอเตอร์เอ็กซ์โปร 2006

ภาพลักษณ์ของพริตตี้กลับได้รับการกล่าวถึงในทางที่ดีขึ้นในเรื่องการแต่งกายว่ามีความมิดชิด เรียบร้อย เน้นความสวยใสไร้เอ็กซ์ แสดงให้เห็นว่าภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้การแต่งกายเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดทิศทางของอาชีพพริตตี้ให้ถูกกล่าวถึงในแง่บวกได้ (**ไทยรัฐ**, 2549)

"แล้วแต่คนมองอยู่ดี เพราะต่อให้แต่งตัวเรียบร้อยมิดชิด ภาพเดิม ๆ มันก็ยังอยู่ในความคิดของคนอื่นในด้านลบอยู่ดี มันแล้วแต่จิตใจคนจะคิดมากกว่าว่าเป็นยังไง เพราะจะไปบังคับให้เขามองเราดีก็ไม่ได้ เพราะเขาเคยเห็นว่ามันเป็นอย่างนั้น แต่เราก็ปรับได้ก็อาจจะแต่งตัวให้ดูดีขึ้น วางตัวให้เหมาะสม เบนซ์ว่าโป๊นิดนึงมันดูดีกว่าโป๊หมดเลย" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

"ก็ต้องทำที่ตัวเราเอง อยู่ที่ตัวเราถ้าเราทำตัวดี คนที่เข้ามาเขาจะดูเองว่าเราเป็นแบบไหน งานคนเจอพริตตี้ MC ไม่ดี เขาก็จะมอง MC พริตตี้ในแง่ลบ แต่ถ้าเขาเจอ MC พริตตี้ที่ทำตัวดี เขาก็จะมองในแง่บวก" (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

"ทำจากตัวเรานี่แหละ ไม่จำเป็นต้องไปเปลี่ยนความคิดของคนอื่น คนตั้งเยอะตั้งแยะมันต้องมีอยู่แล้วที่มองในแง่ลบ อย่างคนใกล้ตัวของเราถ้าเขามองดี คือเขารู้ว่าเราเลือกงาน แล้วงานนี้มันทำให้เกิดการพัฒนาของตัวเราเอง เขาก็จะบอกให้เพื่อน ให้ลูกเขาทำบ้าง เพราะจากความมั่นใจในตัวลูกของเขาว่าเขาเห็นแล้วดี เขาก็จะแนะนำให้คนอื่นทำ" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

3) เรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม พริตตี้มองว่าภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้จะเป็นไปในทางบวกหรือลบ กลุ่มคนที่สำคัญที่สามารถกำหนดรูปแบบได้ก็คือ บริษัทที่คิดแนวคิดของงาน ว่าจะมีความรับผิดชอบต่อสังคมมากน้อยแค่ไหน เพราะการออกแบบเครื่องแต่งกาย รูปแบบการนำเสนอของงาน ล้วนแต่ขึ้นอยู่กับบริษัทที่คิดงาน (ออแกไนซ์) และเจ้าของผลิตภัณฑ์เป็นสำคัญ การได้ผลประโยชน์ในเชิงธุรกิจโดยไม่สนใจผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อสังคม ก็จะทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา

"ตัวหนูทำไม่ได้หรอก แต่ที่เขาทำกันมาอย่างหนึ่งแล้วก็อย่างงานมอเตอร์เอ็กซ์โปร เขาก็ไม่ได้ให้พริตตี้แต่งตัวโป๊ เหลือแต่ในโซนมอเตอร์ไซด์ มันก็ทำให้ทัศนะของคน

อื่นที่มีต่อพริตตี้มีส่วนที่ดีขึ้นนะ เพราะอย่างทุกครั้งเวลาที่จะไปดูงานมอเตอร์โชว์ เขาก็จะพูดว่าไปดูพริตตี้ พริตตี้แต่งตัวโป๊อะไรอย่างเนี้ย" (พริตตี้บีเอ็ม, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

"มันอยู่ที่ภาพลักษณ์ของสินค้าด้วยนะ สมมุติว่าสินค้าบางตัวอาจทำให้ดูภาพลบ เราก็ทำให้มันมีระดับขึ้นมา อาจจะออกแบบด้านเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายให้ทันสมัย ด้านสถานที่" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

"ถ้าภายนอกก็น่าจะเป็นเรื่องชุด ให้มันดูเรียบร้อยขึ้น แต่ว่ามันก็เป็นไปได้ยาก มันแล้วแต่คอนเซ็ปงาน" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

4) เรื่องวุฒิภาวะของสาวพริตตี้เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่สังคมให้ความเป็นห่วง เนื่องจาก เยาวชนรุ่นใหม่มีค่านิยมเป็นพริตตี้ด้วยเหตุผลทางด้านการมีรายได้ดี จึงทำให้เข้าสู่อาชีพพริตตี้มากขึ้น ทัศนะเรื่องอายุพริตตี้ที่มองว่าอายุน้อยจะมีความเหมาะสมอย่างไรกับการเป็นพริตตี้นั้น ในทัศนะของสาวพริตตี้มองว่า เป็นสิ่งที่ดีในแง่ของการที่เด็กรู้จักทำงาน หารายได้ ซึ่งถ้าเขามีความสามารถก็สามารถทำได้ แต่สิ่งที่ตามมาและถือเป็นผลเสียหากพริตตี้ยังอายุน้อย คือ ส่วนใหญ่ด้วยความที่เขาเป็นเด็กจะใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล และยังไม่รู้จักควบคุมตนเอง วิจารณญาณในการใช้ชีวิตก็จะยังมีไม่มากเนื่องจากประสบการณ์ที่ผ่านมายังน้อยอยู่ เงินที่ได้มาง่ายและมีจำนวนครั้งละมาก ๆ อาจจะทำให้เด็กพวกนี้หลงระเริงไปกับการใช้เงินซื้อเสื้อผ้า เครื่องประดับ เรื่องเที่ยว และอาจทำให้เสียการเรียนได้ เพราะคิดว่าตนเองสามารถหาเงินเองได้แล้ว ซึ่งถ้าเป็นพริตตี้ที่อายุมากแล้วความคิดก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง เพราะเขาจะมองอนาคตมากกว่าจะไม่หมกมุ่นกับเรื่องพวกนี้

"ไม่ซีเรียสนะ เพราะมันเรื่องของเขา ถ้าเขามีความสามารถก็ดี ก็ถือว่าเก่ง มีความสามารถก่อนเกินอายุ แต่เขาอาจไม่รู้จักการควบคุมตนเอง หรืออาจเปลี่ยนนิสัยการใช้เงินไม่รู้จักแยกแยะ ถ้า 20 ความคิดเขาก็จะเป็นอีกแบบ เรื่องใช้จ่ายเงินประเภทซื้อเสื้อผ้า ซื้อเครื่องประดับก็จะน้อยลง ไม่เหมือนเด็ก เด็กมักจะใช้เงินกับพวกนี้ ไปกิน ไปเที่ยวมากกว่า" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

"มันก็มีส่วน อย่างเด็กอายุ 18 เขาก็ไม่ได้คิดเหมือนผ่านประสบการณ์มาน้อย ความคิดเรื่องการรับงาน เรื่องคน ก็มีที่ถูกหลอก ด้านอายุมันก็บอกได้นิดนึงว่าประสบการณ์

เขายังน้อย อาจโดนหลอกได้ง่ายกว่า แต่ไม่ได้หมายความว่าอายุ 20 จะไม่โดนหลอกนะมันขึ้นอยู่ที่วุฒิภาวะของคนด้วย" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

กรณีที่มีข่าวเรื่องโคโยตี้เต้นยั่วยุทางเพศในงานประเพณีบุญบั้งไฟพญานาคที่จังหวัดหนองคาย เมื่อปลายปี 2549 (**มติชน**, 2549) จนทำให้อาชีพพริตตี้ต้องถูกเพ่งเล็งและถูกจับตาดูเป็นพิเศษไปด้วย ตั้งแต่เรื่องความเหมาะสมของเครื่องแต่งกาย อายุที่เหมาะสมของพริตตี้ จนกระทั่งจะมีการออกกฎหมายกำหนดอายุขั้นต่ำของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ เพื่อให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น กรณีหากมีการออกกฎหมายกำหนดอายุขั้นต่ำของพริตตี้ออกมาจริง กลุ่มพริตตี้มีทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย โดยให้เหตุผลว่า ถึงแม้เรื่องวุฒิภาวะอาจมีส่วนสำคัญ ซึ่งจะส่งผลต่อภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ให้มีภาพลักษณ์ที่น่าเชื่อถือได้ แต่มันอาจเป็นการปิดกั้นโอกาสสำหรับคนที่มีความจำเป็นต้องหารายได้พิเศษเพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ เพราะอายุไม่ใช่สิ่งที่จะมากำหนดได้ว่าอายุเท่าไหร่ถึงจะเป็นพริตตี้ที่ดี ประพฤติตัวดี การควบคุมด้านนี้อาจเป็นการแก้ที่ปลายเหตุมากกว่า ควรจะควบคุมดูแลด้านอื่นน่าจะเห็นผลกว่า

"มันก็ดีนะ แต่ถ้าถามว่ามันตัดโอกาสของใครบางคนไหมที่เขาต้องหาเงินเรียนเอง มันก็ตัดโอกาสเขานะ มันก็ 2 แง่ 2 ง่าม ทั้งดีและไม่ดี" (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

"จริง ๆ ไม่น่าออกกฎ ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน เขาน่าจะไปควบคุมตรงอื่นมากกว่า เพราะอายุมันไม่ใช่สิ่งแก้ปัญหา อาจจะไปควบคุมด้านการเลือกงานให้เหมาะสมกับอายุของพริตตี้แทน ว่างานไหนเหมาะสมกับคนอายุเท่าไหร่มากกว่า" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

"ตอนที่ออกกฎเรื่องอายุขั้นต่ำของพริตตี้ ตอนที่ข่าวโคโยตี้ออกมาไม่น่าเอามาเกี่ยวกับพริตตี้เพราะมันคนละอาชีพนะ มองว่า 18 เข้ามหาวิทยาลัยแล้วมาทำก็ไม่เสียหายอะไร เพราะกระทรวงแรงงานยังกำหนดให้ทำงานได้ไม่ต่ำกว่า 18 เลย แต่อย่างม. 6 ไม่เห็นด้วย เพราะวุฒิภาวะอะไรยังถือไม่พร้อม บางคนก็เสียคนไปเลย เพราะงานนี้เงินเยอะ เที่ยวบ้าง เพราะเด็กไม่มีความรับผิดชอบ แต่ถ้าเป็นมหาวิทยาลัยคิดว่าคงไม่น่าไปก้าวก่าย เพราะเขามีความรับผิดชอบของเขาเองได้ มีสิทธิตัดสินใจเอง การจะเสียคนหรือไม่มันก็แล้วแต่คน ก็เหมือนดาราที่มีทั้งดารา

ที่ดีและไม่ดี ก็เหมือนกันเพียงแค่พริตตี้ไม่ถูกแฉลงหน้าหนังสือพิมพ์ก็เท่านั้น" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

5) อาชีพพริตตี้เป็นที่สนใจของเยาวชนในระดับมหาวิทยาลัยเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากมีชั่วโมงเรียนน้อยจึงทำให้คิดหางานพิเศษเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ซึ่งภาพลักษณ์ของความเป็นนิสิตนักศึกษา โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาล ซึ่งถือเป็นระดับหัวกะทิของสถาบันการศึกษาของไทย ได้ถูกจับตามองว่าอาจเป็นการช่วยยกระดับให้อาชีพพริตตี้ดูมีระดับขึ้นมา เนื่องจากมีพริตตี้ที่มีความรู้สังกัดมหาวิทยาลัยที่มีแบรนด์มาการันตีถึงคุณภาพความเป็นเยาวชนที่เรียนดี ความคิดเห็นของพริตตี้ในกรณีนี้มีทั้งกลุ่มที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

กลุ่มที่เห็นด้วย มองว่า การที่เยาวชนที่เป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลให้ความสนใจในอาชีพพริตตี้ช่วยให้ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้มีระดับขึ้น เพราะนอกจากจะมีวุฒิการศึกษามาการันตีแล้ว แบรนด์ของสถาบันที่พริตตี้สังกัดอยู่ได้ทำให้อาชีพพริตตี้ดูเป็นอาชีพที่มีคุณค่า มีเกียรติ และแบรนด์ของสถาบันยังช่วยทำให้ภาพลักษณ์ของตัวพริตตี้เองดูมีเครดิตมากกว่าพริตตี้คนอื่นที่สังกัดอยู่ในสถาบันทั่วไปในขณะแคสติ้งงาน

"มองว่าน่าจะเกรดดีขึ้นนะ เอ๊ยเด็กธรรมศาสตร์ เด็กจุฬา มาทำอะไรอย่างเนี้ย พริตตี้อาจดูดีขึ้นในสายตาของใครบางคน" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

"ดีขึ้นนะ การที่มีนิสิตม.ดัง ๆ ก็ดีนะ เพราะบางคนเขาคิดว่าพริตตี้ไม่ได้เรียนหนังสือก็มี ส่วนมากพอมีนิสิตเข้ามามันดูว่าอัพเกรดขึ้นมาดูมีความรู้ ไม่ได้แบบว่ามาทำงานอย่างเดียว" (พริตตี้บีเอ็ม, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

ส่วนกลุ่มที่มองว่าภาพลักษณ์ของการเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาล ไม่มีผลให้อาชีพพริตตี้มีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้น โดยให้เหตุผลว่า พริตตี้มาในฐานะตัวแทนของสินค้าหรือแบรนด์ของผลิตภัณฑ์นั้น ๆ มากกว่า คนก็จะให้ความสนใจว่าเป็นพริตตี้ของแบรนด์สินค้าตัวไหนมากกว่าจะสนใจว่าเรียนอยู่ที่ไหน สถาบันอะไร และจะดูจากการวางตัวของพริตตี้แต่ละคนมากกว่า

"มันไม่จำเป็นว่าต้องนักศึกษามหาวิทยาลัยดัง ๆ เพราะที่เรามาเราไม่ได้มาในฐานะของมหาวิทยาลัยอะไร ส่วนใหญ่เวลาพูดจะถามกันว่ามาทำของอะไรเหรอ อ๋อ โนเกีย โซนี่ มันจะดูเกรดต่างกันไป เกรดของพริตตี้จะดูจากผลิตภัณฑ์ของตัวสินค้าด้วย" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

"ไม่เกี่ยวเลย เพราะอย่างเพื่อนพี่จบหัวเฉียวฯ ทุกวันนี้รับปริญญาเรียบร้อย ได้เกียรตินิยมอันดับ 2 ไปเป็นโคโยตี้แดนเซอร์ เพราะฉะนั้นการที่เขาจบมหาวิทยาลัยดัง ๆ แล้วมาเป็นโคโยตี้เต้นมันทำให้โคโยตี้ดูดีขึ้นไหม มันคงไม่" (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

6) ภาพลักษณ์ด้านลบอีกเรื่องหนึ่งที่มักถูกพูดถึงเสมอควบคู่กับการมีพริตตี้ ก็คือ เรื่องการแอบแฝงการขายบริการ เนื่องจากอาชีพนี้เป็นที่สนใจจากเพศตรงข้ามประกอบกับพริตตี้เป็นกลุ่มหญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าตาดี การมีโอกาสพบปะผู้คนที่หลากหลายจึงอาจทำให้มีโอกาสถูกชักชวนไปในทางที่ไม่ดีได้ ซึ่งพบว่า การเข้ามาติดต่อในรูปแบบการขายบริการจะเป็นทั้งโดยตรงซึ่งติดต่อกับตัวพริตตี้เอง และทางอ้อมผ่านการทำงานที่ส่อไปในทางขายบริการ เช่น เป็นงานกลางคืน เป็นเด็กนั่งดริ้งค์ งานรับจ้างกินข้าว รับจ้างเที่ยว

"อย่างจ้างไปนอนเขาก็จะมาตรง ๆ เช่น บีบี๋มีคนอยากนอนด้วยว่าไง ประมาณนี้ เราต้องยอมรับว่ามีคนทำงานตรงนี้อยู่ อย่างเวลาทำงาน หรือคนที่เขาชอบเราจากรูป เขาก็จะพูดตรง ๆ เลย ว่าเออ บีบี๋มีผู้ใหญ่เขาอยากนอนด้วยรับไหม เราไม่รับเขาก็ไม่ว่าอะไร" (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

"เจอในลักษณะจ้างไปกินข้าว ตบท้ายก็พาเข้าโรงแรม เขานึกว่าเรารับงานนี้ด้วย เขาบอกว่าส่วนมากถ้าออกมากับเขาแล้วก็แสดงว่าน้องมากับพี่แล้วล่ะ ก็บอกเขาว่า เราไม่ใช่อย่างนั้น เขาก็ไม่ฝืนใจเรา" (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

"มี บางทีมีมาแจกนามบัตรประเภทเป็น PR ปรากฏไปเป็นเด็กนั่งดริ้งค์ ถามว่าเคยโดนตรง ๆ ไหม เคยนะ คงดูว่าพราวคงได้มั้ง โอ้โหโนอย่างแรง แต่พราวมีเพื่อนทำนะ แต่มันไม่ได้เดือนร้อนอะไรหรอก" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

บางคนที่ไม่มีประสบการณ์ด้านนี้ได้ให้เหตุผลว่า ด้วยการที่เขาเลือกงาน เลือกเสื้อผ้าที่จะสวมใส่ และมีการวางตัวที่ชัดเจน จึงทำให้ไม่มีใครกล้าเข้ามาติดต่อแนวนั้น ถือเป็นการป้องกันตนเองในเบื้องต้น

"ไม่มี เพราะเปเป้ไม่เปิดตัวแนวนั้น คือเปเป้ไม่แต่งตัวโป๊เหมือนคนอื่น ๆ เปเป้เลี่ยงมากกว่า" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

7) การมีโอกาสได้พบเจอผู้คนที่หลากหลายของพริตตี้ บุคลิกของความเป็นหญิงเจ้าเสน่ห์จึงเป็นที่รู้กันดี จนบางครั้งพริตตี้ถูกมองว่าเป็นกลุ่มผู้หญิงที่เจ้าชู้ เพราะพริตตี้มักจะได้รับความสนใจจากเพศตรงข้ามเสมอ ด้วยหน้าที่และการมีมนุษยสัมพันธ์ดีจึงทำให้พริตตี้มีเพื่อนต่างเพศมาก ทั้งเหตุผลทางด้านการทำงานและเหตุผลส่วนตัว เช่น บางคนเลือกคบผู้ชายหลาย ๆ เพื่อหวังได้ความสบาย มีคนมารับมาส่งขณะทำงาน มารับไปทานข้าว แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับนิสัยของแต่ละคนด้วย

"อย่างคนชอบมองว่าเป็นพริตตี้ MC มีกิ๊กเยอะ พี่ที่บู๊ทมักจีบ เขายอมอยู่แล้วขอแค่เป็นกิ๊กก็ยอม เขาก็บอกว่าอย่างเนี้ยมีแฟนแล้วชัวร์ อย่างเพื่อนต้นข้าวมันก็คบทีเดียว 5 เลย มันเอาความสบายเป็นหลัก อย่างมีงานก็ให้เอารถไปส่งให้ คนถึงเสียคนเพราะเอาความสบายมาก่อนนี่แหละ เช่น ซื้อโทรศัพท์ให้ หลอกกินไปวัน ๆ พูดหวาน ๆ ให้เลี้ยงข้าว" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"มันก็เจ้าชู้เหมือนกันหมด เห็นคนสวยก็ต้องมอง ผู้หญิงเห็นผู้ชายหล่อก็ต้องมอง อย่าว่าแต่ผู้ชายเลย ผู้หญิงเห็นผู้หญิงสวยยัง โห สวยว่ะเลย มันว่าไม่ได้หรอกเอาอะไรไปวัดว่าเจ้าชู้" (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

8) อาชีพพริตตี้กับประโยชน์ที่มีต่อสังคม ทัศนะของคนในอาชีพมองว่า สิ่งที่สามารถเห็นได้ชัดเจนที่สุดในฐานะเป็นงานอาชีพหนึ่งในสังคมก็คือ การมีอาชีพพริตตี้ช่วยสร้างสีสันให้คนในสังคม ให้ความสุขทางจิตใจ หมายถึงเป็นอาชีพที่สร้างความเจริญหูเจริญตาแก่ผู้พบเห็น คล้ายกับอาชีพนักแสดงที่สร้างความบันเทิง การผ่อนคลาย การเป็นผู้แนะนำสินค้า ให้ความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด ซึ่งเป็นการช่วยให้คนที่ไม่รู้จักผลิตภัณฑ์นี้มาก่อนได้รู้และเข้าใจ เป็นเครื่องมือช่วยตัดสินใจก่อนซื้อของผู้บริโภคอีกอย่างหนึ่ง และมองถึงผลประโยชน์ที่ได้

ทางอ้อมจากอาชีพนี้ ในแง่การเป็นอาชีพเสริมทางเลือกอีกอาชีพหนึ่งที่ทำให้เด็กรู้จักหันมาทำงานในระหว่างเรียน เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่ให้เยาวชนได้กล้าแสดงออกผ่านการทำงาน

"ให้ความรู้ เป็นการแนะนำให้คนที่ฟังสามารถเข้าใจและตัดสินใจได้มากขึ้น ช่วยแนะนำ บางทีเราทำตัวนี้มันก็จะมีสินค้าเดียวกันอีกหลายอย่าง เขาก็เข้าใจมากขึ้นกว่าเดิม สร้างความบันเทิง มีกิจกรรมแถมได้ของฟรี บางครั้งได้เป็นเงินด้วย" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

"สังคมไม่ได้มองด้านบวกกับอาชีพพริตตี้ แต่ถ้าเป็นคนรอบตัวที่รู้จักที่มองอาชีพนี้คือ มองว่าการเป็นพริตตี้ทำให้เด็กรู้จักทำมาหากิน อย่างน้อยมันเป็นอาชีพเสริมให้เรา" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์,10 พฤษภาคม 2550)

"มองว่าเป็นการให้สังคมในแง่ของการให้ความบันเทิง การผ่อนคลาย ด้านสุนทรียภาพแก่คนอื่นมากกว่า มันเป็นความบันเทิงใจ ด้านอารมณ์ที่ได้จากการมาดูพริตตี้ และให้ประโยชน์ด้านการเป็นผู้ให้ข้อมูล ความรู้ และการต้อนรับอย่างดี เพราะอย่างพนักงานเขาจะไม่บริการด้วยใจ แต่พริตตี้จะถูกสั่งมาเลยว่าการบริการลูกค้าเป็นสิ่งสำคัญ พริตตี้เป็นการเสริมภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ หรือบริษัทที่ว่าจ้างมากกว่า" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

9) เรื่องความเหมาะสมของอาชีพพริตตี้กับสังคมไทย จากทัศนะของพริตตี้พบว่า สังคมไทยสามารถนำอาชีพพริตตี้มาใช้ให้เกิดความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยได้ ถ้านำมาใช้ให้ถูกที่ ถูกกาลเทศะ ก็เหมือนกับการที่เรารับเอาวัฒนธรรมใหม่ ๆ เข้ามา อาชีพพริตตี้ก็เหมือนกันเป็นการรับกระแสความทันสมัยเข้ามา ดังนั้นหากจัดให้อยู่ในระดับที่สังคมไทยรับได้ ก็ไม่มีปัญหาอะไร

"ก็เหมาะนะ เหมือนกับการที่เรารับเอาวัฒนธรรมใหม่ ๆ เข้ามา ชักจูง สร้างแรงจูงใจ เป็นเทคนิคทางการตลาด" (พริตตี้ผักบุ้ง, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2550)

"มันขึ้นอยู่กับบุคคล บริษัท คอนเซ็ปของงาน บางคอนเซ็ปก็เหมาะ ก็ขึ้นอยู่กับแต่ละบริษัทว่าจะทำให้มีความเหมาะสมไหม" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

“ก็โอเค ถ้าอยู่ในระดับที่ไม่มากเกินไป ในความคิดพี่ถ้าใส่ชุดโป๊เกินไปก็ไม่เหมาะสม แต่ถ้าในลิมิตที่พี่ทำ การแต่งตัวไม่โป๊มันจะทำให้อาชีพนี้ดูดี อย่าให้เกินเลยหรือเขาพูดได้ว่าขายของหรือขายอะไร อย่างนี้คิดว่าไม่เหมาะสม” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

10) ถึงแม้ว่าอาชีพพริตตี้จะมีความสำคัญกับกลยุทธ์ทางการตลาด แต่กลุ่มพริตตี้กลับมองว่า ถ้าถามถึงความจำเป็นของอาชีพพริตตี้ที่มีต่อสังคม ก็มองว่าไม่จำเป็น อาชีพพริตตี้ไม่ถึงกับเป็นอาชีพที่สำคัญต่อสังคม เพราะอาชีพนี้ก็เป็นเพียงอาชีพหนึ่งที่ถือเป็นอาชีพที่สร้างสีสันให้สังคม การไม่มีอาชีพนี้ของก็สามารถขายได้ ผู้บริโภคยังคงต้องซื้อของอยู่ดี เพียงแต่การมีอาชีพนี้เหมือนเป็นการช่วยให้ผู้บริโภคได้มีผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า เพราะพริตตี้ช่วยในด้านการประชาสัมพันธ์ และการส่งเสริมการขายซึ่งพริตตี้มีความสำคัญตรงส่วนนี้มากกว่า

“ไม่จำเป็น ไม่มีก็ได้ แต่ถ้ามีจะทำให้สังคมฉลาดขึ้น แต่ไม่มีก็อยู่ได้ ไม่เดือดร้อน แต่ถ้ามีก็ดีมากเพราะมีคนแนะนำ สามารถทำให้คนเปรียบเทียบสินค้าได้” (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

“จำเป็นไหม คงไม่ถึงกับเป็นปัจจัยสำคัญ แต่ถ้าขาดก็คงมีความสำคัญ มันเป็นสีสัน แต่ละหน่วยงานก็ย่อมอยากมีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นมาร์เก็ตติ้ง พริตตี้เป็นส่วนหนึ่งของตรงนั้นมากกว่า” (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

“ตอนนี้ทุกที่ทุกผลิตภัณฑ์อยากใช้หมด ถามว่าจำเป็นไหม ก็ไม่ แต่ถ้ามีก็จะช่วยส่งเสริมการขายให้มากขึ้น คนจำภาพลักษณ์ของสินค้าได้มากกว่า แต่ก็คิดว่าอาชีพพริตตี้ไม่จำเป็นอะไรมาก” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

11) มาตรฐานของอาชีพพริตตี้จากทัศนะของคนในอาชีพ

เมื่อนึกถึงภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ในอดีตกับปัจจุบัน มาตรฐานในความคิดของคนในอาชีพนั้นมองว่าแตกต่างกัน เพราะเมื่อพูดถึงพริตตี้ในอดีต มาตรฐานอย่างแรกก็คือ ต้องสวย น่ารัก รูปร่างดี และยังต้องมีคุณสมบัติอื่น ๆ พ่วงมาด้วยอีกหลายอย่าง แต่ปัจจุบันคนที่มาเป็นพริตตี้มาตรฐานเรื่องความสวย น่ารัก ลดลงกว่าในอดีตมาก รวมถึงค่าตัวของพริตตี้ใน

อดีตก็มีค่าจ้างที่แพง แต่พริตตี้ปัจจุบันมีตัวเลือกเยอะขึ้น การแข่งขันมีมากขึ้น ค่าจ้างก็ถูกลง เดี๋ยวนี้ค่าจ้างพริตตี้ไม่ถึง 500 ก็สามารถจ้างพริตตี้ได้แล้ว ดังคำพูดของพริตตี้เบนซ์

"แต่ก่อนงานนี้มันไม่ใช่ว่าใครก็ได้ที่จะเป็น แต่ก่อนไม่ค่อยมีคนทำ แล้วยังไม่มีข่าวด้านลบมากเท่านี้ เมื่อก่อนเขาเลือกมากกว่านี้ แต่เดี๋ยวนี้ใครจะมาเป็นก็ได้ เหมือนเด็กที่ไหนก็ไม่รู้ก็มาเป็น ตามความคิดเบนซ์นะ แต่ก่อนเบนซ์คิดว่าคนที่จะมาทำพริตตี้ได้ยากเหมือนกัน เพราะนอกจากจะต้องหน้าตาดีแล้ว ยังต้องมีนั่นมีโน่นมีนี่อีกตั้งหลายอย่าง เยอะแยะ แต่เดี๋ยวนี้เอาเด็กหน้าตาธรรมดามาเป็นก็ได้ แต่ก่อนเจอแต่คนสวยจริง สวยมาก รู้สึกว่า เออ นี่แหละพริตตี้จริง ๆ แต่เดี๋ยวนี้คือแบบว่ามาตรฐานมันต่างกัน ทั้งหน้าตา ความสามารถ เลยทำให้ดูเกรดต่างกัน แต่ก่อนราคาของพริตตี้ก็จะจ้างสูง แต่เดี๋ยวนี้ถูก ๆ ก็มีแล้ว"
(พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

ในเรื่องของความสามารถ ทัศนะของพริตตี้มองว่า ความสามารถเป็นสิ่งสำคัญต่อการเป็น พริตตี้ในปัจจุบัน เพราะนอกจากการมีหน้าตาที่ดีแล้ว ความสามารถเป็นสิ่งที่มาควบคู่กับการเป็นพริตตี้ เพราะปัจจุบันมีการแข่งขันระหว่างพริตตี้ด้วยกันเองสูง ดังนั้นคนที่มีความสามารถจึงจะสามารถอยู่ในวงการพริตตี้ได้นาน ในส่วนของบุคลิกนั้นคนที่จะเป็นพริตตี้ก็ต้องมีบุคลิกที่ดี ความสวยไม่ถึงกับจำเป็น เพราะสามารถแต่งกันได้ ต้องเป็นคนมีความมั่นใจ พูดจาดี มีน้ำเสียงดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ต้องมีวินัยในการทำงาน และต้องมีความรู้พอสมควร

ปัจจุบันมาตรฐานเรื่องความสามารถของพริตตี้ แต่ละบริษัทพยายามคัดเลือกพริตตี้ให้มีมาตรฐานการันตีผ่านการแคสติ้งงานอยู่แล้ว เพราะการแคสติ้งงานก็เพื่อคัดคนที่มีมาตรฐาน เหมาะสมกับสินค้าของแต่ละตัวอยู่แล้ว

"ต้องเป็นคนที่มีความสามารถ เห็นได้จากงานทุกงานที่จะต้องมีการแคสติ้งพริตตี้ขึ้น เพื่อดูว่าเอาคนที่มีมาตรฐานอยู่แล้ว เก่งอยู่แล้ว" (พริตตี้ท็อฟฟี่, สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2550)

ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในทัศนะของคนในอาชีพพบว่า มีการให้คุณค่าของอาชีพพริตตี้ในทางบวก เช่น การเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความสามารถ ความอดทน ประสบการณ์ต่าง ๆ จากงานอาชีพ ถึงแม้ว่าภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในสังคมจะยังถูกมองในด้านลบมากกว่าด้านบวก

แต่กลุ่มพริตตี้ได้สร้างภาพลักษณ์การเป็นพริตตี้ที่ดีของตนเองและกลุ่ม เช่น การวางตัวที่เหมาะสม รวมไปถึงการสร้างมาตรฐานในการรับงานอาชีพพริตตี้ เพื่อให้มีภาพลักษณ์ที่ดีในอาชีพพริตตี้

2.2 ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนนอกอาชีพ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านข้อมูลทั่วไป

(n = 100)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	50	50.0
หญิง	50	50.0
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	7	7.0
20-35 ปี	64	64.0
36-51 ปี	24	24.0
51 ปีขึ้นไป	5	5.0
สถานภาพสมรส		
โสด	76	76.0
สมรส	19	19.0
หย่าร้างหรือแยกทาง	4	4.0
หม้าย (เสียชีวิต)	1	1.0
การศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น	1	1.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช/ปวส	2	2.0
ปริญญาตรี	69	69.0
สูงกว่าปริญญาตรี	28	28.0
อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	45	45.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(n = 100)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ	38	38.0
ธุรกิจส่วนตัว	4	4.0
พนักงานบริษัทเอกชน	10	10.0
รับจ้าง	2	2.0
อื่น ๆ	1	1.0
ภูมิลำเนา		
กรุงเทพ ฯ	35	35.0
ต่างจังหวัด	65	65.0
สมาชิกในครอบครัวเป็นพริตตี้		
มี	5	5.0
ไม่มี	95	95.0

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่า ๆ กัน คือ เพศชาย ร้อยละ 50 เพศหญิง ร้อยละ 50 โดยมีอายุระหว่าง 20-35 ปีมากที่สุดร้อยละ 64 รองลงมามีอายุระหว่าง 36-51 ปี ร้อยละ 24 และจำนวนน้อยที่สุด คือ อายุตั้งแต่ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 5 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด คือ โสด ร้อยละ 76 รองลงมามีสถานภาพสมรส ร้อยละ 19 และน้อยที่สุดเป็นหม้าย (เสียชีวิต) ร้อยละ 1 ด้านการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ปริญญาตรีมีมากที่สุด ร้อยละ 69 รองลงมาสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 28 และมัธยมศึกษาตอนต้นน้อยที่สุด ร้อยละ 1 ด้านอาชีพ พบว่า เป็นนักเรียน นักศึกษามากที่สุดคือ ร้อยละ 45 รองลงมารับราชการ ร้อยละ 38 และน้อยที่สุดมีอาชีพแม่บ้าน ร้อยละ 1 ภูมิลำเนา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ร้อยละ 65 มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 35 ในส่วนของการมีสมาชิกในครอบครัวเป็นพริตตี้ พบว่า ร้อยละ 95 ไม่มีสมาชิกในครอบครัวเป็นพริตตี้ ร้อยละ 5 มีสมาชิกในครอบครัวเป็นพริตตี้

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้และสาวพริตตี้

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้

(n = 100)

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1. พริตตี้เปรียบเสมือนตัวแทนของสินค้าและบริการนั้น ๆ	57 (57.0)	43 (43.0)
2. หากไม่มีพริตตี้สินค้าจะไม่ได้รับความสนใจ	42 (42.0)	58 (58.0)
3. มีการจัดงานที่ไหนต้องมีพริตตี้ที่นั่น	50 (50.0)	50 (50.0)
4. หากไม่มีพริตตี้งานนั้นจะไม่ได้รับความสนใจ	51 (51.0)	49 (49.0)
5. การแสดงสินค้าท่านให้ความสนใจไปที่พริตตี้มากกว่าตัวสินค้า	39 (39.0)	61 (61.0)
6. อาชีพพริตตี้มีความสำคัญต่อการส่งเสริมทางการตลาด	76 (76.0)	24 (24.0)
7. อาชีพพริตตี้เป็นการบริการผู้ผลิต	60 (60.0)	40 (40.0)
8. ความต้องการเห็นสิ่งสวยงามทำให้อาชีพพริตตี้เป็นที่ต้องการ	87 (87.0)	13 (13.0)
9. พริตตี้ผู้ชายนำเสนอสินค้าไม่ได้ดีเท่าพริตตี้ผู้หญิง	51 (51.0)	49 (49.0)
10. พริตตี้มีส่วนทำให้ท่านตัดสินใจซื้อสินค้า	40 (40.0)	60 (60.0)
11. พริตตี้ผู้หญิงสามารถดึงดูดความสนใจผู้ชมในงานได้ดีกว่าพริตตี้ผู้ชาย	84 (84.0)	16 (16.0)
12. อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง	82 (82.0)	18 (18.0)
13. อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่หาเงินได้มาก	67 (67.0)	33 (33.0)
14. อาชีพพริตตี้มีภาพลักษณ์ไปทางลบ เช่น การแอบแฝงการขายบริการทางเพศ	41 (41.0)	59 (59.0)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

(n = 100)

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
15. อาชีพพริตตี้เป็นการนำเรือนร่างของผู้หญิงมาแสวงหาผลประโยชน์	65 (65.0)	35 (35.0)
16. อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่เปลืองตัว เช่น การถูกจ้องมองจากผู้ชาย	67 (67.0)	33 (33.0)
17. อาชีพพริตตี้เสี่ยงต่อการถูกลวนลาม	88 (88.0)	12 (12.0)
18. อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มีเกียรติ	42 (42.0)	58 (58.0)
19. อาชีพพริตตี้ควรเป็นอาชีพเสริมระหว่างเรียน	80 (80.0)	20 (20.0)
20. การทำอาชีพพริตตี้เป็นการช่วยลดภาระทางบ้าน	81 (81.0)	19 (19.0)
21. ท่านต้องการเห็นอาชีพพริตตี้เป็นงานประจำ	30 (30.0)	70 (70.0)
22. อาชีพพริตตี้มีความเหมาะสมกับวัยรุ่นปัจจุบัน	51 (51.0)	49 (49.0)
23. อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่จำเป็นต่อสังคมปัจจุบัน	19 (19.0)	81 (81.0)

จากตารางที่ 2 ด้านภาพลักษณ์ของอาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดในเรื่องการแต่งกายมิดชิดของพริตตี้ว่ามีผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้ ร้อยละ 94 รองลงมามีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน เห็นด้วยว่าอาชีพพริตตี้เสี่ยงต่อการถูกลวนลาม และความต้องการเห็นสิ่งสวยงามทำให้อาชีพพริตตี้เป็นที่ต้องการ ร้อยละ 88 และ ร้อยละ 87 ตามลำดับ และเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่จำเป็นต่อสังคมปัจจุบัน ร้อยละ 19

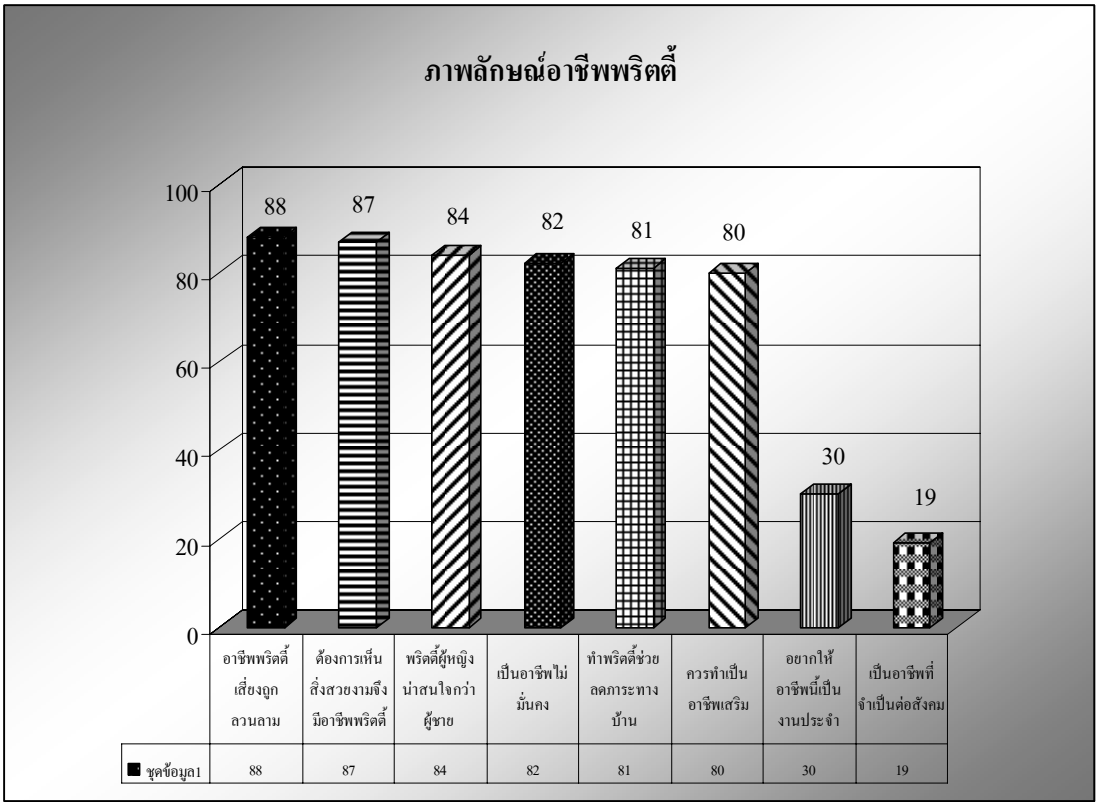

ภาพที่ 5 ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้

ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ พบว่า เป็นอาชีพที่ถูกให้ความสำคัญในด้านการเป็นอาชีพที่สร้างสีสัน ความเจริญหูเจริญตาแก่ผู้พบเห็น และแน่นอนว่าพริตตี้ผู้หญิงย่อมต้องได้รับความสนใจมากกว่าพริตตี้ผู้ชาย เนื่องจากความได้เปรียบทางสรีระที่น่ามอง น่าชมกว่าผู้ชาย การได้รับความสนใจโดยเฉพาะจากผู้ชาย จึงทำให้อาชีพนี้ถูกมองว่าเสี่ยงต่อการถูกลวนลามได้ง่ายกว่าอาชีพอื่น และด้วยความที่เป็นอาชีพที่อาศัยความสวยงามของเรือนร่าง อาชีพนี้จึงถูกมองว่าเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง อันเป็นสาเหตุที่ทำให้อาชีพนี้ไม่สามารถกลายเป็นอาชีพประจำได้

แต่เป็นที่สังเกตุได้ว่า อาชีพพริตตี้ได้กลายเป็นค่านิยมของคนรุ่นใหม่ ที่คนในสังคมเปิดกว้างและให้การยอมรับในอาชีพนี้มากขึ้น ในฐานะอาชีพที่สุจริตอีกอาชีพหนึ่งของสังคม ซึ่งเห็นได้จากที่คนส่วนใหญ่มีทัศนะคติในทางบวก หากเยาวชนปัจจุบันจะเลือกอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพเสริมระหว่างเรียน เพื่อเป็นการหารายได้พิเศษหรือแบ่งเบาภาระทางบ้าน ซึ่งมีสัดส่วนสูงเกินกว่าร้อยละ 80 แต่อย่างไรก็ตามคนส่วนใหญ่ยังคงมองว่าอาชีพพริตตี้มีความจำเป็นต่อสังคมปัจจุบันในสัดส่วนที่น้อยที่สุด คือ ร้อยละ 19

จากการสัมภาษณ์ด้วยแนวคำถามปลายเปิด จำนวน 50 คน ทำให้ได้เหตุผลสนับสนุนจากข้อมูลเชิงปริมาณในด้านภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ ดังนี้

หากถามถึงหน้าที่ของอาชีพพริตตี้แล้ว บุคคลทั่วไปจะให้คำจำกัดความในหน้าที่ของพริตตี้ว่า เป็นผู้นำเสนอสินค้าให้มีความน่าสนใจและเป็นตัวแทนพูดเชิญชวนให้คนเข้ามาดูสินค้า โฆษณาสินค้า บอกคุณสมบัติ สรรพคุณของสินค้าแก่ผู้บริโภค เป็นเหมือนตัวแทนคนขายสินค้านั้น

ความจำเป็นของอาชีพพริตตี้ในสังคมไทย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 41 คน มองว่าอาชีพพริตตี้ไม่มีความจำเป็นในสังคมไทย เพราะถ้าไม่มีพริตตี้สินค้าที่มีคุณภาพก็สามารถขายได้ การมีพริตตี้เพื่อความมีสีสัน เป็นการดึงดูดให้คนเข้ามาสนใจตัวสินค้าเท่านั้น แต่พริตตี้ไม่มีส่วนทำให้ผู้บริโภคตัดสินใจซื้อสินค้า แต่ปัจจุบันอาชีพพริตตี้กลายเป็นว่าเหมือนมีความจำเป็น ก็เพราะว่าเป็นกระแสนิยมทางกลยุทธ์ทางการตลาดมากกว่า พริตตี้มีส่วนสำคัญในการสร้างสีสัน ประประชาสัมพันธ์สินค้า พริตตี้เป็นการกระตุ้นให้คนอยากดู อยากรู้มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งบางครั้งสินค้าบางชนิดไม่มีความจำเป็นต้องใช้พริตตี้เลย แต่ด้วยกระแสนิยมพริตตี้จึงกลายเป็นสิ่งสำคัญที่จะขาดไม่ได้ในการโฆษณาสินค้า

ความสำคัญของพริตตี้กับสินค้าพบว่า มีความเห็นว่าอาชีพพริตตี้มีความสำคัญต่อการส่งเสริมทางการตลาด เช่น คำพูดที่ว่า “พริตตี้เปรียบเสมือนตัวแทนสินค้า การมีพริตตี้ทำให้สามารถจดจำตัวสินค้าได้ง่ายขึ้น” กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือเห็นด้วย จำนวน 37 คนเพราะมองว่าเมื่อมีพริตตี้ก็ทำให้เกิดความสนใจในตัวสินค้ามากขึ้น “เหมือนกับตัวหนังสือกับรูปภาพ เห็นภาพก็จำง่ายกว่าข้อความ” และสามารถตัดสินใจได้หลังจากได้ฟังพริตตี้นำเสนอสินค้า ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย จำนวน 13 คน ให้ความเห็นว่า การจดจำสินค้านั้นขึ้นอยู่กับแบรนด์ของสินค้าและการโฆษณาทางทีวีมากกว่าจะขึ้นอยู่ที่พริตตี้

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 44 คน เห็นว่าพริตตี้ผู้หญิงสามารถดึงดูดความสนใจจากลูกค้าได้ดีกว่าพริตตี้ผู้ชาย เนื่องจากคุณสมบัติที่มีอยู่ในตัวของผู้หญิง เช่น การมีสรีระที่สวยงาม น่ามองน่าพึงพอใจ การมีน้ำเสียงที่นุ่มนวลอ่อนโยน มีความยิ้มแย้มแจ่มใสง่ายกว่าพริตตี้ผู้ชาย และผู้หญิงมักจะมีการพูดจาหว่านล้อมได้เก่งกว่าผู้ชาย การใช้จุดสนใจด้านการแต่งกายเป็นสิ่งดึงดูดก็สามารถทำได้ง่ายกว่า ซึ่งเป็นแรงดึงดูดของเพศตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับประเภทของ

สินค้าและความสามารถของพริตตี้แต่ละคนด้วย เพราะบางครั้งพริตตี้ผู้ชายก็มีความสามารถดึงดูดคนได้เก่งกว่าพริตตี้ผู้หญิงเช่นกัน

ความเหมาะสมของอาชีพพริตตี้กับสังคมไทยนั้น กลุ่มตัวอย่าง 42 คน มองว่า ขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ให้เหมาะสมมากกว่า ถ้าถูกที่ ถูกกาลเทศะ การแต่งกายไม่โป๊ ไม่วาบหวามก็สามารถมีในสังคมไทยได้ ทั้งนี้เพราะความเป็นสังคมไทยที่มีภาพของผู้หญิงในอุดมคติของสังคมว่าจะต้องมีความเรียบร้อย สุภาพ อาชีพพริตตี้จึงดูขัดต่อวัฒนธรรมไทย อาชีพนี้จึงถูกมองว่าไม่เหมาะสมกับสังคมไทย การเกิดขึ้นของอาชีพพริตตี้เป็นเรื่องของค่านิยม ความทันสมัย จึงทำให้อาชีพนี้กลายเป็นเรื่องธรรมดาหากอยู่ในห้างหรือในสถานที่ที่ควรจะอยู่ แต่หากนำมาแสดงอยู่ข้างนอกคนอาจมองไม่เหมือนกัน มันขึ้นอยู่กับทัศนะของแต่ละคน

ถึงแม้ว่าภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้จะมีความโน้มเอียงไปทางด้านลบ แต่ทุกคนมองว่าอาชีพทุกอาชีพมีเกียรติในตัวเอง อยู่ที่การวางตัวของพริตตี้มากกว่าว่าจะทำให้อาชีพนี้ตกต่ำลงไปหรือไม่ เพราะอาชีพนี้มีเกียรติในฐานะเป็นอาชีพที่สุจริตอาชีพหนึ่ง

ในด้านบทบาททางอาชีพพริตตี้ที่มีต่อสังคม กลุ่มตัวอย่างจำนวน 47 คน มองว่าอาชีพพริตตี้มีบทบาทกับสังคมในฐานะเป็นอาชีพในการให้ข้อมูล ความรู้เกี่ยวกับตัวสินค้า สร้างความบันเทิงเป็นสีสันให้สังคม เป็นอาชีพที่ช่วยให้ผู้บริโภคได้รู้ถึงคุณสมบัติ สรรพคุณของสินค้าก่อนที่จะตัดสินใจซื้อ การมีอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพทางเลือกอีกอาชีพหนึ่งในสังคม เป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้แก่เยาวชนในการทำงานพิเศษ ช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัว เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ของเด็กรุ่นใหม่ และเป็นอาชีพที่ให้เยาวชนได้ฝึกใช้ความสามารถด้านต่าง ๆ สร้างความมั่นใจให้กับตนเองมากขึ้น ซึ่งทำให้เด็กได้ประสบการณ์การทำงานระหว่างเรียน

ทัศนะของกลุ่มที่มองว่าอาชีพพริตตี้ไม่มีบทบาทหรือเป็นประโยชน์ด้านใดในสังคม จำนวน 3 คน ให้เหตุผลว่า อาชีพนี้ไม่มีประโยชน์แก่สังคม นอกจากการสร้างสีสัน เนื่องจากอาชีพนี้จะมีข่าวในแง่ลบเรื่องความไม่เหมาะสมของการแต่งกายและการวางตัวของสาวพริตตี้บ่อยครั้ง

อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มีลักษณะที่เป็นงานพาท์ไทม์ เนื่องจากเป็นงานที่มีข้อจำกัดทางอาชีพในหลาย ๆ ด้าน จึงทำให้อาชีพพริตตี้ในมุมมองของคนนอกอาชีพมองว่าอาชีพพริตตี้ไม่

สามารถทำให้เป็นงานประจำได้ เนื่องจากข้อจำกัดที่สำคัญคือด้านอายุ และอาชีพนี้ต้องใช้รูปร่างหน้าตา ข้อจำกัดทางรูปลักษณ์ภายนอกจึงไม่อาจทำให้อาชีพพริตตี้กลายเป็นงานประจำที่มีความมั่นคงได้ แต่สามารถทำให้อาชีพพริตตี้มีความเป็นมาตรฐานเพื่อเป็นอาชีพที่น่าเชื่อถือและยอมรับของสังคมได้ เช่น มีการกำนดมาตรฐานของอาชีพพริตตี้ คุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นพริตตี้ให้ชัดเจน รวมถึงขอบข่ายและลักษณะงานให้มีความชัดเจนมากขึ้น ที่สำคัญต้องมีผลบังคับใช้ได้จริง ซึ่งหากสามารถทำได้จะทำให้ภาพลักษณ์ของอาชีพมีมาตรฐานมากขึ้น และจะส่งผลให้คนในสังคมเชื่อมั่นและยอมรับอาชีพนี้มากขึ้น

มาตรฐานของอาชีพพริตตี้อาจทำได้หลายด้านด้วยกัน เช่น

- การควบคุมเรื่องการแต่งกาย การเปลี่ยนวิธีการนำเสนอสินค้าที่เน้นการนำเสนอสินค้าไม่ใช่เน้นการนำเสนอพริตตี้

- เน้นเรื่องความสามารถ เช่น อาจมีการจัดสอบใบพริตตี้ เพื่อง่ายต่อการควบคุม ดูแลด้านสวัสดิการพริตตี้

- ปรับเปลี่ยนเรื่องการให้ค่าจ้างพริตตี้ โดยการกำหนดเป็นเงินเดือน เช่น พริตตี้ที่ทำงานดีผ่านงานเกิน 1 ปี บริษัทอาจบรรจุเป็นพนักงานและมีสวัสดิการให้

- การให้เกียรติในอาชีพ โดยการวางตัวให้เหมาะสมของพริตตี้ วางตัวให้ถูกกาลเทศะและการให้บริการแก่ลูกค้า

- ออกกฎหมายคุ้มครองดูแลผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ เพื่อง่ายต่อการดูแลและสามารถตรวจสอบประวัติพริตตี้ได้

การเข้ามาดูแลอาชีพพริตตี้ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความสำคัญมากในปัจจุบัน โดยเฉพาะด้านลักษณะงาน การแต่งกาย การกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะมาเป็นพริตตี้เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสังคมไทยมากขึ้น เพื่อให้มีกรอบในการปฏิบัติอย่างชัดเจนและง่ายต่อการดูแลจัดระเบียบสังคม และเพื่อช่วยยกระดับให้อาชีพพริตตี้เป็นมาตรฐานมากขึ้น

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านการแต่งกายของสาวพริตตี้

(n = 100)

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1. พริตตี้มีการแต่งกายที่ล่อแหลมไปในทางด้านเพศ	84	16
	(84.0)	(16.0)
2. การแต่งกายของพริตตี้มีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย	15	85
	(15.0)	(85.0)
3. การแต่งกายของพริตตี้ต้องมีความเหมาะสมกับสินค้า	77	23
	(77.0)	(23.0)
4. การแต่งกายมิดชิดมีผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้	94	6
	(94.0)	(6.0)

ด้านการแต่งกาย พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าการแต่งกายมิดชิดมีผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้ ร้อยละ 94 รองลงมาเห็นด้วยว่าพริตตี้มีการแต่งกายที่ล่อแหลมไปในทางด้านเพศ ร้อยละ 84 และเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าการแต่งกายของพริตตี้มีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย ร้อยละ 15

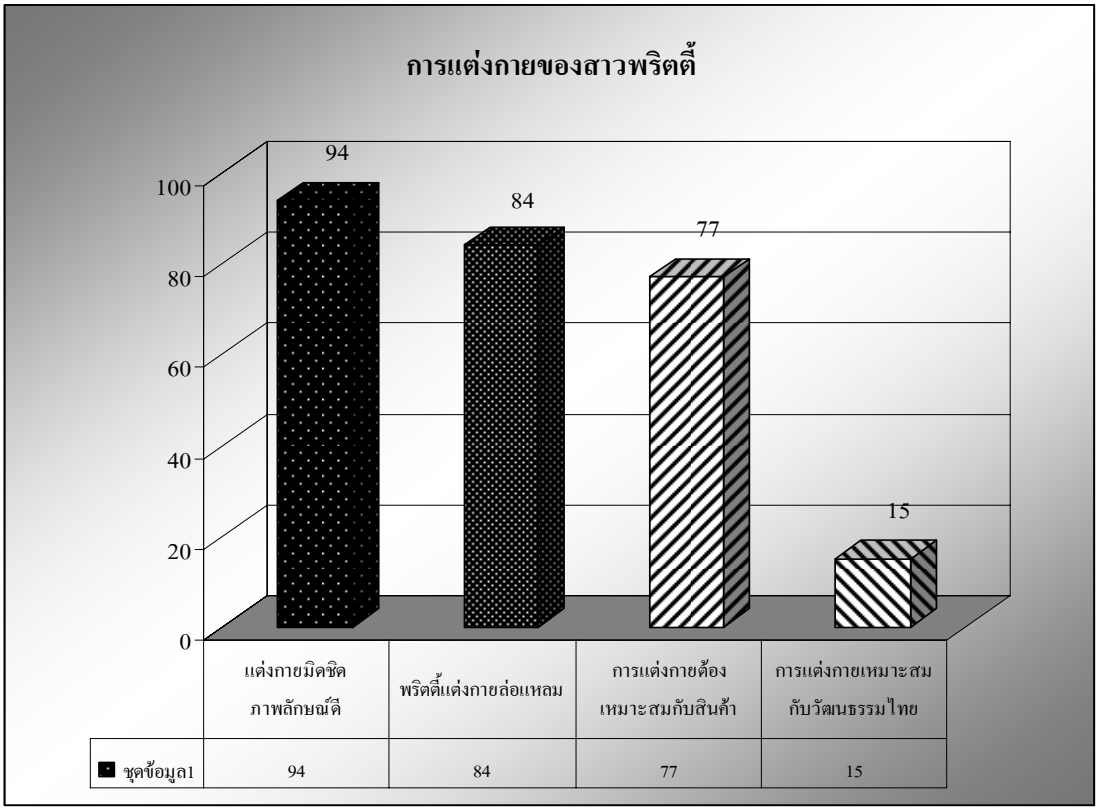

ภาพที่ 6 การแต่งกายของสาวพริตตี้

ทัศนะด้านการแต่งกายของสาวพริตตี้ พบว่า ถึงแม้ว่าการแต่งกายที่เน้นโชว์สรีระล่อแหลมไปในทางเพศจะเป็นภาพลักษณ์ที่ติดตัวอาชีพพริตตี้ที่คนในสังคมรู้จัก แต่พบว่า บุคคลทั่วไป ต้องการให้พริตตี้แต่งกายให้มีความเหมาะสมกับสินค้าและเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย และเห็นว่าการแต่งกายที่มิดชิดส่งผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้ จากแผนภูมิเรื่องการแต่งกายของสาว พริตตี้ พบว่ามีความสอดคล้องกับแผนภูมิบุคลิกภาพของสาวพริตตี้ ที่คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการทำงานของพริตตี้ในการเป็นผู้ให้บริการในฐานะอาชีพหนึ่งในสังคมมากกว่าให้ความสำคัญไปที่เรือนร่างหรือการเป็นไม้ประดับให้สังคม

จากการสัมภาษณ์ด้วยแนวคำถามปลายเปิด จำนวน 50 คน ทำให้ได้เหตุผลสนับสนุนจากข้อมูลเชิงปริมาณในด้านทัศนะด้านการแต่งกายของสาวพริตตี้ ดังนี้

ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้จากทัศนะของบุคคลทั่วไปในสังคม พบว่า สิ่งสำคัญที่ถือเป็นภาพลักษณ์ทางอาชีพพริตตี้ในความคิด ก็คือการแต่งกายที่โชว์สัดส่วน โป๊เกินไป ซึ่งเมื่อพูดถึง

พริตตี้ ภาพลบทางด้านการแต่งกายจะเป็นสิ่งที่ทุกคนนึกถึง กลุ่มตัวอย่าง 43 คนเห็นตรงกันว่า พริตตี้มีการแต่งกายที่ล่อแหลมไปในทางด้านเพศมากเกินไป และการแต่งกายของพริตตี้ไม่มีความเหมาะสมกับสังคมไทย ซึ่งการแต่งตัวลักษณะดังกล่าวถึงแม้ว่าจะสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้คนได้จริง แต่กลับมองว่าการแต่งกายของพริตตี้ไม่มีความเหมาะสมกับตัวสินค้าที่ต้องการจะนำเสนอ ซึ่งการแต่งกายของพริตตี้ในทัศนะของคนส่วนใหญ่ต้องการให้เป็นไปตามลักษณะของสินค้า หรือแนวคิดของการจัดงาน ซึ่งรูปแบบควรจะมีความสุภาพ เหมาะสมและให้ความเคารพกับสถานที่ เหมาะสมกับสังคมไทย หรือมีความสร้างสรรค์ แปลกใหม่ ซึ่งการแต่งกายที่สุภาพก็สามารถทำให้พริตตี้สวยได้ ไม่จำเป็นต้องโชว์ความเซ็กซี่จนกลายเป็นเปลือยกลางสาธารณชน

การแต่งกายของพริตตี้นั้นส่งผลต่อภาพรวมของอาชีพ เพราะภาพลักษณ์ทางด้านการแต่งกายของพริตตี้ถือเป็นเอกลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ เป็นตัวบ่งบอกว่าคน ๆ นั้นเป็นพริตตี้ เพราะพริตตี้มักจะแต่งตัวแตกต่างจากอาชีพอื่นทั่วไป เช่น มีความสวย เซ็กซี่ ซึ่งภาพลักษณ์ดังกล่าวกลายเป็นภาพลักษณ์ที่ติดตาผู้พบเห็น จนกลายเป็นภาพลักษณ์ประจำของอาชีพพริตตี้ไป ซึ่งพริตตี้ส่วนใหญ่จะถูกมองเหมือนกันหมด และการแต่งตัวที่เน้นโชว์สรีระมากเกินไป ได้ทำให้อาชีพนี้ถูกมองว่านำเสนอเรือนร่างมากกว่าจะนำเสนอสินค้า ซึ่งอาจทำให้เกิดค่านิยมในอาชีพพริตตี้ว่าจะต้องแต่งตัวเซ็กซี่เท่านั้นถึงจะสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้พบเห็นได้

การแต่งกายที่เน้นโชว์สัดส่วนของอาชีพพริตตี้ ทำให้เกิดทัศนะว่าอาชีพพริตตี้เป็นการนำเรือนร่างของผู้หญิงมาแสวงหาผลประโยชน์หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 50 คน ไม่เห็นด้วยว่าอาชีพพริตตี้มีขึ้นมาเพื่อเป็นการหาผลประโยชน์จากเรือนร่างของผู้หญิง โดยให้เหตุผลว่าอาชีพนี้จริงอยู่ที่ใช้เรือนร่างของหญิงสาวเป็นจุดดึงดูดความสนใจ โดยการแต่งตัวหวือหวา แต่ผู้หญิงที่เข้าสู่อาชีพนี้ก็เต็มใจทำงานนี้เอง ไม่ได้ถูกใครบังคับให้ทำ ดังนั้น การจะกล่าวว่าเป็นการนำเรือนร่างของผู้หญิงมาแสวงหาผลประโยชน์นั้นจึงไม่ถูกต้อง เพราะเป็นการยินยอมของตัวผู้หญิงเอง

ทัศนะเรื่องการแต่งกายที่มิดชิดของอาชีพพริตตี้ที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์ด้านบวกต่ออาชีพพริตตี้มากขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ จำนวน 48 คนมองว่าหากมีหน่วยงานที่ดูแลเรื่องการแต่งกายของพริตตี้นอกจากจะช่วยเรื่องภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพแล้ว ยังเป็นผลดีต่อตัวพริตตี้เอง เพราะการแต่งกายที่ล่อแหลมนอกจากจะเป็นผลเสียในระดับเล็ก ไปจนถึงระดับใหญ่ เช่น การถูกลวนลามด้วยสายตา การก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม เนื่องจากการแต่งกายที่ล่อแหลมไปทางยั่วยุอารมณ์ของเพศตรงข้าม ไปจนถึงปัญหาการแอบแฝงการขายบริการทางเพศ เนื่องจากชุดที่ส่อไปในทางเพศ

มากกว่า และเอกลักษณ์ของอาชีพนี้ที่มีหญิงสาวหน้าตาดี รูปร่างดี เป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม ซึ่งอาจถูกชักจูงให้ไปเป็นสาวไซด์ไลน์ได้ แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล เพราะถึงแม้ไม่ได้เป็นพริตตี้ก็มีโอกาสทำได้เช่นกัน ขึ้นอยู่กับความคิดและการวางตัวของแต่ละคนว่าจะมีการวางตัวอย่างไร และหากมีการควบคุมด้านการแต่งกายของพริต ตี้จะช่วยให้อาชีพนี้มีความเหมาะสมกับสังคมไทยมากขึ้น เพราะอาชีพนี้ก็เป็นเสมือนสื่อโฆษณาอย่างหนึ่งซึ่งควรจะเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชน และเป็นการให้บริษัทผู้ว่าจ้างพริตตี้ได้ตระหนักถึงขีดจำกัดของการแต่งกายของพริตตี้ด้วยว่าควรจะอยู่ในระดับไหน ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่ง จำนวน 2 คน มองด้านการแต่งกายของอาชีพพริตตี้ว่า การแต่งกายของอาชีพพริตตี้นั้นไม่มีผลต่อภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ โดยให้เหตุผลว่าการแต่งตัวของพริตตี้เป็นเพราะการทำงาน เพราะในเวลาปกติพริตตี้ไม่ได้แต่งตัวเช่นนี้ ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติของอาชีพพริตตี้ การแต่งกายที่โชว์เรือนร่างกลายเป็นภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ไปแล้ว เพราะงานอาชีพนี้เป็นงานที่ต้องใช้เรือนร่างเป็นสิ่งสำคัญ การแต่งกายที่ต้องโชว์สัดส่วนจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และมองว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่ทุกคน (พริตตี้) เป็นคนตัดสินใจที่จะเลือกใส่ชุดไหน

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านบุคลิกภาพของสาวพริตตี้

(n = 100)

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1. ความสวยมีความสำคัญต่ออาชีพพริตตี้	87	13
	(87.0)	(13.0)
2. รูปร่างที่ได้สัดส่วนมีความสำคัญต่ออาชีพพริตตี้	92	8
	(92.0)	(8.0)
3. พริตตี้จำเป็นต้องพูดเชื้อเชิญลูกค้า	94	6
	(94.0)	(6.0)
4. พริตตี้มีความกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว	97	3
	(97.0)	(3.0)
5. พริตตี้ที่ดีต้องให้บริการแก่ลูกค้าด้วยความเอาใจใส่	99	1
	(99.0)	(1.0)
6. ในการอธิบายข้อมูลหากใช้พริตตี้จะน่าฟังกว่า	62	38
	(62.0)	(38.0)
7. พริตตี้ที่ดีต้องมีความยิ้มแย้มแจ่มใสขณะทำงาน	97	3
	(97.0)	(3.0)
8. พริตตี้มีความอดทนต่อสิ่งยั่วยุขณะทำงาน	91	9
	(91.0)	(9.0)
9. พริตตี้สามารถแก้ไขสถานการณ์ล่วงหน้า	91	9
	(91.0)	(9.0)
10. พริตตี้ที่ดีต้องสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลสินค้าถูกต้อง	97	3
	(97.0)	(3.0)

ด้านบุคลิกภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าพริตตี้ที่ดีต้องให้บริการแก่ลูกค้าด้วยความเอาใจใส่ ร้อยละ 99 รองลงมาพริตตี้ต้องมีความกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ต้องมีความยิ้มแย้มแจ่มใสขณะทำงาน และต้องสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลสินค้าถูกต้อง ร้อยละ 97 และเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าในการอธิบายข้อมูลหากใช้พริตตี้จะน่าฟังกว่า ร้อยละ 62

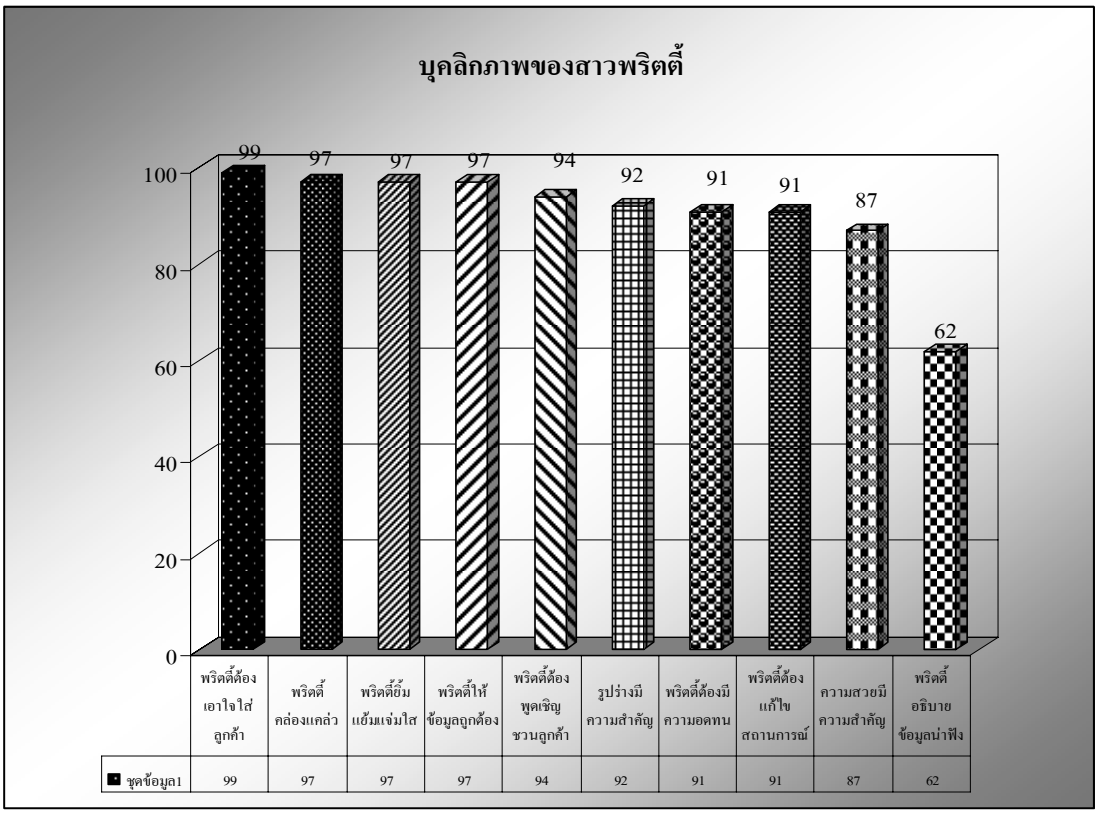

ภาพที่ 7 บุคลิกภาพของสาวพริตตี้

จากแผนภูมิ พบว่า บุคลิกภาพของสาวพริตตี้ที่บุคคลทั่วไปต้องการเห็น และให้ความสำคัญไปที่เรื่องการบริการมากกว่าการให้ความสำคัญเรื่องรูปร่างหน้าตา ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ 90 เช่น พริตตี้ที่ดีต้องบริการลูกค้าด้วยความเอาใจใส่ มีความยิ้มแย้มแจ่มใส กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว มีความอดทน มีความรู้เกี่ยวกับสินค้าอย่างถูกต้อง และสามารถแก้ไขสถานการณ์ล่วงหน้าได้ โดยเฉพาะการให้บริการแก่ลูกค้าด้วยความเอาใจใส่ ซึ่งทุกคนให้ความสำคัญมากที่สุดถึงร้อยละ 99 ซึ่งอาจมองได้ว่า คนส่วนใหญ่ยอมรับอาชีพพริตตี้ในฐานะงานบริการอย่างหนึ่ง ดังนั้นสิ่งที่ทุกคนคาดหวังที่จะได้เห็นในตัวสาวพริตตี้ก็คือคุณสมบัติดังกล่าว ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญสำหรับผู้ที่จะทำงานบริการ

จากการสัมภาษณ์ด้วยแนวคำถามปลายเปิด จำนวน 50 คน ทำให้ได้เหตุผลสนับสนุนจากข้อมูลเชิงปริมาณในด้านทัศนะด้านบุคลิกภาพของสาวพริตตี้ ดังนี้

ด้านบุคลิกภาพ คนที่จะมาเป็นพริตตี้ในทัศนะของบุคคลทั่วไปนั้นในพื้นฐานของรูปร่างหน้าตาจะต้องเป็นคนหน้าตาดี ความสวยไม่ถึงกับต้องจำเป็น แต่ต้องมีบ้างเพราะอาชีพพริตตี้ความหมายมันบอกอยู่แล้ว การดึงดูดความสนใจจากผู้พบเห็นต้องใช้รูปร่างหน้าตาเป็นสำคัญ

คุณสมบัติที่สำคัญนอกจากความสวยแล้ว พริตตี้จำเป็นต้องมีความสามารถประกอบด้วย ได้แก่ ความสามารถในการกล้าแสดงออก การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การมีน้ำเสียงที่น่าฟัง พูดจาชัดเจน มีการยิ้มแย้มแจ่มใส มีความคล่องตัว สง่า ฉลาดและสุภาพ และที่สำคัญต้องมีความรู้เกี่ยวกับสินค้านั้น ๆ และบุคลิกของพริตตี้แต่ละคนจะต้องเหมาะสมกับสินค้านั้น ๆ ด้วย (ข้อสังเกตคนนอกอาชีพส่วนใหญ่จะไม่รู้จัก ว่า MC คืออะไร มีหน้าที่อย่างไร แต่พวกเขาจะรับรู้ว่า MC คือพริตตี้เช่นกัน พริตตี้ที่เขารู้จักจะเป็นหญิงสาวที่ยืนอวดโฉม แนะนำสินค้าทั้งที่เป็นพิธีกรบนเวทีและไม่ได้เป็นพิธีกร แต่สำหรับตัวพริตตี้ ถ้าพูดถึงพริตตี้ คนในอาชีพจะแบ่งแยกระหว่างพริตตี้และ MC พริตตี้จะมีหน้าที่ยืนเป็นโมเดลคู่สินค้าและแนะนำสินค้า แต่ MC จะมีหน้าที่ในการเป็นพิธีกรดำเนินงาน ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ภายในบู๊ท MC จะมีความสามารถมากกว่าพริตตี้ตรงที่ต้องใช้ปฏิภาณไหวพริบในการแก้ไขสถานการณ์มากกว่าพริตตี้ และค่าตัวก็จะอยู่คนละระดับกับพริตตี้ คนที่เป็น MC จะไม่เรียกตัวเองว่าเป็นพริตตี้แต่จะเรียกตัวเองว่าเป็น MC)

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านการศึกษาของสาวพริตตี้

(n = 100)

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1. ควรมีการกำหนดการศึกษาขั้นต่ำของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้	71 (71.0)	29 (29.0)
2. นิสิตนักศึกษามีความเหมาะสมกับการประกอบอาชีพพริตตี้	56 (56.0)	44 (44.0)
3. ภาพลักษณ์การเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลส่งผลให้อาชีพพริตตี้มีภาพพจน์ที่ดี	30 (30.0)	70 (70.0)
4. การสนับสนุนทุนการศึกษาที่เพียงพอแก่เยาวชนทำให้ความสนใจอาชีพพริตตี้น้อยลง	48 (48.0)	52 (52.0)

ด้านการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าควรมีการกำหนดการศึกษาขั้นต่ำของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ ร้อยละ 71 รองลงมาเห็นด้วยว่านิสิตนักศึกษามีความเหมาะสมกับการประกอบอาชีพพริตตี้ ร้อยละ 56 และเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าภาพลักษณ์การเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลส่งผลให้อาชีพพริตตี้มีภาพพจน์ที่ดี ร้อยละ 30

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านอายุของสาวพริตตี้

(n = 100)

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1. พริตตี้ควรมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป	92 (92.0)	8 (8.0)
2. ควรกำหนดอายุของพริตตี้กับงานให้มีความเหมาะสมกัน	97 (97.0)	3 (3.0)

ด้านอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าควรกำหนดอายุของพริตตี้กับงานให้มีความเหมาะสมกัน ร้อยละ 97 และพริตตี้ควรมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ร้อยละ 92

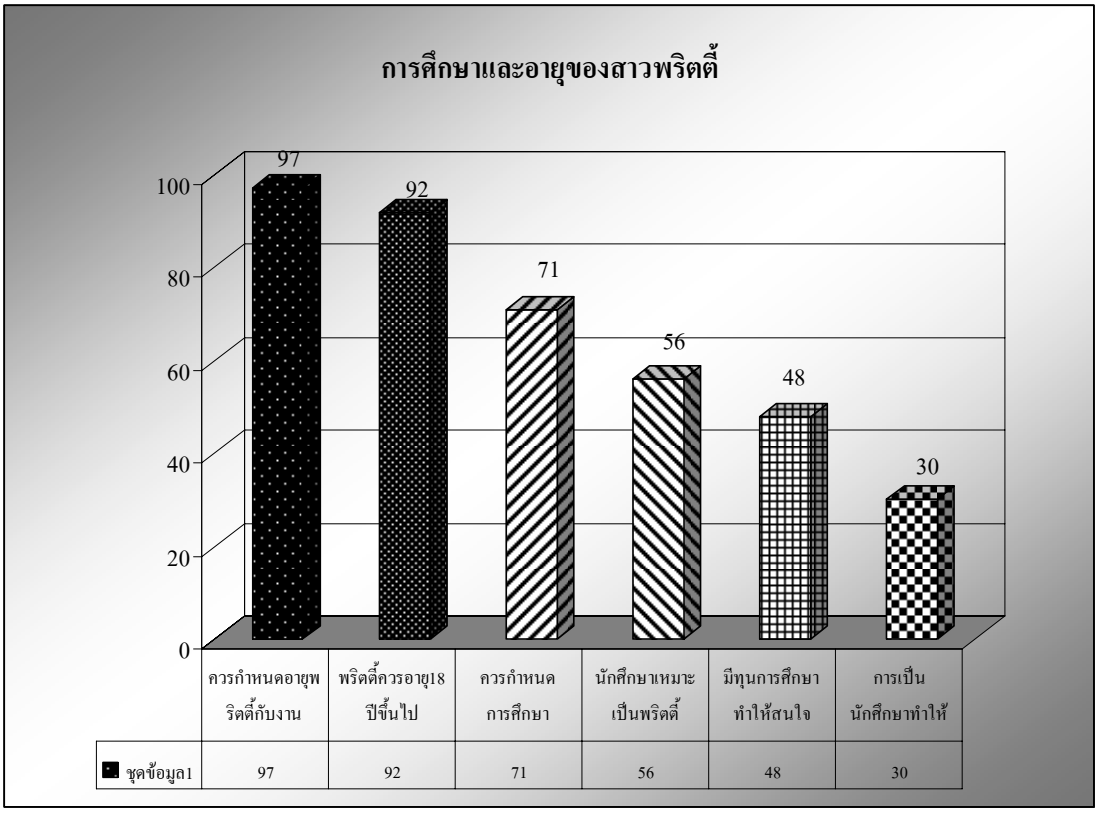

ภาพที่ 8 การศึกษาและอายุของสาวพริตตี้

จากแผนภูมิ พบว่า บุคคลทั่วไปเห็นด้วยว่าควรมีการกำหนดอายุพริตตี้กับการทำงานในอาชีพพริตตี้ ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ 90 และต้องการให้มีการกำหนดการศึกษาขั้นต่ำของผู้ที่จะเป็นพริตตี้ถึงร้อยละ 71 ซึ่งอาจมองได้ว่า การกำหนดอายุพริตตี้กับการศึกษานั้นมีความสอดคล้องกัน นั่นหมายความว่า ในความเป็นจริงแล้ว เมื่อคนมีอายุมากขึ้นการศึกษาก็ย่อมต้องสูงขึ้นตามลำดับเช่นกัน ซึ่งถือเป็นการป้องกันเยาวชนที่ต้องการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ก่อนวัยที่เหมาะสม เพื่อให้เยาวชนได้มีวุฒิภาวะที่พร้อมในระดับหนึ่งก่อน

แต่ถึงแม้ว่าคนส่วนใหญ่จะต้องการให้มีการกำหนดการศึกษาขั้นต่ำของพริตตี้ แต่ไม่ได้หมายความว่า การศึกษาที่สูง จะส่งผลให้อาชีพพริตตี้มีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้น เห็นได้จากการตอบแบบสอบถามว่านิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังกับการเป็นพริตตี้มีผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้ ซึ่งเห็นด้วยต่อกรณีนี้เพียงร้อยละ 30 เท่านั้น และการมีค่านิยมเข้าสู่อาชีพพริตตี้ บุคคลทั่วไปให้ความเห็นว่าไม่ใช่เรื่องความต้องการหารายได้พิเศษอย่างเดียว แต่ยังมีปัจจัยด้านอื่นที่

เกี่ยวข้องด้วย ดูได้จากกรณีหากมีการให้ทุนการศึกษาที่เพียงพอ บุคคลทั่วไปก็ยังเห็นว่าไม่มีผลต่อการที่เยาวชนจะให้ความสนใจต่ออาชีพนี้น้อยลง

จากการสัมภาษณ์ด้วยแนวคำถามปลายเปิด จำนวน 50 คน ทำให้ได้เหตุผลสนับสนุนจากข้อมูลเชิงปริมาณในด้านทัศนะด้านการศึกษาและอายุของสาวพริตตี้ ดังนี้

ด้านการศึกษา ทัศนะในเรื่องการศึกษาของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มแรก เป็นกลุ่มที่มีความเห็นว่าควรจะมีการกำหนดการศึกษาขั้นต่ำของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ ซึ่งเห็นด้วยถึง 27 คน ผู้ที่จะเป็นพริตตี้ควรจะมีการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ขึ้นไป โดยให้เหตุผลว่า คนที่มีการศึกษาจะมีบุคลิกที่ดีกว่าผู้ที่ไม่รู้การศึกษา ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งมองว่าไม่เห็นด้วยกับการกำหนดการศึกษาขั้นต่ำของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ จำนวน 23 คน โดยให้เหตุผลว่าคนที่จะเป็นพริตตี้ จะมีการศึกษาระดับใดก็ได้ไม่จำเป็น ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติตัว ถ้าวางตัวดีเหมาะสมและมีความรู้ในสินค้านั้นพอสมควรก็สามารถทำได้ การไปกำหนดการศึกษาขั้นต่ำนั้นจะเป็นการปิดกั้นโอกาสของคนที่ไม่ได้เรียนหนังสือ แต่มีความสามารถหรือคุณสมบัติในอาชีพพริตตี้และต้องการทำงาน และมองว่าพวกที่เรียนสูง ๆ ต่างหากที่ไม่ควรไปแย่งโอกาสทางอาชีพพริตตี้ซึ่งเป็นอีกอาชีพหนึ่งที่มีรายได้ดี ทุกคนที่มีความสามารถควรจะมีสิทธิทุกคน

ปัจจุบันอาชีพพริตตี้กลายเป็นอาชีพเสริมที่อยู่ในความสนใจของนิสิตนักศึกษาในปัจจุบัน ความเหมาะสมของความเป็นนิสิตนักศึกษาในการเป็นพริตตี้นั้นทัศนะของบุคคลทั่วไปมองว่าการที่นิสิตนักศึกษาที่ทำงานเป็นพริตตี้มีทั้งข้อดีและข้อเสีย

ข้อดี มองว่า ถ้าการมาเป็นพริตตี้ของนิสิตนักศึกษาเป็นไปเพื่อการทำงาน หารายได้พิเศษ โดยไม่มีวัตถุประสงค์ใด ๆ แอบแฝง ก็ถือว่าเป็นเรื่องดี นับว่าเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ช่วยแบ่งเบาภาระจากทางบ้าน ซึ่งการทำงานไม่ใช่เรื่องที่เสียหายหากไม่มีผลกระทบต่อการเรียน เพราะอาชีพนี้ก็เป็นอาชีพที่สุจริตอาชีพหนึ่ง และยังเป็นการหาประสบการณ์การทำงานที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้จากในห้องเรียน ข้อเสีย มองว่า จะเกิดผลเสียจากการหลงระเริง เพราะบางคนคิดว่าตัวเองทำงานหาเงินเองได้แล้ว ก็มักจะมีปัญหาทิ้งการเรียน เพราะเสียดายค่าจ้างที่สูง และอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มีรายได้ดีอาจส่งผลต่อค่านิยมการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของเด็ก เนื่องจากเห็นว่าอาชีพนี้หางานได้ง่ายและได้เงินเยอะเมื่อเทียบกับอาชีพอื่น ๆ จึงทำให้ไม่เห็นคุณค่าของเงิน เพราะ

คิดว่าเด๋ียวก็สามารถหาเงินใหม่ได้ง่าย และอาจส่งผลให้มีค่านิยมที่ผิดว่าการเรียนไม่สำคัญเท่ากับความสวย เพราะถ้าสวยก็สามารถหางานที่มีรายได้ดีได้

นอกจากนี้มีบางกลุ่มที่มองว่าภาพลักษณ์ของความเป็นนิสิตนักศึกษาไม่เหมาะสมกับการเป็นพริตตี้ จำนวน 4 คน เนื่องจากอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ต้องโชว์เรือนร่าง ชุดแต่งกายส่วนใหญ่วาบหวิวไม่เหมาะสมกับการเป็นนักเรียน ซึ่งอาจทำให้เสื่อมเสียทั้งตัวเองและสถาบัน การจะหารายได้พิเศษมีอาชีพอื่นที่เหมาะสมกับนักเรียนกว่าอาชีพพริตตี้

ในส่วนของภาพลักษณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลที่มาเป็นพริตตี้นั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 44 คน มองว่าไม่มีผลช่วยให้ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้เป็นไปในด้านบวกมากขึ้น โดยให้เหตุผลว่า ในการทำงานพริตตี้ไม่ได้มาในนามของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันใด แต่มาในฐานะของแบรนด์สินค้าหรือบริษัทมากกว่า คนทั่วไปจะสนใจว่าเป็นพริตตี้ของสินค้าตัวไหน ชนิดไหน สนใจการนำเสนอสินค้าของพริตตี้มากกว่าที่จะสนใจว่าพริตตี้เรียนอยู่ที่ไหน สถาบันอะไร

ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งจำนวน 6 คน ให้ความสำคัญกับสถาบันการศึกษา ว่าการศึกษาจะทำให้อาชีพพริตตี้ดูดีขึ้น เพราะการเป็นนิสิตนักศึกษาคือการเป็นผู้มีความรู้ เป็นการเสริมให้อาชีพพริตตี้ดูมีระดับขึ้น

ด้านอายุ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 46 คน เห็นว่าพริตตี้ควรมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป โดยมองว่าอายุ 18 เป็นเยาวชนแล้วส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย มีวุฒิภาวะในระดับหนึ่งแล้ว มีความคิดมากขึ้น เพราะถ้าต่ำกว่า 18 ปี ความคิดต่าง ๆ รวมทั้งความรับผิดชอบในตัวเองจะมีน้อย และมักจะใช้อารมณ์ มากกว่าเหตุผลในการตัดสินใจ และงานพริตตี้บางงานก็ไม่เหมาะสมกับเด็ก เช่น เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ดังนั้นหากมีการกำหนดอายุขั้นต่ำของพริตตี้จะช่วยให้ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้โดยรวมดีขึ้น และเป็นการป้องกันเยาวชนจากการถูกชักจูงหรือมีค่านิยมที่ผิด ๆ เช่น การขาดความใส่ใจต่อการเรียน ทำให้เรียนไม่จบหลักสูตร และการกำหนดอายุขั้นต่ำของพริตตี้ถือเป็นกระบวนการขัดเกลาตามความเหมาะสมของอายุ เพราะเยาวชนจะได้ศึกษาในระดับหนึ่งก่อน เมื่อเขามีอายุมากขึ้นจะมีประสบการณ์ มีการเรียนรู้ที่กว้างขวางขึ้น สามารถมองออกว่าสิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันในระดับหนึ่ง

สำหรับกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยหากจะมีการกำหนดอายุขั้นต่ำของพริตตี้ โดยให้ความเห็นว่าเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล ทุกคนสามารถทำได้ ถ้าอายุน้อยก็ควรอยู่ในความดูแลของผู้ปกครอง และแต่ละงานก็ต้องการพริตตี้ที่แตกต่างกันออกไปตามแนวคิดของผลิตภัณฑ์ และจะเป็นการปิดกั้นโอกาสของคนที่มีความจำเป็น เช่น ต้องหาเงินส่งเสียตัวเองเรียน หรือช่วยลดภาระทางครอบครัว และอาชีพนี้ก็ไม่ใช่อาชีพที่เลวร้าย

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านรายได้ของอาชีพพริตตี้

(n = 100)

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1. การมีรายได้สูงของพริตตี้ มีผลต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของพริตตี้	84 (84.0)	16 (16.0)
2. รายได้ที่ดีของอาชีพพริตตี้ส่งผลให้พริตตี้ไม่คิดหางานอื่นทำ	65 (65.0)	35 (35.0)

ด้านรายได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าการมีรายได้ที่สูงของพริตตี้มีผลต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของพริตตี้ ร้อยละ 84 รองลงมาเห็นด้วยว่ารายได้ที่ดีของอาชีพพริตตี้ส่งผลให้พริตตี้ไม่คิดหางานอื่นทำ ร้อยละ 65

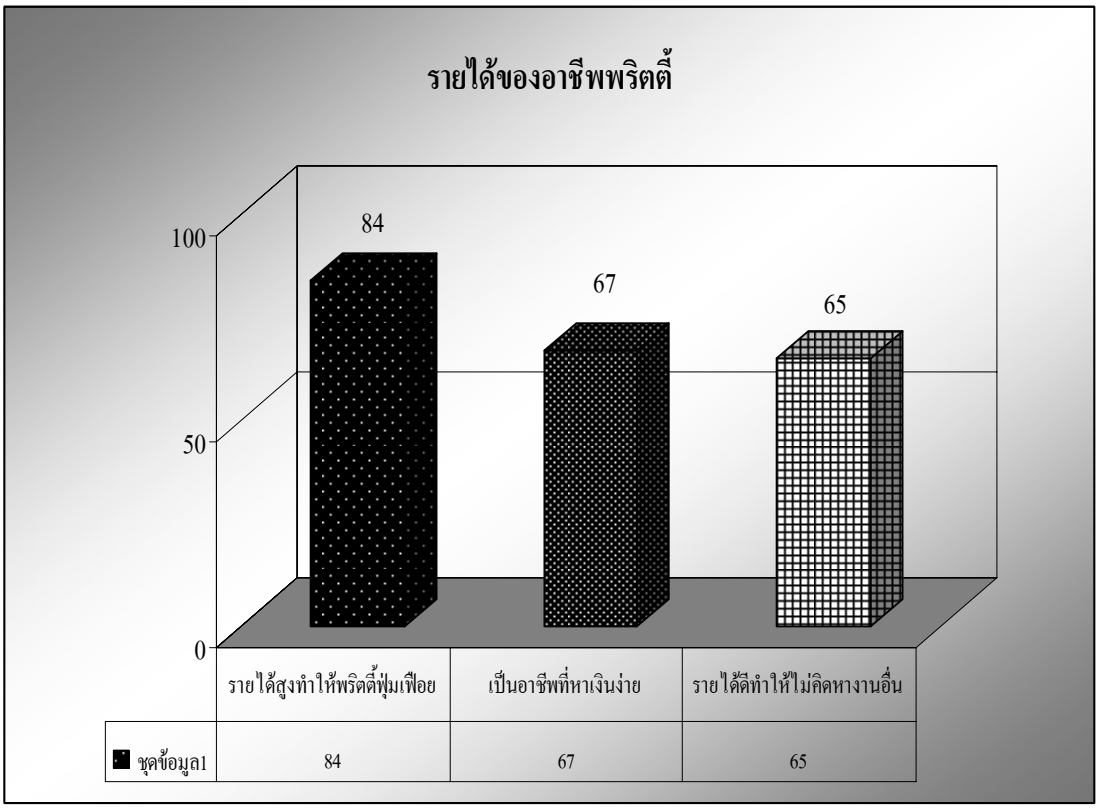

ภาพที่ 9 รายได้ของอาชีพพริตตี้

ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในเรื่องของการเป็นอาชีพที่หาเงินได้มาก นั้นสอดคล้องกับความเห็นด้านรายได้ของอาชีพพริตตี้ ว่าอาจส่งผลให้ตัวพริตตี้มีพฤติกรรมการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือย เนื่องจากเป็นอาชีพที่มีรายได้สูง และการได้รายได้ที่สูงจากอาชีพนี้ อาจทำให้ตัวพริตตี้เสียดายค่าตอบแทน จนทำให้ตัวพริตตี้ไม่คิดหางานอื่นทำกรณีที่เรียนจบแล้ว

จากการสัมภาษณ์ด้วยแนวคำถามปลายเปิด จำนวน 50 คน ทำให้ได้เหตุผลสนับสนุนจากข้อมูลเชิงปริมาณในด้านรายได้ของอาชีพพริตตี้ ดังนี้

ด้านรายได้ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 50 คน มองว่าอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มีรายได้ดี รายได้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เยาวชนให้ความสนใจต่อการเข้าสู่อาชีพพริตตี้มากขึ้น เพราะเมื่อเทียบกับการทำงานในอาชีพอื่นในเวลาที่เท่ากันแต่มีรายได้ที่แตกต่างกันมาก กรณีหากอาชีพนี้ลดค่าจ้างลง คนส่วนใหญ่จำนวน 42 คน มองว่าอาจมีผลต่อความสนใจของเยาวชนต่ออาชีพนี้ลงได้บ้าง แต่ก็ไม่ทั้งหมด เพราะบางคนก็ชอบที่จะทำอาชีพนี้ และอาชีพนี้ยังคงเป็นงานที่สบายเมื่อเทียบกับอาชีพ

อื่น และยังได้แต่งตัวสวย ๆ อีกทั้งยังได้ค่าจ้างอีกด้วย เพราะผู้หญิงบางคนสนใจที่จะโชว์รูปร่างหน้าตาผ่านการทำงานมากกว่าสนใจเรื่องเงินเสียอีก เพราะถึงแม้ว่าเงินจะเป็นสิ่งดึงดูดสำคัญของการเข้าสู่อาชีพนี้ แต่นอกเหนือจากค่าตอบแทนแล้วสิ่งที่ได้อีกอย่างหนึ่งของผู้หญิงที่เป็นพริตตี้ก็คือ ได้ความมั่นใจในตนเอง

2.3 จุดร่วมและจุดต่างต่อภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพและคนนอกอาชีพ

จุดร่วม

ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ที่ถือเป็นเอกลักษณ์ของอาชีพไม่ว่าจากทัศนะของคนในหรือคนนอกที่เห็นตรงกันก็คือ ภาพลักษณ์เรื่องการเป็นอาชีพที่เป็นงานสบาย รายได้ดี การแต่งตัวที่แปลกกว่าอาชีพอื่นตรงที่เน้นความสวยงาม เน้นโชว์สรีระ และคนที่จะมาทำอาชีพนี้ได้จะต้องมีรูปร่าง หน้าตาดี

พริตตี้ มีหน้าที่เป็นผู้นำเสนอสินค้าให้มีความน่าสนใจ เป็นเหมือนตัวแทนขายสินค้า เชิญชวนให้คนเข้ามาดูสินค้า บอกคุณสมบัติ รายละเอียดเกี่ยวกับสินค้า

การจะทำให้อาชีพพริตตี้เป็นมาตรฐานและได้รับการยอมรับจากคนในสังคม สามารถทำได้โดยการเน้นเรื่องความสามารถ การปรับเปลี่ยนเรื่องการแต่งกายให้มีความเหมาะสมกับสินค้าและสังคมไทย การดูแลของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องตั้งแต่เรื่องรูปแบบการทำงาน เครื่องแต่งกาย ความเหมาะสมของอายุพริตตี้กับการทำงาน ซึ่งทั้งส่วนของสังคมและครอบครัวควรช่วยกันดูแลตรงจุดนี้ เพราะอาชีพพริตตี้ไม่ใช่อาชีพที่เลวร้าย หากแต่ละฝ่ายจะร่วมมือกันปรับภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในด้านต่าง ๆ ให้มีภาพลักษณ์ที่ดี รวมไปถึงตัวพริตตี้ที่ต้องให้เกียรติในอาชีพที่ตนเองทำ เพราะทุกอาชีพที่เป็นอาชีพที่สุจริตมีเกียรติในตัวเองเสมอ

อาชีพพริตตี้มีบทบาทต่อสังคมในด้านการเป็นอาชีพที่ให้ข้อมูล แนะนำถึงคุณสมบัติของสินค้าแก่ผู้บริโภคก่อนตัดสินใจซื้อ เป็นอาชีพที่สร้างสีสันให้สังคม เป็นอาชีพทางเลือกที่ทำให้เยาวชนได้รู้จักทำงานเพื่อแบ่งเบาภาระทางบ้าน และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ฝึกการใช้ความสามารถต่าง ๆ ผ่านการทำงาน แต่หากถามถึงความจำเป็นของอาชีพ ทัศนะของทั้งคนใน

อาชีพและคนนอกอาชีพกลับมองว่าไม่มีความจำเป็น เพราะถึงไม่มีพริตตี้ของก็สามารถขายได้ อาชีพพริตตี้มีความสำคัญในด้านการส่งเสริมการตลาดเท่านั้น แต่อาชีพพริตตี้สามารถมาไปใช้ให้เหมาะสมกับสังคมไทยได้ ถ้าใช้ให้ถูกกาลเทศะ

จุดต่าง

กลุ่มคนใน (พริตตี้) มองแตกต่างจากคนนอกในเรื่องภาพลักษณ์ของอาชีพว่าอาชีพพริตตี้ไม่ใช่อาชีพที่หาเงินได้ง่ายเหมือนกับภาพลักษณ์ในความคิดของคนทั่วไป ถ้าเป็นเมื่ออดีตอาชีพพริตตี้อาจเป็นงานที่สบาย รายได้ดีจริง แต่ปัจจุบันอาชีพพริตตี้มีการแข่งขันที่สูงขึ้น การแย่งกันตัดราคากันเองจึงกลายเป็นอุปสรรคต่อการหางาน การได้รับค่าจ้างที่ดี ดังนั้นอาชีพพริตตี้จึงเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความอดทนสูงอีกอาชีพหนึ่งกว่าจะได้มาซึ่งรายได้ที่งดงามเมื่อเทียบกับงานอาชีพอื่น

ส่วนที่ 3 รูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพพริตตี้

การนำเสนอตัวตนของสาวพริตตี้นั้นจะแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน

3.1 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในระหว่างการหางาน
- 3.1.1 การนำเสนอตัวตนทางอินเตอร์เน็ต
- 3.1.2 การนำเสนอตัวตนตอนแคสติ้งงานกับบริษัทคัดเลือกพริตตี้

3.2 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะการทำงาน
- 3.2.1 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่หน้างาน
- 3.2.2 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า
- 3.2.3 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน

3.1 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในระหว่างการหางาน

3.1.1 การนำเสนอตัวตนทางอินเตอร์เน็ต

อินเตอร์เน็ตเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่พริตตี้หลาย ๆ คนใช้ในการหางาน เว็บไซด์ส่วนใหญ่ที่พบในการรับสมัครพริตตี้และการลงโพสงานที่ต้องการพริตตี้ พบว่าเป็นเว็บไซด์ที่สร้างโดยบริษัทโมเดลลิ่งหรือออแกไนซ์เป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือเว็บไซด์หางานที่จะมีงานพริตตี้หลายรูปแบบสำหรับพริตตี้ที่สนใจ ซึ่งจะเป็นการหางานโดยตรงระหว่างลูกค้ากับพริตตี้ซึ่งไม่ต้องผ่านแกไนซ์หรือโมเดลลิ่ง ซึ่งเป็นการลดปัญหาการหักค่าหัวคิดที่จะต้องเสียให้กับบริษัทออแกไนซ์หรือโมเดลลิ่ง ซึ่งการจ้างพริตตี้จากบริษัทเหล่านี้จะต้องจ่ายค่าตัวที่แพงขึ้น และพริตตี้เองก็สามารถต่อรองราคากับลูกค้าได้โดยตรง แต่พริตตี้ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยรับงานจากทางอินเตอร์เน็ตที่ไม่รู้จักหรือไม่น่าเชื่อถือ เพราะเสี่ยงต่อการถูกหลอกได้ง่าย

ลักษณะ เว็บไซด์ ที่สร้างโดยบริษัทออแกไนซ์และโมเดลลิ่งที่รับสมัครพริตตี้และการหางานให้พริตตี้นั้นพบว่ามีรูปแบบการนำเสนอคล้าย ๆ กัน

1. Home เป็นเว็บเพจแรกและเป็นหน้าหลักของ เว็บไซด์ ซึ่งจะมีหัวข้อต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในเว็บไซด์อย่างคร่าว ๆ หน้าหลักนี้จะบอกถึงเจตนารมณ์ของเว็บไซต์และคุณภาพของบริษัท หน้าหลักนี้จะนำรูปพริตตี้สาว ๆ รวมถึงพริตตี้บอย (พริตตี้ผู้ชาย) ที่มีอยู่ในสังกัดมารวมไว้ในหน้าหลักเพื่อเป็นจุดดึงดูดความสนใจให้เข้าไปสู่หน้าอื่น ๆ ต่อไป รวมไปถึงผลงานของพริตตี้ในสังกัดล่าสุด

ภาพที่ 10 หน้าหลักเว็บไซต์โมเดลลิ่ง

ที่มา: พิชชีดอทคอม (2550)

2. แกลอรี่ จะมีแกลอรี่รูปพริตตี้ ทั้งผู้หญิงผู้ชาย โดยจะแยกระหว่างพริตตี้และ MC แกลอรี่ของพริตตี้จะนำเสนอเรื่องความสวย น่ารักของพริตตี้ ในส่วนของ MC จะนำเสนอด้านความสามารถ การมีทักษะการสื่อสารที่ดีเพื่องานประชาสัมพันธ์ แต่ละบริษัทจะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับพริตตี้ที่บริษัทแนะนำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

- ชื่อ – สกุลจริง
- อายุ
- การศึกษา
- ส่วนสูง/น้ำหนัก/สัดส่วน
- ประเภทงานที่รับ
- ผลงานที่ผ่านมา

ภาพที่ 11 แกลอรี่พริตตี้และ MC ของบริษัทโมเดลลิ่ง
ที่มา: บางกอกพริตตี้ดอทคอม (2550)

3. การสมัครงาน หน้าการสมัครงาน/หางาน ของแต่ละเว็บไซต์จะมีข้อตกลงหรือกติกาการสมัครก่อน เช่น ข้อชี้แจงเกี่ยวกับการสมัคร การส่งอีเมล์ การแคสติ้ง การทำงาน ทุกคนที่จะสมัครงาน หางานในแต่ละเว็บไซต์จะต้องทำความเข้าใจกับข้อตกลงเบื้องต้นก่อน เพื่อจะได้ไม่มีปัญหาเมื่อถึงเวลาทำงาน ในส่วนของคุณสมบัติของผู้สมัครก็ขึ้นอยู่กับแต่ละบริษัทว่าจะมีข้อกำหนดอย่างไร แต่โดยรวมแล้วจะต้องการประวัติ ประสบการณ์ทำงาน รูปถ่ายและหมายเลขติดต่อกลับ ซึ่งรูปถ่ายจะเน้นที่ครึ่งตัว เต็มตัว หรือรูปขณะทำงานที่เห็นหน้าชัดเจน บางบริษัทจะมีตัวอย่างรูปที่ใช้ในการสมัครที่ดี และรูปที่ใช้ในการสมัครที่ไม่ดีไว้ให้ด้วย ในด้านคุณสมบัติต้องเป็นไปตามที่ระบุของแต่ละบริษัท เช่น

MC ผู้หญิง และพริตตี้ กำหนดความสูงตั้งแต่ 165 cm ขึ้นไป
MC ผู้ชาย และพริตตี้ กำหนดความสูงตั้งแต่ 175 cm ขึ้นไป
หน้าตาดี มีความสามารถและบุคลิกภาพดี มีใจรักในการทำงาน เป็นต้น

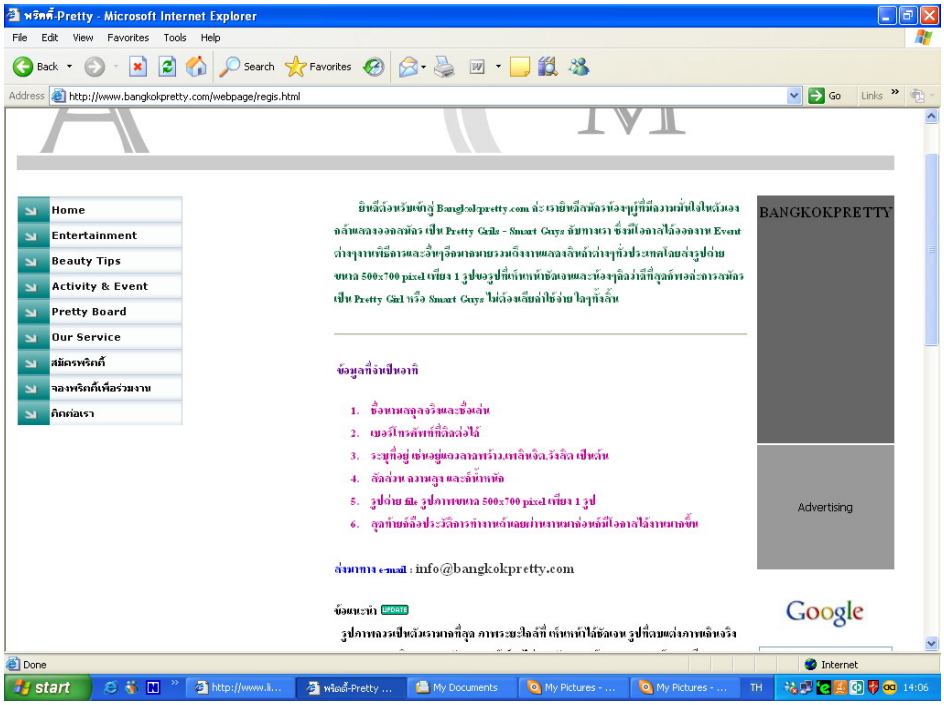

ภาพที่ 12 เว็บเพจหน้าสมัครงานพริตตี้
ที่มา: บางกอกพริตตี้ดอทคอม (2550)

4. การหางาน หน้าหางานของพริตตี้ในหน้านี้ทั้งเว็บไซต์ที่สร้างโดยบริษัทออแกไนซ์โมเดลลิ่ง รวมถึงเว็บไซต์หางานทั่วไป จะมีการโพสงานต่าง ๆ ที่ต้องการรับสมัครพริตตี้ โดยจะบอกถึงลักษณะงาน คุณสมบัติของผู้สมัคร รายละเอียดการทำงาน วิธีการสมัครและการแคสติ้ง สถานที่ติดต่อไว้ในหน้านี้ เช่น

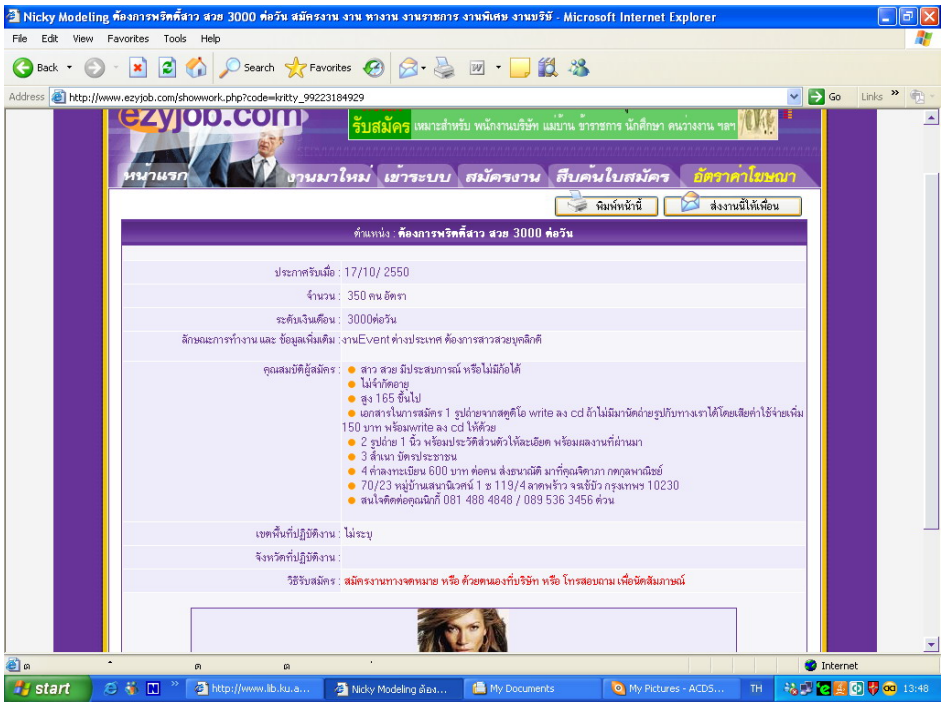

ภาพที่ 13 เว็บเพจหน้าหางาน
ที่มา: อีซีจ๊อบดอทคอม (2550)

จากการวิเคราะห์ถึงรูปแบบและเนื้อหาในการนำเสนอตัวตนของพริตตี้ทางอินเตอร์เน็ตจากกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถนำมาแสดงได้เนื่องจากเป็นข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างไม่ต้องการให้นำมาเปิดเผย จึงนำรูปแบบที่พบได้ทั่วไปทางอินเตอร์เน็ตมาใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งจากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างพบว่าเป็นไปในลักษณะเดียวกัน การนำเสนอตัวตนของพริตตี้ทางอินเตอร์เน็ตพบว่า รูปแบบการนำเสนอตัวตนของสาวพริตตี้ทางอินเตอร์เน็ต แบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ

ก. รูปแบบการนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการ
ข. รูปแบบการนำเสนอตัวตนแบบไม่เป็นทางการ

ก. รูปแบบการนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการ

วิธีการนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการ จะมีรูปแบบในการนำเสนอตัวตนคือ การโพสรูปพร้อมกับข้อความ การโพสข้อความจะเป็นไปในลักษณะการโพสข้อความที่มีการแนะนำตัวของพริตตี้ เป็นรูปแบบของการส่งงานพริตตี้ทั่วไป ซึ่งรูปแบบการนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการนี้จะพบมากในเว็บไซต์ของบริษัทออแกไนซ์ หรือโมเดลลิ่ง ซึ่งทางบริษัทจะถ่ายรูปและลงประวัติให้พร้อมในกรณีที่สมัครเป็นพริตตี้กับทางบริษัท การเลือกรูป ทางบริษัทจะนัดพริตตี้ให้มาถ่ายรูปกับบริษัทโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ซึ่งจะมีการถ่ายรูปไว้หลากหลายอารมณ์ เพื่อคัดรูปที่เหมาะสมกับบุคลิกของพริตตี้แต่ละคนให้มากที่สุด โดยการลงประวัติทางบริษัทจะจัดลงประวัติในรูปแบบเดียวกันเหมดทุกคน ซึ่งจะประกอบไปด้วย

- ชื่อ
- อายุ
- การศึกษา
- น้ำหนัก
- ส่วนสูง
- สัดส่วน
- ชนิดงานที่รับ
- ผลงานที่ผ่านมาทั้งพริตตี้และ MC

ภาพที่ 14 การนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการ

ที่มา: พิชชีดอทคอม (2550)

ด้านรูปที่ใช้ในการนำเสนอตัวตนพบว่า รูปที่ใช้ในการนำเสนอตัวตนจะมี 3 สไตล์ด้วยกัน

1) สวย หรูหรา
2) สดใส น่ารัก
3) เปรี้ยว เซ็กซี่

1) สวย หรูหรา

เป็นการนำเสนอภาพลักษณ์ด้านความหรูหรา มีความเป็นผู้ใหญ่ เป็นการหางานในอีกระดับหนึ่งที่ต้องการภาพลักษณ์ความเป็นผู้ใหญ่ ดูดี

2) สดใส น่ารัก

เป็นการนำเสนอถึงความสดใส วัยรุ่น เสน่ห์ของหญิงสาวที่มีความน่ารัก สดใส ร่าเริง

3) เปรี้ยว เซ็กซี่

เป็นการนำเสนอความโดดเด่นของตนเองด้านความเป็นสาวเปรี้ยว มีความมั่นใจในตนเอง ผ่านการแต่งตัว ท่าทางที่ยั่วยวน

รูปแบบการนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการเป็นกระบวนการนำเสนอโดยผ่านการจัดการของบริษัท เพราะทางบริษัทจะเป็นผู้คัดเลือกรูปที่จะนำเสนอพร้อมกับประวัติซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นประวัติการทำงานในนามของออแกไนซ์หรือโมเดลลิ่งนั้น ๆ

ข. รูปแบบการนำเสนอตัวตนอย่างไม่เป็นทางการ

การนำเสนอตัวตนอย่างไม่เป็นทางการนี้ สามารถพบเห็นได้ตามเว็บไซด์การหางานพริตตี้ทั่วไป พริตตี้จะเป็นคนกำหนดรูปแบบที่ใช้นำเสนอตัวตนเอง ซึ่งรูปแบบและเนื้อหาที่ใช้ในการนำเสนอตัวตนนั้นจะไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว

ด้านรูปแบบในการนำเสนอตัวตนนั้นแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1) การโพสข้อความพร้อมรูป
2) การโพสข้อความไม่ลงรูป

1) การโพสข้อความพร้อมรูป

รูปแบบการนำเสนอตัวตนรูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่มีความเสี่ยงสูงเนื่องจากมีการโพสรูป และข้อความด้านประวัติ ประสบการณ์การทำงาน งานที่รับ พร้อมเบอร์

โทรศัพท์และเบอร์อีเมล์ติดต่อกลับ ซึ่งรูปในการนำเสนอตัวตนอย่างเป็นทางการนี้ ที่พบจะมี 2 รูปแบบ คือ สาวสดใส น่ารัก และสาวเปรี้ยว เซ็กซี่

สาวสดใส น่ารัก จะใช้รูปที่ไม่เน้นโชว์เรือนร่างให้เห็นสัดส่วนมากนัก ชุดที่ใส่จะเน้นโชว์ให้เห็นรูปร่างบางส่วน เช่น ต้นแขน บุคลิกจะแสดงออกถึงความเป็นสาววัยรุ่นสดใส น่ารัก ส่วนสาวเปรี้ยวเซ็กซี่ จะเน้นให้เห็นถึงความมั่นใจ การโชว์ให้เห็นสัดส่วนผ่านการแต่งกาย เช่น เกาะอก แขนกุด กางเกงขาสั้น การโพสท่าที่มีลีลายั่วยวน จากการสัมภาษณ์พริตตี้กุ๊งกิ๊งได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นนี้ไว้ว่า

“อย่างหางานในเน็ต ถ้าให้ส่งรูปไปแล้วไม่มีเบอร์ติดต่อก็ไม่โพสไปกลัว ต้องมีที่อยู่ เบอร์โทร เพราะส่วนใหญ่เขาจะระบุรายละเอียดของงาน เบอร์โทรติดต่อ เราสามารถโทรไปถามรายละเอียดอื่นได้ เช่น ค่าจ้าง” (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

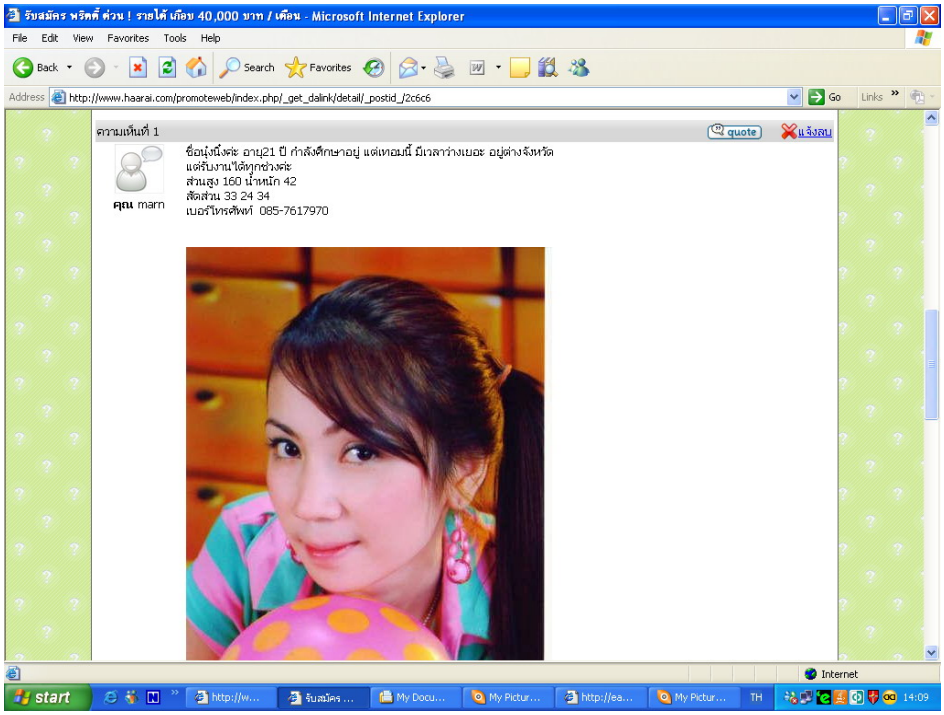

ภาพที่ 15 การนำเสนอตัวตนแบบไม่เป็นทางการแบบการโพสข้อความพร้อมรูป
ที่มา: หาอะไรดอทคอม (2550)

2) การโพสข้อความไม่ลงรูป

รูปแบบการนำเสนอตัวตนรูปแบบนี้จะโพสเพียงแค่ชื่อเล่น อายุ ประสบการณ์ เบอร์โทรศัพท์หรืออีเมล์ที่สามารถติดต่อได้ ลักษณะงานที่รับ สัดส่วน น้ำหนัก ส่วนสูง

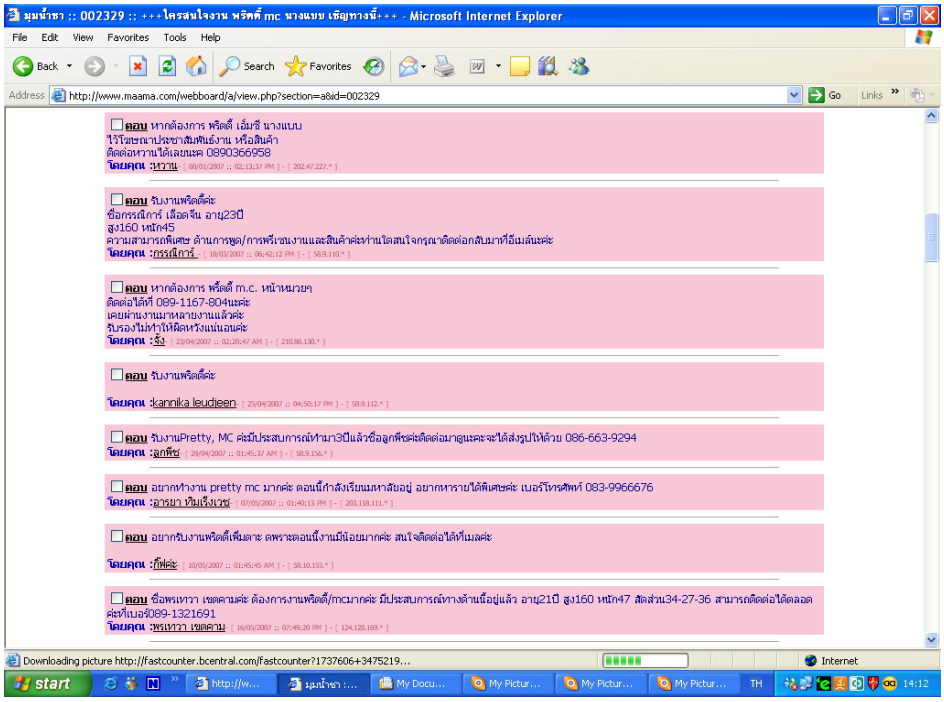

ภาพที่ 16 การนำเสนอตัวตนแบบไม่เป็นทางการแบบการโพสข้อความไม่ลงรูป
ที่มา: มุมน้ำชา (2550)

การนำเสนอตัวตนอย่างไม่เป็นทางการนี้ ทางด้านเนื้อหาพบว่าสามารถแบ่งลักษณะการนำเสนอตัวตนได้ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิญชวน
2) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิงอ้อนวอน
3) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิงการต่อรอง

1) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิญชวน

เป็นการใช้คำพูดที่มีเนื้อหารับรองถึงคุณภาพการทำงาน การเชิญชวนให้รับเข้าร่วมงาน เช่น

“เคยผ่านงานมาหลายงานแล้วค่ะ รับรองไม่ทำให้ผิดหวังแน่นอนค่ะ” (มุมน้ำชา, 2550)

“สูง 171 ค่ะ เคยเป็นแต่พริตตี้ค่ะ ยังไม่เคยเป็น MC แต่สนใจมากค่ะ พูดอังกฤษก็ได้นะคะ ยังไงติดต่อมานะคะ” (ก็องส์สตูดิโอ, 2550)

2) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิงอ้อนวอน

เป็นการใช้คำพูดที่มีเนื้อหาถึงการขอร้อง ขอความเห็นใจ เช่น

“ทำงานได้ถึงตี 2 เซ็กซี่ได้ค่ะ หวังว่าคงจะได้ร่วมงานกันนะคะ สนใจกรุณาติดต่อดังข้อมูลข้างต้นค่ะ” (โฆษณาไทยดอทคอม, 2550)

“...เคยมีประสบการณ์การทำงานเป็นพริตตี้มาก่อนหลายงาน พอจะร่วมงานได้หรือไม่” (มุมน้ำชา, 2550)

“...ทั้งนี้ขอให้ทางบริษัทโปรดรับพิจารณาและคัดเลือกดิฉันเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งร่วมในงานครั้งนี้ด้วยนะค่ะ” (เชียงใหม่เดลี่, 2550)

3) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิงการต่อรอง

เป็นการใช้คำพูดที่มีเนื้อหาต่อรองถึงคุณสมบัติของตนเองที่ไม่ตรงตามคุณสมบัติที่ทางบริษัทกำหนด ซึ่งไม่มากเกินไป จึงใช้การต่อรองเพื่อเรียกร้องความสนใจ

"ความสูงขาด 2 เซ็น ถ้าพี่ไม่ว่าไร 1 เซ็น ส้นสูงสามารถช่วยได้ค่ะ ยังไงก็ลองรับไว้พิจารณาด้วยละกันนะคะ รับรองว่าได้จ้างแล้วไม่ผิดหวังแน่นอนค่ะ" (ก็องส์ สตูดิโอ, 2550)

3.1.2 การนำเสนอตัวตนตอนแคสติ้งงานกับบริษัทคัดเลือกพริตตี้

การนำเสนอตัวตนตอนแคสติ้งงานเป็นกระบวนการนำเสนอโดยตรง เพราะในการคัดเลือกพริตตี้ไม่ว่าจะทางการส่งรูป การสมัครทางอินเตอร์เน็ต หรือทางคนรู้จัก ล้วนแล้วแต่ต้องผ่านกระบวนการการแคสติ้งงานกันทั้งสิ้น ทั้ง MC พริตตี้ PC การแคสติ้งงานเป็นการพิจารณาถึงคุณสมบัติที่เหมาะสมระหว่างตัวผู้นำเสนอสินค้ากับตัวสินค้า ซึ่งขั้นตอนการแคสติ้งนี้จะเป็นหน้าที่ของบริษัทออแกไนซ์ที่รับจัดงาน หรือโมเดลลิ่งที่จะสัมภาษณ์ผู้สมัครก่อน ซึ่งถ้าเป็นบริษัทออแกไนซ์ที่มีหน้าที่หาพริตตี้โดยตรง บริษัทออแกไนซ์จะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกพริตตี้เอง แต่บางครั้งก็ต้องส่งตัวพริตตี้ไปให้บริษัทลูกค้าได้ดูก่อนตัดสินใจอีกครั้งหนึ่ง

จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์พบว่า การนำเสนอตัวตนตอนแคสติ้งงานจะมีการนำเสนอ 3 ด้านหลัก ๆ คือ

1) บุคลิกภายนอก
2) ความเป็นมืออาชีพ
3) จุดเด่นในตนเอง

1) บุคลิกภายนอก

บุคลิกภายนอกจะเน้นภาพลักษณ์ที่สามารถมองเห็นได้ ได้แก่ เสื้อผ้า การแต่งหน้า การทำผม รวมถึงการใช้เครื่องประดับจำพวก สร้อยคอ สร้อยแขน ต่างหู ชุดที่ใส่แล้วมั่นใจว่าเหมาะกับบุคลิกของตนเอง จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นตรงกัน คือ การแคสติ้งงานจะต้องมีภาพลักษณ์ที่ดูดี น่าประทับใจ และน่าเชื่อถือ เพราะเป็นการพบกันครั้งแรกระหว่างตัวพริตตี้กับผู้ว่าจ้าง

"ก็ธรรมดา อย่างเวลาไปแคสติ้งก็ต้องแต่งตัว แต่งหน้าดูดีนิดนึง คือทุกอย่างต้องดี เพราะสิ่งแรกที่เขาเห็นเลย คือรูปลักษณ์ภายนอกของเรา" (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

การแต่งตัวตามสไตล์ที่เข้ากับบุคลิกของตนเองที่สุด จะยิ่งทำให้ตนเองมีความมั่นใจในการนำเสนอตนเอง เช่น บางคนที่มีบุคลิกเป็นสาวหวาน ก็จะนำเสนอตัวตนผ่านการแต่งกายสไตล์สาวหวาน บางคนที่มีบุคลิกมีความมั่นใจในตนเองสูง ก็จะนำเสนอตัวตนผ่านการแต่งกายสไตล์สาวเปรี้ยว ซึ่งจะดูจากบุคลิกของตนเองเป็นหลัก แต่ที่สำคัญต้องไม่ลืมว่างานที่กำลังหาอยู่นั้นเป็นงานประเภทอะไร เพื่อจะได้ปรับบุคลิกของตนเองให้เข้ากับคอนเซ็ปของงานแต่ละชิ้นด้วย

2) ความเป็นมืออาชีพ

ในด้านความเป็นมืออาชีพ พริตตี้จะนำเสนอตัวตนผ่านประสบการณ์การทำงานในด้านอาชีพพริตตี้ที่ผ่านมา ถ้ามีประสบการณ์เยอะก็จะเน้นแต่งานที่เป็นสินค้าที่มีชื่อความยิ่งใหญ่ของงานที่รับ เป็นการรับรองคุณภาพของตนเองในความเป็นพริตตี้มืออาชีพ

"พยายามพรีเซ็นต์ของที่เราเคยทำมาให้ดีที่สุด แล้วก็บอกทุกอย่างว่าเราเคยทำอะไรมาบ้าง เยอะ ๆ ยิ่งดี ยิ่งมีประสบการณ์" (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่า ยังมีงานอีกประเภทหนึ่งที่บางบริษัทจะไม่ถือว่าเป็นประสบการณ์การทำงานในอาชีพพริตตี้ เพราะมันเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่ดีนัก นั่นคือ พริตตี้เชียร์เบียร์ เชียร์เหล้า เชียร์บุหรี่

"แต่อย่างบางงานไปสมัครบางบริษัทถ้าบอกว่าเป็นพริตตี้เชียร์เบียร์ เชียร์เหล้าเขาไม่เอาเลยนะ มันภาพลักษณ์คนละแบบ" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

การนำเสนอความเป็นมืออาชีพนอกจากทางด้านประสบการณ์แล้ว ยังพบว่าพริตตี้ยังใช้เรื่องค่าตัว และเงื่อนไขด้านชุดที่ใส่ในการทำงาน เป็นเครื่องมือยืนยันถึงความเป็นมืออาชีพอีกด้วย

2.1) ด้านค่าตัว

ค่าตัวในการรับงานของพริตตี้แต่ละคน จะเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงอายุการทำงาน และคุณภาพการรับงานที่ผ่าน ๆ มาของพริตตี้แต่ละคนได้ เพราะพริตตี้ที่ยังไม่มีประสบการณ์การทำงานจะตั้งค่าตัวไว้ไม่สูง จะอยู่ที่ขั้นต่ำ 500 บาทต่อวัน ซึ่งเป็นราคามาตรฐานที่บริษัททั่วไปจ้างพริตตี้ซึ่งเป็นค่าจ้างที่ต่ำที่สุด แต่เมื่อทำงานมาเรื่อย ๆ ค่าตัวจะปรับเพิ่มมากขึ้น พริตตี้ที่ทำงานมานานและไม่เลือกรับแต่งานที่ราคาสูง ๆ เพียงอย่างเดียว จะรับอยู่ที่ 1200 บาทต่อวัน ส่วน MC จะรับขั้นต่ำอยู่ที่ 1500 บาทต่อวัน ในเรื่องของการตั้งราคาค่าตัว พริตตี้บีบี๋ได้ให้เหตุผลในเรื่องนี้ไว้ว่า

“เหมือนกับว่า เราทำงานก็ต้องอยู่สูงขึ้น ถ้าเกิดว่าทำอยู่ในระดับนี้แล้วไม่กำหนดค่าจ้างรับงาน จากที่เคยทำราคาสูงถ้าไปรับงานที่เงินน้อยกว่า ต่อไปก็จะถูกกดราคา จะสูงอีกลำบาก” (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

การกำหนดราคาค่าจ้างเป็นการรับประกันถึงคุณภาพการทำงานของพริตตี้ ซึ่งบางครั้งพริตตี้อาจเลือกรับงานที่ต่ำกว่าค่าจ้างที่ตัวเองกำหนดไว้ได้หากเขาพอใจ หรือเคยทำงานกันมาก่อนก็จะมีการต่อรองกันได้

2.2) ข้อจำกัดเรื่องชุดทำงาน

ชุดการทำงานเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่พริตตี้ใช้เป็นมาตรฐานการคัดเลือกงาน เพราะการแต่งตัวที่ล่อแหลมหรือโป๊เกินไป จะส่งผลต่อภาพลักษณ์ในการรับงานอื่นได้ และยิ่งสวมใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้นเท่าไหร่ เกรดยิ่งลดลงเท่านั้น งานไหนต้องแต่งตัววาบหวาม โชว์ความเซ็กซี่เย้ายวน ถึงจะมีรายได้สูง แต่ถูกมองว่ารสนิยมต่ำ และดูโลว์ในสายตาของพริตตี้ด้วยกัน เพราะภาพลักษณ์ที่ออกมาชวนให้คนทั่วไปคิดว่าไม่ได้มุ่งพรีเซ็นต์สินค้า แต่ตั้งใจมาพรีเซ็นต์ส่วนเว้าส่วนโค้ง (สยามแฮนดิคาฟดอทคอม, 2549)

สำหรับข้อจำกัดเรื่องการแต่งกายในพริตตี้กลุ่มตัวอย่างพบว่าสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม

2.2.1) กลุ่มที่ไม่มีข้อจำกัด

2.2.2) กลุ่มที่มีข้อจำกัด

2.2.1) กลุ่มที่ไม่มีข้อจำกัด

จากการสังเกตถึงบุคลิกภาพของกลุ่มนี้ พบว่า ลักษณะการแต่งตัวของพริตตี้กลุ่มนี้ที่บอกว่าไม่มีข้อจำกัดนั้น เพราะสไตล์การแต่งตัวที่เป็นลักษณะของสาวเปรี้ยว มีความมั่นใจในรูปร่างของตนเองอยู่แล้ว การใส่สายเดี่ยว เกาะอก แขนกุด จึงไม่ถือว่าโป๊ในทัศนะของพวกเขา แต่ถึงแม้ว่าพวกเขาจะบอกว่าไม่มีข้อจำกัด แต่มีความเห็นตรงกันว่าถ้าโป๊ถึงกับว่าเป็นเกาะอกตัวเดียว กางเกงคับเดียว หรือโป๊จนเห็นชุดชั้นใน ก็ไม่รับเหมือนกัน การแต่งตัวโป๊เกินไปในทัศนะของพริตตี้ มองว่า นอกจากจะทำให้มีภาพลักษณ์แย่ต่อการรับงานครั้งต่อไปแล้ว ยังทำให้ไม่น่าสนใจ เพราะโดยธรรมชาติแล้วการแต่งตัวที่โชว์บ้างจะสามารถดึงดูดความสนใจได้ดีกว่าโชว์ทั้งหมดจนกลายเป็นเปลือย

“อย่างเกาะอก สายเดี่ยวได้ แต่ไม่เปิดโชว์ ส่วนสำคัญจะไม่โชว์ โป๊พองามพอที่จะดึงดูดลูกค้าได้” (พริตตี้ผักบุ้ง, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2550)

2.2.2) กลุ่มที่มีข้อจำกัด

กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีความมั่นใจในตนเองว่าตนเองมีความสามารถ สามารถใช้ความสามารถในการทำงานและหางานได้ หากชุดที่ใส่เกินข้อจำกัดที่ตนเองกำหนด ก็จะปฏิเสธงานนั้นถึงแม้ว่าจะให้ค่าตัวสูงก็ตาม

“ส่วนใหญ่ไม่โป๊ เพราะชุดเราเลือกตั้งแต่แรกแล้ว ถ้าเกินที่เรารับได้เราก็ไม่ทำ” (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

“อย่างต้นข้าวจะมีลิมิตในการรับงาน คือ เว้า เกาะอกได้ แต่ต้องเป็นเดรสยาว คือเราก็เกรงใจพ่อแม่ ไม่ใช่อดอยากขนาดนั้น” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"แล้วแต่งาน ส่วนใหญ่ไม่มีโป๊ เพราะเราทำงานไม่ได้ขายโป๊ ไม่ขายโชว์ ถ้าโป๊ก็จ้างคนอื่นแล้วกัน" (พริตตี้เปเป้, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2550)

การแต่งตัวโป๊ตามความคิดของพริตตี้ไม่ได้แสดงถึงความเป็นมืออาชีพ แต่คุณภาพการทำงานต่างหากที่สำคัญ แต่ก็ยอมรับว่าชุดเป็นจุดดึงดูดสำคัญอีกอย่างหนึ่ง แต่ควรจะอยู่ในความเหมาะสมถึงจะสวยงาม

3) จุดเด่นของตนเอง

การใช้จุดเด่นในตนเองในการนำเสนอตัวตนตอนแคสติ้งงาน พบว่ามีทั้งการใช้ความโดดเด่นทางด้านบุคลิกภาพ ความสามารถพิเศษ การแนะนำตนเอง รวมไปถึงสไตล์การเอ็นเตอร์เทน เพื่อเป็นจุดสนใจ

การใช้ความโดดเด่นทางด้านบุคลิก จะเป็นการประเมินตนเองก่อนที่จะตัดสินใจสมัครงานในครั้งนั้น ว่าตนเองมีเปอร์เซ็นต์การได้รับคัดเลือกมากน้อยแค่ไหน เช่น งานนั้นเป็นงานผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับผิว ตัวพริตตี้ก็จะมีการประเมินตนเองก่อนว่าตนเองผิวพรรณดีเหมาะกับผลิตภัณฑ์นั้นหรือไม่ ดังคำบอกเล่าของพริตตี้พราว

"จะดูงานด้วย อย่างงานที่เกี่ยวกับผิวพรรณส่วนใหญ่จะมีดีกรี เพราะเราขาว เราก็จะตรงคอนเซ็ปเขา" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

ความสามารถพิเศษด้านภาษาที่ 2 ที่ 3 รวมไปถึงประสบการณ์โดยตรงที่ตรงกับคอนเซ็ป งานก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่พริตตี้จะดึงมาเป็นจุดสนใจให้ตนเอง เช่น สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษ ภาษาจีนได้ดี หรือการเคยอบรมมัคคุเทศก์เด็ก เป็นต้น

"มันต้องดูงาน และปรับบุคลิกให้เข้ากับคอนเซ็ปของงานด้วย อย่างวันนั้นเป็นงานวันเด็ก ประสบการณ์ของเราที่เรามีมันช่วยเราได้ อย่างเราเคยทำมัคคุเทศก์กับเด็กมา เพราะฉะนั้นบางงานจึงไม่จำเป็นต้องสวย ดูดี เสมอไป ถ้าบุคลิกเราตรงกับคอนเซ็ปเขาก็โอเค" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

การแนะนำตนเองเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีส่วนสำคัญต่อการคัดเลือก เพราะเป็นการพิจารณาถึงบุคลิก การพูด การใช้น้ำเสียง ว่าเหมาะสมกับงานนั้นไหม จากการสัมภาษณ์และการสังเกตการณ์พบว่า การแนะนำตนเองในด้านสถาบันการศึกษาที่ตัวพริตตี้ศึกษาอยู่นั้น พบว่าสถาบันการศึกษาเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกพริตตี้ด้วย เพราะนอกจากสถาบันการศึกษาจะส่งผลต่อภาพลักษณ์ด้านบวกให้กับตัวพริตตี้แล้ว หากสถาบันนั้นเป็นสถาบันเดียวกันกับผู้คัดเลือกพริตตี้จะทำให้เกิดความรู้สึกเป็นศิษย์ร่วมสถาบันเดียวกัน การให้งานกับรุ่นน้องจึงเป็นความรู้สึกช่วยเหลือศิษย์ร่วมสถาบันเดียวกันด้วย

“แนะนำตัว บอกว่าเรียนที่ไหน ตรงนี้ค่อนข้างโชคดี เพราะสถาบันทำให้เราดูเกรดดีไปด้วย” (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

“ตอนแคสติ้ง สถาบันมีผลเลย เครดิตดี เช่น ABAC เพราะสถาบันแบรนด์ของเขาทำให้ตัวเขาดูดี แต่สุดท้ายแล้วคนคัดเขาจะดูบุคลิกกับความสามารถเป็นหลัก” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

นอกจากนี้ยังพบว่าชื่อที่ใช้ในวงการพริตตี้ ก็มีการตั้งชื่อใหม่ให้มีความโดดเด่น จำง่าย ซึ่งพริตตี้นิยมแต่งขึ้นมาเพื่อให้เป็นที่จดจำง่าย ดังคำบอกเล่าของพริตตี้ต้นข้าว

“ชื่อเล่นส่วนใหญ่ก็แต่งกันเยอะแยะเพื่อให้ดูน่ารัก เช่น พริกหวาน เกี๊ยวซ่า บางคนชื่อหวานเฉย ๆ ก็เติมเป็นพริกหวาน อย่างเนี้ยมันจะได้ดูเก๋ จำง่าย” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

การใช้จุดเด่นในด้านสไตล์การเอ็นเตอร์เทนลูกค้า MC มักจะใช้เทคนิคนี้เป็นสำคัญ เพราะเป็นการแสดงถึงความสามารถที่ลูกค้าต้องการเห็นว่า เมื่ออยู่หน้างานจะสามารถเรียกลูกค้าให้มาสนใจในบู๊ทของตนได้หรือไม่ ซึ่งสไตล์การเอ็นเตอร์เทนของแต่ละคนก็จะแตกต่างกันออกไป ซึ่งขึ้นอยู่กับคอนเซ็ปของแต่ละงาน

“พยายามพรีเซ็นต์ตนเองให้แปลกกว่าคนอื่น เช่น อาจโฟนเล่นเกมเพื่อดึงดูดก่อน” (พริตตี้บีเอ็ม, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

“ก็เป็นตัวของตัวเอง เสียงดังฟังชัด ตลก เฮฮา เขาจะชอบที่พูดจาเสียงฉะฉาน” (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

การนำเสนอตัวตนในระหว่างการหางานของสาวพริตตี้นั้น พบว่า จะเป็นการแสดงออกถึงตัวตนตามความต้องการของกลุ่มผู้ว่าจ้าง (บริษัทลูกค้า, ออแกไนซ์) มากกว่าความเป็นตัวตนที่แท้จริง ความเป็นตัวตนที่แท้จริงจะพบในขณะทำงานชัดเจนกว่า ทั้งนี้เพราะในระหว่างการหางานนั้นบุคลิกของตนเองต้องมีความสัมพันธ์กับภาพลักษณ์ของสินค้าด้วย ถ้ามีความเป็นตนเองมากเกินไปแล้วไม่มีความสัมพันธ์กับภาพลักษณ์ของสินค้าก็อาจทำให้พลาดงานนั้นได้

3.2 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะการทำงาน

การนำเสนอตัวตนในขณะการทำงานจะแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ

3.2.1 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่หน้างาน
3.2.2 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า
3.2.3 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน

3.2.1 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่หน้างาน

จากการสังเกตการณ์และการสัมภาษณ์ พบว่า การนำเสนอตัวตนในขณะการทำงาน พริตตี้จะต้องแสดงออกถึงความรับผิดชอบงานตามที่ได้รับมอบหมาย เช่น MC มีหน้าที่โฟนเอ็นเตอร์เทน ลูกค้า พริตตี้ยืนให้รายละเอียดสินค้า ทุกคนก็จะต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่เพื่อไม่ให้ลูกค้าหรือซุปเปอร์ไวเซอร์ที่ดูแลงานมาตำหนิได้ และจะต้องยิ้มแย้มแจ่มใส ใส่ใจการทำงานและไม่แสดงอาการต่อลูกค้า หรือเพื่อนร่วมงานว่าเบื่อหน่ายหรือเหนื่อยขนาดไหน รวมไปถึงการแสดงความมีน้ำใจ ในการช่วยเหลืองานด้านอื่น ๆ ของบู๊ทด้วย เป็นการแสดงถึงความมีน้ำใจซึ่งจะสามารถเป็นใบเบิกทางต่อการร่วมงานกับบริษัทนี้ต่อไป

“สำหรับต้นข้าวน่าจะเป็นเรื่องความรับผิดชอบงานให้เขา ไม่วีน ไม่เรื่องมาก ทำให้เขาทุกอย่าง ไม่ต้องให้เขามาฟิกว่าน้องทำ MC นะ ลักษณะงานหลักของ MC คือโฟนเล่นเกม แต่ต้นข้าวก็เชียร์ขายให้เขา คือเราต้องทำด้วยใจ ไม่ใช่ด้วยหน้าที่ พอโฟนเสร็จปุ๊บไม่ใช่

งานฉันแล้ว ฉันไปเดินเล่น PC พริตตี้ก็ขายไปสิ แต่ต้นข้าวไม่ ต้นข้าวก็ช่วย ๆ คนอื่น ต้นข้าวว่าต้นข้าวมีจุดเด่นตรงนี้แหละที่ได้งานเยอะ" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

การนำเสนอตัวตนที่พบได้อีกอย่างหนึ่ง ที่สามารถพบได้ในพริตตี้ทุกคนคือ ความใส่ใจดูแลตนเองเรื่องเสื้อผ้า ใบหน้า ทรงผม จะต้องมีการตกแต่งอยู่ตลอดเวลาเมื่อมีโอกาส และพริตตี้จะมีทักษะเรื่องการแต่งหน้าทุกคน เพราะอาชีพนี้มักจะเป็นจุดสนใจและถูกจ้องมองจากเพศตรงข้ามอยู่เสมอ การตรวจสอบตนเองเพื่อให้ดูดีอยู่ตลอดเวลาจึงเป็นสิ่งสำคัญ เหมือนกับว่าการที่มาทำงานตรงจุด ๆ นี้ ทางบริษัทที่ว่าจ้างก็มีความคาดหวังต่อพริตตี้ ผู้ซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนสินค้าของเขาว่าจะต้องสวยและดูดีอยู่ตลอดเวลา

ทางด้านของเสื้อผ้า เรื่องชุดเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญสำหรับพริตตี้ จากการสังเกตพบว่าหากพริตตี้ต้องทำงานร่วมกับพริตตี้คนอื่น ซึ่งชุดมีความแตกต่างกัน สำหรับพริตตี้ที่ใส่ใจเรื่องชุดที่เหมาะสมกับตนเอง พบว่าพริตตี้บางคนให้ความใส่ใจว่าแต่งชุดไหนแล้วจะดู "เกิด" เกิดในที่นี้ หมายถึง ดูดี สะดุดตาผู้พบเห็น เขาจะเลือกใส่ชุดนั้นมากกว่า ยกตัวอย่างการเก็บข้อมูลจากงานแจกผลิตภัณฑ์ทดลองใช้ ชุดสำหรับพริตตี้จะมี 2 ชุด คือ ชุดแรกจะเป็นเสื้อแขนกุดกางเกงขายาว ชุดที่ 2 เป็นเสื้อคล้องคอ กางเกงขาสั้น ซึ่งมีความโดดเด่นแตกต่างกันอย่างชัดเจน สำหรับพริตตี้ที่ใส่ใจในเรื่องเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับตนเองในด้านความโดดเด่นจะเลือกใส่ชุดกางเกงขาสั้นที่ดูเซ็กซี่ เพราะชุดกางเกงขายาวนั้นเมื่อใส่แล้วจะดูธรรมดาไม่สวยพอกับการเป็นพริตตี้ ดังคำบอกเล่าของพริตตี้พราว

"อย่างมีคู่พราวคนนึงมันบอกเลยว่ามันไม่ใส่กางเกงขายาว เพราะมันดับ ไม่มีคนมาขอเบอร์ มันขอใส่ขาสั้น" (พริตตี้พราว, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2550)

แต่สำหรับพริตตี้ที่ไม่เน้นชุดแต่งกายที่ทำให้ตนเองดูโดดเด่น ก็จะเลือกใส่ชุดที่เรียบร้อย เพราะนอกจากจะเป็นการเซฟตัวเองจากแสงแดดที่ร้อนแล้วยังเป็นการเซฟตัวเองจากการถูกลวนลามด้วยสายตาอีกทางหนึ่ง

การดูแลตนเองหลังจากเลิกงาน พริตตี้ทุกคนจะมีการเซฟตัวเองในกรณีที่กลับบ้านดึกคือทุกคนจะไม่แต่งกายที่ล่อแหลม การนำชุดที่เรียบร้อยมาเปลี่ยนชุดทำงานกลับ เพราะ

เป็นการเซฟตัวเองจากอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในกรณีที่สามารถเดินทางกลับบ้านคนเดียว แต่หากกรณีที่ทำงานไกลบ้านมาก พริตตี้ก็จะให้คนที่รู้จัก หรือแฟน มารับที่ทำงาน

"พวก MC พริตตี้ไม่ได้มีกระเป๋าเดียวนะ บางที 3 ใบ ใส่ชุด รองเท้า เครื่องสำอาง บางทีกลับดึกก็ต้องเปลี่ยนชุดเพื่อเซฟตัวเอง เปลี่ยนชุดทำงานเป็นชุดธรรมดากลับ" (พริตตี้ลูกแก้ว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

กรณีมีปัญหาเรื่องการแต่งกาย จากการสัมภาษณ์พบว่า กรณีที่พริตตี้รับงานที่เครื่องแต่งกายมีความเรียบร้อย ดูธรรมดาเกินไป เช่น การใส่สูท กางเกงสแลค ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งในพนักงานของบริษัทนั้น พริตตี้จะเลือกการนำเสนอตัวตนที่โดดเด่นกว่าคนอื่นโดยใช้ส่วนอื่นมาเป็นจุดดึงดูดความสนใจเพื่อให้ตนเองแตกต่างจากคนอื่น เช่น ทรงผม เครื่องประดับ เป็นต้น

"บางงานเขาไม่อยากให้ภาพลักษณ์เขาเสียว่ามาจ้างพริตตี้ เขาจะสั่งมาเลยถ้ามีคนถามให้ตอบว่าเป็นพนักงานของเขางานนี้เป็นงานที่แต่งตัวเรียบร้อย ชุดสูท เสื้อเชิต กางเกงแสลค มันจะดูสวยยาก บางคนสวยดูดีอยู่แล้วมันก็ดูสวย เราก็เลยใช่ความโดดเด่นที่ตรงต้มหู ผมแทน เพราะมันเรียบร้อยมาก" (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

การถูกจ้องมองจากเพศตรงข้ามสำหรับอาชีพพริตตี้ดูจะเป็นของคู่กัน ถึงแม้ว่าการถูกจ้องมองสำหรับผู้หญิงแล้วคงไม่มีใครอยากเป็นผู้ถูกจ้องมองมากนัก แต่สำหรับอาชีพพริตตี้นั้น การถูกจ้องมองกลับเป็นตัววัดถึงคุณภาพการทำงานอีกอย่างหนึ่งเช่นกัน วิธีนี้เป็นอีกวิธีหนึ่งที่พริตตี้นิยมใช้ตรวจสอบตนเองว่าการทำงานในวันนี้ของตนเองเป็นอย่างไรบ้าง วันนี้พวกเธอสวยหรือไม่ โดยการสังเกตจากการที่มีคนมาให้ความสนใจ หรือการเข้ามาขอเบอร์โทรศัพท์ ซึ่งส่วนใหญ่จะบอกว่าจริง ๆ แล้วไม่ได้ต้องการให้ผู้ชายเข้ามาขอเบอร์โทรอะไร เพียงแต่เป็นการเช็คตัวเองว่ายังสวยพอสำหรับการเป็นพริตตี้หรือไม่ เป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองและถือเป็นการเช็คเรทติ้งตนเองขณะอยู่หน้างาน

"ก็รู้สึกดี แต่ไม่ได้อยากให้เขาเข้ามา มันแค่ภาพหนึ่งของเรามันไม่ใช่เรา ถ้าเขาจะเข้ามาแบบนั้น ยิ่งคนมาดูแสดงว่าเราทำงานน่าสนใจ ยิ่งคนมาดูเยอะยิ่งรู้สึกดีในหน้าที่ ถ้าพูดแล้วไม่มีใครสนใจก็คงรู้สึกไม่ดี" (พริตตี้เอิน, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2550)

“ก็มี ไม่มีน่ะแปลก มันเป็นการเช็คเรทติ้งไปในตัวด้วย ถ้าวันไหนไม่มีหนุ่มเข้ามาก็จะรู้สึกเสียความมั่นใจแสดงว่าวันนั้นไม่สวย” (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

“ชอบ จริง ๆ เราเป็นจุดสนใจไง ไม่ดีหรอ ดีกว่าไม่มีใครมอง มีคนมามองเราก็เอ๊ยใช้ได้เหมือนกันก็แค่นั้น คล้าย ๆ เช็คเรทไง เมื่อก่อนนะเวลางานมอเตอร์เอ็กซ์โปรยืนเรียงกันเลยนะ 6 คน เวลามีคนมามองก็เอ๊ย ๆ มาแล้ว มองใครน่ะ มองแกนี่หว่า สนุกดีเช็คเรท แต่ก็ไม่มีอะไรขำ ๆ ” (พริตตี้เจนนี่, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

แต่ถึงแม้ว่าการถูกจ้องมองสำหรับอาชีพพริตตี้ดูจะเป็นเรื่องปกติ แต่ตัวพริตตี้เองก็ต้องมีการดูแลตัวเองด้วยเช่นกัน จากชุดก็จะมีการเซฟเกาะอก กางเกงข้างใน ในกรณีที่เสื้อผ้าค่อนข้างโป๊ หรือถ้าเสื้อผ้าหลวมไปก็ต้องหาอะไรมาติดให้กระชับมากขึ้น ซึ่งพริตตี้ทุกคนต้องมีการเตรียมพร้อมเสมอ เพราะไม่เช่นนั้น การที่เสื้อผ้าไม่ได้ตัดมาสำหรับตัวเองโดยเฉพาะจะส่งผลให้ภาพลักษณ์ของตนเองในวันนั้นดูไม่ดีได้ ดังคำบอกเล่าของพริตตี้ต้นข้าว

“การแต่งตัวเซฟอยู่แล้ว การเตรียมตัวไปทำงานก็ต้องเตรียมเกาะอก ถุงน่อง เสื้อในไร้สาย เข็มกลัดติดไปด้วย เผื่อเสื้อหลวมหรือโป๊ไป เพราะเคยไม่รู้ ไม่ได้เตรียมอะไรไปเลย ไปแล้วเสื้อผ้าหลวมใส่แล้วเราก็ดูแย่ ไม่สวย แต่เพื่อนอีกคนดูดีมาก ทำให้เราเสียself” (พริตตี้ต้นข้าว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

การนำเสนอตัวตนที่สามารถพบได้ในขณะการทำงานอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การมีทักษะการเอาตัวรอดในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเป็นพริตตี้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ เพราะในการทำงานแต่ละแห่งย่อมมีชาวต่างชาติเข้ามาให้ความสนใจด้วยเช่นกัน การแจกสินค้าและการสนทนากับลูกค้าชาวต่างชาติจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ที่สังเกตได้คือ ถึงแม้พริตตี้จะไม่เก่งภาษาอังกฤษเท่าที่ควร แต่พริตตี้ต้องมีทักษะทางด้านการเอาตัวรอด เช่น “FREE SAMPOO, HAIRWASH” เป็นต้น

3.2.2) รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า

การนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า พริตตี้เปรียบเสมือนตัวแทนของบริษัทที่จ้างมาอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับตัวสินค้า อาชีพพริตตี้ก็เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่ให้

ความสำคัญกับลูกค้า เปรียบเสมือนว่าลูกค้าคือพระเจ้า ดังนั้นการแสดงออกขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้าจึงต้องมีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เหมาะสมของงานอาชีพพริตตี้ เช่น การมีอัธยาศัยที่ดี การยิ้มแย้มแจ่มใส การวางตัวที่เหมาะสมโดยเฉพาะระหว่างพริตตี้กับลูกค้าผู้ชาย โดยเฉพาะลูกค้าผู้ชายที่มักจะให้ความสนใจพริตตี้มากกว่าตัวสินค้า ในบางครั้งก็อาจมาในรูปแบบของการชู้สาว ดังนั้นพริตตี้จึงต้องมีเทคนิคการเอาตัวรอดที่ดี ซึ่งการเอาตัวรอดของแต่ละคนก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคนด้วย เพราะลูกค้าที่เข้ามานั้นมีความแตกต่างกันออกไป พริตตี้แต่ละคนจึงต้องมีการเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับลูกค้าทุกรูปแบบ วิธีการจัดการกับหนุ่ม ๆ ที่เข้ามาจีบก็จะแตกต่างกันออกไปตามสถานการณ์ แต่วิธีการจัดการกับลูกค้าผู้ชายที่พบมากจะใช้วิธีการวางตัวให้อยู่ในความเหมาะสม เพราะยังไงเขาก็คือลูกค้า ถ้าเกินความสามารถของพริตตี้ พริตตี้ก็จะส่งต่อให้พี่ซุปเปอร์ไวเซอร์ที่ดูแลเป็นผู้จัดการแทน พริตตี้เบนซ์ได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ไว้ว่า

“ให้มันอยู่ในความเหมาะสม เราสามารถทำได้ ถ้าเกิดมาแบบมากเกินไป เราก็ไปบอกพี่ซุปที่คุมเราได้ ให้พี่เขาช่วยจัดการแทน” (พริตตี้เบนซ์, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2550)

บางครั้งลูกค้าที่มีหน้าที่การงานใหญ่โต ก็มักจะเสนอค่าเลี้ยงตัวให้พริตตี้ หรืออาจจะมีเรื่องงานไซด์ไลน์มาเกี่ยวข้อง ซึ่งขึ้นอยู่กับการตัดสินใจและเทคนิคการเอาตัวรอดหรือการเลี่ยงที่จะสนทนาของพริตตี้แต่ละคน

“มี อย่างพวกตีกอลฟ์เยอะมาก มีแบบมาขอเลี้ยงดูเลยว่าจะเอาเท่าไหร่ ก็ตอบว่าไม่เท่าไหร่หรอกค่ะ ขอเดือนละ 30000 ทุกเดือนตลอดชีพแต่ไม่ต้องเห็นหน้าตลอดชีพได้ไหม มันอยู่ที่ทริกของเราว่าจะตอบยังไง เราต้องพูดหยิกแกมหยอกแบบตลกเพื่อหลีกเลี่ยง ต้องเหน็บให้เขารู้สึก เพราะคนดี ๆ หรือพวกมีตังค์เวลาว่าเขาไม่ต้องว่าแรง ๆ เขาก็รู้เรื่อง” (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

เทคนิคการเอาตัวรอดของแต่ละคนยังมีความสัมพันธ์กับบุคลิกและประสบการณ์ของตัวพริตตี้ด้วย ดังคำบอกเล่าของพริตตี้กุ๊งกิ๊ง

“บางคนเขาไม่พอใจเวลาที่โดนพูดแบบนี้ เขาก็หันหลังหนีเลย มันก็บุคลิกส่วนตัวของเขา” (พริตตี้กุ๊งกิ๊ง, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

การสร้างภาพลักษณ์ของตนเองและกลุ่มของตนในอาชีพพริพตี้ จะเป็นการนำเอาบุคลิกของตนเองและอุปนิสัยเป็นมาตรฐานในการรับรองคุณภาพของตนเอง เช่น กรณีงานไซด์ไลน์ ความเชื่อมั่นในนิสัยของตนเองและเพื่อนทำให้เกิดการตอบโต้และสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของตนและกลุ่มตนว่าเป็นพริตตี้ที่มีการรับงานที่เป็นบรรทัดฐานของกลุ่มและสังคม

“มันขึ้นอยู่กับการวางตัวอย่างกลุ่มหนูไม่รับงานไซด์ไลน์ ไม่รับงานที่ดูน่าเกลียด งานไซด์ไลน์ก็คืองานขายตัว กลุ่มหนูทำตัวกันดี หนูเชื่อในตัวเพื่อนและตัวหนู หนูมีลิมิตกัน” (พริตตี้บีบี๋, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2550)

การนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า เป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้กับตนเองที่เป็นไปตามที่ตนต้องการในการเป็นพริตตี้ จะมีความเป็นตัวตนของตนเองเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างภาพลักษณ์นั้นด้วย ว่าต้องการให้ภาพลักษณ์ของตนเองในสายตาของลูกค้าว่าเป็นพริตตี้ที่มีลักษณะนิสัยอย่างไร

3.2.3) รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน

รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าเพื่อนร่วมงานของพริตตี้นั้น จะเป็นไปในลักษณะของการสร้างสัมพันธไมตรีกับเพื่อนร่วมงาน เพราะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการทำงานในอาชีพพริตตี้ เพราะนอกจากเป็นใบเบิกทางสำหรับการทำงานครั้งต่อไปกับทางบริษัทแล้ว ยังเป็นการสร้างความสนิทสนมกันเองด้วย เพราะอาชีพพริตตี้บางครั้งที่ต้องมีการร่วมงานกับกลุ่มเดียวกันเป็นเวลาหลายวัน การสร้างความคุ้นเคยกันในกลุ่มทีมงานจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ถึงแม้ว่าจะมีปัญหากันก็ตาม นอกจากนี้วิธีการหางานของกลุ่มพริตตี้อีกทางหนึ่งซึ่งจะทำให้พริตตี้มีงานต่อเนื่องซึ่งพริตตี้นิยมทำกัน นั่นคือ การสร้างสัมพันธไมตรีกับพี่ซุปที่เป็นคนดูแล รวมถึงพี่ ๆ ที่บริษัทออแกไนซ์ให้มากที่สุด การแสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่ การรับผิดชอบงานช่วยเหลืองานของคนอื่น เป็นการแสดงถึงตัวตนของตนเองที่คนอื่นสามารถมองเห็นได้ว่าน่าประทับใจ เพื่อว่าถ้าพี่เขามีงาน เขาจะประทับใจนิสัยการทำงานและสนใจเรียกพริตตี้คนเดิมมาทำงานอีก

“เราก็พยายามตีซี้ และรับผิดชอบงานเขาดี ๆ เขาก็จะป้อนงานให้เรื่อย ๆ ไม่ตีซี้ใครจะให้งานล่ะ” (พริตตี้ตั้งโอ๋, สัมภาษณ์, 24 พฤษภาคม 2550)

"อย่างบางทีต้องทำงาน 10 วัน เจอพวกเดียวกันมาเจ้าชู้เราก็จะไม่แสดงตัวอย่างจริงจัง เราก็จะเล่นเหมือนหมาหยอกไก่ ถ้าเขามาแรงมาก เราก็ต้องผูกมิตรไว้ไม่หักพร้าด้วยเข่า เพราะไม่งั้นเขาอาจจะเอาเราไปพูดกับบริษัทเสีย ๆ ได้ มันก็เสียกับงานเรา" (พริตตี้ลูกแก้ว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

"พอเราไปช่วยพวกผู้ชายที่มีหน้าที่ขน เขาก็จะบอกว่าไม่ต้องทำ หุ่นเบาะบางอย่างนี้ไม่ต้องทำ อย่างประสบการณ์แบบนี้พอลูกค้าเห็นเกิดชอบเรา เขาก็จะบอกบริษัทว่าเออให้จ้างน้องเขาอีกนะ ต่อไปบริษัทถ้าเขารับงานจากลูกค้าคนนี้อีกเขาก็จะไม่แคสเราแล้ว จะดิวงานกับเราเลย" (พริตตี้พริกหวาน, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

นอกจากการสร้างสัมพันธไมตรีกับเพื่อนร่วมงานในบู๊ทแล้ว พริตตี้ก็มักจะมีการสร้างสัมพันธไมตรีกับบู๊ทข้าง ๆ ด้วย ซึ่งหัวข้อในการสนทนาระหว่างพริตตี้ 2 บู๊ทก็คือ มาทำงานที่นี่ได้เท่าไหร่ รายละเอียดของการทำงาน เช่น ยืนกี่ชั่วโมง พักกี่ชั่วโมง เป็นการเก็บรายละเอียดเกี่ยวกับบริษัทนี้ไว้เผื่อการทำงานในอนาคต เป็นการหางานอีกวิธีหนึ่ง โดยการฝากรูปกันและกันให้กับบริษัทของแต่ละคน เผื่อบริษัทสนใจจะเรียกใช้จะได้ติดต่อกลับมาได้

การสร้างสัมพันธไมตรีระหว่างพริตตี้ 2 ผลิตภัณฑ์นอกจากจะเป็นการแลกเปลี่ยนรายละเอียดเกี่ยวกับบริษัทนั้นแล้ว ยังเป็นการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกัน เช่น ใช้แชมพูเพื่อแลกกับสบู่ เป็นต้น

การใช้สินค้าเพื่อใช้สิทธิหรือผลประโยชน์แก่ตัวพริตตี้นั้น พบว่าพริตตี้ยังใช้สินค้าเป็นตัวสร้างโอกาสอื่น ๆ เช่น การใช้ผลิตภัณฑ์แลกเปลี่ยนผลประโยชน์กลับมา กรณีการขอเข้าไปดูการแข่งม้าที่สนามม้านางเลิ้ง เป็นต้น

ในส่วนของค่าตัวพบว่า พริตตี้มักจะมีการโก่งราคาค่าตัวให้สูงเกินจริงเมื่อมีการถามราคาจากพริตตี้บริษัทอื่น เช่นได้ 700 ให้บอกว่า 1200 โดยให้เหตุผลว่าถ้าเราบอกค่าตัวไม่ถึงพัน มันจะดูเป็นพริตตี้เกรดไม่ดี โดยเฉพาะงานกลางคืน เช่น การแจกผลิตภัณฑ์ทดลองใช้ที่ RCA พริตตี้ให้บอกว่าได้ค่าตัว 1200 ไม่อย่างนั้นพวกที่ทำงานตอนกลางคืนจะดูถูกได้

การนำเสนอตัวตนในขณะการทำงาน พริตตี้จะนำเสนอตัวตนในด้านความรับผิดชอบงานให้ดีที่สุด รวมไปถึงการให้ความใส่ใจดูแลเรื่องความสวยงามของตนเองในขณะการทำงาน เพราะถือว่าตนเองมาในฐานะตัวแทนของบริษัทและบริษัทรวมถึงบุคคลทั่วไปย่อมคาดหวังต่อภาพลักษณ์ที่ดีที่มีในตัวพริตตี้ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องดูแลตนเอง ตัวตนขณะทำงานจะมีทั้งตัวตนที่แท้จริงและตัวตนที่พริตตี้ต้องการสร้างขึ้นในสายตาของลูกค้าทั่วไป ซึ่งสามารถเห็นได้จากการสร้างสัมพันธไมตรีกับลูกค้าและเพื่อนร่วมงาน

ข้อวิจารณ์

การเกิดขึ้นของอาชีพพริตตี้ กล่าวได้ว่าเป็นผลพวงจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ จึงทำให้ธุรกิจประเภทต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่เกิดขึ้นตามไปด้วย นั่นหมายความว่า การแข่งขันทางธุรกิจก็ย่อมต้องมีความรุนแรงมากขึ้นตามไปด้วย หลายบริษัทจึงต้องหากลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ให้ธุรกิจของตนได้รับความสนใจจากลูกค้าให้มากที่สุด กลยุทธ์ “พริตตี้” จึงเป็นกลยุทธ์สำคัญในการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวท่ามกลางการแข่งขันในปัจจุบัน

กระแส “พริตตี้” ในปัจจุบันถือว่าเป็นที่นิยมสำหรับการดำเนินกิจกรรมทางการตลาด จึงทำให้มีการเปิดรับหญิงสาวเพื่อเข้าร่วมงานกับบริษัทในฐานะ “พริตตี้” มากขึ้น ในขณะที่คนบางกลุ่มได้หาผลประโยชน์จากความเป็นเพศหญิงเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจตน แต่อีกนัยหนึ่งอาชีพพริตตี้ได้กลายเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้อันงดงาม รวมถึงสร้างโอกาสในชีวิตแก่หญิงสาวอีกหลาย ๆ คน การตระหนักถึงการมีร่างกายเป็นทุนของหญิงสาวในหลายอาชีพที่มักใช้โอกาสของตนเองที่มีรูปร่าง สรีระที่สวยงามมาเป็นทุนสำคัญในการทำงาน ดังที่ปิแอร์ บูร์ดิเยอ (อ้างใน ปริตตา เฉลิมเผ่า กออนันตกูล, 2541: 34) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า กระบวนการทำร่างกายให้มีสภาพเป็นสินค้า (Commodification) ในสังคมสมัยใหม่ ร่างกายมีฐานะเป็นทุนทางกายภาพและสามารถแปรรูปทุนกายภาพให้เป็นทุนทางเศรษฐกิจ (เงิน สินค้า และบริการ) อาชีพพริตตี้ก็เช่นกัน การมีพื้นฐานทางรูปร่างที่ได้เปรียบซึ่งถือเป็นทุนสำคัญของหญิงสาวที่ต้องการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

ในกระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้นั้น พบว่า มีปัจจัยสำคัญ 5 ประการที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

1. ค่านิยม ค่านิยมถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้หญิงสาวเข้าสู่อาชีพพริตตี้ โดยเฉพาะค่านิยมในเรื่องการเป็นอาชีพที่มีผลตอบแทนสูงเมื่อเทียบกับชั่วโมงการทำงานในอาชีพอื่น ๆ รวมไปถึงได้แต่งตัวสวยและแปลก นอกจากนี้ การได้มาเป็นพริตตี้ยังเป็นการได้ทดลองใช้ชีวิตการทำงาน การหาประสบการณ์การทำงานก่อนที่จะต้องออกไปใช้ชีวิตการทำงานจริงหลังจากเรียนจบ อาชีพพริตตี้จึงเป็นเสมือนห้องทดลองความสามารถในการทำงานก่อนออกไปสู่โลกแห่งชีวิตจริง อย่างไรก็ดี ถึงแม้ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้จะเป็นไปในทางลบมากกว่าทางบวก แต่เยาวชนรุ่นใหม่กลับมองว่า อาชีพพริตตี้เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่พวกเขาสามารถแสดงให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของเพศหญิง ว่าไม่ได้เป็นเพียงสัตว์โลกแสนสวยตามความคิดของพวกผู้ชาย แต่พวกเขามีความสามารถที่จะแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของตนเองในขณะที่ยังเป็นเยาวชน (ที่เป็นนิสิตนักศึกษา) ในการทำงานหาเงินได้เองผ่านการทำงานในอาชีพพริตตี้ ซึ่งอาชีพนี้ให้โอกาสนั้นแก่พวกเขา และอาชีพนี้ไม่ใช่อาชีพที่ใครทุกคนจะสามารถทำได้ จึงทำให้หญิงสาวรุ่นใหม่ให้ความสนใจกันเข้าสู่อาชีพพริตตี้มากขึ้น

2. การหารายได้พิเศษ ด้วยอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ไม่เป็นงานประจำ สามารถรับงานในช่วงเวลาที่สะดวกได้ จึงเหมาะแก่การประกอบเป็นอาชีพเสริม จึงเหมาะสมกับนิสิตนักศึกษาที่มีเวลาว่าง

3. การประชาสัมพันธ์ของสื่อ สื่อมวลชน เป็นช่องทางสำคัญที่ทำให้อาชีพพริตตี้เป็นที่รู้จักของคนในสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ การให้ความสำคัญกับอาชีพพริตตี้ในฐานะเป็นอาชีพที่เป็นสีสันในฐานะผู้นำเสนอสินค้าหรือ “พรีเซ็นเตอร์” ซึ่งไม่ต่างจากวงการดารา นางแบบ รวมไปถึงการนำเสนอเรื่องราวอาชีพพริตตี้ในด้านผลตอบแทนที่สูง การทำงานและการได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไป จึงทำให้เกิดค่านิยมต่อการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ของหญิงสาวมากขึ้น

4. กลยุทธ์ทางการตลาด ความสำคัญของกลยุทธ์ “พริตตี้” ในกระแสปัจจุบัน จึงทำให้มีความต้องการพริตตี้มากขึ้น หญิงสาวจึงมีโอกาสในการประกอบอาชีพนี้มากขึ้น

5. โอกาสด้านอาชีพอื่น ๆ หรือประสบการณ์ที่คาดว่าจะได้รับจากการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ เพราะโอกาสการได้เจอบุคคลหลายระดับของตัวพริตตี้ นอกจากนี้ หญิงสาวที่ประกอบอาชีพดังกล่าวยังสามารถได้งานประจำที่มั่นคงในอนาคตแก่ตนได้ เช่น ประชาสัมพันธ์บริษัท รวมถึง

ประสบการณ์ที่ดีแก่ตัวพริตตี้ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวในการทำงานร่วมกับผู้อื่น การฝึกบุคลิกภาพ เป็นต้น

จากการศึกษากระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ พบว่า ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ที่ผ่านมามีความสำคัญกับการนำเสนอตัวตนของพริตตี้ โดยเฉพาะการนำเสนอตัวตนของตนเองในฐานะการทำงานเป็น พริตตี้กับครอบครัวหรือสังคม เพื่อให้ตนเองได้รับการยอมรับว่าเป็นบุตรหลานที่ดี เป็นพริตตี้ที่ดี เพราะที่ผ่านมาภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในสังคมยังคงถูกมองในด้านลบมากกว่าด้านบวก โดยผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการสร้างภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้สู่การรับรู้ของคนในสังคมก็คือ สื่อมวลชน ที่มีการนำเสนอภาพอาชีพพริตตี้ในด้านการใช้ความงามของเรือนร่าง แต่งกายล่อแหลม ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย มากกว่าจะมีการนำเสนอในทางบวก เช่น เป็นอาชีพที่ต้องใช้ความสามารถ ความอดทน สื่อมวลชนจึงเท่ากับช่วยตอกย้ำภาพอาชีพพริตตี้ให้คนในสังคมรู้จักอาชีพนี้ว่าเป็นเพียงอาชีพที่ต้องอาศัยความงามทางเรือนร่างผู้หญิงมากกว่าความสามารถที่แท้จริง

ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในทัศนะของคนในอาชีพนั้น พบว่า มีการให้ความหมายต่ออาชีพพริตตี้ในแง่บวก โดยให้คุณค่าของอาชีพพริตตี้ว่า เป็นอาชีพที่ต้องใช้ความสามารถ ความอดทน การกล้าแสดงออก ซึ่งดูได้จากวิธีการคัดเลือกซึ่งมีหลายขั้นตอนกว่าจะได้มาซึ่งงานหนึ่งงาน โดยเฉพาะปัจจุบันผู้ต้องการเป็นพริตตี้นั้นจำเป็นต้องแข่งขันระหว่างพริตตี้ด้วยกันเองสูงขึ้น การแย่งงาน การตัดราคาระหว่างพริตตี้กันเอง จึงเป็นอุปสรรคในการหางานนำเสนอสินค้า ปรากฏการณ์ดังกล่าวแตกต่างจากภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในอดีตที่ขึ้นชื่อว่า “เป็นงานที่สบาย รายได้ดี” เนื่องจากมีจำนวนพริตตี้มาเป็นตัวเลือกให้กับบริษัทมากขึ้น ดังนั้น สิ่งสำคัญของคนที่จะมาเป็นพริตตี้ในปัจจุบัน จึงไม่ใช่แค่เรื่องคุณสมบัติด้านรูปร่างและหน้าตาที่ดีแต่เพียงอย่างเดียว หากยังต้องอาศัยความพยายาม ความตั้งใจ ความสามารถในการแสดงให้บริษัทผู้ว่าจ้างเห็นในกระบวนการคัดเลือก (แคสติ้ง) ว่าตนเองมีคุณสมบัติเหมาะสมกับงานนั้น ๆ นอกจากนี้ คนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นพริตตี้ยังจะต้องมีความอดทนในขณะที่ทำงาน ไม่ว่าจะเป็นต่อหน้าลูกค้าหรือเพื่อนร่วมงาน ซึ่งอาจพบลูกค้าหรือเพื่อนร่วมงานที่หลากหลายรูปแบบ รวมไปถึงความอดทนต่อการรักษาภาพพจน์ของการเป็นพริตตี้ที่ดี ซึ่งทุกคนโดยเฉพาะบริษัทผู้ว่าจ้างย่อมคาดหวังที่จะได้เห็นจากพริตตี้ ตั้งแต่ การดูแลตนเองเรื่องเสื้อผ้า ใบหน้า ทรงผม ให้ดูดีตลอดเวลา ไปจนถึงการให้บริการแก่ลูกค้า ฉะนั้น ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในทัศนะของคนในอาชีพพริตตี้จึงเป็นอาชีพที่

ต้องใช้ความสามารถ และความอดทนกว่าจะได้มาซึ่งค่าตอบแทนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นอาชีพที่มีค่าตอบแทนที่สูง เมื่อเทียบกับชั่วโมงการทำงานที่น้อยและสบายในสายตาของผู้อื่น

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าตัวพริตตี้จะมีการให้ความหมายต่ออาชีพพริตตี้ในแง่บวก แต่ตัวพริตตี้ได้ตระหนักถึงภาพลักษณ์ด้านลบที่มีต่ออาชีพพริตตี้เป็นอย่างดี จึงได้มีการสร้างภาพลักษณ์การเป็นพริตตี้ที่ดีขึ้น ผ่านมาตรฐานการทำงานในอาชีพพริตตี้ เช่น โดยการวางตัวให้เหมาะสมกับการทำงานในอาชีพพริตตี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการวางตัวระหว่างพริตตี้ผู้หญิงและลูกค้าผู้ชาย ไปถึงการระวังภาพพจน์พริตตี้โดยการหลีกเลี่ยงการเป็นพริตตี้เครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์หรืองานประเภทที่แฝงมา เช่น งานรับจ้างเที่ยว รับจ้างกินข้าว เพื่อให้ตนเองมีภาพลักษณ์การเป็นพริตตี้ที่ดีตรงตามบรรทัดฐานความเป็นผู้หญิงที่ดีของสังคม รวมไปถึงการสร้างภาพลักษณ์การเป็นพริตตี้ที่ดีผ่านบุคลิกลักษณะนิสัยของตนเอง โดยเริ่มตั้งแต่ในส่วนของครอบครัวที่พริตตี้แสดงให้เห็นถึงข้อดีของการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ จึงทำให้คนในครอบครัวมีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมที่เคยมีต่ออาชีพพริตตี้ในแง่ลบ เช่น เป็นอาชีพที่เปลืองตัว ไม่มีเกียรติ เหมือนอาชีพดารานักแสดงในอดีตที่ถูกมองว่าเป็นอาชีพที่ดูไม่มีคุณค่า แต่ปัจจุบันคนในสังคมก็เริ่มยอมรับอาชีพนักแสดงมากขึ้น จึงทำให้ผู้ใหญ่เริ่มเปิดรับการทำงานในอาชีพลักษณะนี้มากขึ้น การมองภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ผ่านบุคลิกลักษณะนิสัยของคนในครอบครัวและมีความเชื่อมั่นในตัวบุตรหลานและมองอาชีพนี้ในแง่บวก จึงเริ่มให้โอกาสและส่งเสริมให้บุตรหลานได้รู้จักเรียนรู้ที่จะทำงาน มีความรับผิดชอบในเรื่องการเรียน การทำงานให้เหมาะสม ทั้งนี้ เริ่มต้นจากการที่บุตรหลานได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นตัวตนที่คนในครอบครัวรู้จักเป็นอย่างดีและสามารถไว้ใจได้ ว่าจะสามารถรับผิดชอบตนเองได้ทั้งในด้านการเรียน และการทำงาน รวมไปถึงการสร้างการต่อรองเรื่องประสบการณ์ที่คาดว่าจะได้รับจากการเป็นพริตตี้เพื่อให้ทางครอบครัวได้เห็นถึงข้อดีของการทำงานในอาชีพนี้ เช่น การเป็นพริตตี้เป็นการช่วยฝึกบุคลิกภาพของตัวพริตตี้ให้มีบุคลิกภาพที่ดีขึ้น การกล้าแสดงออก การสร้างความมั่นใจในตนเอง รวมไปถึงการแสดงให้เห็นถึงรูปแบบการทำงานของตนเองในการเป็นพริตตี้ให้ครอบครัวได้รับรู้ ตั้งแต่รูปแบบการแต่งกาย ประเภทของงานที่รับทำ และสถานที่ทำงานเพื่อให้ทางครอบครัวได้รับรู้ถึงมาตรฐานการทำงานในอาชีพนี้ ที่ตัวพริตตี้เชื่อว่าเป็นมาตรฐานที่ดีและเหมาะสม ทั้งในฐานะของการเป็นผู้หญิงที่ดีของสังคมและการประพฤติตนเป็นบุตรหลานที่ดีของครอบครัว เมื่อมาตรฐานการทำงานในอาชีพพริตตี้ของตัวบุตรหลานมีความสอดคล้องกับมาตรฐานของทางครอบครัว จึงนำไปสู่การที่ครอบครัวจะยอมรับในอาชีพพริตตี้มากขึ้น

ในส่วนของสังคม ถึงแม้ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ที่อยู่ในความคิดของคนทั่วไปจะเป็นไปในทางลบมากกว่าทางบวก เช่น การแต่งกายที่ล่อแหลม ไม่เหมาะสมกับการเป็นเยาวชนและผู้หญิงที่ดี และไม่เหมาะสมกับสังคมไทย แต่พบว่าคนในสังคมเปิดรับอาชีพพริตตี้มากขึ้นซึ่งเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เป็นเพศชาย 50 คน เพศหญิง 50 คน โดยมีอายุระหว่าง 20-35 ปีมากที่สุด ร้อยละ 64 รองลงมามีอายุระหว่าง 36-51 ปี ร้อยละ 24 และจำนวนน้อยที่สุด คือ อายุตั้งแต่ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 5 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด คือ โสด ร้อยละ 76 รองลงมามีสถานภาพสมรส ร้อยละ 19 และน้อยที่สุดเป็นหม้าย (เสียชีวิต) ร้อยละ 1 ด้านการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ปริญญาตรีมีมากที่สุด ร้อยละ 69 รองลงมาสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 28 และมัธยมศึกษาตอนต้นน้อยที่สุด ร้อยละ 1 ด้านอาชีพ พบว่า เป็นนักเรียน นักศึกษา มากที่สุดคือ ร้อยละ 45 รองลงมารับราชการ ร้อยละ 38 และน้อยที่สุดมีอาชีพแม่บ้าน ร้อยละ 1 ภูมิลำเนา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ร้อยละ 65 มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 35 ในส่วนของการมีสมาชิกในครอบครัวเป็น พริตตี้ พบว่า ร้อยละ 95 ไม่มีสมาชิกในครอบครัวเป็น พริตตี้ ร้อยละ 5 มีสมาชิกในครอบครัวเป็นพริตตี้ จากการตอบแบบสอบถามพบว่า อาชีพพริตตี้ได้กลายเป็นค่านิยมของคนรุ่นใหม่ ที่คนในสังคมเปิดกว้างและให้การยอมรับในอาชีพนี้มากขึ้น ในฐานะอาชีพที่สุจริตอีกอาชีพหนึ่งของสังคม ซึ่งเห็นได้จากที่คนส่วนใหญ่มีทัศนะคติในทางบวก หากเยาวชนปัจจุบันจะเลือกอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพเสริมระหว่างเรียน เพื่อเป็นการหารายได้พิเศษหรือแบ่งเบาภาระทางบ้าน ซึ่งมีสัดส่วนสูงเกินกว่าร้อยละ 80 แต่อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ยังคงมองว่าอาชีพพริตตี้มีความจำเป็นต่อสังคมปัจจุบันในสัดส่วนที่น้อยที่สุด คือ ร้อยละ 19 ทัศนะด้านการแต่งกายของสาวพริตตี้ พบว่า ถึงแม้ว่าการแต่งกายที่เน้นสรีระ ล่อแหลมไปในทางเพศจะเป็นภาพลักษณ์ที่ติดตัวอาชีพพริตตี้ที่คนในสังคมรู้จัก แต่จากการศึกษาพบว่า บุคคลทั่วไปต้องการให้พริตตี้แต่งกายให้มีความเหมาะสมกับสินค้าและเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย และเห็นว่าการแต่งกายที่มิดชิดส่งผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้ จากแบบสอบถามเรื่องการแต่งกายของสาวพริตตี้ พบว่ามีความสอดคล้องกับแบบสอมถามด้านบุคลิกภาพของสาวพริตตี้ ที่คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการทำงานของพริตตี้ในการเป็นผู้ให้บริการในฐานะอาชีพหนึ่งในสังคมมากกว่าให้ความสำคัญไปที่เรือนร่างหรือการเป็นไม้ประดับให้สังคม ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ 90 เช่น พริตตี้ที่ดีต้องบริการลูกค้าด้วยความเอาใจใส่ มีความยิ้มแย้มแจ่มใส กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว มีความอดทน มีความรู้เกี่ยวกับสินค้าอย่างถูกต้อง และสามารถแก้ไขสถานการณ์ล่วงหน้าได้ โดยเฉพาะการให้บริการแก่ลูกค้าด้วยความเอาใจใส่ ซึ่งทุกคนให้ความสำคัญมากที่สุดถึงร้อยละ 99 ซึ่งอาจมองได้ว่า คนส่วนใหญ่ยอมรับอาชีพพริตตี้ในฐานะงานบริการอย่างหนึ่ง ดังนั้น สิ่งที่ทุกคน

คาดหวังที่จะได้เห็นในตัวสาวพริตตี้ก็คือคุณสมบัติดังกล่าว ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญสำหรับผู้ที่จะทำงานบริการ

ตามแนวคิดของ Peirce (กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 107) พริตตี้เป็นสัญญะประเภทสัญลักษณ์ (Symbol) เป็นการแทนค่าความหมาย เป็นตัวแทนความหมายใหม่ เป็นความหมายที่ต้องอาศัยการตีความ ซึ่งการจะเข้าใจความหมายสัญญะประเภทนี้ต้องอาศัยประสบการณ์ การเรียนรู้ แต่ละสังคมอาจมีการตีความหมายที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ละสังคม สำหรับความหมายของคำว่า “พริตตี้” จากทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพนั้น หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่นำเสนอสินค้าให้มีความน่าสนใจ เป็นตัวแทนขายสินค้า บอกคุณสมบัติ รายละเอียดสินค้า ซึ่งเป็นการแทนค่าความหมายอาชีพพริตตี้ในทางบวก

จากการที่ปัจจุบันมีการแข่งขันระหว่างพริตตี้ด้วยกันสูง จึงทำให้บริษัทผู้ว่าจ้างมีตัวเลือกที่หลากหลายมากขึ้นตามไปด้วย ขั้นตอนการคัดเลือกพริตตี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ ที่พริตตี้จะได้นำเสนอตัวตนผ่านอาชีพพริตตี้ ตั้งแต่ความสามารถ รวมไปถึงบุคลิกภาพอันเป็นที่พอใจของผู้ว่าจ้าง เพื่อผ่านการคัดเลือกเข้ามาร่วมงานกับบริษัทสินค้านั้น

การนำเสนอตัวตนของสาวพริตตี้นั้นสามารถเห็นรูปแบบการนำเสนอตัวตนที่แตกต่างกันใน 2 สถานการณ์

1. ตัวตนในระหว่างการหางาน

ตัวตนในสถานการณ์นี้จะเป็นการแสดงตัวตนในลักษณะภาพตัวแทน ซึ่งจะอิงกับบุคลิกลักษณะ ตามที่บริษัทว่าจ้างต้องการมากกว่าจะนำเสนอตัวตนที่แท้จริงของตนเองออกมา ซึ่งสามารถเห็นได้ขณะแคสติ้งงาน (กระบวนการคัดเลือกสาวพริตตี้เพื่อให้ได้พริตตี้ที่ตรงตามแนวคิดของสินค้าหรือการจัดงาน) เพราะหากแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตนเองมากเกินไปแล้วไม่ตรงกับบุคลิกของพริตตี้ที่เขาวางไว้ให้เหมาะสมกับสินค้า ก็อาจทำให้พลาดงานนั้นได้ ส่วนใหญ่การนำเสนอตัวตนในระหว่างการหางานจะมีการนำเสนอ 3 ด้านหลัก ๆ

1.1 ด้านบุคลิกภายนอก ได้แก่ เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การทำผม เครื่องประดับ รวมถึงการปรับบุคลิกให้เหมาะสมกับงานที่กำลังหาอยู่ในขณะนั้น

1.2 ความเป็นมืออาชีพ จะเป็นการนำเสนอประสบการณ์การทำงานในอาชีพพริตตี้ที่ผ่านมา ค่าตัว และเงื่อนไขชุดที่สวมใส่ แต่พบว่าพริตตี้จะไม่นำประสบการณ์การเป็นพริตตี้เชียร์เครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์มาเป็นเครื่องยืนยันความเป็นมืออาชีพ เนื่องจากเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่ดี

1.3 จุดเด่นของตนเอง ได้แก่ ด้านบุคลิกภาพ ความสามารถพิเศษ การแนะนำตนเอง เช่น รูปแบบการนำเสนอสินค้า (วิธีการเล่นเกม, แนะนำสินค้า) สถาบันที่ศึกษา (มหาวิทยาลัยที่พริตตี้ศึกษาอยู่)

2. ตัวตนในขณะการทำงาน

ตัวตนในขณะการทำงานจะมีการแสดงตัวตนแตกต่างกันออกไปตามสถานการณ์ ตัวตนในขณะการทำงานของพริตตี้จะมีตัวตนที่ตนเองถือเอามาเป็นของตนในเวลาปกติ และตัวตนที่มีความสัมพันธ์อยู่กับสังคม นั่นคือตัวตนที่ถูกสังคมกำหนด เช่น ความเป็นหญิงที่ดี

ตัวตนในขณะการทำงานจะแบ่งการนำเสนอตัวตนออกเป็น 3 สถานการณ์

2.1 ตัวตนในขณะอยู่หน้างาน

ตัวตนในขณะการทำงานจะมีการผสมผสานกันระหว่างความเป็นปัจเจกบุคคลกับสังคม หมายถึงความเป็นตัวตนที่แท้จริงกับตัวตนที่สังคมคาดหวังให้เป็นตามบทบาทที่แต่ละคนได้รับ จะเห็นได้ในขณะทำงานที่พริตตี้จะต้องมีบุคลิกที่เป็นที่คาดหวังของคนทั่วไป เช่น ต้องดูแลตนเองให้ดูดีอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เรื่องเสื้อผ้า ใบหน้า ทรงผม การยิ้มแย้มแจ่มใส มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความอดทน ซึ่งบางครั้งพริตตี้ก็ต้องมีตัวตนหลายตัวตนเหมือนการสวมหน้ากาก เช่น เวลาที่อยู่หน้างาน หรือเวลาที่ไม่พอใจกับการพูดจาลวนลามจากลูกค้า แต่ก็ต้องอดทน เพราะพริตตี้ก็เสมือนเป็นพนักงานที่ต้องบริการลูกค้าเช่นกัน ซึ่งบางคนเวลาทำงานอาจมีตัวตนอีกแบบหนึ่งซึ่งอาจแตกต่างหรือไม่แตกต่างกับตัวตนที่แท้จริงของเขาเอง อัตลักษณ์ของอาชีพพริตตี้มีความแตกต่างจากอาชีพอื่นอย่างเห็นได้ชัดเจนทั้งการแต่งกาย ลักษณะการทำงาน จึงทำให้คนทั่วไปสามารถรู้ได้ทันทีว่ากลุ่มที่แต่งตัวแบบนี้เป็นกลุ่มอาชีพอะไร การที่อาชีพพริตตี้มีการแต่งกาย

ที่เป็นเอกลักษณ์ แปลก สะดุดตา และมักจะได้รับความสนใจจากผู้พบเห็น การจ้องมองสำหรับคนทั่วไปอาจเป็นสิ่งที่สร้างความไม่พอใจนักในฐานะของผู้ถูกมอง แต่สำหรับอาชีพพริตตี้กลับพบว่า การที่พริตตี้ได้รับความสนใจ หรือถูกจ้องมองจากคนอื่น กลับกลายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับพริตตี้ส่วนใหญ่ ด้วยเหตุผลว่า ถือเป็นการตรวจสอบคุณสมบัติของตนเองในการเป็นพริตตี้ หากไม่มีใครมองหรือให้ความสนใจ ก็จะรู้สึกว่าการทำงานในวันนั้นไม่ประสบความสำเร็จ เช่น อาจนำเสนอได้ไม่น่าสนใจ หรือวันนั้นอาจไม่สวย เพราะการเป็นพริตตี้ตามความหมายแล้ว ต้องสวยและดูดีตลอดเวลา ทั้งขณะปฏิบัติงานจนกระทั่งกลับบ้าน เพราะสิ่งที่ผู้ว่าจ้างคาดหวังที่จะได้เห็นในตัวพริตตี้ ก็คือ ความสวย

2.2 ตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า

ตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า พริตตี้จะแสดงออกถึงตัวตนในรูปแบบพฤติกรรมที่เหมาะสมกับการเป็นพริตตี้ เช่น การมีอัธยาศัยที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส การวางตัวที่เหมาะสมระหว่างพริตตี้กับลูกค้าผู้ชาย โดยเฉพาะลูกค้าผู้ชายที่มักจะเข้ามาในรูปแบบของการชู้สาว พริตตี้แต่ละคนก็ต้องมีวิธีการหลีกเลี่ยงหรือแก้ปัญหาที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และบุคลิกของแต่ละคน รวมถึงมีการสร้างตัวตนของตนเองและกลุ่มพริตตี้ที่ตนเองสมาคมอยู่ โดยใช้การเปรียบเทียบทางสังคม โดยการนิยามตนเองว่ากลุ่มตนเป็นพริตตี้ที่ดี โดยยึดอุปนิสัยของตนและเพื่อนว่าเป็นพริตตี้ที่ดีตรงตามบรรทัดฐานของกลุ่มและสังคม เมื่อเทียบกับพริตตี้กลุ่มอื่นที่ประพฤติตนไม่ดี การแสดงออกถึงตัวตนตามคุณลักษณะของความเป็นผู้หญิงที่ดีผ่านการทำงานพริตตี้ ถึงแม้ว่าเรื่องการแต่งกาย การแสดงออก จะดูขัดต่อความเป็นหญิงที่ดีตามแบบฉบับกุลสตรีไทย แต่หญิงสาวเหล่านี้ได้นำเรื่องความสามารถในการทำงาน การกล้าแสดงออก ผ่านอาชีพพริตตี้เพื่อแสดงถึงความเป็นตัวตนของผู้หญิงที่มีความสามารถในการทำงาน เป็นการสลัดภาพพจน์ของผู้หญิงในสายตาของผู้อื่น (โดยเฉพาะผู้ชาย) ที่มองเห็นคุณค่าของผู้หญิงเป็นเพียงสัตว์โลกที่แสนสวย ที่มีความเป็นมืออาชีพน้อย (นันดา วีรวิทยานุกูล, 2544: 342) และให้ผู้ชายได้เห็นว่าพริตตี้ในปัจจุบันไม่ใช่มีแต่ความสวยสวย แต่ไม่มีสมองอีกต่อไป

2.3 ตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน

การนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าเพื่อนร่วมงานนั้น จะเป็นรูปแบบการสร้างสัมพันธไมตรีกับเพื่อนร่วมงาน ตั้งแต่ผู้ดูแล พนักงานบริษัท พนักงานประจำบู๊ท การแสดงถึง

ความตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเอาใจใส่ รวมถึงการสร้างตัวตนที่ผู้อื่นสามารถมองเห็นได้และอาจมีความประทับใจในตัวตนที่พริตตี้สร้างขึ้น เช่น การมีน้ำใจช่วยเหลืองานด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากงานในส่วนของตนเอง ซึ่งพริตตี้แต่ละคนจะนำเสนอตัวตนต่อหน้าเพื่อนร่วมงานที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับบุคลิกและลักษณะนิสัยของตน ทั้งนี้ก็เพื่ออาจมีผลต่อการได้งานจากบริษัทนี้ต่อ เพราะจากความประทับใจในการทำงานและช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานนี้เอง นอกจากนี้ยังพบว่าพริตตี้ยังนิยมสร้างสัมพันธไมตรีกับพริตตี้บู๊ทข้าง ๆ ซึ่งการสร้างสัมพันธไมตรีนี้นอกจากจะเป็นการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกันแล้ว ยังเป็นการทำความรู้จักกับบริษัทใหม่ ถือเป็นวิธีการหางานอีกทางหนึ่งด้วย

อาชีพพริตตี้หากพิจารณาในบริบทของสังคมไทย ความเหมาะสมของการนำอาชีพพริตตี้มาใช้ในสังคมคงไม่สามารถตอบแทนคนทั้งสังคมได้ ว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด แต่อาชีพนี้ยังคงเป็นที่ต้องการทั้งในปัจจุบันและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต ตราบเท่าที่การนำกลยุทธ์ทางด้านเพศมาใช้เป็นจุดดึงดูดความสนใจจากคนในสังคมโดยเฉพาะจากเพศชายยังสามารถใช้ได้ผล อาชีพพริตตี้สามารถตอบสนองต่อสังคมในยุคที่เน้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมยุคบริโภคที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเป็นลำดับ ในฐานะอาชีพที่สร้างสีสัน ความสวยงามเปรียบเสมือนดอกไม้งามที่ประดับอยู่ในสังคม ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากการมีอาชีพนี้อยู่ในสังคม ควรจะตระหนักถึงผลของการนำอาชีพนี้มาใช้อย่างรอบคอบ การแสวงหาผลประโยชน์จากการใช้เรือนร่างของหญิงสาวมาเป็นจุดขาย ถึงแม้จะเป็นความยินยอมของตัวหญิงสาวเอง แต่ก็ควรตระหนักถึงผลที่จะกลับคืนสู่สังคมไทยด้วย ว่าถ้าการมีอาชีพพริตตี้เป็นการส่งเสริมให้เกิดการเติบโตทางธุรกิจในขณะเดียวกันเป็นการลดทอนความเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมอันดี การสร้างค่านิยมในการให้คุณค่าแก่เงินตราและสิ่งของมากกว่าความดีแก่เยาวชนมันคุ้มกันหรือไม่ ผู้ที่ถือว่าเป็นกลุ่มคนที่สำคัญและมีอำนาจสูงในการกำหนดรูปแบบที่เหมาะสมของอาชีพพริตตี้ ก็คือ บริษัทเจ้าของตัวผลิตภัณฑ์ และบริษัทรับจัดงาน (ออแกไนซ์) จึงต้องตระหนักในด้านความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมให้มาก ในการกำหนดรูปแบบของงาน เสื้อผ้าของพริตตี้ รวมไปถึงสื่อมวลชนที่ควรจะนำเสนอแต่ด้านที่ส่งเสริมและสร้างสรรค์แก่อาชีพพริตตี้ และตัวพริตตี้เองที่เป็นผู้ตัดสินใจในการทำงานนี้ เมื่อทุกฝ่ายร่วมมือกันภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ก็จะได้รับความสนใจในทางที่ดีขึ้น ในฐานะอาชีพหนึ่งที่มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เทียบเท่างานอาชีพอื่น อาชีพพริตตี้ในสังคมไทยจะได้รับการยอมรับมากขึ้นและสามารถอยู่ในสังคมไทยได้อย่างมีเกียรติ ถ้านำไปใช้ให้เกิดความเหมาะสม ถูกกาลเทศะ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้” ใช้แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกคนในอาชีพ (พริตตี้) จำนวน 15 คน การใช้แนวคำถามปลายเปิดสำหรับคนนอกอาชีพ จำนวน 50 คน เสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method) โดยการใช้แบบสอบถามสำหรับคนนอกอาชีพ จำนวน 100 คน โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 3 ประเด็น ประกอบด้วย การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้พริตตี้ ภาพลักษณ์ด้านอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในและคนนอกอาชีพ และรูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพพริตตี้ ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้

กระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้พบว่ามี 6 เส้นทาง

1) เพื่อน จากการชักชวนของเพื่อนที่เป็นพริตตี้แล้วชักชวนให้เข้าสู่วงการ โดยการส่งงานให้กัน

2) คนรู้จัก เช่น มีคนรู้จักที่ทำงานอยู่ฝ่ายการตลาดของบริษัท

3) ออร์กาไนท์เซอร์ การเข้าไปสมัคร แนะนำตัวกับบริษัทซึ่งรับจัดงานพรีเซ็นต์สินค้า

4) โมเดลลิ่ง บริษัทจัดหานายแบบ นางแบบ พริตตี้

5) การสมัครด้วยตนเองกับบริษัทนั้นโดยตรง ว่าต้องการพริตตี้ MC บ้างรึเปล่า

6) ทางอินเตอร์เน็ต โดยการเข้าไปโพสหางานพริตตี้ทิ้งไว้

ในกระบวนการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ พบว่า โอกาสทางอาชีพเป็นสิ่งสำคัญต่อการเริ่มต้นระดับความเป็นพริตตี้ซึ่งมีระดับที่แตกต่างกันออกไป และมีผลต่อการได้รับผลตอบแทนจากการทำงานในราคาที่แตกต่างกัน ซึ่งโอกาสทางอาชีพนี้แบ่งได้เป็น 3 ประเภท

1) โอกาสที่ต้องไต่เต้า คือ การเริ่มต้นการทำงานจากกระบวนการภายในอาชีพพริตตี้ก่อนจะเป็นพริตตี้

2) โอกาสการเป็นพริตตี้ในเกรดเริ่มต้น คือ การเป็นพริตตี้ที่มีค่าจ้างอยู่ในระดับมาตรฐานเริ่มที่ 500 – 1000 บาท/วัน

3) โอกาสการเป็นพริตตี้ในเกรดระดับสูง คือ การเป็นพริตตี้ที่มีค่าจ้างอยู่ในระดับสูง เริ่มที่ 1400 บาทขึ้นไปต่อวัน

วิธีการหางานของกลุ่มพริตตี้ พบว่ามี 3 ช่องทางหลัก ๆ

1) เพื่อนต่อเพื่อน
2) จากออแกไนซ์หรือบริษัทลูกค้าโดยตรง
3) การหางานด้วยตนเอง

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ของหญิงสาวนั้น สามารถแบ่งได้เป็น 5 ปัจจัยหลัก

1. ค่านิยม

ค่านิยมของหญิงสาวที่มีต่ออาชีพพริตตี้ จะเป็นเรื่องของค่าตอบแทนที่สูงในวงการอาชีพพริตตี้ เมื่อเทียบกับชั่วโมงการทำงานที่น้อยกว่าอาชีพอื่น ทุกคนยอมรับว่า “เงิน” คือปัจจัยแรกที่ดึงดูดให้หญิงสาวรุ่นใหม่เข้าสู่อาชีพพริตตี้มากขึ้น รวมไปถึงการได้แต่งตัวสวย ๆ ที่แปลกกว่าอาชีพอื่น และเป็นอาชีพที่ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถทำได้ ถึงแม้ว่าภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้จะโน้มเอียงไปทางลบ แต่เพราะอาชีพนี้มีค่าตอบแทนที่สูงจึงทำให้เป็นปัจจัยสำคัญของการเลือกเข้าสู่อาชีพพริตตี้ สิ่งที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดค่านิยมดังกล่าวที่สำคัญ คือ สื่อมวลชน

2. การหารายได้พิเศษ

อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพทางเลือกอีกอาชีพหนึ่ง ในฐานะการประกอบเป็นอาชีพเสริมระหว่างเรียน เพราะงานนี้มีลักษณะเป็นงานพาร์ทไทม์ รับงานเป็นจ็อบ ใครมีเวลาว่างช่วงไหนก็สามารถรับงานให้ตรงกับเวลาของตนเองได้ จึงทำให้กลายเป็นอาชีพที่นิยมของนิสิต นักศึกษา ที่ต้องการหารายได้พิเศษ การทำอาชีพพริตตี้ของกลุ่มตัวอย่างมีวัตถุประสงค์หลัก 2 ข้อ

2.1) กลุ่มที่ทำพริตตี้เพื่อเป็นการหารายได้พิเศษแบ่งเบาภาระทางบ้าน โดยการนำรายได้ที่ได้จากการเป็นพริตตี้มาส่งเสียตนเองในขณะเรียน เช่น ค่าเทอม ค่าใช้จ่ายส่วนตัว กลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด มาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร พักอาศัยอยู่คนเดียว ด้วยความที่ฐานะทางบ้านไม่เอื้อต่อการรับภาระค่าใช้จ่ายในขณะเรียน จึงต้องทำงานหารายได้พิเศษ

2.2) กลุ่มที่ทำพริตตี้เพราะต้องการมีรายได้พิเศษ เพื่อนำมาเป็นค่าของใช้ส่วนตัวโดยไม่ต้องรบกวนเงินจากทางบ้าน กลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร และอาศัยอยู่กับบิดามารดา ฐานะทางบ้านจัดอยู่ในระดับปานกลาง ไม่มีความขัดสนด้านการเงิน

3. การประชาสัมพันธ์ของสื่อ

สื่อมวลชน เป็นช่องทางสำคัญที่ทำให้อาชีพพริตตี้เป็นที่รู้จักของคนในสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ การให้ความสำคัญกับอาชีพพริตตี้ในฐานะเป็นอาชีพที่เป็นสีสันในฐานะพรีเซ็นเตอร์ ซึ่งไม่ต่างจากวงการดารา นางแบบ รวมไปถึงการนำเสนอเรื่องราวอาชีพพริตตี้ในด้านผลตอบแทนที่สูง การทำงานและการได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไป รวมไปถึงสื่อ จึงทำให้เกิดค่านิยมต่อการเข้าสู่อาชีพพริตตี้ของหญิงสาวมากขึ้น

4. กลยุทธ์ทางการตลาด

กลยุทธ์ทางการตลาดปัจจุบันได้ใช้ “พริตตี้” เป็นหัวใจสำคัญของแผนทางธุรกิจในการประชาสัมพันธ์และกระตุ้นยอดขายสินค้า จึงทำให้บริษัทต่าง ๆ มีความต้องการพริตตี้เพิ่มมากขึ้น จนอาชีพพริตตี้กลายเป็นกระแสนิยมของสังคมในปัจจุบัน ความต้องการพริตตี้ในตลาดธุรกิจมากขึ้นจึงทำให้หญิงสาวมีทางเลือกใหม่เกิดขึ้นและทำให้หญิงสาวเข้าสู่อาชีพพริตตี้เป็นจำนวนมาก

5. โอกาสทางด้านอาชีพอื่น ๆ ต่อไป

นอกจากปัจจัยเรื่อง “เงิน” ที่เป็นปัจจัยแรกที่ดึงดูดให้หญิงสาวเข้าสู่อาชีพพริตตี้แล้ว โอกาสความก้าวหน้าของชีวิตที่อาจได้มาจากการเป็นพริตตี้ ก็คือ การมีโอกาสได้งานอื่น ๆ นอกเหนือไปจากการทำงานพิเศษนี้ เช่น งานในวงการบันเทิง เพราะอาชีพพริตตี้ถือเป็นประตูที่ก้าวไปสู่งานในวงการบันเทิงได้ เนื่องจากการทำงานในแต่ละครั้งย่อมมีผู้คนจากวงการต่าง ๆ เข้าร่วมงานเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจถูกชักชวนให้ไปร่วมงานด้วย นอกจากงานในวงการบันเทิงแล้ว อาชีพพริตตี้ยังเป็นการสร้างโอกาสไปสู่อาชีพที่มั่นคงกลายเป็นงานประจำแก่พริตตี้ได้ เช่น การชักชวนให้เป็นประชาสัมพันธ์ของบริษัทที่ว่าจ้าง

2. ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพและคนนอกอาชีพ

2.1 ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพ

ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในสังคม คนในอาชีพรู้ตัวดีว่าคนส่วนใหญ่จะมองอาชีพพริตตี้ในทางลบมากกว่าทางบวก เนื่องจากอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ต้องใช้ความสวยงามของผู้หญิงเป็นจุดดึงดูดความสนใจจากผู้พบเห็น จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้อาชีพพริตตี้ถูกมองไม่ดี เช่น เรื่องการแอบแฝงการขายบริการ ความไม่เหมาะสมของอาชีพพริตตี้กับสังคมไทย ตั้งแต่รูปแบบการแต่งกาย วิธีการนำเสนอสินค้า ซึ่งคนในอาชีพตระหนักถึงจุดนี้เป็นอย่างดี พริตตี้จึงได้สร้างภาพลักษณ์การเป็นพริตตี้ที่ดีตามบรรทัดฐานของสังคม ไม่ว่าจะเป็นการวางตัวในรูปแบบพฤติกรรมที่เหมาะสมระหว่างพริตตี้ผู้หญิงกับลูกค้า (โดยเฉพาะลูกค้าผู้ชาย) รวมไปถึงการสร้างมาตรฐานการรับงานของตนเอง ผ่านรูปแบบการแต่งกาย ประเภทงานที่รับ เพื่อให้มีภาพลักษณ์ที่ดีในอาชีพนี้

คนในอาชีพได้ให้ความหมายของอาชีพพริตตี้ไปในทางบวก โดยการให้คุณค่าของอาชีพพริตตี้ว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติในฐานะเป็นอาชีพที่สุจริต และเป็นอาชีพทางเลือกของเยาวชนรุ่นใหม่ในการหารายได้พิเศษ สิ่งที่ได้จากการเป็นพริตตี้นอกเหนือจากเรื่อง “เงิน” แล้วก็คือประสบการณ์และการได้พัฒนาตนเองผ่านการทำงานในอาชีพพริตตี้ อาชีพพริตตี้ในปัจจุบันไม่ใช่อาชีพที่เป็นงานสบาย รายได้ดี เหมือนภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในอดีต เนื่องจากปัจจุบันการแข่งขันระหว่างพริตตี้ด้วยกันเองมีมากขึ้น การเป็นพริตตี้ในปัจจุบันนอกจากการมีรูปร่าง หน้าตาดีแล้ว พริตตี้ยัง

ต้องมีความสามารถอีกด้วย ซึ่งเห็นได้จากขั้นตอนการแคสติ้งงาน ซึ่งพริตตี้ต้องแสดงให้บริษัทผู้ว่าจ้างเห็น เพื่อให้ได้รับการคัดเลือกเข้ามาร่วมงาน นอกจากนี้การเป็นพริตตี้ยังต้องใช้ความอดทนต่อการทำงานอย่างสูง ทั้งกับลูกค้าซึ่งมีหลายรูปแบบ รวมไปถึงการรักษาภาพพจน์การเป็นพริตตี้ เช่น การดูแลตนเองเรื่องเสื้อผ้า ใบหน้า ทรงผม ให้ดูดีตลอดเวลาตั้งแต่ตอนทำงานจนกระทั่งเลิกงาน ดังนั้นอาชีพพริตตี้จึงไม่เฉพาะคนที่สวยเท่านั้นจึงสามารถทำได้ แต่คนไม่สวยก็มีสิทธิ์ถ้าคุณมีความสามารถ และมีความอดทน

2.2 ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนนอกอาชีพ

ภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในทัศนะของคนนอกอาชีพ ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เป็นเพศชาย 50 คน เพศหญิง 50 คน โดยมีอายุระหว่าง 20-35 ปีมากที่สุด ร้อยละ 64 รองลงมามีอายุระหว่าง 36-51 ปี ร้อยละ 24 และจำนวนน้อยที่สุด คือ อายุตั้งแต่ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 5 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด คือ โสด ร้อยละ 76 รองลงมามีสถานภาพสมรส ร้อยละ 19 และน้อยที่สุดเป็นหม้าย (เสียชีวิต) ร้อยละ 1 ด้านการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ปริญญาตรีมีมากที่สุด ร้อยละ 69 รองลงมาสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 28 และมัธยมศึกษาตอนต้นน้อยที่สุด ร้อยละ 1 ด้านอาชีพ พบว่า เป็นนักเรียน นักศึกษา มากที่สุดคือ ร้อยละ 45 รองลงมารับราชการ ร้อยละ 38 และน้อยที่สุดมีอาชีพแม่บ้าน ร้อยละ 1 ภูมิลำเนา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ร้อยละ 65 มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 35 ในส่วนของการมีสมาชิกในครอบครัวเป็นพริตตี้ พบว่า ร้อยละ 95 ไม่มีสมาชิกในครอบครัวเป็นพริตตี้ ร้อยละ 5 มีสมาชิกในครอบครัวเป็นพริตตี้

ด้านภาพลักษณ์ของอาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดในเรื่องการแต่งกายมิดชิดของพริตตี้ว่ามีผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้ ร้อยละ 94 รองลงมามีจำนวนที่ใกล้เคียงกันเห็นด้วยว่าอาชีพพริตตี้เสี่ยงต่อการถูกลวนลาม และความต้องการเห็นสิ่งสวยงามทำให้อาชีพพริตตี้เป็นที่ต้องการ ร้อยละ 88 และ ร้อยละ 87 ตามลำดับ และเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่จำเป็นต่อสังคมปัจจุบัน ร้อยละ 19

ด้านการแต่งกายของสาวพริตตี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าการแต่งกายมิดชิดมีผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้ ร้อยละ 94 รองลงมาเห็นด้วยว่าพริตตี้มีการแต่งกายที่

ล่อแหลมไปในทางด้านเพศ ร้อยละ 84 และเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าการแต่งกายของพริตตี้มีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย ร้อยละ 15

ด้านบุคลิกภาพของสาวพริตตี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าพริตตี้ที่ดีต้องให้บริการแก่ลูกค้าด้วยความเอาใจใส่ ร้อยละ 99 รองลงมาพริตตี้ต้องมีความกระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว ต้องมีความยิ้มแย้มแจ่มใสขณะทำงาน และต้องสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลสินค้าถูกต้อง ร้อยละ 97 และเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าในการอธิบายข้อมูลหากใช้พริตตี้จะน่าฟังกว่า ร้อยละ 62

ด้านการศึกษาของสาวพริตตี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าควรมีการกำหนดการศึกษาขั้นต่ำของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ ร้อยละ 71 รองลงมาเห็นด้วยว่านิสิตนักศึกษามีความเหมาะสมกับการประกอบอาชีพพริตตี้ ร้อยละ 56 และเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าภาพลักษณ์การเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลส่งผลให้อาชีพพริตตี้มีภาพพจน์ที่ดี ร้อยละ 30

ด้านอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าควรกำหนดอายุของพริตตี้กับงานให้มีความเหมาะสมกัน ร้อยละ 97 และพริตตี้ควรมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ร้อยละ 92

ด้านรายได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดว่าการมีรายได้ที่สูงของพริตตี้มีผลต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของพริตตี้ ร้อยละ 84 รองลงมาเห็นด้วยว่ารายได้ที่ดีของอาชีพพริตตี้ส่งผลให้พริตตี้ไม่คิดหางานอื่นทำ ร้อยละ 65

2.3 จุดร่วมและจุดต่างต่อภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ผ่านทัศนะของคนในอาชีพและคนนอกอาชีพ

จุดร่วม

ภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ที่ถือเป็นเอกลักษณ์ของอาชีพไม่ว่าจากทัศนะของคนในหรือคนนอกที่เห็นตรงกันก็คือ ภาพลักษณ์เรื่องการเป็นอาชีพที่เป็นงานสบาย รายได้ดี การแต่งตัวที่แปลกกว่าอาชีพอื่นตรงที่เน้นความสวยงาม เน้นโชว์สรีระ และคนที่จะมาทำอาชีพนี้ได้จะต้องมีรูปร่างหน้าตาดี

พริตตี้ มีหน้าที่เป็นผู้นำเสนอสินค้าให้มีความน่าสนใจ เป็นเหมือนตัวแทนขายสินค้า เชิญชวนให้คนเข้ามาดูสินค้า บอกคุณสมบัติ รายละเอียดเกี่ยวกับสินค้า

การจะทำให้อาชีพพริตตี้เป็นมาตรฐานและได้รับการยอมรับจากคนในสังคม สามารถทำได้โดยการเน้นเรื่องความสามารถ การปรับเปลี่ยนเรื่องการแต่งกายให้มีความเหมาะสมกับสินค้าและสังคมไทย การดูแลของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องตั้งแต่เรื่องรูปแบบการทำงาน เครื่องแต่งกาย ความเหมาะสมของอายุพริตตี้กับการทำงาน ซึ่งทั้งส่วนของสังคมและครอบครัวควรช่วยกันดูแลตรงจุดนี้ เพราะอาชีพพริตตี้ไม่ใช่อาชีพที่เลวร้าย หากแต่ละฝ่ายจะร่วมมือกันปรับภาพลักษณ์อาชีพพริตตี้ในด้านต่าง ๆ ให้มีภาพลักษณ์ที่ดี รวมไปถึงตัวพริตตี้ที่ต้องให้เกียรติในอาชีพที่ตนเองทำ เพราะทุกอาชีพที่เป็นอาชีพที่สุจริตมีเกียรติในตัวเองเสมอ

อาชีพพริตตี้มีบทบาทต่อสังคมในด้านการเป็นอาชีพที่ให้ข้อมูล แนะนำถึงคุณสมบัติของสินค้าแก่ผู้บริโภคก่อนตัดสินใจซื้อ เป็นอาชีพที่สร้างสีสันให้สังคม เป็นอาชีพทางเลือกที่ทำให้เยาวชนได้รู้จักทำงานเพื่อแบ่งเบาภาระทางบ้าน และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ฝึกการใช้ความสามารถต่าง ๆ ผ่านการทำงาน แต่หากถามถึงความจำเป็นของอาชีพ ทัศนะของทั้งคนในอาชีพและคนนอกอาชีพกลับมองว่าไม่มีความจำเป็น เพราะถึงไม่มีพริตตี้ของก็สามารถขายได้ อาชีพพริตตี้มีความสำคัญในด้านการส่งเสริมการตลาดเท่านั้น แต่อาชีพพริตตี้สามารถมาไปใช้ให้เหมาะสมกับสังคมไทยได้ ถ้าใช้ให้ถูกกาลเทศะ

จุดต่าง

กลุ่มคนใน (พริตตี้) มองแตกต่างจากคนนอกในเรื่องภาพลักษณ์ของอาชีพว่าอาชีพพริตตี้ไม่ใช่อาชีพที่หาเงินได้ง่ายเหมือนกับภาพลักษณ์ในความคิดของคนทั่วไป ถ้าเป็นเมื่ออดีตอาชีพพริตตี้อาจเป็นงานที่สบาย รายได้ดีจริง แต่ปัจจุบันอาชีพพริตตี้มีการแข่งขันที่สูงขึ้น การแย่งกันตัดราคากันเองจึงกลายเป็นอุปสรรคต่อการหางาน การได้รับค่าจ้างที่ดี ดังนั้นอาชีพพริตตี้จึงเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความอดทนสูงอีกอาชีพหนึ่งกว่าจะได้มาซึ่งรายได้ที่งดงามเมื่อเทียบกับงานอาชีพอื่น

3. รูปแบบการนำเสนอตัวตนของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพพริตตี้

การนำเสนอตัวตนของสาวพริตตี้นั้นจะแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน

1. รูปแบบการนำเสนอตัวตนในระหว่างการหางาน

1.1 การนำเสนอตัวตนทางอินเตอร์เน็ต

จากการวิเคราะห์ถึงรูปแบบและเนื้อหา จากการนำเสนอตัวตนของพริตตี้ทางอินเตอร์เน็ต พบว่า รูปแบบการนำเสนอตัวตนของพริตตี้ พบว่าแบ่งเป็น 2 รูปแบบ

1.1.1 รูปแบบการนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการ

วิธีการนำเสนอตัวตนแบบเป็นทางการ จะมีรูปแบบการนำเสนอตัวตนลักษณะการโพสรูปพร้อมข้อความ ทางด้านเนื้อหาในการนำเสนอตัวตนจะมีลักษณะของการแนะนำตัวพริตตี้ เป็นรูปแบบของการส่งงานพริตตี้ทั่วไป ซึ่งจะประกอบไปด้วย

- ชื่อ
- อายุ
- การศึกษา
- น้ำหนัก
- ส่วนสูง
- สัดส่วน
- ชนิดงานที่รับ
- ผลงานที่ผ่านมาทั้งพริตตี้และ MC

การนำเสนอตัวตนในรูปแบบเป็นทางการนี้จะพบมากในเว็บไซด์ของบริษัทออแกไนซ์หรือโมเดลลิ่ง โดยที่ทางบริษัทจะเป็นผู้ลงประวัติและคัดเลือกรูปถ่ายของพริตตี้เอง ประวัติการทำงานจะเป็นในนามของออไนซ์หรือโมเดลลิ่งที่พริตตี้ร่วมงานด้วย การคัดเลือก

รูปถ่ายบริษัทจะคัดเลือกรูปที่เหมาะสมกับบุคลิกของพริตตี้แต่ละคน ซึ่งการเลือกรูปบริษัทจะเป็นผู้จัดการถ่ายรูปและคัดเลือกรูปพริตตี้ที่ต้องการสมัครเป็นพริตตี้กับทางบริษัทเอง

รูปที่ใช้ในการนำเสนอตัวตนของพริตตี้อย่างเป็นทางการพบว่าจะมี 3 สไตล์ คือ สวยหรูหรา สดใสน่ารัก และเปรี้ยวเซ็กซี่

1.1.2 รูปแบบการนำเสนอตัวตนแบบไม่เป็นทางการ

การนำเสนอตัวตนแบบไม่เป็นทางการ สามารถพบเห็นได้ตามเว็บไซด์การหางานพริตตี้ทั่วไป พริตตี้จะเป็นคนกำหนดรูปแบบที่ใช้นำเสนอตัวตนเอง ซึ่งรูปแบบและเนื้อหาที่ใช้ในการนำเสนอตัวตนนั้นจะไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว

ด้านรูปแบบในการนำเสนอตัวตนนั้นแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1) การโพสข้อความพร้อมรูป

รูปแบบการนำเสนอตัวตนรูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่มีความเสี่ยงสูง เนื่องจากมีการโพสรูป และข้อความด้านประวัติ ประสบการณ์การทำงาน งานที่รับ พร้อมเบอร์โทรศัพท์และเบอร์อีเมล์ติดต่อกลับ ซึ่งรูปในการนำเสนอตัวตนอย่างเป็นทางการนี้ ที่พบจะมี 2 รูปแบบ คือ สาวสดใส น่ารัก และสาวเปรี้ยว เซ็กซี่

สาวสดใส น่ารัก จะใช้รูปที่ไม่เน้นโชว์เรือนร่างให้เห็นสัดส่วนมากนัก ชุดที่ใส่จะเน้นโชว์ให้เห็นรูปร่างบางส่วน เช่น ต้นแขน บุคลิกจะแสดงออกถึงความเป็นสาววัยรุ่นสดใส น่ารัก ส่วนสาวเปรี้ยวเซ็กซี่ จะเน้นให้เห็นถึงความมั่นใจ การโชว์ให้เห็นสัดส่วนผ่านการแต่งกาย เช่น เกาะอก แขนกุด กางเกงขาสั้น การโพสท่าที่มีลีลายั่วยวน

2) การโพสข้อความไม่ลงรูป

รูปแบบการนำเสนอตัวตนรูปแบบนี้จะโพสเพียงแค่ชื่อเล่น อายุ ประสบการณ์ เบอร์โทรศัพท์หรืออีเมล์ที่สามารถติดต่อได้ ลักษณะงานที่รับ สัดส่วน น้ำหนัก ส่วนสูง

การนำเสนอตัวตนอย่างไม่เป็นทางการนี้ ทางด้านเนื้อหาพบว่าสามารถแบ่งลักษณะการนำเสนอตัวตนออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

2.1) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิญชวน เป็นการใช้คำพูดที่มีเนื้อหารับรองถึงคุณภาพการทำงาน การเชิญชวนให้รับเข้าร่วมงาน

2.2) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิงอ้อนวอน เป็นการใช้คำพูดที่มีเนื้อหาถึงการขอร้อง ขอความเห็นใจ

2.3) การนำเสนอตัวตนที่ใช้เนื้อหาเชิงการต่อรอง เป็นการใช้คำพูดที่มีเนื้อหาต่อรองถึงคุณสมบัติของตนเอง ที่ไม่ตรงตามคุณสมบัติที่ทางบริษัทกำหนด ซึ่งไม่มากเกินไป จึงใช้การต่อรองเพื่อเรียกร้องความสนใจ

1.2 การนำเสนอตัวตนตอนแคสติ้งงานกับบริษัทคัดเลือกพริตตี้

การนำเสนอตัวตนตอนแคสติ้งงาน เป็นกระบวนการนำเสนอโดยตรงระหว่างตัวพริตตี้และผู้ว่าจ้าง เป็นการพิจารณาถึงคุณสมบัติที่เหมาะสมระหว่างตัวผู้นำเสนอสินค้ากับตัวสินค้า การนำเสนอตัวตนขณะแคสติ้งงานจะมีการนำเสนอ 3 ด้านหลัก ๆ

1) บุคลิกภายนอก จะเน้นภาพลักษณ์ที่สามารถมองเห็นได้ ได้แก่ เสื้อผ้า การแต่งหน้า การทำผม รวมถึงการใช้เครื่องประดับจำพวก สร้อยคอ สร้อยแขน ต่างหู ชุดที่ใส่แล้วมั่นใจว่าเหมาะกับบุคลิกของตนเอง แต่ที่สำคัญจะต้องไม่ลืมว่างานที่กำลังหาอยู่นั้นเป็นงานประเภทอะไร เพื่อจะได้ปรับบุคลิกของตนเองให้เข้ากับแนวคิดของงานแต่ละชิ้นด้วย

2) ความเป็นมืออาชีพ ในด้านความเป็นมืออาชีพ พริตตี้จะนำเสนอตัวตนผ่านประสบการณ์การทำงานในด้านอาชีพพริตตี้ที่ผ่านมา ถ้ามีประสบการณ์เยอะก็จะเน้นแต่งานที่เป็นสินค้าที่มีชื่อ ความยิ่งใหญ่ของงานที่รับ เป็นการรับรองคุณภาพของตนเองในความเป็นพริตตี้มืออาชีพ นอกจากนี้พริตตี้ยังใช้เรื่องค่าตัวและเงื่อนไขด้านชุดที่ใส่ในการทำงาน เป็นเครื่องมือยืนยันถึงความเป็นมืออาชีพอีกด้วย และพบว่าประสบการณ์ด้านการเป็นพริตตี้อีกรูปแบบหนึ่งที่พริตตี้จะไม่นำมาเป็นเครื่องมือยืนยันความเป็นพริตตี้มืออาชีพคือ พริตตี้เชียร์เบียร์เชียร์เหล้า เชียร์บุหรี่ เพราะเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่ดี

3) จุดเด่นของตนเอง เป็นการใช้ความโดดเด่นของตนเองที่มีอยู่มานำเสนอ เช่น

- ด้านบุคลิกภาพ เป็นการประเมินตนเองก่อนที่จะตัดสินใจสมัครงานในครั้งนั้น ว่าตนเองมีเปอร์เซ็นต์การได้รับคัดเลือกมากน้อยแค่ไหน บุคลิกของตนเหมาะกับสินค้านั้นหรือไม่

- การใช้ความสามารถพิเศษ เช่นความสามารถด้านภาษาที่ 2 ที่ 3 รวมไปถึงประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคอนเซ็ปของงานที่กำลังหาอยู่มาเป็นจุดสนใจให้ตนเอง

- การแนะนำตนเอง ตั้งแต่สถาบันที่กำลังศึกษาอยู่ บุคลิกการพูด การใช้น้ำเสียงในการนำเสนอสินค้าหรือเล่นเกม นอกจากนี้ยังพบว่าชื่อของพริตตี้ที่ใช้ในวงการนิยมแต่งขึ้นมาเพื่อให้เป็นที่จดจำได้ง่าย

การนำเสนอตัวตนในระหว่างการหางานจะเป็นการแสดงออกถึงตัวตนที่เป็นที่ต้องการของกลุ่มผู้ว่าจ้าง (บริษัทลูกค้า, ออแกไนซ์) มากกว่าความเป็นตัวตนที่แท้จริง ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับคอนเซ็ปของสินค้าแต่ละตัว ความเป็นตัวตนที่แท้จริงจะสามารถพบได้ขณะทำงานชัดเจนกว่า

2. รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะการทำงาน

การนำเสนอตัวตนในขณะการทำงานแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ

2.1 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่หน้างาน

ตัวตนในขณะอยู่หน้างานจะเป็นลักษณะการแสดงออกถึงความรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย และมีบุคลิกตามที่ทุกคนคาดหวังว่าพริตตี้จะต้องมี เช่น การดูแลตนเองเรื่องเสื้อผ้าหน้าผม ให้มีความโดดเด่นสมกับการเป็นพริตตี้ มีความยิ้มแย้มแจ่มใส นอกจากนี้พริตตี้ยังมีการนำเสนอตัวตนในอีกรูปแบบหนึ่งที่แสดงถึงความมีน้ำใจ ช่วยเหลืองานด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากหน้าที่ของตนเอง ซึ่งการแสดงถึงความมีน้ำใจนี้พริตตี้มองว่าสามารถเป็นใบเบิกทางต่อการได้งานในครั้งต่อไปจากบริษัทนี้ด้วย

2.2 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า

การนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า พริตตี้จะต้องรักษาภาพลักษณ์ที่ดีอันเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เหมาะสมของงานอาชีพพริตตี้ เช่น การมีอัธยาศัยดี การยิ้มแย้มแจ่มใส การวางตัวให้เหมะสมระหว่างพริตตี้กับลูกค้าผู้ชาย ซึ่งอาจเข้ามาในรูปแบบของการชู้สาว รูปแบบการนำเสนอตัวตนของพริตตี้จะมีเทคนิคการเอาตัวรอดที่แตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์และบุคลิกของแต่ละคน การนำเสนอตัวตนขณะอยู่ต่อหน้าลูกค้า เป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้กับตนเองที่เป็นไปตามที่ตนต้องการในการเป็นพริตตี้ จะมีความเป็นตัวตนของตนเองเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างภาพลักษณ์นั้นด้วย ว่าต้องการให้ภาพลักษณ์ของตนเองในสายตาของลูกค้าว่าเป็นพริตตี้ที่มีลักษณะนิสัยอย่างไร

2.3 รูปแบบการนำเสนอตัวตนในขณะอยู่ต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน

การนำเสนอตัวตนของพริตตี้ในขณะอยู่ต่อหน้าเพื่อนร่วมงานจะเป็นไปในลักษณะของการสร้างสัมพันธไมตรีกับเพื่อนร่วมงาน ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสัมพันธไมตรีกับพี่ซุปที่ดูแล รวมไปถึงคนในบริษัท เนื่องจากในการทำงานแต่ละครั้งจะต้องร่วมงานกันเป็นเวลาหลายวัน การแสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่ต่อการทำงาน ช่วยเหลือผู้อื่น เป็นการแสดงถึงตัวตนที่ผู้อื่น

สามารถมองเห็นได้ว่าน่าประทับใจ และยังเป็นใบเบิกทางสำหรับการจ้างงานครั้งต่อไป นอกจากนี้พริตตี้ยังสร้างสัมพันธไมตรีกับเพื่อนร่วมอาชีพจากบริษัทอื่น ๆ เมื่อมีโอกาส เช่น ยืนบู๊ทใกล้กัน ถือว่าเป็นวิธีการหางานอีกวิธีการหนึ่งของพริตตี้

การนำเสนอตัวตนในขณะการทำงาน พริตตี้จะนำเสนอตัวตนในด้านความรับผิดชอบงานให้ดีที่สุด รวมไปถึงการให้วามใส่ใจดูแลเรื่องความสวยงามของตนเองในขณะการทำงาน เพราะถือว่าตนเองมาในฐานะตัวแทนของบริษัทและบริษัทรวมถึงบุคคลทั่วไปย่อมคาดหวังต่อภาพลักษณ์ที่ดีที่มีในตัวพริตตี้ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องดูแลตนเอง ตัวตนขณะทำงานจะมีทั้งตัวตนที่แท้จริงและตัวตนที่พริตตี้ต้องการสร้างขึ้นในสายตาของลูกค้าทั่วไป ซึ่งสามารถเห็นได้จากการสร้างสัมพันธไมตรีกับลูกค้าและเพื่อนร่วมงาน

ข้อจำกัด

การศึกษาภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้ มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาในการศึกษา ซึ่งใช้เวลาเพียง 8 เดือน รวมถึงการเข้าถึงกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก (key informants) ได้แก่ กลุ่มพริตตี้สินค้าแชมพู พริตตี้สินค้าผลิตภัณฑ์บำรุงผิว พริตตี้เครื่องดื่มน้ำผลไม้ เป็นต้น เนื่องจากตัวผู้วิจัยไม่มีผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นกลุ่มพริตตี้เฉพาะประเภทของสินค้า จึงทำให้การศึกษาครั้งนี้จำกัดอยู่เฉพาะสาวพริตตี้ของสินค้าประเภททั่วไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. บริษัทผู้ว่าจ้างพริตตี้ (บริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์) และบริษัทรับจัดงาน (ออแกไนซ์) เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ เพราะเป็นกลุ่มที่มีอำนาจในการกำหนดรูปแบบของการแต่งกาย แนวคิดของงาน กลุ่มผู้มีอำนาจกลุ่มนี้จึงควรตระหนักถึงผลที่จะกลับคืนสู่บริบทของสังคมไทย ในเรื่องความเหมาะสมของการนำอาชีพพริตตี้ไปใช้ให้เหมาะสมกับกาลเทศะ รวมถึงการกำหนดมาตรฐานของอาชีพพริตตี้ให้ชัดเจน เช่น การให้ความสำคัญในด้านความสามารถในการทำงาน การดูแลเรื่องความเหมาะสมของอายุพริตตี้กับการทำงาน เพื่อให้มีมาตรฐานเดียวกัน เพื่อให้อาชีพพริตตี้มีภาพลักษณ์ที่ดี มีเกียรติ และได้รับการยอมรับจากคนในสังคมในฐานะอีกอาชีพหนึ่งที่สุจริต

2. สื่อมวลชนเป็นสื่อที่มีความสำคัญและสามารถเข้าถึงกลุ่มคนในสังคมได้มากที่สุด สื่อมวลชนไม่ควรจะเสนอแต่ด้านลบของอาชีพพริตตี้ อาทิเช่น การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม ควรนำเสนอด้านบวกของอาชีพพริตตี้ด้วย อาทิเช่น การเป็นอาชีพทางเลือกอาชีพหนึ่งที่ฝึกให้เยาวชนได้รู้จักความรับผิดชอบในตนเอง ทั้งด้านการเรียนและการทำงาน เพื่อไม่ให้อาชีพพริตตี้ถูกมองแต่ด้านลบอย่างเดียว

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรเลือกกลุ่มตัวอย่างของผู้ให้ข้อมูลหลัก (key informant) ของผู้ประกอบอาชีพสาวพริตตี้ในกลุ่มสินค้าประเภทอื่น เช่น สาวพริตตี้ในวงการอุตสาหกรรมรถยนต์ เพราะความแตกต่างเรื่องค่าจ้างที่แตกต่างกัน อาจส่งผลต่อการนำเสนอตัวตนในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป

2. ในการศึกษาครั้งต่อไป อาจเลือกศึกษาเปรียบเทียบการนำเสนอตัวตนระหว่างพริตตี้ที่ทำอาชีพนี้ประจำกับพริตตี้ที่เป็นนิสิตนักศึกษาและใช้เวลาว่าง (part time) ในการเป็นพริตตี้ ว่ามีความแตกต่างหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร เพราะสถานะที่แตกต่างกันอาจมีการนำเสนอตัวตนที่ต่างกันออกไป

3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรสัมภาษณ์กลุ่มผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำเสนอตัวตนของพริตตี้โดยตรง ได้แก่ บริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์ และบริษัทรับจัดงาน (ออแกไนซ์) ในฐานะกลุ่มที่มีอำนาจในการกำหนดรูปแบบภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงทิศทางภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ในอนาคต

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กมลวรรณ ขุมทรัพย์. 2548. **การสร้างความหมายของสาวพริตตี้ในอุตสาหกรรมรถยนต์โดยสื่อมวลชน**. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กาญจนา แก้วเทพ. 2535. **ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน.** กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2541. “สื่อกับสตรี”. ใน ปาริชาติ วลัยเสถียร ภาวนา พัฒนศรี และสินิทธ์ สิทธิรักษ์. (บรรณาธิการ). **สตรีศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 101-145.

_____. 2543. **ความเรียงว่าด้วยสตรีกับสื่อมวลชน**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

_____. 2547. **การวิเคราะห์สื่อ แนวคิด และเทคนิค.** กรุงเทพมหานคร: เลิฟแอนด์ลิฟ.

ก็องส์สตูดิโอ. 2550. **หางาน** (Online).
www.gongzstudio.com/forum/index.php?showtopic=2604, 30 สิงหาคม 2550.

ขวัญฤทัย จ่างจำรัส. 2543. **การถูกลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ.** วิทยานิพนธ์มานุษยวิทยามหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เขียน นิรันดร์นุต. 2546. **การถ่ายทอดอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ผ่านนิตยสารผู้หญิง**. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โฆษณาไทยดอทคอม. 2550. **หางาน** (Online).
www.kosanathai.com/webboard/viewtopic.asp?tid=25565, 12 เมษายน 2550.

จารุณี สุวรรณรัศมี. 2547. **กราฟฟิติ (graffiti): การสื่อสารความหมายและอัตลักษณ์**. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชัยยุทธ เลาหชนะกูร. 2546. **พริตตี้เกิร์ล: ทางลัดสายดวงดาวสู่มืออาชีพ.** กรุงเทพมหานคร: ตากสิน.

เชียงใหม่เดลี่. 2550. **รับสมัครพริตตี้** (Online). www.chiangmaidaily.com/classifieds/mbdetail.php?id=G5202090, 31 สิงหาคม 2550.

ไชยันต์ ไชยพร. 2548. **หลังสตรีนิยม.** กรุงเทพมหานคร: โครงการสรรพสาส์น. แปลจาก Sophia Phoca and Rebecca Wright. 1999. **Introducing Postfeminism**. England: Cambridge.

ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. 2543. **วาทกรรมการพัฒนา: อำนาจ ความรู้ ความจริง เอกลักษณ์และความเป็นอื่น.** กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยและผลิตตำรา มหาวิทยาลัยเกริก.

_____. 2545. **สัญวิทยา, โครงสร้างนิยม, หลังโครงสร้างนิยมกับการศึกษารัฐศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: วิภาษา.

เทียมเทพ ทั่งศิริ. 2546. **อัตลักษณ์ของนักเรียน "กะเทย": กรณีศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและสถิติการศึกษา, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ไทยรัฐ. 2549. กรุงเทพมหานคร: 30 พฤศจิกายน 2549. หน้า 19.

ธนวัฒน์ พูลสวัสดิ์, ร.ต.ท. 2543. **การศึกษาเปรียบเทียบแนวความคิดในเรื่องตัวแบบของผู้หญิงในความสัมพันธ์เชิงอำนาจ: ศึกษากรณีนางมัทรีและนางอมิตตดากับนางรูธและนางเอสเธอร์**. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นงลักษณ์ จันพาธทกุล. 2547. **นู้ด: ภาพสะท้อนแห่งอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง.** ปริญญานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นันดา วีรวิทยานุกูล. 2544. "สตรีกับอัตลักษณ์". **สตรีศึกษา 2: ผู้หญิงกับประเด็นต่าง ๆ**. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี, 280–362.

นุสรัต รยะสวัสดิ์. 2547. **ภาพลักษณ์สตรีเวียดนามใน ทวี้ เกี่ยว**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บางกอกพริตตี้ดอทคอม. 2550. **สมัครงาน** (Online). www.bangkokpretty.com/webpage/regis.html, 17 ตุลาคม 2550.

_____. 2550. **พริตตี้เกิร์ล์** (Online). www.bangkokpretty.com/, 31 สิงหาคม 2550.

ปริตตา เฉลิมเผ่า กออนันตกูล. 2541. **เผยร่าง-พรางกาย ทดลองมองร่างกายในศาสนา ปรัชญา การเมือง ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และมานุษยวิทยา.** กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.

ประภาพร ชินวงศ์. 2546. **Pretty boy: ปรากฏการณ์ความเป็นชายอีกรูปแบบหนึ่งในสังคมไทย.** วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต สาขามานุษยวิทยา, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปิยรัตน์ ปั้นลี้. 2545. **กระบวนการลดความอ้วนของผู้หญิง: วาทกรรมการสร้างอัตลักษณ์ในวัฒนธรรมบริโภค**. วิทยานิพนธ์มานุษยวิทยามหาบัณฑิต สาขามานุษยวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พนิดา หันสวาสดิ์. 2544. **ผู้หญิงในภาพยนตร์: กระบวนการผลิตซ้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสังคมไทย**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยา, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พิชชีดอทคอม. 2550. **หน้าหลักเว็บไซต์** (Online). www.phitchy.com/, 30 สิงหาคม 2550.

_____. 2550. **แกลอรีพริตตี้ MC** (Online). www.phitchy.com/, 30 สิงหาคม 2550.

เพ็ญศรี จุลกาญจน์. 2541. **การผลิตซ้ำอุดมการณ์เกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของหญิงและชาย.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภัสสร ลิมานนท์. 2542. **บทบาทเพศ สถานภาพสตรี กับการพัฒนา**. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มติชน. 2549. กรุงเทพมหานคร: 31 ตุลาคม 2549. หน้า 13

มีโชค ราษฎรานุวัต. 2544. **การต่อรองทางเพศสภาพในนิตยสารผู้หญิงและผู้ชาย**. วิทยานิพนธ์วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มุมน้ำชา. 2550. **งานพริตตี้ MC** (Online).
www.maama.com/webboard/a/view.php?section=a&id=002329, 30 สิงหาคม 2550.

วจีภรณ์ อาทรมิตร. 2542. **ภาพลักษณ์นักการเมืองสตรีที่ถูกนำเสนอผ่านทางหนังสือพิมพ์.** วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการโฆษณา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วารุณี ภูริสินสิทธิ์. 2545. **สตรีนิยม: ขบวนการอุดมคติแห่งศตวรรษที่ 20**. กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.

วรรณพิมล อังคศิริสรรพ. 2544. **มายาคติ.** กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ. แปลจาก Roland Barthes. 1957. **Mythologies**. France: Foundation for Democracy and Development Studies (FDDS).

วรรณี ศิริรัตน์รุ่งเรือง. 2548. **ตัวตนและการนำเสนอตัวตนของผู้หญิงในเว็บไซต์หาคู่.** วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

วิจิกา ไชยสินธุ์. 2547. **อัตลักษณ์ "ผู้หญิงเก่ง" ในนิตยสารสตรีช่วงปีพ.ศ. 2540-2545**. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิภาภรณ์ กอจรัญจิตต์. 2545. **การวิเคราะห์ภาพเสนอ "ความขาว" ในโฆษณาโทรทัศน์.** วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิลาสินี พิพิธกุล. ม.ป.ป. "วาทกรรมเรื่องเพศในหนังสือพิมพ์". **การสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทย** (Online). www.tja.or.th/speak.doc, 7 สิงหาคม 2550.

สยามแฮนดิคาฟดอทคอม. 2549. **"พริตตี้เกิร์ล" เงินดี-งานชุก** (Online). www.siam-handicrafts.com/webboard/question.asp?QID=3554, 30 สิงหาคม 2550.

สิระยา สัมมาวาจ. 2546. "บริโภคนิยม: วัฒนธรรมสากลในยุคโลกาภิวัตน์". **วารสารสุโขทัยธรรมาธิราช** 1(16): 80-89.

สุชาดา ทวีสิทธิ์. 2547. **เพศภาวะ: การท้าทายร่างกาย การค้นหาตัวตน**. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิง.

สันติสุข กาญจนประกร. 2549. "พริตตี้ก็แค่ดอกผลอันสุกงอม". **Think BIG** (ธันวาคม 2549): 29 -33.

โสภิดา วีรกุลเทวัญ. 2546. **การนำเสนอความเป็นตัวตนของหญิงบาร์เบียร์.** กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิผู้หญิง กฎหมาย และแนวการพัฒนาชนบท ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

หาอะไรดอทคอม. 2550. **หางาน** (Online). www.haarai.com/promoteweb/index.php/_get_dalink/detail/_postid_/2c6c6, 30 สิงหาคม 2550.

อภิญญา เฟื่องฟูสกุล. 2546. **อัตลักษณ์: การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด**. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

อีซีจ๊อบดอทคอม. 2550. **หางาน** (Online). www.ezyjob.com/showwork.php?code=kritty_99223184929, 17 ตุลาคม 2550.

อังคเรศ บุญทองล้วน. 2539. **กระบวนการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย: ศึกษากรณีการประกวดนางสาวไทย.** วิทยานิพนธ์สังคมวิทยามหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกศาสตร์ สรรพช่าง. 2546. **คาราโอเกะคลับ..พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยา, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อุ่นใจ เจียมบูรณะกุล. 2547. **วาทกรรท "ความสวย" อัตลักษณ์กับวัฒนธรรมการบริโภค: กรณีศึกษานักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาสังคม, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อุษณีย์ พรหมสุวรรณ์. 2547. **ภาพลักษณ์ของผู้หญิงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จากต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงกลางศตวรรษที่ 20**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

Abrams, D. 1989. "Differential Association: Social Developments in Gender Identity and Intergroup Relations during Adolescence." In **The Social Identity of Women**. Suzanne Skevington and Deborah Baker, eds. London: SAGE Publications.

Anderson, M. L. 2006. **Thinking about Women**. 7 th ed. New York: Pearson Education.

Baron, R. A. and D. Byrne. 1997. **Social Psychology**. Massachusetts: Allyn and Bacon.

Bem, S. L. 1981. **Gender schema theory: A cognitive account of sex typing source.** Psychological Review.

Burkitt, I. 1999. **Bodies of Thought: Embodiment, Identity and Modernity**. London: SAGE Publication.

Campenni, C. E. 1999. "Gender Stereotyping of Children's Toys: A Comparison of Parents and Nonparents." **Sex Roles 40 (Jannuary)**, cited in **Thinking about Women: Sociological Perspectives on Sex and Gender**, 2005 Margaret L. Anderson. 7 th ed. New York: Pearson Education.

Chodorow, N. 1978. **The reproduction of Mothering: Psychoanalysis and the Sociology of Gender**. Berkeley: University of California Press.

Eisenstien, Z. R. 1996. **Hatreds: Racialized and Sexualized Conflicts in the 21st Century**. New York: Routledge.

Fenton, N. 2001**.** "Feminism and Popular Culture" In **The Routledge Companion to Feminism and Post-feminism.** Sarah Gamble, ed. London: Routledge.

Gilligan, C. 1982. **In a Different Voice: Psychological Theory and Women's Development**. Cambridge: Harvar.

Gurin, P. and H. Markus. 1989. "Cognitive Consequences of Gender Identity**." In The Social Identity of Women**. Suzanne Skevington and Deborah Baker, eds. London: SAGE Publications.

Harold, W. N. 1991. **Personal identity**. London and New York: Routledge.

Henri, T. ed. 1978. **Differentiation between Social Groups: Studies in the Social Psychology of Intergroup Relations**. London: Academic Press.

Howson, A. 2004. **The Body in Society: An Introduction**. Cambridge: Polity Press.

Humm, M. 1990. **The Dictionary of Feminist Theory**. Great Britain: Ohio State UP.

Jagger, A. 1983. **Feminist Politics and Human Nature**. Helmel Hemstead: Harvester Press.

John, C. T. 1982. "Towards a Cognitive Redefinition of the Social Group," in Henri Tajfel (ed.) Social. **Identity and Intergroup Relations**. Cambridge: Cambridge University Press.

Kathryn,W. 1997. **Identity and Difference**. Sage Publication.

Maggie W. and B. Gunter. 2005. **The Media and Body Image**. London: SAGE Publications.

Ritzer, G. 2003. **Contemporary Sociological Theory and Its Classical Roots: The Basics**. Boston: McGraw-Hill.

Saul, J. M. 2003. **Feminism: Issues and Arguments**. Oxford: Oxford University Press.

Tong, R. 1989. **Feminist Thought: A Comprehensive Introduction**. Colorado: Westview Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

1. ภูมิหลังทางครอบครัว
    - ภูมิลำเนา
    - ฐานะทางบ้าน
    - ทัศนคติของคนในครอบครัวต่ออาชีพพริตตี้
2. การศึกษา
3. อาชีพ
    - ก่อนเป็นพริตตี้ได้ทำงานอะไรที่เป็นการหารายได้พิเศษ
    - ปัจจุบันเมื่อเป็นพริตตี้
        - ทำพริตตี้มากี่ปี
        - มาทำพริตตี้ครั้งแรกได้อย่างไร
        - ครั้งแรกที่ทำเป็นงานอะไร/ได้ค่าจ้างเท่าไหร่
        - เมื่อได้ทำพริตตี้ครั้งแรกแล้วอยากทำต่อเพราะอะไร
        - ก่อนมาทำพริตตี้รู้จักอาชีพนี้มากแค่ไหน
        - มีทัศนคติต่ออาชีพนี้อย่างไร
        - เมื่อได้มาทำพริตตี้แล้วทัศนคติต่ออาชีพนี้เปลี่ยนไปหรือไม่ อย่างไร
        - การมาเป็นพริตตี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนอย่างไรบ้าง
        - ต้องการให้อาชีพนี้เปลี่ยนเป็นงานประจำหรือไม่ เพราะอะไร
4. การจัดการตนเอง
    - มีวิธีการดูแลตนเองตอนทำงานอย่างไร
    - วิธีการจัดการกับผู้ชายที่เข้ามาจีบตอนทำงาน
    - มีแฟนหรือไม่/รู้จักกับแฟนได้ยังไง
    - ทัศนคติของคนรักต่ออาชีพพริตตี้
    - วิธีการนำเสนอตนเองตอนแคสติ้งงานเป็นแบบไหน
    - วิธีการนำเสนอตนเองตอนทำงานเป็นแบบไหน
    - บุคลิกตอนทำงานกับไม่ทำงานแตกต่างกันหรือไม่
    - ข้อจำกัดของชุดที่ใส่ทำงานเป็นอย่างไร
5. รสนิยม/การบริโภคสินค้า
    - รายได้เฉลี่ยสูงสุดต่อเดือนที่ทำพริตตี้ประมาณเท่าไหร่

- เก็บเงินได้หรือไม่
- ก่อนมาเป็นพริตตี้กับเมื่อมาเป็นพริตตี้แล้วพฤติกรรมการใช้เงินเปลี่ยนไปอย่างไร
- การที่พริตตี้ได้เงินครั้งละมาก ๆ มีผลต่อการที่พริตตี้นิยมใช้ของแพงหรือไม่

6. ค่านิยมในการประกอบอาชีพ

- การจะเข้ามาในวงการนี้สามารถเข้าทางไหนได้บ้าง
- วิธีการหางานของกลุ่มพริตตี้
- ลักษณะงานพริตตี้มีงานประเภทไหนบ้าง
- พริตตี้มีการแบ่งเกรดกันหรือไม่
- การแบ่งเกรดพริตตี้ดูจากอะไร
- พริตตี้รถยนต์จัดว่าเกรด A หรือไม่
- นิยามของคำว่าพริตตี้
- ได้อะไรจากการเป็นพริตตี้
- ความภูมิใจที่มีต่ออาชีพพริตตี้
- อาชีพนี้มีทั้งทางบวกและทางลบมองจุดนี้อย่างไร
- การทำอาชีพนี้มักจะเป็นจุดสนใจ โดยเฉพาะจากผู้ชาย รู้สึกอย่างไร
- มีคนใกล้ชิดมองไม่ดีเกี่ยวกับอาชีพนี้หรือไม่
- พริตตี้มักจะถูกมองว่าเจ้าชู้ มีความคิดเห็นอย่างไร
- คำพูดที่ว่า “บางคนเข้ามาเป็นพริตตี้เพื่อโอกาสการก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง” มีความคิดเห็นอย่างไร
- รายได้สูงต่ำของพริตตี้วัดจากอะไร
- ค่าจ้างที่ทำพริตตี้อยู่ที่เท่าไหร่
- กลัวไม่มีงานหรือไม่
- คิดว่าตนเองมีงานต่อเนื่องเพราะอะไร
- เคยได้ยินมาว่าพริตตี้ก็มีงานไซล์ไลน์แอบแฝงด้วย เคยมีใครมาติดต่องานประเภทนี้บ้างหรือไม่
- การเข้าสังกัดโมเดลลิ่ง
- คิดจะเปิดโมเดลลิ่งหรือไม่
- มุมมองเกี่ยวกับพริตตี้ที่อายุต่ำกว่า 20 ปี
- มุมมองเรื่องการออกกฎห้ามพริตตี้อายุต่ำกว่า 20 ปีทำงานพริตตี้
- นิสิตนักศึกษานิยมทำพริตตี้เป็นการหารายได้พิเศษมากขึ้น มีความคิดเห็นอย่างไร

- ภาพลักษณ์ความเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลมีผลอย่างไรต่ออาชีพพริตตี้
- มาตรฐานการทำงานของตนเองเป็นอย่างไร
- มาตรฐานอาชีพพริตตี้ตามความคิดเป็นอย่างไร
- การจะทำให้อาชีพนี้มีภาพพจน์ที่ดีในสายตาของคนในสังคมสามารถทำได้อย่างไร
- ถ้าเรียนจบแล้วคิดจะทำอาชีพนี้เป็นงานประจำหรือไม่ เพราะอะไร
- อาชีพที่อยากทำ
- พริตตี้บอย
- อาชีพพริตตี้มีความสำคัญกับการส่งเสริมการตลาดอย่างไร
- อาชีพพริตตี้มีบทบาทในภาคบริการสังคมอย่างไร
- อาชีพพริตตี้มีความเหมาะสมกับสังคมไทยหรือไม่ เพราะอะไร
- อาชีพพริตตี้มีความจำเป็นต่อสังคมไทยอย่างไร
- อาชีพนี้ให้อะไรแก่สังคมบ้าง

ภาคผนวก ข
บทสัมภาษณ์

บทสัมภาษณ์

เบนซ์

เบนซ์เป็นหญิงสาวหน้าตาน่ารัก มีเสน่ห์ บุคลิกของเธอในสายตาของผู้พบเห็นจะเป็นคนที่ดูดี มีมาด เธอเป็นคนตัวเล็ก การเข้าถึงตัวเธอของผู้วิจัยนั้นเบนซ์เป็นน้องของเพื่อน ซึ่งเธอก็ให้ข้อมูลอย่างเต็มที่ เบนซ์เป็นคนกรุงเทพ ฯ การแต่งตัวของเบนซ์เน้นตามแฟชั่น และของส่วนใหญ่จะเป็นของดี ถ้าไม่มียี่ห้อก็จะต้องเป็นของที่ดูแล้วเกรดเอ ที่สำคัญคือแฟนของเบนซ์แต่ละคนมีฐานะส่วนใหญ่ ซึ่งอาจเป็นเพราะบุคลิกของเบนซ์ที่ทำให้เจอแต่ผู้ชายที่มีฐานะก็เป็นได้ เบนซ์เป็นคนที่มีเพื่อนมากและค่อนข้างจะติดเพื่อน จากการฟังคำบอกเล่าจากเบนซ์

เจนนี่

เจนนี่เป็นคนกรุงเทพ ฯ เจนนี่เป็นพริตตี้ที่น่ารัก ขาว สูง หุ่นดี เมื่อพบเห็นจะรู้สึกว่าสะดุดตามาก เจนนี่เป็นคนเสียงดังฟังชัด โผงผาง การแต่งตัวแต่งตัวดี มีรสนิยม ไม่นิยมของแบรนด์เนมมากนัก เจนนี่เป็นคนคุยสนุก

พราว

พราวเป็นคนกรุงเทพ ฯ พราวเป็นพริตตี้ที่น่ารัก มีเสน่ห์ อัธยาศัยกับคนรอบข้างดี เป็นเด็กที่มีความเป็นผู้ใหญ่ รู้จักการวางตัว ด้วยความที่เป็นลูกคนจีนจึงทำให้ค่อนข้างมีความเป็นเด็กที่รับผิดชอบมาก มาทำพริตตี้ก็เพราะอยากหาเงินใช้เองและส่งตัวเองเรียนด้วย พราวเป็นคนที่ชอบแต่งตัวสไตล์สาวเปรี้ยว เช่น สายเดี่ยว แขนกุดอยู่แล้ว การทำงานจึงไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องการแต่งกายเท่าไหร่ เพราะถือว่าไม่โป๊เกินไปในสไตล์ของพราว การใช้ของอยู่ในเกณฑ์ดี นิยมแบรนด์เนม โดยเฉพาะเครื่องสำอาง

เอิน

เอินเป็นคนชลบุรี แต่ย้ายมาอยู่กรุงเทพ ฯ กับแม่ตอนเรียนอยู่ป. 6 เอินเป็นพริตตี้ที่รูปร่างอวบ เมื่อดูผิวเผินก็ดูธรรมดา แต่เธอเป็นคนยิ้มสวย น่ารัก สดใส ดูเป็นธรรมชาติ รสนิยมด้าน

การแต่งกายก็ไม่เน้นแฟชั่น แต่งตัวสบาย ๆ เรียบร้อยไม่หวือหวา การใช้ของก็ยังคงเป็นแบบวัยรุ่นทั่วไปที่นิยมตามแฟชั่น ไม่นิยมของแบรนด์เนมนัก การพูดจาเป็นคนเรียบร้อยดูเป็นคนสดใสร่าเริง และมีมนุษยสัมพันธ์ดี

ต้นข้าว

ต้นข้าวเป็นคนกรุงเทพ ฯ แต่กำเนิด ต้นข้าวเป็นพริตตี้ที่น่ารัก เป็นผู้ใหญ่ แต่งตัวดี พูดจาดี คุยเก่ง เป็นพริตตี้ที่ถือว่าเป็นพริตตี้อาชีพ เพราะการจะขอสัมภาษณ์เขาจะกำหนดมาเลยว่าเวลากี่ชั่วโมง ให้ค่าเสียเวลาเท่าไหร่ แล้วห้ามถ่ายรูป ถ่ายวีดีโอ ทุกอย่างต้องเป็นไปตามที่ตกลงกันไว้ ต้นข้าวเป็นคนอัธยาศัยดี ดูแลทุกคนดี แต่งตัวมีรสนิยม แต่ไม่เน้นใช้ของแพงเน้นสวยและดี ต้นข้าวเป็นพริตตี้ที่แจกงานให้พริตตี้คนอื่นเยอะมาก อย่างตอนที่จะสัมภาษณ์ ต้นข้าวบอกว่าจะติดต่อให้ครบได้ทั้งหมดเลย ถือเป็นการแจกงานให้พริตตี้อีกทางหนึ่ง เพราะการสัมภาษณ์นี้ได้ค่าเสียเวลา

กุ๊งกิ๊ง

กุ๊งกิ๊งเป็นคนจังหวัดตรัง บุคลิกเป็นผู้ใหญ่มีความคิด การพบกันครั้งแรกทำให้ผู้วิจัยมีความรู้สึกว่า พริตตี้คนนี้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี เพราะวันนั้นเป็นวันที่ผู้วิจัยถูกพริตตี้อีก 2 คนที่นัดไว้ยกเลิกการสัมภาษณ์ แต่เพื่อนพริตตี้อีกคนได้ติดต่อพริตตี้กุ๊งกิ๊งมาแทนให้ เพราะอยู่ใกล้ที่สุด และเขายินดีให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นผู้สัมภาษณ์ยังไม่ได้บอกให้ตัวพริตตี้ที่เป็นคีย์อินฟอแมนซ์รับรู้ว่าจะให้ค่าเสียเวลา ซึ่งพริตตี้กุ๊งกิ๊งก็มีธุระด้วย แต่ก็ยังให้เวลาเราสัมภาษณ์ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยประทับใจมาก รสนิยมของกุ๊งกิ๊งนิยมใช้ของดีมียี่ห้อ โดยเฉพาะเครื่องสำอางแต่ไม่ใช่ยี่ห้อที่แพงจนเกินไป อาจเพราะกุ๊งกิ๊งรับจ้างแต่งหน้าด้วย การใช้ของและเสื้อผ้าก็ไม่ติดของแพง เป็นเสื้อผ้าแฟชั่นมากกว่า การใช้ชีวิตประจำวันเวลาไม่ทำงานก็มักจะอยู่ที่ห้อง กินข้าวก็กินร้านอาหารตามสั่งธรรมดา ไม่ติดหรู สภาพห้องพักเรียบง่าย

ลูกแก้ว

ลูกแก้วเป็นพี่สาวแท้ ๆ ของต้นข้าว ลูกแก้วเป็นคนที่บุคลิกและการพูดการจาเป็นผู้ใหญ่ อาจด้วยอายุที่มากกว่าต้นข้าวด้วย หน้าตาดี การพูดดูเป็นคนมีความรู้ การแต่งตัวไม่เป็นคนชอบแต่งตัวเท่าไหร่ เน้นสบาย ๆ

พริกหวาน

พริกหวานเป็นคนจังหวัดเชียงราย เป็นพริตตี้ที่มีบุคลิกเป็นคนต่างจังหวัด เป็นผู้หญิงเรียบร้อย พูดจาดี น่ารักแบบเป็นธรรมชาติ ดูซื่อ ๆ ไม่เสแสร้ง การแต่งตัวก็สบาย ๆ ธรรมดา

บีเอ็ม

บีเอ็มเป็นผู้หญิงตัวเล็ก หน้าตาน่ารัก อัธยาศัยดี พูดจาเรียบร้อย อายุ 22 ปี เรียนอยู่ปี 4 มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง ด้านการแต่งตัวดูดี นิยมใช้ของดี แต่ไม่ใช้ของแพง บีเอ็มมีบุคลิกหน้าตาที่โดดเด่น น่าดึงดูด และเป็นพริตตี้คนแรกในบรรดาที่สัมภาษณ์มาที่มาก่อนเวลากำหนดถึงครึ่งชั่วโมง

แพรว

แพรวเป็นพริตตี้ที่ไม่ค่อยโดดเด่นในด้านของความสวยเท่าไหร่นัก ถ้าเทียบกับหมู่สาวพริตตี้แล้ว แพรวมีน้องชาย 1 คน จากการรู้จักและได้พูดคุยกับแพรวมาซักระยะหนึ่ง แพรวเป็นคนที่เรียบร้อย และไม่ค่อยเรื่องมาก อาจด้วยความเป็นคนต่างจังหวัดที่ทำให้แพรวยังคงมีบุคลิกของคนต่างจังหวัดอยู่บ้าง แล้วด้วยความที่ผู้สัมภาษณ์เองก็เป็นคนต่างจังหวัดด้วยเหมือนกัน จึงสามารถสัมผัสถึงความเป็นคนชนบทที่จะมีบุคลิกที่แตกต่างจากคนเมืองได้อย่างชัดเจน

บีบี๋

บีบี๋เป็นคนกรุงเทพ บีบี๋เป็นพริตตี้ที่มีความน่ารัก เซ็กซี่มีเสน่ห์ พูดจาไพเราะ บีบี๋เป็นพริตตี้คนแรกที่ตอบว่าจบแล้วจะทำพริตตี้ต่อเป็นอาชีพเลย เพราะเขารักอาชีพนี้ การแต่งตัวของ

บีบี๋เป็นสไตล์ธรรมดาตามแบบวัยรุ่นทั่วไป เสื้อยืด กระโปรงยีนส์ ดูไม่ติดแบรนด์เนมเท่าไหร่ ไม่ค่อยมีการแต่งตัวที่เว่อร์นัก

ผักบุ้ง

น้องผักบุ้งเป็นเด็กที่พูดจาดี แต่ตอนไม่แต่งหน้าไม่มีเค้าการเป็นพริตตี้เลย แต่ดูเป็นเด็กที่ได้รับการอบรมมาดี จากกริยามารยาท การแต่งตัวและการใช้ของก็ค่อนข้างเลือกของดี ไม่เน้นติดแบรนด์ ฐานะทางบ้านอยู่ในระดับปานกลางดูจากการใส่ทอง แล้วออกรถตั้งแต่ทำพริตตี้

ท็อฟฟี่

ท็อฟฟี่เป็นคนสวยน่ารักแบบลูกครึ่งไทยเยอรมัน เป็นเด็กสมัยใหม่ การแต่งตัวดูดี การใช้ของดูมีรสนิยม เช่นกระเป๋าที่ซื้อจากเมืองนอกเป็นกระเป๋าใบเล็กแต่ใช้มานานแล้ว ท็อฟฟี่รับงานถ่ายละครด้วย

เปเป้

เปเป้เป็นคนน่ารัก สไตล์สาวหมวยออกจีน ๆ เป็นคนจังหวัดจันทบุรี ฐานะปานกลาง เป็นคนที่พูดตรง ๆ ออกห้วน ๆ บุคลิกเป็นคนไม่แคร์ใคร เป็นคนมั่นใจในตนเองมากไม่พอใจก็พูดตรง ๆ แต่ดูเป็นคนจริงใจ ทำงานเพื่อเลี้ยงตัวเอง หาเงินใช้เองและส่งให้ที่บ้านด้วย กลับบ้านไม่ค่อยบ่อยนัก เปเป้เป็นคนที่ช่วยเหลือในการทำงานครั้งนี้มาก เพราะครั้งแรกที่ขอสัมภาษณ์เปเป้ ไม่ได้บอกว่าจะให้ค่าเสียเวลา แต่เขาก็ยอมมาด้วยความยินดี ไม่เหมือนกับอีกหลาย ๆ คนที่เบี้ยวกลางอากาศเลย และยังมีน้ำใจหาพริตตี้ให้ในเวลาที่ถูกพริตตี้คนอื่นไม่มาสัมภาษณ์

ตั้งโอ๋

ตั้งโอ๋เป็นพริตตี้ที่รูปร่างดี สูง หุ่นดี จึงทำให้เธอดูสะดุดตาผู้พบเห็น การแต่งตัวมีรสนิยมดี นิยมการดูแลตัวเองด้วยการขัดผิว นวดตัว การพูดจามีอัธยาศัยดีต่อคนรอบข้าง

ฐานะทางบ้าน

(พริตตี้เบนซ์) พ่อเป็นทหารอากาศ แม่เป็นแม่บ้าน

(พริตตี้เจนนี่) พ่อเสียไปแล้ว แม่ทำงานบริษัท พี่สาวเปิดร้านทำผม

(พริตตี้พราว) ที่บ้านขายของกิ๊ฟช็อบ ทั้งพ่อและแม่ เป็นครอบครัวคนจีน มีพี่น้อง 3 คน เป็นผู้หญิงทั้งหมด พราวเป็นพี่สาวคนโต

(พริตตี้เอิน) ที่บ้านพ่อขายของส่งอยู่ชลบุรี แม่อยู่ที่กรุงเทพ ฯ กลับบ้านประมาณปีละหนึ่งครั้ง อยู่กับแม่ 2 คน มีพี่น้อง 5 คน คนโตอยู่กับพ่อ อีก 4 คนอยู่กับแม่ เอินเป็นคนที่ 3 เป็นผู้หญิงคนโต

(พริตตี้ต้นข้าว) แม่เป็นแม่บ้าน พ่อทำงานคนเดียว เมื่อก่อนพ่อทำงานบริษัท แต่เดี๋ยวนี้ทำงานอิสระ พ่อหาเลี้ยงคนเดียว มีพี่น้อง 5 คน ผู้หญิง 3 ผู้ชาย 2 ลูกแก้วเป็นคนที่ 3 ต้นข้าวเป็นคนที่ 4 มีน้องอีก 1 คน ฐานะทางบ้านปานกลาง ไม่เดือดร้อน ไม่เดือดร้อนเพราะเขาคิดว่ามันพอสำหรับเขา บางคนคิดว่าตัวเองเดือดร้อน อาจเพราะเขาเลือกเรียนเอกชนหรืออะไร แต่เขาทั้งสองคนเลือกเรียนม.รามกัน เพื่อจะมีเวลาทำงานเก็บเงินกัน และนึกถึงพ่อแม่ด้วย ใจจริงทั้งคู่ก็อยากไปเรียนเอกชน เพราะเขารู้ว่าถ้าเข้าเอกชนจะมีโอกาส คุณได้สังคมในอีกระดับหนึ่ง แต่คิดว่าเรียนรามดีกว่า ประหยัดมาก ๆ ต้นข้าวเรียนรามจบ 3 ปี

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ที่บ้านขายของ

(พริตตี้ลูกแก้ว) เหมือนต้นข้าว

(พริตตี้พริกหวาน)บ้านพริกหวานอยู่เชียงราย พ่อแม่รับจ้างทั่วไป ฐานะค่อนข้างยากจน พออยู่พอกิน แต่ก็ไม่ถึงกับขัดสนตามประสาคนบ้านนอก

(พริตตี้บีเอ็ม) บีเอ็มเป็นคนลำปาง ตอนที่อยู่ลำปางอยู่กับยาย ตอนม.ปลายเรียนที่ลำปาง แล้วย้ายมาเรียนที่กรุงเทพ ฯ ตอนม.6 พ่อกับแม่อยู่ที่กรุงเทพ ฯ พ่อทำงานรัฐวิสาหกิจ บริษัทไปรษณีย์ ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน บ้านอยู่ที่สมุทรปราการ แต่หนูมาเช่าหออยู่คนเดียว แต่อยู่อพาตเม้นท์เดียวกับเพื่อน ๆ พริตตี้ MC เพราะมันเดินทางสะดวกดี เส้นสุขุมวิทนั่ง BTS ก็สะดวก มาศรีนครินทร์ก็สะดวก ทำงานพริตตี้แล้วบ้านอยู่ไกลเลยมาเช่าหออยู่

(พริตตี้แพรว) พ่อรับราชการ ทำสวนทำไร่ แม่เป็นแม่บ้าน พ่อเปิดออฟฟิตรับเหมาก่อสร้างด้วย แววกลับบ้านเดือนละครั้ง จบแล้วพ่อกับแม่บอกให้กลับไปช่วยงานที่บ้าน เขาว่าจะมาเป็นลูกจ้างเขาทำไม

(พริตตี้บีบี๋) ธุรกิจส่วนตัว

(พริตตี้ผักบุ้ง) แต่ก่อนแม่เคยเป็นพนักงานบริษัท แต่ตอนนี้เป็นแม่บ้าน พ่ออยู่ต่างประเทศ ส่วนตอนนี้อยู่กับป๊าพ่อใหม่ เขาทำผู้จัดการระดับกลางของบริษัทในเครือสิงคโปร์ ผักบุ้งมีน้อง 3 คน กับพ่อที่อยู่ใต้หวัน กับป๊า 1 คน

(พริตตี้ท็อฟฟี่) แม่ทำร้านอาหาร ส่วนพ่อทำธุรกิจเกี่ยวกับมือถือ ที่ประเทศเยอรมัน พ่อกับแม่มาเมืองไทยไม่ค่อยบ่อย แต่พ่อกำลังจะมาเดือนนี้มาเที่ยว แต่แม่มาบ่อย แต่เขาก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว ทำงานต่างที่กัน แม่มาไทยบ่อยเพราะมีธุรกิจที่นี่ด้วย

(พริตตี้เปเป้) เปเป้เป็นคนจันทบุรี ที่บ้านพ่อขายเครื่องไหว้ แม่ขายก๋วยเตี๋ยว

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ที่บ้านแม่เป็นแม่บ้าน อยู่ที่ชลบุรีส่วนพ่อเป็นข้าราชการสมาคมสวนยางพาราแห่งประเทศไทย อยู่กับน้องสาว 2 คนที่กรุงเทพฯ

ทัศนคติของคนในครอบครัวต่ออาชีพพริตตี้

(พริตตี้เบนซ์) ไม่ว่า บ่นนิดหน่อย แล้วก็เฉย ๆ

(พริตตี้เจนนี่) ไม่ว่าเลย แม่ไม่ใช่คนจู้จี้ เมื่อก่อนอยู่กับอามาตั้งแต่เด็ก ม.6 ป๊ับก็มาอยู่กับแม่ เขาเลี้ยงเรามาครึ่งนึงอีกครึ่งนึงอยู่กับอา เขาก็เลยไม่ฟิกมาก คือจะทำอะไรก็ได้ แล้วตอนนั้นก็ไม่ได้ขอเงินแม่ใช้แล้วด้วย จบ ม.6 ก็ทำพริตตี้มาเรื่อย ๆ

(พริตตี้พราว) ไม่ว่า แรก ๆ เขาก็ตามไปดูนะ เพราะส่วนมากงานที่พราวรับจะเป็นงานใหญ่ ๆ อย่างงานแลนด์ออนไลน์ เกมส์โชว์ที่ไบเทค เมืองทอง คือพราวทำแต่งานใหญ่ ๆ ประเภทอีเว้นมากกว่า งานคลินิกเป็นงานแรกที่ไปทำที่เป็นงานแบบนี้ ที่บ้านไม่ว่าเพราะเขาเห็นงานของเราไง เราไม่ได้ไปทำอะไรอย่างนั้น ป๊าขออย่างเดียว อย่าดึก

(พริตตี้เอิน) ครั้งแรกไม่รู้ คิดว่าคงไม่ให้ทำ แต่พอดีช่วงนั้นอยู่หอที่รังสิตก็แอบทำ เราก็รู้แล้วว่ามันไม่ได้เสียหายชุดเราก็เลือกชุดที่ไม่โป๊ พอแม่รู้แม่ก็ว่า คือคนจีนไงคะ แม่ก็รู้จัก พริตตี้ประเภทพริตตี้มอเตอร์โชว์อะไรอย่างเนี้ย ใส่กระโปรงสั้น ๆ เขาก็ไม่อยากให้ทำ ช่วงแรกก็มีทะเลาะกัน เพราะเอินก็บอกว่าจะทำเขาก็ไม่ให้ทำ ช่วงหลังเขาบอกไม่ให้ทำเอินก็นิ่ง ๆ เงียบ ๆ เหมือนเชื่อฟัง แต่เราก็แอบทำเพราะอยู่หอ แต่ช่วงหลัง ๆ เขาก็โอเคแล้ว เพราะมาอยู่บ้านก็บอกเขา แล้วเขาเห็นแล้วว่าชุดก็ไม่โป๊ งาน MC อย่างเนี้ยงานไม่ได้เสียหายอะไร กลับดูดีด้วยซ้ำ ถ้างาน

จริง ๆ แต่ด้วยการที่วงการนี้มีหลายคนที่ทำ แต่ละคนก็ไม่เหมือนกันไงคะ เดี๋ยวนี้แม่ก็ไม่ว่าแล้ว ลิมิตเรื่องชุดของเอินกับแม่คล้ายกัน

(พริตตี้ต้นข้าว) ไม่ว่า เขารู้ว่าเรามีความรับผิดชอบ มีลิมิตในการรับงานแค่ไหน ไม่ใช่ญาติไปเห็นแล้วเอาไปว่าพ่อแม่แบบนั้นก็ไม่ เราโชคดีที่ว่าเราไม่ได้ร้อนเงินถึงกับต้องขนาดว่าเอาเงินไว้ก่อน ไม่สนใจว่าชุดจะโป๊ขนาดไหน

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ตอนแรกเขาไม่รู้ แต่ตอนนี้รู้แล้ว แต่ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจซักเท่าไหร่ เขาเป็นคนต่างจังหวัดก็รู้ว่าทำงานในห้าง เขาก็ไม่ว่าอะไรเพราะมันเป็นงานสุจริต ไม่อันตรายมากนัก

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่ว่า เขารู้ว่าเรามีความรับผิดชอบ ดูแลตัวเองได้

(พริตตี้พริกหวาน)เขาไม่รู้ว่าทำพริตตี้ เขาไม่ได้ถามเลยไม่ได้บอกก็รู้จักมั้ง แต่ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ารู้จักรึเปล่า เขารู้แค่ว่าเรียนด้วย ทำงานพาร์ทไทม์ไปด้วย

(พริตตี้บีเอ็ม) เขามารู้ตอนทำ MC แล้ว เขาก็ไม่ว่า เพราะบีเอ็มก็บอกกับเขาว่า MC ก็คล้าย ๆ พิธีกรพรีเซ็นต์สินค้าเท่านั้น

(พริตตี้แพรว) เขาก็ไม่ว่าอะไร เพราะรู้ว่าทำแค่นี้ ตอนแรกที่ทำก็ไม่ได้บอกที่บ้าน แต่หลัง ๆ มาก็เริ่มบอก เขาก็บอกว่า ทำแล้วดีรึเปล่าล่ะ ก็บอกว่าดี ส่วนเรื่องที่แต่งตัวโป๊ส่วนมากก็จะผ่านเพื่อนมาอยู่แล้ว เพื่อนก็จะรู้ว่าเออมันไม่โป๊

(พริตตี้บีบี๋) เขาไม่ได้ว่าอะไร แต่จะว่าถ้าแบ่งเวลาไม่เป็น อย่างบีบี๋ทำพริตตี้แล้วการเรียนก็ไม่เสียเกรดเท่าเดิม เรื่องแต่งตัวโป๊ก็ไม่ว่าว่าจะแต่งตัวโป๊ไป แต่ส่วนมากถ้าให้หาชุดเองก็จะไม่โป๊ แต่ถ้าฟิกมาก็ต้องเซฟตัวเอง

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่ว่านะ เขารู้จัก เพราะเวลามีงานหรือรับงานหนูจะบอกที่บ้านหมดว่าไปทำที่ไหน เป็นงานประเภทไหน และจะรับแต่งานกลางวัน อย่างงานกลางคืนพวกร้านอาหารหนูไม่รับ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) แม่ชอบ แต่เขาก็บอกว่าให้ระวังตัว แล้วก็ไม่ต้องรับงานหนักมาก เขาอยากให้เรียนให้จบและทำงานประจำมากกว่า แนวแบบดี ๆ มากกว่า

(พริตตี้เปเป้) แม่ไม่ว่าเลย ชอบ น้าก็เคยมาเจอ เคยไปทำที่เชียงใหม่ ก็ตกใจบังเอิญเจอแม่รู้แม่ดีใจ แม่รู้เมื่อปีที่แล้ว เพราะอยู่ที่บ้านแม่เลยรู้ แต่คนที่บ้านรู้ว่าเปเป้ไปขายของ รู้ว่าเขาจ้างเปเป้ไปขายของ เขาไม่มองว่าไม่ดี เขามองว่าดีนั่นแหละ เขาคิดว่าอาชีพนนี้ก็ไม่เสียหายอะไร ไม่มีใครว่าอะไร

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่นะ เขาแค่บอกว่าให้ดูแลตัวเอง เพราะเขารู้ว่าเราเป็นคนดูแลตัวเองอยู่แล้ว ก็เลยไม่มีปัญหา

การศึกษา

(พริตตี้เบนซ์) เธอเรียนจบจากราชภัฏแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ เบนซ์กำลังเรียนปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง

(พริตตี้เจนนี่) ตอนนี้เรียนอยู่ปี 3 เรียนสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง

(พริตตี้พราว) พราวเรียนอยู่ราชภัฏแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ คณะนิเทศศาสตร์ปี 4

(พริตตี้เอิน) เอินเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยของรัฐชื่อดัง คณะศิลปะศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

(พริตตี้ต้นข้าว) ต้นข้าวจบปริญญาตรีสังคมวิทยามานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง และจบครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต เอกปฐมวัย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ตอนนี้เรียนมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ ปีสุดท้าย คณะรัฐศาสตร์

(พริตตี้ลูกแก้ว) ลูกแก้วจบคณะและมหาวิทยาลัยเดียวกันกับต้นข้าว เกียรตินิยมอันดับ 2 ตอนนี้กำลังเรียนปริญญาโทที่ราม ฯ

(พริตตี้พริกหวาน)พริกหวานเรียนบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเปิดปีสุดท้าย

(พริตตี้บีเอ็ม) เรียนสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง

(พริตตี้แพรว) ตอนที่สัมภาษณ์แพรวอยู่นั้นแววกำลังฝึกงานปีสุดท้ายกำลังจะจบปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

(พริตตี้บีบี๋) บีบี๋เรียนอยู่มหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพ ฯ อยู่ปี 4 ตอนเก็บข้อมูลสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 บีบี๋เรียนจบแล้ว

(พริตตี้ผักบุ้ง) เรียนอยู่ปี 3 ที่มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ท็อฟฟี่เรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ เอกภาษาเยอรมัน ชั้นปีที่ 1

(พริตตี้เปเป้) เปเป้เรียนมหาวิทยาลัยเปิดปีสุดท้าย

(พริตตี้ตั้งโอ๋) จบจากมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ จบมาปีกว่า ๆ

ก่อนเป็นพริตตี้ได้ทำงานอะไรที่เป็นการหารายได้พิเศษไหม

(พริตตี้เบนซ์) ไม่ได้ทำงานอะไร ตอนแรกไม่อยากเป็น เฉย ๆ เพราะเป็นคนที่มีกิจกรรมที่โรงเรียนอยู่แล้วมันเหนื่อยเยอะอยู่แล้ว แต่พอดีเพื่อนทำ ก็เลยทำก็ได้

(พริตตี้เจนนี่) ไม่

(พริตตี้พราว) ถ่ายหนังสือ มิวสิควีดีโอ ถ่ายภาพนิ่ง ก่อนนี้ทำเยอะนะ แต่ก่อนเคยเดินแบบเกี่ยวกับทรงผม เสื้อผ้า แต่ไม่ใช่นางแบบแคทวอลก์อย่างนั้นนะ ก็ได้เป็นครั้ง

ตัดครั้งนึงเดินครั้งนึงได้ 3-4 พัน ทำทุกอย่างเลย ถ้าไม่ชอบเขาก็กลับมาทำให้เหมือนเดิม แต่มีข้อแม้ว่าถ้าเขาจะตัดเราสามารถบอกได้ว่าแค่ไหน เราคุยกับเขาได้ พวกนั้นเขามีงานตลอด ที่ได้มาทำเพราะเริ่มแรกเลย แถวบ้านพราวมีร้านทำผมรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก แต่เขาเป็นระดับแอ๊ดว๊านซ์เปิดโรงเรียนสอน เขาก็เรียกพราวไปเห็นแวว เลยชวนไปครั้งนั้นได้เยอะมาก 4500 แล้วก็ไปเดินแบบ เปิดตัว ชวาคคอปกับเวลล่าตัวใหม่ ก็ไป แต่ก่อนเคยเป็นพิธีกรภาคสนามให้รายการเกมฮอตเพลงฮิต ส่วนใหญ่พราวไปเดินเล่นจะเป็นประมาณเนี้ย ไปเดินเล่นที่ดิสคัฟเวอรี่เปิดใหม่ เขาให้ประกวดโครงการอะไรก็ไม่รู้แล้วมีให้กรอกใบสมัครพิธีกร ม๊าเห็นว่าพราวชอบพูดอยู่หน้ากระจกคนเดียวเป็นอย่างนี้ตั้งแต่เด็กก็เลยลอง ไปเสร็จปุ๊บดันผ่าน เข้าไปแคสครั้งแรกได้ไปเล่นละคร เล่นเล่นมาก็ได้รู้จักกับพี่คนนี้ แล้วเขาก็บอกให้ไปสมัคร พอไปเขาก็ให้ลองอ่านฮอตนิวส์ อันนั้นประหม่ามากเพราะเป็นรายการสด แต่อ่านแค่ 2 นาที หลังจากนั้นก็เริ่มทำมาเรื่อย ๆ มันจะต่างกันมากกับ MC พริตตี้

(พริตตี้เอิน) ไม่ได้ทำ

(พริตตี้ต้นข้าว) ทำ PC แล้วก็มาเป็นพริตตี้และก็เป็น MC

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่

(พริตตี้ลูกแก้ว) เริ่มจาก PC

(พริตตี้พริกหวาน)ทำตั้งแต่ PC ยืนห้าง

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่

(พริตตี้แพรว) ไม่

(พริตตี้บีบี๋) ไม่

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่

(พริตตี้เปเป้) เคย เป็นคนชงชิม

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เมื่อก่อนรับจ็อบแรก ๆ จะเป็นตามห้างพวกของ Mister Donut แล้วค่อยมาเป็น PC แล้วค่อยมาเป็นพริตตี้ และได้มาทำ MC

ทำพริตตี้มากี่ปี

(พริตตี้เบนซ์) เริ่มทำพริตตี้ตั้งแต่เรียนอยู่ประมาณปี 2 เพื่อนทำก่อนแล้วพอเขาขาดคนเพื่อนเลยชวนเราไปทำแต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้ทำแล้ว ทำมาประมาณ 3 ปี

(พริตตี้เจนนี่) ตั้งแต่อายุ 18-19 หยุดไปเรียนช่วงนึงเพราะตอนนั้นเราออกมาทำพริตตี้ช่วงนั้นเลยไม่ได้ไปเรียน ก็ไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง พอเราทำงานก็เลยไม่ค่อยได้ไปสอบหยุดก่อน แล้วก็พักเรียนแล้วก็กลับมาใหม่ ช่วงแรกที่ทำทำตั้งอายุ 18-19 ทำมาได้ประมาณ 3 ปี แล้วก็หยุด หยุดตอน 21 หยุดไปประมาณ 2 ปี แล้วก็กลับมาทำใหม่ หยุดไปก็มีติดขัดบ้างเวลาที่กลับมาทำแต่ก็ใช้เวลาปรับตัวไม่นาน ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการที่หยุดไป ก็คือหางานยากขึ้น เราก็ต้องไปแคส จากเมื่อก่อนที่เราทำงานมานานจนเรามีเพื่อนบอกต่อแล้ว พอหยุดไปปุ๊บเราก็ต้องเริ่มใหม่แล้ว ต้องโทรหาเพื่อนใหม่ว่าที่ไหนมีแคส บริษัทไหน แต่ก็ใช้เวลาแป็บเดียว ตอนนี้อายุ 24 จะ 25 แล้ว

(พริตตี้พราว) ประมาณ 3-4 ปี ตั้งแต่ช่วงปิดเทอมขึ้นปี 1

(พริตตี้เอิน) ตั้งแต่อยู่ ปี 1ประมาณ 3 ปี

(พริตตี้ต้นข้าว) ทำพริตตี้มาตั้งแต่อายุ 19 ตอนนี้อายุ 25 ทำมาประมาณ 5-6 ปี

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เริ่มทำมาตั้งแต่อายุประมาณ 19 ปี รวมแล้วทำมาประมาณ 5 ปีแล้ว ทำพริตตี้เดี่ยว ๆ 2 ปี MC 3 ปี ทำพริตตี้ตั้งแต่อยู่ ม.6 ตอนม.6 เข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ

(พริตตี้ลูกแก้ว) ทำมาประมาณ 3 ปี

(พริตตี้พริกหวาน)ทำมาประมาณ 3 ปี

(พริตตี้บีเอ็ม) เกือบ 3 ปี

(พริตตี้แพรว) ทำมาประมาณ 2 ปี

(พริตตี้บีบี๋) เริ่มทำพริตตี้เมื่อตอนเข้าเรียนปี 1 ตอนนั้นอยากทำก็ทำไม่อยากทำก็ไม่ทำ ทำแบบจริงจังประมาณซัมเมอร์ที่แล้ว ทำมาประมาณ 3 ปีแล้ว

(พริตตี้ผักบุ้ง) ทำพริตตี้มาประมาณ 2 ปี

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ทำมาประมาณ 1 ปี

(พริตตี้เปเป้) เปเป้ทำพริตตี้ตั้งแต่อยู่ประมาณปี 1 ประมาณ 3 ปี

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ทำพริตตี้มา 5 ปีแล้ว ตั้งแต่เรียนอยู่

มาทำพริตตี้ครั้งแรกได้อย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) มาทำครั้งแรกเพราะเพื่อนชวน หลังจากนั้นก็เห็นว่ารายได้ดี ดีกว่าอยู่เฉย ๆ แถมได้ไปกับเพื่อนอีกต่างหาก

(พริตตี้เจนนี่) เริ่มแรกไปกินข้าวกับพี่ชาย แล้วมีเพื่อนพี่มาด้วย เขาเห็นเราปุ๊บเขาเห็นว่าเราคุยเก่งเขาก็ถามว่าไปทำงานพริตตี้ MC ไหม ก็ถามว่าอุ๊ยอย่างหนู เป็นได้หรอพี่ งานนั้นเป็นงานที่ไม่ต้องแคส เขาฝากให้ เป็นงาน UBC อันนั้นเป็นงานมอเตอร์เอ็กซ์โปร ได้เยอะ ได้ 4000 ต่อวัน ทำ 12 วัน ทำ MC ตอนนั้นเราพูดเก่ง แต่เราก็โดนคอมเม้นเยอะมากจากพี่ที่บริษัท เพราะตอนนั้นเราก็ยังไม่เก่ง ออแกไนซ์เขายังไม่ค่อยชอบเพราะยังโฟนไม่เก่ง แต่โชคดีที่มีพี่ MC เขาเก๋าแล้ว อายุเยอะแล้ว เขานำเราได้ ทำคู่กัน 2 คน เราก็ตามเขาไป แต่ตอนทำกดดันมาก เพราะ MC นั้นเขาไม่ได้นิสัยดีด้วยนะ คล้าย ๆ กับเวลาที่พี่เขามาว่าเราว่าเรายังโฟนไม่เก่ง คู่เรายังดูไม่ดี แต่จริง ๆ แล้วคู่เรามันโฟนดีมันก็เลยคล้าย ๆ ว่าเรื่องอะไรมันจะยอมรับผิด ประมาณว่าน้องเขายังโฟนไม่เก่งนี่พี่ ของหนูน่ะโอเคแล้วนะ เราจะโดนประมาณนั้น

(พริตตี้พราว) ตอนแรกคือพราวมีคนรู้จัก เขาสอนเต้นแล้วพราวก็เป็นเด็กเต้นให้เขาอยู่แล้ว เขาก็ชวนมาเป็นทีม มีพราว และเพื่อน 3 คน ชวนมาให้ไปเต้นเปิดงานน้ำมันเครื่อง elf ของพวกรถ ไปเป็นพริตตี้แดนซ์

(พริตตี้เอิน) เพื่อนชวนมา ชวนไปแคสงานเป็นงานบ้าน

(พริตตี้ต้นข้าว) ตอนแรกเลยมาจากโม ต้นข้าวมาเดินเล่นที่ห้างมีพี่คนนึงเขาทำโม เป็นฟรีแลนซ์อยู่ เขาเจอเขาก็ถามว่าสนใจไปเป็นตัวประกอบไหม อย่างตอนอัดรายการมาเป็นคนดู คอยปรบมือ เริ่มจากตรงนี้ก่อน ได้ 300 พอดีแคสงานของโซนี่ที่แรกเขาบอกให้ไปแคสดู โซนี่เขาเปิดงานเกี่ยวกับเครื่องเสียงก็เลยให้ไป ตอนแรกไปแคสคนเยอะและคิดว่าไม่ได้ เพราะเราไม่มีประสบการณ์เลย เคยแต่เป็นตัวประกอบตามรายการประมาณเนี้ย พอไปเขาสัมภาษณ์และอาจเป็นเพราะความใสของเราที่เป็นงานแรกก็เลยได้เป็นพริตตี้ครั้งแรก ได้ 500 แล้วเขาก็แต่งหน้าทำผมให้ ทำในโรงแรมอย่างหรู ตั้งแต่งานนั้นก็ได้รู้จักเพื่อนพริตตี้เยอะมาก และก็เข้าสู่วงการเต็มตัวประมาณนี้

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มันบังเอิญมากพอดีมีรุ่นพี่ที่เขาทำอยู่ก่อนแล้วแล้วเขาขาดคนเลยให้เราไปทำแทน เขาเห็นเราพูดเก่ง ก็เลยพาเข้าไปที่บริษัท แต่พอไปที่บริษัทพี่ที่บริษัท เขาเห็นบุคลิกแล้วเขาชอบ เขาเลยไม่ให้ทำแทนแต่ให้ทำเลย ทำประมาณเดือนนึงเต็ม ๆ

(พริตตี้ลูกแก้ว) ครั้งแรกที่ทำได้จากต้นข้าวแนะนำ ส่วนใหญ่จะรับงานต่อจากต้นข้าว แบบต้นข้าวไม่ว่างให้เราไปทำแทน ไม่ค่อยได้ไปแคสเอง ส่วนใหญ่จะทำเฉพาะเวลาว่างเพราะมีงานประจำและเรียนด้วย

(พริตตี้พริกหวาน) มีเพื่อนทำอยู่ ที่รามเด็กรามส่วนใหญ่จะทำพริตตี้กันหมด บริษัทออแกไนซ์ มีปัญหานะเวลาเด็กรามสอบ เพราะเขาจะขาดคนมากเลย บางทีเสียการเรียนก็มี เช่น “ อุ๊ยวันละ 800” อีกวันรุ่งขึ้นก็สอบ บางทีก็ต้องเสียสละ

(พริตตี้บีเอ็ม) เพื่อนแนะนำ ตอนแรกทำผ่านออแกไนซ์เล็ก ๆ พวกควอลิตี้ ที่คนรู้จักเยอะ ๆ ทำพริตตี้ก่อน พอทำมาได้ซักพักรู้จักคนเยอะขึ้น ได้รู้จักพี่ที่ทำ MC เก่ง ๆ เขาก็สอนโฟน แล้วช่วงนั้นก็เลยรับแต่ MC

(พริตตี้แพรว) เมื่อประมาณ 2 ปีที่แล้ว พอดีเพื่อนชวนให้ไปทำ ก็เลยไปทำ เพื่อนทำพริตตี้มาก่อน พอเขาไม่ว่างเขาก็ให้เราไปแทน

(พริตตี้บีบี๋) เข้ามาทำครั้งแรกเพราะรู้จักกับพี่คนนึงที่เป็นพริตตี้ แล้วบอกเขาว่าอยากลองทำ พี่เขาก็บอกว่าถ้าอยากทำก็ให้ไปถ่ายรูปมาแล้วเขาก็ส่งรูปหางานให้

(พริตตี้ผักบุ้ง) ทำครั้งแรกมีพี่มาชวนเขามาถามว่าไปทำพริตตี้ไหม หน้าตาเราก็ไม่สวยนะ แต่พูดเก่ง ก็เลยลองไปทำดู ก็เลยได้งานแรก

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ก็ถามเพื่อนก่อนว่าพริตตี้ทำไงบ้าง แล้วก็ลองไปแคสงาน ครั้งแรกที่ทำได้งานจากเพื่อน และเคยสมัครตามโมต่าง ๆ เขาก็เรียกไปแคสแล้วก็ได้งานมาเรื่อย ๆ ท็อฟฟี่เคยถ่ายโฆษณาอาหารเสริมของประเทศมาเลเซีย และเล่นละครด้วย

(พริตตี้เปเป้) ตอนแรกเปเป้ทำงานที่ไปรษณีย์ แล้วมีพี่คนนึงเจอเปเป้ เขาเป็นคนชงชิมธรรมดา ก็ถามเขาว่าได้วันละเท่าไหร่ เขาตอบว่า 500 เปเป้ก็บอกว่าเยอะเนาะ แล้วเขาก็ชวนเปเป้ไปที่ออฟฟิตด้วย เปเป้ก็เอารูปไปส่ง เขาบอกว่ามีงานไป 500 ไปยืนชงชิม 2 ชั่วโมง 500 เปเป้เลยทำ งานต่อไปเป็นพริตตี้วันเดียว 1000 บาท งานต่อไปเปเป้ก็โฟนเลย ไม่ได้ตั้งใจหรอกลองเทสดูแล้วได้ เขาชอบลุคเราเขาก็เลยรับเรา แล้วก็ทำงานมาตลอด

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เมื่อก่อนนอกจากทำพริตตี้ก็ยังทำพวก PC ด้วย คือสตาร์ท PC ก่อนแล้วค่อยมาเป็นพริตตี้ MC ตอนนั้นบริษัทต้องการ MC เราก็ลองโฟนดู ตอนนั้นเป็นพริต

ตี้อยู่แล้ว ก็ลองดูแล้วก็ทำได้ ก็รับมาเรื่อย ๆ กับบริษัทที่ทำอยู่แล้วก็เลื่อนขึ้นมาเป็นซุปเปอร์ไวเซอร์ คือคอยดูแลเด็ก งานมันน้อยกว่าและก้าวหน้ามากกว่า

ครั้งแรกที่ทำเป็นงานอะไร/ได้ค่าจ้างเท่าไหร่

(พริตตี้เบนซ์) ครั้งแรกเป็นงานนีเวีย ได้วันละ 500

(พริตตี้เจนนี่) เป็นงาน UBC อันนั้นเป็นงานมอเตอร์เอ็กซ์โปร ได้เยอะ ได้ 4000 ต่อวัน ทำ 12 วัน ทำ MC

(พริตตี้พราว) พริตตี้ยืนครั้งแรกได้วันละพัน ทำ 10 วัน เป็นงานแอมบิเพอร์คาร์ ของงานมอเตอร์โชว์ อย่างงานพริตตี้แดนซ์ได้ 800 พริตตี้แดนซ์กับพริตตี้ปกติแตกต่างกัน คือพริตตี้แดนซ์จะแค่มาเปิดงาน เปิดตัวงานเต้น เปิดตัวแป๊บนึงแล้วก็ไปได้แล้ว เขาจะหาเด็กมาหรือมีทีมมากันเองก็แล้วแต่เขา รายได้ก็ต่างกัน ถ้าพริตตี้แดนซ์จะได้เยอะกว่าพริตตี้ธรรมดาอีกนะ สมมุติว่าเรามาเป็นทีม เขาอาจให้มาเลย 3 หมื่น เหนาะ ๆ คิดท่าเอง เสื้อผ้าเอง เขาอาจจะให้มาแค่คอนเซ็ปงานเท่านั้นแล้วก็หารค่าตัวกันเอง มีกี่คนก็หารไป เขาเหมาจ่าย ก็แล้วแต่ อย่างวันนั้นที่เขาพาไป เต้นแค่ 5 – 10 นาทีก็ไปได้

(พริตตี้เอิน) เป็นงานบ้าน ได้ 1500 ครั้งต่อมาเป็นของโอเคแคส

(พริตตี้ต้นข้าว) งานโซนี่ ได้ 500

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ครั้งแรกที่ทำได้ 500 แล้วก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป็น 1000 พอทำ MC ก็จะอยู่ที่ 1000 ขึ้นไป

(พริตตี้ลูกแก้ว) เรทแรกได้ 300–500 เป็นงานแบบโรดโชว์ แจกไปทั่ว ๆ ไม่หยุดอยู่กับที่ ทำเปลี่ยนที่ไปเรื่อย ๆ ไม่ได้ทำในห้างทั้งวัน เขาจะขับรถไปส่งเราตามจุดแล้วให้เราไปแจกตามจุด วันนึงเขาจะให้แจกประมาณ 2-3 ที่ แต่งานไปแจกบีโอเรให้ไปแจกที่โรงเรียน มันก็จะกินเวลาเรา เช่นต้องไปนั่งรอให้โรงเรียนเลิก แต่ได้เงินเท่าเดิม แจกเสร็จก็นั่งเล่นอยู่บนรถรอรอบต่อไปอย่างนี้ มันไม่ค่อนซีเรียส

(พริตตี้พริกหวาน)งานแรกได้ 500

(พริตตี้บีเอ็ม) งานแรกเป็นของซิตร้า ได้ 800 เมื่อ 4 ปีที่แล้วก็จะอยู่เรทนี้ แต่พอทำได้ซักพักก็เริ่มรับเรทพัน พอโฟนก็จะปรับเรทขึ้นเรื่อย ๆ

(พริตตี้แพรว) ครั้งแรกได้ 500 ยืนเชียร์สินค้า แต่ไม่ได้ทำบ่อย ทำเฉพาะเวลาว่างหรือช่วงปิดเทอม ส่วนมากเป็นเพื่อนหาให้ ไม่เคยไปแคสเอง ส่วนใหญ่ไปทำแทนเพื่อนมากกว่า

(พริตตี้บีบี๋) ครั้งแรกที่ทำได้ 1000 บาท เป็นงานของเจมาร์ท

(พริตตี้ผักบุ้ง) เป็นงานมอเตอร์โชว์ 2006 เป็นพริตตี้เซอร์เวย์แจกแบบสอบถามคุยกับลูกค้าต้อนรับ ได้วันละ 1400–1500 ในระดับกลาง ในงานมอเตอร์โชว์ ถ้าในระดับสูงจะอยู่ที่ ประมาณ 4000 ประเภทยืนรถ MC

(พริตตี้ท็อฟฟี่) งานเครื่องสำอางของ bloom ได้ 1500

(พริตตี้เปเป้) ครั้งแรกได้ 500

(พริตตี้ตั้งโอ๋) 500

เมื่อได้ทำพริตตี้ครั้งแรกแล้วอยากทำต่อเพราะอะไร

(พริตตี้เบนซ์) ก็เห็นว่ารายได้ดี ดีกว่าอยู่เฉย ๆ แถมได้ไปกับเพื่อนอีกต่างหาก

(พริตตี้เจนนี่) โห อยากทำมากมันมีโอกาส ทำงานตรงนี้มันเดินต่อได้เรื่อย ๆ เพราะเรารู้จักคนเยอะไง เราเจอทั้งลูกค้าที่เดินมาหาเราที่ปู๊ทว่าน้องมีรูปไหม ถึงแม้กับเพื่อนที่เพิ่งเจอกันก็แลกเบอร์แลกรูปกัน มีอะไรก็โทรหากันว่าเอ๊ยไปแคสงานนี้ไหม

(พริตตี้พราว) อยากทำ แต่ว่างานแต่ละงานตอนนั้นก็เหมือนกับนับ 1 ใหม่ คนอื่นเขามีคนรู้จักอยู่แล้ว แต่เราต้องไปแคสไกลแค่ไหนก็ต้องไป รู้บ้างไม่รู้บ้าง มีความสามารถหรือไม่มีก็ไม่รู้ก็ต้องไป

(พริตตี้เอิน) ครั้งแรกเพราะได้เงิน ก็ทำมาเรื่อย ๆ ซักพักก็รู้สึกว่ามันวุ่นวายเหมือนกันและต้องกลับไปเรียนด้วยไง ก็เลยหายไปพักนึงแต่ไม่นาน ก็รู้สึกว่าช่วงที่เราไม่ได้ทำเวลาเราเดินไปตามฮอลล์ก็รู้สึกว่ามันเหงา มันขาด ๆ อะไรซักอย่าง

(พริตตี้ต้นข้าว) เพราะเงิน แต่ก่อนทำ PC มา PC จะมีหน้าที่คอยแนะนำสินค้าที่จะเห็นตามซุปเปอร์ คอยเชียร์ ได้เรทประมาณ 300 – 500 ต่อวัน 8 ชั่วโมงพัก 1 ชั่วโมง ทำตรงนี้มาประมาณปีนึง พอดีพูดเก่งเลยมีคนแนะนำให้ไปทำพริตตี้ ชั่วโมงงานน้อยลงตังค์เยอะขึ้น ได้ประมาณ 4-5 ร้อย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เพราะเงิน อันดับแรกเพราะเงินเยอะ แล้วก็ชอบแต่งตัว ชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนที่อายุมากกว่า ชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนที่ทำธุรกิจ อะไร

ก็ได้ที่สูงกว่าเรา กุ๊งกิ๊งชอบซื้อความมิดเขามา กุ๊งกิ๊งก็จะรู้สึกว่ากุ๊งกิ๊งได้ความคิดของเขามา ความคิดกุ๊งกิ๊งก็จะล้ำหน้าคนอื่นเขา

(พริตตี้ลูกแก้ว) เพราะมีโอกาส

(พริตตี้พริกหวาน)เพราะเงิน

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็คงเหมือนคนอื่น ๆ ประเด็นแรกคือผลตอบแทนสูง และคิดว่าเป็นงานที่สบายนะ แค่ยืนไปวัน ๆ ยิ้มไปวัน ๆ ก็ได้เงิน

(พริตตี้แพรว) เห็นเพื่อนทำแล้วรายได้ดี และคิดว่าน่าจะสนุกก็เลยลองทำ

(พริตตี้บีบี๋) ชอบ รายได้ดี

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่อยากทำอีกนะ แต่ที่ไปทำได้เจอเพื่อนชอบตรงนี้มากกว่า เรามีพวกรุ่นพี่และเพื่อนเยอะ ส่วนมากแพรไม่ค่อยมีเพื่อนในมหาลัย จะมีเพื่อนเป็นพริตตี้ทั้งหมดเลย อยากมีเพื่อนการมีเพื่อนในวงการนี้โอเค มีทั้งจริงใจและไม่จริงใจ มันทำให้เราแกร่งขึ้น หนูไม่อยากเห็นตัวเองเป็นคนอ่อนแอ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) แต่ก่อนที่อยากทำพริตตี้เพราะอยากทำงาน อยากได้ตังค์ ชอบรายได้ดี ดูแล้วน่าสนุก ได้แต่งตัวสวย ๆ

(พริตตี้เปเป้) หาเงินง่าย สบาย

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เงินดี สบาย เมื่อเทียบกับ PC เพราะ PC มันยืนจนขาแข็งทั้งวัน วันแรกที่กลับมาเหมือนตกนรกทั้งเป็น พอซัก 4-5 วันถึงเริ่มเข้าที่เข้าทาง แต่เข้าที่เข้าทางเหนื่อยนะ กว่าจะเริ่มปรับสภาพได้ แต่พอเป็นพริตตี้ยืนแป๊บเดียวเอง โอเค อาจยืนทั้งวันก็จริงแต่เมื่อเทียบกับ 350 นะ แต่เงินขึ้นมา 2-3 เท่าตัว มันยืนคุ้มกว่ามันสบายใจกว่านะ

ก่อนมาทำพริตตี้รู้จักอาชีพนี้มากแค่ไหน

(พริตตี้เบนซ์) เฉย ๆ ไม่รู้จักด้วยซ้ำ เคยได้ยินแต่ไม่รู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง

(พริตตี้เจนนี่) ตอนแรกรู้จักแค่เหมือนเป็นพริตตี้รถ แต่ MC ยังไม่รู้ว่าแปลว่าอะไร ก็รู้แต่ว่าเป็น พริตตี้รถงานมอเตอร์โชว์แล้วก็โฟน พอมาทำ UBC ถึงถามพี่ว่า MC คืออะไรหรอ MC ก็โฟน เล่นเกม พริตตี้ก็ยืนสวยอย่างเดียว

(พริตตี้พราว) ไม่รู้จัก ก็รู้จักออกเป็นภาพพจน์อีกแบบหนึ่ง ออกแบบพริตตี้แรง ๆ แนวนั้น เพราะก่อนหน้านี้เคยได้งานมาเป็นถ่ายแบบหนังสือเกี่ยวกับพริตตี้แต่เป็นพริตตี้รถ

แต่ก็เลือกรับ แต่งานนั้นเป็นพริตตี้โรดโชว์ไม่ได้เป็นพริตตี้แบบนี้ ก็เลยแบบทำบ้างไม่ทำบ้าง

(พริตตี้เอิน) ไม่ค่อยรู้จัก รู้จักแต่ว่าสวยก็ทำได้ ไม่ได้ใช้ความรู้ ช่วงที่หนูทำยังไม่ค่อยบูมเท่าไหร่ ก็ไปแคสตามบริษัท

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็มองว่าพริตตี้เขาสวยนะ คงได้เงินเยอะ แต่เมื่อก่อนคิดในใจ เคยเห็นตาม TV โฆษณา อะไรอย่างเนี้ย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่รู้จักเลย ตอนที่ทำครั้งแรกก็เพราะอยากได้เงิน พอทำแล้วก็รู้สึกว่าโหได้วันละตั้ง 500 แน่ะ ลองไปทำดูก็ติดใจว่าทำงานหาเองได้เอง มีความสามารถทำได้ด้วย ได้แลกเปลี่ยนความคิดของแต่ละคน

(พริตตี้ลูกแก้ว) เมื่อก่อนไม่ได้สนใจ เพราะมันยังไม่ค่อยบูม

(พริตตี้พริกหวาน)เมื่อก่อนไม่รู้จักเลย เคยเห็นตาม TV โฆษณา อะไรอย่างเนี้ย

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่ค่อยรู้จัก เคยเห็นว่าเขายืนสวย ๆ แต่ก็ไม่คิดว่าค่าตอบแทนจะสูงขนาดนี้

(พริตตี้แพรว) รู้จัก ว่าแต่งตัวสวย ๆ ยืนยิ้มอยู่หน้า

(พริตตี้บีบี๋) รู้จักว่าแต่งตัวสวย ๆ ไม่ต้องทำอะไรมาก

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็พอรู้จักนิดหน่อย แต่ไม่คิดว่าจะได้มาทำ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) พอรู้จักมาบ้าง

(พริตตี้เปเป้) เคยเห็น

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ก็เคยเห็น แต่ไม่รู้ว่าเขาได้เรทเท่าไหร่

มีทัศนคติต่ออาชีพนี้อย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ตอนแรกมองว่าอยากเป็น เรารู้สึกว่ามันเป็นงานสบาย และมันก็รายได้ดี

(พริตตี้เจนนี่) รายได้ดี ไม่ต้องทำอะไรมากสบาย

(พริตตี้พราว) แต่ก่อนก็ไม่ค่อยรู้ รู้จักแต่คำว่าพริตตี้ แต่ไม่รู้ว่าจริง ๆ แล้วมันมีหน้าที่อะไร มันคือทูตน้อย ๆ หรืออะไร มันต่างกับ PR ยังไงก็ยังไม่รู้ แต่ก็มองประมาณว่าเป็นงานที่ห่างไกลจากตัวเรา เราคิดไม่ถึง ถ้าย้อนเวลากลับไปได้อยากทำเร็วกว่านี้ มันเป็นงานที่หาง่ายโกยง่าย สำหรับเมื่อก่อนไง มีคนมาให้เยอะ แต่ก็ไม่ทำไปเยอะ

(พริตตี้เอิน) ก็ไม่ได้มองทางลบมาก ทางบวกมาก คือกลาง ๆ เรายังไม่รู้จักดีว่าอาชีพนี้เป็นยังไง ก็คิดว่าคงสวย ๆ ไม่ต้องฉลาดมาก

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็เหมือนเพื่อน คือตอนแรกมองคล้ายกัน คือมันไกลมาก กว่าจะได้ตรงนี้ แล้วก็มองว่าพริตตี้ยืนสวยแป๊บเดียว PC ในห้างยืนตั้งนานได้แค่ 300 แต่พริตตี้ยืนแป๊บเดียวได้ 1500 ก็ค่อนข้างมองด้านลบ อาจเพราะไปเจอคนไม่ดีด้วยไง เจอพริตตี้ที่หยิ่งไม่คุย ความสามารถก็ไม่ค่อยมี ยืนสวยไปอย่างนั้น ตอนแรกคิดอย่างนั้น

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) รู้สึกว่าอาชีพนี้ดูดี ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไปจะทำได้ ต้องมีความสามารถคนขี้เหร่ก็ทำได้ แต่ต้องรู้ว่าทำไมคนขี้เหร่ถึงมีคนมอง ที่บางคนขี้เหร่แต่ทำพริตตี้ได้เพราะเขามีจุดเด่นในตัวเขา มันเป็นอาชีพที่คนธรรมดาทำไม่ได้ ต้องเป็นคนที่มีความคิดเป็นของตนเอง มีความมั่นใจสูง

(พริตตี้ลูกแก้ว) รู้สึกว่ามันเป็นงานที่สูงเกินเอื้อม เพราะพริตตี้ในความคิด คือ ต้องสวย คนเป็นพริตตี้ได้ต้องสวย พูดเก่ง แต่ตัวเราไม่สวยและพูดไม่เก่ง เมื่อก่อนเราเป็นคนไม่แต่งตัว แต่มารู้จักคือต้นข้าวเข้ามาทำก่อน เลยรู้ว่าพริตตี้เขาทำงานยังไง แล้วต้นข้าวก็เลยชวนมาทำ ก็เริ่มจากรับงานแทนต้นข้าว อย่างเวลาเขาไม่ว่าง ไม่สบายวันนึง

(พริตตี้พริกหวาน)ก็มองว่าพริตตี้เขาสวยนะ คงได้เงินเยอะ แต่เมื่อก่อนคิดในใจ แต่พอมาทำจริง ๆ มันก็ไม่เหมือนกับที่คิด คือจะว่ายากก็ยาก ง่ายก็ง่าย บางทีเอองานนี้ง่ายไม่ต้องทำอะไร ยืนสวย ๆ เฉย ๆ เหมือนที่เราดูใน TV แต่บางงานก็ยากกว่าจะฝ่าฟันได้งาน ๆ นึงมามันยาก ไม่ใช่จู่ ๆ อยากทำ อยากได้งานก็ได้ มาเจอจริง ๆ มันไม่ใช่อย่างนั้น

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็ โอเคนะในสายตาหนู มันเหมือนอาชีพเชียร์เบียร์ เรามองเชียร์เบียร์แบบไหนหนูก็มองพริตตี้เป็นแบบนั้น เหมือนกับคุณมายืนเพื่อโชว์หน้า โชว์สรีระอย่างเดียว ส่วนมากก็เหมือนงานมอเตอร์โชว์ เอาง่าย ๆ ผู้ชายที่เข้ามา 80% ก็มาดูพริตตี้ หนูก็จะมองแบบนั้น

(พริตตี้แพรว) ส่วนมุมมองกับอาชีพนี้มองว่ามันก็เป็นงานสุจริตอย่างหนึ่ง แต่ก็มีในแง่ลบด้านไม่ดีต่าง ๆ ส่วนในแง่ดีก็คือเป็นอีกอาชีพหนึ่งที่เป็นอาชีพเสริมหารายได้พิเศษสำหรับคนที่เรียนอยู่

(พริตตี้บีบี๋) ก่อนมาเป็นชอบงานนี้ได้แต่งตัวสวย ๆ และที่สำคัญคือเงิน

(พริตตี้ผักปุ้ง) เป็นงานที่ต้องใช้ความสามารถค่อนข้างสูง และมีมนุษยสัมพันธ์ดี

(พริตตี้ท็อฟฟี่) มองว่ามีแต่คนสวย ๆ ทั้งนั้นเลยที่มาทำ ตอนแรกก็ไม่รู้ว่าจะต้องใช้ความสามารถแค่ไหน

(พริตตี้เปเป้) ทำยาก เพราะต้องสวย และต้องมั่นใจ ไม่คิดว่าตัวเองจะทำได้เพราะตัวเองขี้เหร่กว่าชาวบ้านเยอะ ตัวเองคงทำไม่ได้หรอก

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เห็นก็คิดว่าสวยดีนะ ก็ไม่รู้ว่าจะเข้าไปได้ยังไง แต่ก็คิดว่ามันคงยากนะ

เมื่อได้มาทำพริตตี้แล้วทัศนคติต่ออาชีพนี้เปลี่ยนไปหรือไม่ อย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ช่วงนั้นพริตตี้ยังไม่ค่อยบูมด้วยพริตตี้ยังไม่ค่อยมีแต่ตอนนี้มันเก่อพอมาทำแล้วก็รู้ว่าอาชีพนี้เขาทำกันยังไง ก็รู้สึกดี ได้เงินเยอะ แต่ก็เหนื่อยนะไม่ใช่ไม่เหนื่อย เพราะต้องยืนบนรองเท้าส้นสูงนาน ๆ แล้วคือมันเน้นอยู่แล้วว่าทุกงานมันต้องใส่รองเท้าส้นสูง เช่น บู๊ท มันเมื่อย แล้วคนที่จ้างก็ชอบแบบตอนแรกตกลงกันไว้แบบนี้แต่ชอบไม่เป็นไปตามนั้น เช่น ขอให้เลิกช้าหน่อย บางทีเงินก็ตกลงกันไว้เท่านี้แล้วก็มาเปลี่ยน

(พริตตี้เจนนี่) พอเข้ามาเป็นแล้วมันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ คือ รายได้ดี เป็นงานสบาย ได้เงินเยอะ แต่ข้อเสียของมันก็มีคือเป็นงานไม่ประจำ

(พริตตี้พราว) ก็รู้สึกดีนะ เหมือนกับเรารู้สึกว่าเราได้ทำงาน เรามองเพื่อนคนอื่นทั่วไปเขายังไม่คิดทำงาน แต่พอเราได้ทำงานนี้แล้วบางคนอาจจะมอง หือ... เป็นพริตตี้อะไรอย่างเนี้ย แต่เราคิดว่าอย่างน้อยเราก็ส่งตัวเองเรียนได้ เก็บตังค์เป็น ใช้เงินเป็น อย่างน้อยเราก็พูดได้ว่า เราใช้เงินเป็น

(พริตตี้เอิน) แต่พอไปทำจริง ๆ ก็รู้ว่ามันต้องศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ตัวนั้น ๆ ด้วยแล้วก่อนไปแคสเราต้องฝึกบุคลิก เรานิดนึง เพราะอยู่ดี ๆ เราต้องไปพูด ต้องฝึกเตรียมข้อมูลในการจะพรีเซ็นต์เขา เพราะอยู่ดี ๆ ไปโดยไม่เตรียมข้อมูลไปก็ไม่ได้

(พริตตี้ต้นข้าว) แต่พอเข้ามาทำจริง ๆ ก็ได้รู้จักคนที่หลากหลาย อาชีพนี้สำหรับต้นข้าวให้อะไรกับชีวิตเยอะมาก อย่างคนใกล้ตัวอย่างพี่ลูกแก้วจะรู้ดี อย่างที่บอก แต่ก่อนเรียบร้อย ไม่กล้าพูด ไม่กล้าจับไมค์ แบบเวลาเจอคนอื่นก็ไม่ทักก่อน ไม่ยิ้มไม่อะไร แต่เดี๋ยวนี้เวลาเจอปุ๊บเหมือนสนิท รู้จักกันมานาน เพราะเรามีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นการฝึกทักษะการพูด ความมั่นใจในตนเอง การแต่งตัวที่ดี อย่างที่พริกหวานพูดว่า การทำงานนี้จริง ๆ แล้วทำให้รู้ว่าจริง ๆ แล้วไม่มีอะไรที่ได้มาง่าย ๆ ทุกอาชีพถ้าเป็นอาชีพที่สุจริตและต้องแลกมาซึ่งความสามารถของคุณเองเป็นงานที่น่านับถือหมด เมื่อก่อนอาจจะดูถูกเหมือนกันว่า เอออาชีพนี้ได้เงินมาง่าย เป็นอาชีพที่เปลืองตัว แค่มายืนสวย ใส่ชุดสวย ๆ อะไรแบบนี้ ไม่ต้องใช้

ความสามารถมากมาย แต่พอเข้ามาปุ๊บ คุณต้องใช้ความสามารถ ใช้สมอง สติปัญญา ความสามารถ การพูด ทุกอย่างมันมาจากสมอง สติปัญญา ความสามารถ แต่คนอื่นอาจจะไม่มองแบบนี้ทุกคน

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ก็รู้สึกว่ามันไม่ได้น่ากลัว หรือเป็นอาชีพที่ยากเกินไปกว่าคนธรรมดาจะทำได้ ใคร ๆ ก็ทำได้ อยู่ที่ว่าเขาจะทำรึเปล่า

(พริตตี้ลูกแก้ว) ก็รู้ว่าอาชีพนี้ไม่จำเป็นต้องหน้าตาดีอย่างเดียว คุณมีความสามารถ คุณเก่ง คุณขายได้ รู้จักการแต่งตัว คุณสามารถเป็นพริตตี้ได้ แค่นั้นเอง พอได้มาอยู่ตรงนี้เลยคิดว่าอาชีพนี้มันไม่ได้สูงเกินเอื้อมที่เราจะเป็น มีความสามารถก็เข้ามาอยู่ได้ เมื่อเข้ามาก็ได้รู้ว่าวงการนี้เป็นยังไง ก็เหมือน ๆ กับวงการดารา มีนินทา มีไม่ทำงาน เม้าท์กัน บางคนทำงานด้วยกันอยู่เขาก็เล่าให้ฟังว่าเออพรุ่งนี้ไม่มาทำงานแล้วนะไปรับงานที่เรทสูงกว่า แต่เราก็ไม่สามารถไปบอกใครได้ พอถึงเวลาเขาก็บอกว่าไม่สบาย แคนเซิลงานกลางอากาศ บางคนก็รับงานแบบว่ารับงานนี้ไปแล้ว พอได้งานที่ดีกว่าก็ไป แต่เรารับแล้วรับเลย เข้ามาก็ได้เห็นว่าตอนแรกนึกว่าคนทำงานนี้หางานง่าย รวย ได้เงินดี แต่พอได้มาอยู่ก็มีทั้ง 2 อย่าง คือคนประเภทแรกคือทำงานแล้วมีเงิน สวย แต่อีกประเภทคือคนมาหางานทำ คือทำงานเพราะต้องส่งตัวเองเรียน มีความจำเป็น

(พริตตี้พริกหวาน) เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น อีกอย่างคือเป็นงานที่หาเงินได้ง่าย ได้ประสบการณ์หลาย ๆ อย่าง อย่างเรามีประสบการณ์เคยทำงานนี้มาบ้าง งานอื่น ๆ ก็จะตามมาเป็นอย่างนี้

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็เปลี่ยนไป พอได้มาทำเองสัมผัสเองก็มองว่ามันไม่ใช่แบบนั้น เพราะพริตตี้บางคนเขาก็ไม่ได้จ้างให้มาโชว์สวยอย่างเดียว เหมือนให้มาเป็นพรีเซ็นต์สินค้าเขาอะไรอย่างเนี้ย

(พริตตี้แพรว) ก็ดีนะ แต่เหนื่อย

(พริตตี้บีบี๋) แต่พอทำไปแล้วรัก ผูกพัน แบบบางอาทิตย์ไม่มีงานก็รู้สึกหงุดหงิด บางทีเห็นเพื่อนโฟนอยากจะไปโฟนแทน ทำไปแล้วรัก พอมาทำแล้วความคิดก็ไม่เปลี่ยน

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็มีทั้งดีและไม่ดี ดีก็คือ เราได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ไม่ดี ก็ทั่วไป ประมาณว่าพริตตี้ใช้ความสวยหาเงิน งานไซล์ไลน์ก็มี ที่เห็นเมื่อก่อนพริตตี้ก็จะมีงานโฆษณาสินค้า ยืนรถสวยต้อนรับลูกค้า แต่เดี๋ยวนี้มันเปลี่ยนไปหลายอย่าง แบบเป็นคล้าย ๆ เด็กนั่งดริ้งค์ก็มี เพื่อนไปทำ มันมีความรู้สึกว่าอาชีพพริตตี้มันแตกสาขาไปเยอะมาก มันไม่เหมือนเมื่อก่อน วงจำกัดของพริตตี้มันมากขึ้น

(พริตตี้ท็อฟฟี่) แต่พอเข้ามาทำถึงรู้ว่าต้องใช้ความสามารถมาเป็นพริตตี้มุมมองต่ออาชีพนี้เปลี่ยนไปไหมพอสมควร ต้องพูดเก่งพอสมควร มีไหวพริบ

(พริตตี้เปเป้) แต่พอมาทำแล้วถึงรู้ว่าจริง ๆ แล้วพริตตี้ขี้เหร่กว่าคนธรรมดาเยอะ แต่เป็นเพราะแต่งหน้า ถ้าล้างเครื่องสำอางมาก็ธรรมดา ขี้เหร่ก็มี อย่างเปเป้แต่งหน้าแล้วคนจำไม่ได้ พอทำพริตตี้บ่อย ๆ ก็แต่งหน้าเป็น แต่งแล้วก็ไม่มีใครขี้เหร่หรอก สวยทุกคน ตอนแรกไม่กล้าบอกใครว่าเป็นพริตตี้ เพราะเดี๋ยวมันฟังดูเว่อร์เพราะคำว่าพริตตี้ฟังดูแล้วต้องสวย แต่จริง ๆ แล้วขี้เหร่ ไม่มีอะไร

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เปลี่ยนไปในทางที่ดี

การมาเป็นพริตตี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนหรือไม่

(พริตตี้เบนซ์) ก็มีนะ บางทีทำงานได้เงินมันก็งกไง วันไหนขาดได้ก็ขาดไปทำงาน จนอาจารย์รู้ว่าไอ้กลุ่มนี้ที่หายไปไปรับงานพริตตี้กันเพราะหายไปทั้งกลุ่ม จนตอนหลังต้องเลิกรับงานตอนเรียน

(พริตตี้เจนนี่) ยังโดดอยู่ บางครั้งมันมีเหมือนกันนะที่วันสอบตรงกับวันทำงานพอดี จะไม่ทำก็รับปากเขาไปแล้วและไม่อยากเสียรายได้ด้วย ก็เดี๋ยวลงซ่อมก็เลยยังไม่จบซักที

(พริตตี้พราว) ตกนะ ช่วงอยู่ปี 2 ทำงานเยอะมาก ให้เพื่อนจดงานให้ ไม่ได้เรียนเลยตกเหมือนกัน พอมาตอนนี้ก็แค่รับพอดี ๆ ตอนนั้นมีงานอะไรมาก็รับหมด เก็บ ๆ ๆ มันรู้สึกว่าโอ๊ยตัวเองหาเงินได้เยอะ ไม่ไปเรียนเลย ตกไป 2 ตัว ต้องมานั่งเก็บตอนซัมเมอร์ แล้วก็บอกที่บ้านว่าลงทะเบียนไม่ทัน ถ้ารู้ตาย

(พริตตี้เอิน) คือครั้งแรกที่ทำ เอินไม่ได้ทำแต่งานพริตตี้ เอินทำกิจกรรมงานชุมนุมด้วย ตั้งแต่ทำพริตตี้มันเยอะ ตีกันอันนั้นเกรดตก แต่พออีกเทอมไม่ได้ทำงานชุมนุม ทำแต่พริตตี้รับเฉพาะวันไม่มีเรียน เกรดไม่ตก ก็ขึ้นปกติ แต่ก็มีที่เงินมันล่อตาล่อใจคิดว่าฝากเพื่อนแลคเชอร์ได้ แต่ทำไม่บ่อยมากก็ดูว่างานนี้โอเคไหม เกรดตอนก่อนทำพริตตี้อยู่ประมาณ 3.1 พอทำพริตตี้อยู่ประมาณ 2.9

(พริตตี้ต้นข้าว) ไม่เสียการเรียน เพราะต้นข้าวจะเลือกเรียนเป็นหลัก อย่างถ้ามีงานมาชนกับสอบต้นข้าวก็จะเลือกสอบเป็นหลัก คือจะทิ้งงานก่อน ก็จะให้งานคนอื่นทำ แต่ว่าอย่างที่บอกว่าคนความจำเป็นไม่เหมือนกัน อย่างต้นข้าวเลือกได้ ก็เลือกเรียนก่อนให้จบเร็วก่อน งานตรงนี้มันมีตลอดอยู่แล้ว เราก็รับงานใหม่ได้ อย่างบางคนที่รับงานซ้อนกันเป็นธรรมชาติของคนอยู่แล้ว ก็ย่อมรับงานที่เงินเยอะกว่า แต่

ความรับผิดชอบก็ต้องมี อย่างต้นข้าวถ้างานชนกัน ต้นข้าวก็จะบอกกับพี่ที่บริษัทเลยว่า ต้นข้าวจะหาเพื่อนสนิทที่ไว้ใจได้ ความสามารถเท่ากับต้นข้าวมาแทน คือเราจะไม่ไปกลางอากาศเหมือนคนอื่น ๆ แล้วแกล้งบอกว่าไม่สบาย แบบนี้เราไม่ทำ เราจะบอกเขาตามตรง ถ้าหาคนมาแทนไม่ได้ก็ต้องรับผิดชอบงานนั้นให้จบแล้วก็ต้องยอมทิ้งงานใหม่ไป มันมาพร้อมความเชื่อถือกับงานครั้งต่อไปของเราด้วย อย่างคนที่จะเอามาแทน เราก็ต้องคัดของเราก่อน เรารู้อยู่แล้วนี่ว่าเพื่อนเราความสามารถแค่ไหน คนไหนเหมาะกับบุคลิกไหน 1. คือต้องเอารูปไปให้พี่เขาดูก่อน 2. เอาเพื่อนไปพรีเซนต์ให้พี่เขาดู ถ้ามีเวลาก็จะทำให้ครบ แต่ถ้าด้วยจริง ๆ พี่เขาจะเลือกจากความไว้ใจในตัวต้นข้าว ว่าเราหาคนให้เขาได้ตามคอนเซ็ปแน่ไม่มีปัญหา หลังจากนั้นก็จะโทรตามงาน เช่น โทรหาเพื่อนว่าเป็นไง ดีไหม อย่าไปสายนะ เดี๋ยวเสียเครดิตถึงเราด้วย เวลาก็สำคัญ สำหรับความเชื่อถือการรับงานยาว พอต้นข้าวแนะนำเพื่อนที่ดีไปเขาก็จะมั่นใจในตัวเรา พอเขาขาดคนเขาก็จะมั่นใจให้เราหาคนมาแทนซึ่งไว้ใจได้ แล้วบางทีเขาหักค่าหัวคิดให้ต้นข้าวด้วย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ส่วนใหญ่ตอนนี้กุ๊งกิ๊งรับงานเฉพาะ ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ เพราะใกล้จบแล้วตอนนี้สอบ มีเหมือนกันที่ช่วงหนึ่งหาเงินจนลืมเรียน แต่ด้วยเพราะเรียนรามก็เลยเดี๋ยวใช้สอบซ่อมแทน แต่พออายุมากขึ้น ความคิดหลาย ๆ อย่างมันก็ตามมา และการที่ดูคนอื่นกับเรามันทำให้เรารู้สึกว่าเราเป็นจุดด้อย แทนที่จะเป็นจุดเด่น เหมือนเป็นคนไร้ค่าของสังคมไปเลย คือคนเราอายุขนาดนี้ควรจะคิดอะไรได้มากกว่านี้ ควรมีสิ่งที่เป็นตัวของตัวเองได้แล้วไม่ใช่งานจับฉ่าย พริตตี้มันเป็นงานจับฉ่ายชนิดหนึ่ง จบแล้วก็ไม่คิดทำเป็นอาชีพ คิดว่าจะทำงานประจำ อาชีพพริตตี้เป็นงานรอง คิดว่าตัวเองมีความสามารถก็เลยคิดว่าถ้าวันหยุดของตัวเองมาทำพริตตี้แต่อาจจะเลือกนิดนึงเพราะเรามีงานที่เป็นงานประจำอยู่แล้ว แต่ให้ความสำคัญกับงานพริตตี้เป็นอาชีพรอง

(พริตตี้ลูกแก้ว) พี่เลือกเรียนมาก่อน เด็กรามส่วนใหญ่ที่ต้องเลือกทำงานแล้วต้องขาดสอบคือเราเข้าใจว่าเขาต้องกินนะ อย่างน้อยเขาคิดว่าเขาได้งานตรงนี้มาแล้วเขารอซ่อม คือหน่วยกิตรามมันถูก เขาได้งานตรงนี้มาเขาได้กินและเรียนมันได้ คือเข้าใจ ตอนแรกก็มองว่าเด็กที่ทิ้งเรียนแล้วมาทำงานแบบไม่ค่อยดี ตอนที่เรายังไม่ได้คุยกับน้อง แต่พอได้คุยแล้ว “พี่ หนูยังต้องกิน เรียนหนูก็ยังมีเงินมาซ่อมได้” คือรามก็

ยังให้โอกาส ก็คิดอยู่แล้วว่าหนูยังไงก็ต้องจบ พอฟังแล้วก็ได้มุมมองอีกด้านหนึ่ง ก็เริ่มรู้สึกดีกับตรงนี้มากขึ้น

(พริตตี้พริกหวาน)มีบ้าง เพราะบางทีรับงานเขาแล้วจะเบี้ยวก็ไม่ได้และบางครั้งเงินมันก็ล่อใจ

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่นะ สำหรับบีเอ็ม ส่วนมากพริตตี้จะเรียนมหาวิทยาลัยหนูเยอะนะ แต่ที่อื่นก็มีแต่น้อย เขาจะมีเวลาทำงานน้อย มีเพื่อนเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเอกชน เขาก็มีเวลาทำงานน้อยมาก ทำได้แค่เสาร์อาทิตย์

(พริตตี้แพรว) เคยมีนะเรียน ๆ ก็มีงานเข้ามาก็อยากทำ ทำ 5 วัน วันนั้นอาจารย์ดันสอบ speaking เลยตก ต้องลงซ่อม หลังจากนั้นก็เลยเข็ดไม่เอาอีก ไม่อยากเสียเวลามานั่งเรียนใหม่ ก็เลยคิดว่าเอาเรียนก่อนดีกว่า แต่ก็อยากทำนะ เงินมันเยอะ มันล่อใจ

(พริตตี้บีบี๋) ไม่ บีบี๋ทำพริตตี้เกรดก็ไม่ตก เท่าเดิม

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่นะ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่ เพราะเรียนรามด้วย

(พริตตี้เปเป้) ไม่

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เคยค่ะ วันไหนมาเรทสูง ๆ ก็โดดเหมือนกันนะ อย่างม.รามไม่ใช่ปัญหาอยู่แล้ว ถึงจะโดดวิชานี้คุณก็ลงซ่อมได้ แต่ถ้าเป็นม.อื่น ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาจะเป็นยังไง

ต้องการให้อาชีพนี้เปลี่ยนเป็นงานประจำหรือไม่ เพราะอะไร

(พริตตี้เบนซ์) เป็นไปไม่ได้ เพราะส่วนใหญ่คนที่ทำพริตตี้ไม่ได้ไม่มีอะไรทำ ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนแล้วเอาเวลาที่เหลือมาทำงานบางทีก็มีนะขาดเรียนเพื่อจะมาทำงาน ขาดจนไม่มีอะไรจะขาดแล้ว แต่บางงานมันก็เหมือนเป็นงานประจำเพราะบางงานรับนานเป็นเดือน มีนะบางงานเซ็นสัญญารับงานเป็นเดือน ไม่ให้รับงานอื่นนอกจากป่วยก็ให้หาคนมาแทนได้ บางทีก็เอาคนอื่นมาแทนแต่ถ้าเอาคนที่มาแทนแล้วแย่กว่าก็โดนด่าเหมือนกัน อย่างมีงานนึงเป็นงานโชว์เครื่องเสียงที่งานมอเตอร์โชว์ ปู๊ทเขาก็ใหญ่ เขาจ้างให้พริตตี้ยืนข้างรถข้างละคน แต่ถ้าเป็นรถที่ติดเครื่องเสียงไว้แล้ว เขาก็จะเลือกคน เพราะจะต้องพาลูกค้ามานั่งฟังเครื่องเสียงในรถ แล้วเวลามีคนมาถ่ายรูปแล้วบอกให้น้องคนนั้นหลบไป แล้วก็พูดว่าเอามาได้ไงเนี่ย แล้วพอเจ้าของได้ยินเขาก็ไม่พอใจ

(พริตตี้เจนนี่) ถ้าเป็นงานประจำแล้วได้ค่าตัวเท่าเดิมก็ดี

(พริตตี้พราว) ก็ดีนะ คนคงจะหันมาทำ ก็ดีจะได้ไม่ต้องไปสมัครที่อื่น ถ้าเป็นพริตตี้โทรศัพท์ก็ทำเป็นเดือนอยู่แล้วนะ ยาวเป็นปีเลย อย่าง DTAC เฉลี่ย 950 ต่อวัน

(พริตตี้เอิน) ก็คงอยาก แต่มันเป็นไปไม่ได้ อย่างบางบริษัทที่ดิวงานกับเราไว้เรื่อย ๆ คือในบริษัทอาจมีการเปลี่ยนแปลงย้ายคนนี้เข้ามาพอใจเราไหม เขาอาจเบื่อหน้าเราแล้วก็ได้ อยากได้เด็กใหม่ ๆ คอนเซ็ปเขาอาจจะเปลี่ยนอะไรอย่างเนี้ย ตราบใดที่บริษัทยังมีเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ไอเดียใหม่ ๆ เขาก็ต้องเปลี่ยนเรื่อย ๆ ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ยากที่จะเป็นอาชีพที่มั่นคง

(พริตตี้ต้นข้าว) ไม่ มันน่าจะเป็นอาชีพเสริมมากกว่า จะได้หาประสบการณ์ในการที่จะรู้จักการทำงานร่วมกับคนอื่น และมีข้อจำกัดคือ

1. ในตัวของเราเรื่องอายุ
2. ไม่เก่งที่จะมีงานตลอดทั้งปี เฉพาะบางคนเท่านั้น หลังจากนั้นก็จะทำเป็นฟรีแลนซ์หรือเปิดโมเดลลิ่งมากกว่า

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ก็ดี แต่บริษัทคงแย่ เพราะค่าจ้างพริตตี้มันแพงวันละ 500–1000

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่ มันน่าจะเป็นอาชีพเสริมมากกว่า

(พริตตี้พริกหวาน)เป็นไปไม่ได้ เพราะมีข้อจำกัดหลายอย่างอย่างที่บอก

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็อยากนะ

(พริตตี้แพรว) ไม่น่า

(พริตตี้บีบี๋) ก็ดี

(พริตตี้ผักบุ้ง) คิดว่าไม่ได้ เพราะถ้าเป็นงานประจำการแข่งขันก็ไม่มี

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่อยาก

(พริตตี้เปเป้) ไม่ อาชีพนี้มันจะแบ่งมาตรฐานของมันเอง คนเข้ามาใหม่ อาจได้แค่ 1000 เดียว 500 800 แต่คนทำนานซัก 1-2 ปี จะมีงานทุกวัน มาตรฐานของมันจะเกิดขึ้นเองโดยที่เราไม่ต้องไปจัด ถ้ากำหนดให้เรียนจบออกมามาตรฐานเท่ากัน ได้เงินเท่ากัน มันก็ไม่ใช่คนเก่ง ใครก็ทำได้ คืออันนี้มันจะแยกออกมาเอง พอเราทำงานมันจะแยกเองว่าคนนี้สามารถอยู่ต่อหรือไม่เหมาะกับมัน มันแยกเองอยู่แล้วจะไปยุ่งยากแบ่งประเภทให้มันทำไม

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่เห็นด้วย คนเรามีต้องแก่ ถ้าแก่ตัวไปอีกซัก 2 ปี คงทำไม่ได้แล้ว จะหลอกคนอื่นต่อไปหน้าตาคงจะไม่ได้แล้ว คืองานเรายังไม่อยู่ตัว 30 เราก็ต้องรับผิดชอบ

ชีวิตมากขึ้น อายุมากขึ้น การเล่นมันจะไม่ค่อยเหมือนเดิมแล้ว บุคลิกมันก็โตขึ้นเรื่อย ๆ

มีวิธีการดูแลตนเองตอนทำงานอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) อย่างเรื่องชุด บางชุดที่เป็นแขนกุดหรือโป๊สำหรับเราถ้าเราจะหาอะไรมาใส่ทับเราจะต้องถามเขาก่อนว่าเขาฟิกมากแค่ไหน อย่างบางที่ไม่ได้จริง ๆ แต่เราสามารถหาอะไรมาปิดได้แต่อย่าน่าเกลียด ถ้าไม่ได้จริง ๆ จะมีคนเดินมาบอกหรือบังคับให้ถอดเอง

(พริตตี้เจนนี่) จากชุดก็คงยาก เพราะเขาออกแบบมาแล้ว แต่ถ้าเป็นคนก็คงพยายามไม่จ้องตาเขามาก พยายามมองไปทางอื่น เพราะยิ่งมองมันก็ยิ่งสืบสาวราวเรื่อง ต่อความยาวสาวความยืด เคยรับงานต่างจังหวัดครั้งแรก แต่ใกล้ ๆ ตอนแรกออกต่างจังหวัดครั้งแรกกลัวมาก คิดมากว่าเกิดไปแล้วมีซุป มีสต๊าฟ คนขับรถมันวางแผนกันจะทำยังไง นอนจะนอนยังไง คิดมากกลัวไปหมด ก่อนออกไปนะไปบนไว้เลยว่าขอให้กลับมาอย่างปลอดภัย แต่ก็คืออยากได้ตังค์ไง เรทดี เสาร์ อาทิตย์ เขามีโรงแรมให้พร้อม คิดว่ามันแย่ไปหมด แต่พอไปจริง ๆ มันไม่ใช่เลย หน้ามือเป็นหลังมือเลย ทุกอย่างดีหมด โรงแรมแบบห้าดาว เราก็นอนกับ MC ของเรา คือไม่เกี่ยวกันเลย ดีมาก แล้วรถตู้ก็ใหม่เอี่ยมเลย

(พริตตี้พราว) ถ้าการแต่งกาย อย่างกางเกงขาสั้น เสื้อเกาะอก พราวก็ว่าไม่โป๊นะ ไม่ซีเรียสอะไร เพราะพราวก็แต่งตัวประมาณนั้นอยู่แล้ว อย่างมีงานนึงเป็นงานถ่ายแบบก็เซฟด้วยการซับใน และขอให้เขาช่วยในเรื่องของมุมกล้องให้มากหน่อย อย่าพยายามให้เราออกมาแนวภาพอย่างนั้นให้มากนัก ก็คุยกับเขา ส่วนใหญ่ต้องคุยกันก่อนถ้าเรารู้ว่าคอนเซปของเขาเป็นแบบนั้นต้องคุยกันว่าได้เท่านี้เท่านี้ บางทีก็เลี่ยงไม่ได้ เคยตกลงกันตอนทีแรกเป็นแบบนี้แล้วพอทำออกมาเป็นอีกอย่าง ตอนนั้นถ่าย MV แล้วต้องใส่ผ้าขนหนู ร้องไห้เลย ภาพมันออกมาแย่มาก แต่เราเซ็นสัญญาไปแล้ว เลี่ยงไม่ได้ ก็บอกกับตากล้องว่าให้ใช้มุมกล้องให้มากที่สุด พอดีรู้จักกับตากล้อง อย่างที่บอกบางคนก็พลาดไปแล้ว

(พริตตี้เอิน) เสื้อผ้า เราก็เลือกตั้งแต่แรกแล้วก็ไม่ค่อยมีปัญหา และเอินก็ไม่ได้สุงสิงกับใครคุยกับออแกไนซ์บ้าง ลูกค้าบ้าง เอินทำงานตามหน้าที่ไง อย่างเวลาเลือกรับงานก็ระวัง เพื่อนจะช่วยแสกน เพื่อนตอนแรก ๆ ก็มีถูกหลอกบ้าง เอินโชคดีมีเพื่อนดู

งานให้ รู้จักบริษัทนี้ว่ามันมีอะไร กับเพื่อนคนนี้ตอนแรก ๆ มันก็เจอ มันก็ระแวงตลอดเวลา มันก็เอาแฟนไป

(พริตตี้ต้นข้าว) อย่างกระโปรงสั้นแต่ใส่บูทครึ่งขาก็ไม่โป๊นะ (การใส่บู๊ทมันจะกันไม่โป๊) เพราะมันยาวไปครึ่งขาแล้ว เราก็ใส่กางเกงเซฟตัวเองไว้ข้างในอยู่แล้ว การแต่งตัวเซฟอยู่แล้ว การเตรียมตัวไปทำงานก็ต้องเตรียมเกาะอก ถุงน่อง เสื้อในไร้สาย เข็มกลัดติดไปด้วย เผื่อเสื้อหลวมหรือโป๊ไป เพราะเคยไม่รู้ ไม่ได้เตรียมอะไรไปเลย ไปแล้วเสื้อผ้าหลวมใส่แล้วเราก็ดูแย่ ไม่สวย แต่เพื่อนอีกคนดูดีมาก ทำให้เราเสียความมั่นใจ เราเลยต้องเตรียมตัว บางครั้งเราก็ต้องถามให้ละเอียด เช่น ต้นข้าวมีปัญหาเรื่องรองเท้า ต้นข้าวเลยต้องมีรองเท้าของตัวเอง คือ คอนเซ็ปเขารองเท้าขาว เราก็เตรียมของเรา ประสบการณ์ทำให้เราเตรียมพร้อมมากขึ้น ในส่วนของการดูแลตนเองจากคนเราจะไม่ออกต่างจังหวัดไง แล้วก็ไม่กินน้ำที่เขายื่นให้ เราต้องเซฟตัวเอง บางทีก็อันตรายมากนะ มีพี่ออแกไนซ์คนนึงรับน้องพริตตี้ไปยืนกอลฟ์นะ ออกค่าเครื่องบินให้ แล้วลูกค้ามันไม่ให้กลับ คือมันจะเอาน่ะว่าง่าย ๆ คือมันไม่มีรถมาด้วย เขาเปิดโรงแรมไว้แล้วคือเขาจะเอาให้ได้น่ะ พริตตี้มันก็โทรมาว่าจะเอายังไงดี คือเขาไม่ยอมมาส่งที่สนามบิน คนอยู่ทางนี้เขาก็ไม่ได้ช่วยอะไรมากมาย เคยโดนจริง ๆ เลยนะ พวกพี่งานกลางคืนเลยไม่รับ ต่างจังหวัดก็ไม่รับ มันน่ากลัว

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) กุ๊งกิ๊งเป็นคนเลือกงาน ไม่ใช่งานอะไรก็ได้ที่เข้ามาหากุ๊งกิ๊ง แล้วก็ทำได้ทุกอย่าง แต่กุ๊งกิ๊งเลือกงาน ดูก่อนว่าชุดเป็นยังไง งานเป็นแบบไหน ทำได้มากน้อยแค่ไหน คือเราจะทำได้จริงไหม

(พริตตี้ลูกแก้ว) พวก MC พริตตี้ไม่ได้มีกระเป๋าเดียวนะ บางที 3 ใบ ใส่ชุด รองเท้า เครื่องสำอาง บางทีกลับดึกก็ต้องเปลี่ยนชุดเพื่อเซฟตัวเอง เปลี่ยนชุดทำงานเป็นชุดธรรมดากลับ

(พริตตี้พริกหวาน)เรื่องชุดก็ต้องเตรียมพร้อม และก็ต้องระวังตัวเหมือนที่พี่ต้นข้าวบอก

(พริตตี้บีเอ็ม) จากคนก็แล้วแต่สถานการณ์ แต่ถ้าเป็นชุดก็เป็นทุกคนอยู่แล้ว อย่างถ้าต้องเก็บกระเป๋าไปต่างจังหวัด ไม่รู้คนอื่นเป็นรึเปล่า แต่บีเอ็มคือจะเซฟไปเลย เกาะอกต้องมี สเตย์ต้องมี

(พริตตี้แพรว) เราก็ต้องเซฟตัวเอง ใส่ถุงน่อง ใส่เสื้อ ที่มันดูไม่โป๊

(พริตตี้บีบี๋) บางงานที่เขาฟิกชุดมา เราก็ต้องเซฟตัวเอง เช่น เสื้อเซฟเกาะอก กระโปรงสั้นก็เซฟกางเกง

(พริตตี้ผักบุ้ง) จากชุดก็เซฟตัวเอง อย่างไปทำงานไกล ๆ ก็ให้แฟนมารับ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เอาชุดไปเปลี่ยนกลับ

(พริตตี้เปเป้) ส่วนใหญ่ไม่มีโป๊ เพราะเปเป้ทำงานไม่ได้ขายโป๊ ไม่ขายโชว์ ถ้าโป๊ก็จ้างคนอื่นแล้วกัน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่เที่ยวกลางคืน เราไม่ชอบ กินเหล้าก็ไม่ค่อยมีอยู่แล้ว ส่วนตอนทำงานก็ซับพอทเอา เวลาไปไหนหรือแคสงานก็จะมีเพื่อนไปด้วย อย่างบริษัทที่เราไม่รู้จักก็จะมีเพื่อนไปด้วย

วิธีการจัดการกับผู้ชายที่เข้ามาจีบตอนทำงาน

(พริตตี้เบนซ์) ให้มันอยู่ในความเหมาะสม เราสามารถทำได้ ถ้าเกิดมาแบบมากเกินไป เราก็ไปบอกพี่ที่คุมเราได้ให้พี่เขาช่วยจัดการแทน

(พริตตี้เจนนี่) ส่วนมากก็จะขอเบอร์เขาแล้วบอกว่าตอนนี้โทรศัพท์เสีย ไม่มีโทรศัพท์

(พริตตี้พราว) ส่วนใหญ่นะหนุ่ม ๆ มีอยู่แล้ว แต่จะเป็นแบบมอง ถามว่ากล้าเข้ามาไหมไม่ค่อยกล้านะ แหม.. เราทำงานอยู่จะไม่ค่อยมีมาเท่าไหร่ แต่ก็เคยมีมานะพวกนั้นจะประมาณว่ารู้จักกับเราแล้วเขาใหญ่พอ พราวไปทำงานงานหนึ่งเป็นเหล้า ประมาณว่าเขามียศใหญ่เหมือนกัน ณ วันนั้นมันเมา แต่เราก็ทำอะไรมันไม่ได้ เพราะเราถูกอบรมกับลูกค้ามาว่าห้ามตอบโต้อะไรทั้งสิ้น เดี๋ยวพี่ซุปจะจัดการเอง วันนั้นเราก็ไม่ทำอะไร ก็พูด “ขอโทษนะคะ” แล้วก็หลบไปหลังบู๊ท พี่ซุปเขาก็จัดการให้ แต่เขาพูดแรงนะ ประมาณว่า “ไม่ซื้อเหล้าได้ไหม ซื้อเราแทน” ก็เจอคำพูดแรง ๆ มาเยอะนะ ก็โกรธนะ แต่เราก็ทำอะไรไม่ได้ เขาเป็นลูกค้า

(พริตตี้เอิน) บอกว่ามีแฟนแล้วค่ะ ง่ายสุดแล้ว และด้วยความที่เราไม่ได้แต่งตัวโป๊มั้งเลยไม่ค่อยเจอแบบกาม ๆ

(พริตตี้ต้นข้าว) เรื่องหนุ่ม ๆ มันต้องมีอยู่แล้ว มีบ้างบางทีพี่ที่บริษัท เด็กสต็อก PC ที่ทำงานด้วยกันเป็นเดือน ๆ มีแซว ๆ บ้าง แต่บางทีก็เป็นเรื่องใหญ่เลยนะ อย่างงานต่างจังหวัด มีซุปเป็นผู้ชายและมีน้องพริตตี้ไป ไปอยู่ห้องพักเขาเขารู้กันว่าใครอยู่ไหนบ้าง แล้วผู้ชายก็มีแฟนอยู่แล้วก็มีข่าวเม้าท์กัน กลายเป็นเรื่องใหญ่โต มันอยู่ที่การวางตัวของเรา บางทีเขามอมเรา แม้ขนาดเราไม่กินเหล้าก็เถอะ แต่ถ้าเราวางตัวแล้วเขาก็จะไม่ยุ่ง อย่างบางทีต้องทำงาน 10 วัน เจอพวกเดียวกันมาเจ้าชู้อย่างเนี้ยเราก็จะไม่แสดงตัวแบบจริงจัง เราก็จะเล่นเหมือนหมาหยอกไก่ แต่ถ้า

เขามาแรงมาก เราก็ต้องผูกมิตรไว้ไม่หักพร้าด้วยเข่า เพราะไม่งั้นเขาอาจจะเอาเราไปพูดกับบริษัทเสีย ๆ ได้ มันก็เสียกับงานเรา อย่างต้นข้าวมีครั้งนึงไปทำงานบ้านอะไรประมาณนี้ มันดึกพี่เขามาส่ง เขาก็หวังดีเราก็เลยให้มาส่ง พอก่อนกลับเขาจับมือเรา อีเดียดไปเลย จบงานนั้นเลิกเลย แต่บางครั้งก็เลิกไม่ได้นะ ยังต้องดิวงานอะไรกันอยู่ แต่เราก็ต้องชัดเจน แบบบางทีเขามาทำเป็นพูดว่า “โอ๊ย ซีเรียสอะไรมากมาย” ต้นข้าวก็ตอบกลับไปว่า “จะบ้ารึเปล่า ซีเรียสนะมาจับไม้จับมือ ไม่ใช่ของเล่น” เราก็ต้องมีวิธีการเอาตัวรอดของเรา

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มีค่ะ เยอะมาก ทั้งลูกค้า พนักงาน เจ้านายก็เยอะนะ แต่เราก็ไม่มีสิทธิ์ไปห้ามเขา คือเขามีสิทธิ์ที่จะเข้ามาคุยกับเรา เราก็มีสิทธิ์ที่จะคุยกับเขาก็แล้วแต่ความพึงพอใจ แต่มันก็อยู่ที่การวางตัวของเรานั่นแหละว่าเราจะทำยังไง

(พริตตี้ลูกแก้ว) วางตัวให้ชัดเจน

(พริตตี้พริกหวาน)เราก็รู้นะว่าคนนี้มาแนวไหน ก็บอกไปเลยว่ามีแฟนแล้วนะ บางทีก็เล่น ๆ เราก็รู้อยู่แล้วว่าใครมาแนวไหน พอดูออก บางทีก็เอออเล่นไป อย่างถ้ามาแบบลูกค้าเราก็ต้องพูดให้ชัดเจนไปเลย ตรง ๆ ไม่งั้นถ้าเราเล่นกับเขาเขาจะได้ใจ

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่คุย หนูไม่คุยเลย ถ้าตื๊อมาก ๆ ก็จะเลี่ยงคุยอย่างอื่น บางทีพรีเซ็นต์สินค้าเสร็จแล้ว อย่างเคยทำงานบัตรเครดิต เขาก็จะเดินเข้ามาถามเกี่ยวกับบัตรเครดิตแล้วก็บอกว่าพี่ไม่เข้าใจเลย พูดยังไงก็ไม่เข้าใจมีเบอร์ไหม บีเอ็มก็เลี่ยงเลย ให้คนอื่นคุยแทน

(พริตตี้แพรว) ไม่สานต่อ

(พริตตี้บีบี๋) วางตัวให้เหมาะสม

(พริตตี้ผักบุ้ง) วิธีการหลีกเลี่ยงของหนูก็คือบอกว่ามีแฟนแล้ว

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เวลาทำงานไม่ค่อยคิดหรอกว่าจะต้องมีหนุ่ม ๆ มาจีบตอนทำงาน ปกติก็ไม่มีใครกล้ามาขอเบอร์ตอนทำงานหรอก ก็เรายืนทำงานอยู่

(พริตตี้เปเป้) ไม่คุย

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ก็บอกพ่อดุค่ะ บอกพ่อเป็นตำรวจ ส่วนใหญ่เวลามีคนมาขอเบอร์ก็จะบอกว่าเอาไว้เจอกันครั้งหน้า แล้วจะให้ ถ้าเกิดไม่เจอก็ไม่ให้ แต่ถ้าตื๊อมาก ๆ เราก็จะยิ้ม ๆ แล้วก็ขอตัวทำงานแบบเนี้ย

มีแฟนหรือไม่ / รู้จักกับแฟนได้ยังไง

(พริตตี้เบนซ์) มี แต่ไม่ได้รู้จักตอนทำพริตตี้ ส่วนคนที่มาจีบตอนทำงานก็มีนะ แต่ไม่ได้เป็นแฟน แต่ก็คบกัน

(พริตตี้เจนนี่) เมื่อก่อนได้แฟนจากตอนทำงาน เป็นเพื่อนของเพื่อนอีกทีเราก็ยืนที่บู๊ท เขาก็มาแล้วก็แนะนำกับเพื่อน แล้วก็มาเจอกันอีกนอกนั้นก็ไม่เคยคบผู้ชายจากตอนทำงานอีก ส่วนมากจะขอเบอร์ ขอถ่ายรูป แต่ไม่ได้ให้เบอร์ไป

(พริตตี้พราว) มี เป็นพี่ของเพื่อน

(พริตตี้เอิน) ตอนนี้ไม่มี แต่เคยมีแต่เจอที่มหาวิทยาลัยไม่ได้เจอจากตอนทำงาน หนุ่ม ๆ มาจีบตอนทำงานก็มีค่ะ แต่ไม่มีถึงขนาดคบเป็นแฟน ขอเบอร์ก็ให้บ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ยุ่ง

(พริตตี้ต้นข้าว) มี เป็นเพื่อนกันมาก่อน

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) บางที MC ก็หาแฟนลำบากนะ เพราะเขากลัวว่าเราจะเจ้าชู้และส่วนมากคนที่เข้ามาหามักจะไม่ค่อยจริงใจเท่าไหร่ เพราะการงานที่เราทำอยู่มันเป็นงานที่คนอื่นเขามาชื่นชอบเราที่หน้าตา เขาเลยชอบเราที่หน้าตาก่อนแล้วค่อยเข้ามาสู่นิสัย

(พริตตี้ลูกแก้ว) มี แต่ไม่ได้รู้จักตอนเป็นพริตตี้

(พริตตี้พริกหวาน)มี แต่ไม่ได้รู้จักตอนเป็นพริตตี้

(พริตตี้บีเอ็ม) มี แต่ไม่ได้มีตอนเป็นพริตตี้ ส่วนมากอย่างที่บอกว่าหนูไม่คุยเลย

(พริตตี้แพรว) มี เป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย

(พริตตี้บีบี๋) คบแฟนไม่ยาวซักคน เพราะไม่มีเวลา ทะเลาะกันเพราะไม่มีเวลาให้จริง ๆ ทะเลาะเพราะเรื่องงาน บางครั้งพี่ที่โมที่เป็นผู้ชายก็โทรมาคุยบ้าง ผู้ชายที่บริษัทถ้าเข้าใจกันก็... ถ้าไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร

(พริตตี้ผักบุ้ง) มี แต่ไม่ได้รู้จักตอนเป็นพริตตี้

(พริตตี้ท็อฟฟี่) แฟนพึ่งคบได้ 4-5 เดือนเอง เขายังเรียนอยู่

(พริตตี้เปเป้) มี แต่ไม่ได้รู้จักตอนเป็นพริตตี้

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ส่วนใหญ่ที่คบจะเป็นเพื่อนกันมาก่อน

ทัศนคติของคนรักต่ออาชีพพริตตี้

(พริตตี้เบนซ์) แฟนไม่ว่าที่ทำพริตตี้ แต่มารับกลับบ้าน

(พริตตี้เจนนี่) แฟนที่คบอยู่ตอนนี้จริง ๆ เขาไม่ค่อยให้ไปทำ แต่ก็ประมาณว่าทำไมล่ะฉันจะทำ คือให้ทำได้ แต่ตอนแรก ๆ กว่าจะให้มาทำก็ยากเหมือนกัน ก็หวงเหมือนกัน เป็นพริตตี้ MC ห้ามออกกลางคืนเด็ดขาด ห้ามรับงานกลางคืน

(พริตตี้พราว) ตั้งแต่คบกับคนนี้นะ รับงานน้อยลงมาก ๆ เขาคัดงานมาก แรก ๆ พราวไปทำเยอะมาก มีโอกาสก็ทำ แฟนคนนี้รู้จักเพราะเป็นพี่ของเพื่อน แฟนขี้หึงมาก ถ้ารับงานไกล ๆ ก็มารับ แต่ก่อนหน้านี้กลับเองไม่มีใครมารับ

(พริตตี้เอิน) ตอนแรกที่เริ่มทำแฟนไม่รู้ว่า แต่ตอนนี้ไม่มีแฟน

(พริตตี้ต้นข้าว) แฟนก็ไม่ว่าอะไรที่ทำงาน ตั้งแต่ทำงานเหมือนเดิม ไม่เคยมีกิ๊ก เราชัดเจน เขาค่อนข้างมั่นใจเรา

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่ว่า เพราะไม่ได้เป็นอาชีพที่เปลืองตัว หรือเป็นอาชีพที่เสียหาย สูญเสียชื่อเสียง

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่ว่าเขารู้ว่าเราเป็นคนยังไง

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่ว่า

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่ว่านะ หรือเพราะรายได้ดีไม่รู้ เพื่อน ๆ หนูแฟนก็ไม่ว่า

(พริตตี้แพรว) ไม่ได้บอกแฟน บอกไปเขาก็ไม่ว่าอะไร

(พริตตี้บีบี๋) ไม่เรียกว่าแฟนได้สักคน เขามาจีบทนไม่ไหวก็ไป แค่นี้ก็ทนไม่ไหวแล้วกลัวพริตตี้หลอก คนอื่นหลอก MC ไม่ได้หรอก

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็มีแอนตี้นิดหน่อย แต่ก็เข้าใจ ว่าเราไม่ได้ทำงานที่แต่งตัวโป๊ เว่อร์เกินไป ผักบุ้งทำงานค่อนข้างจะมีเกียรติ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่ว่า แต่ไม่ต้องรับงานเยอะ เขาทำงานกับตรงนี้เหมือนกันก็น่าจะเข้าใจ

(พริตตี้เปเป้) ไม่ แฟนไม่สำคัญ ไม่สนใจ เราเป็นของเราแบบนี้ ถ้ามันไม่ชอบตรงนี้ก็ช่างหัวมัน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เอาคนไหนล่ะ ไม่ได้เจ้าชู้ อย่างที่บอกว่าทำงานตรงนี้มันต้องเจอผู้คนไปเรื่อย ๆ

วิธีการนำเสนอตนเองตอนแคสติ้งงานเป็นแบบไหน

(พริตตี้เบนซ์) ก็ธรรมดา อย่างเวลาไปแคสก็ต้องแต่งตัว แต่งหน้าดูดีนิดนึง คือทุกอย่างต้องดี เพราะสิ่งแรกที่เขาเห็นเลยก็คือรูปลักษณ์ภายนอกของเรา การรับพริตตี้บางทีบริษัทเขาฟิกคน ว่าต้องการแบบนี้ ต้องการประเภทไหนบางทีงานนี้ต้องการคนสูง เตี้ย แตกต่างกันไป บางงานเจอพริตตี้หน้าเหมือนกัน ตัวเท่ากันเพราะบริษัท

เขาจะฟิก มาเลยว่าต้องการแบบนี้ แบบเท่ากัน เหมือนกัน ไม่อยากให้เตี้ยสูง อย่างบางคนไม่สวยแต่ได้งานก็เพราะเส้นก็มี

(พริตตี้เจนนี่) เวลาไปแคสให้ลูกค้าดูพี่ทีมงานจะบอกเลยว่าชอบที่เสียงดังฟังชัด เพราะ MC จะโฟนไม่ดังไง คือเขาชอบที่สนุก ๆ แต่ก็แล้วแต่คอนเซปเขานะ แล้วแต่สเปคเขาด้วย แต่ส่วนมากที่เจนนี่ได้ทำจะสนุก เสียงดัง ๆ เขาจะชอบที่พูดจาเสียงฉะฉาน

(พริตตี้พราว) ขาว ออกแนวน่ารัก ส่วนใหญ่ถ้าเป็นงานเกี่ยวกับผิวจะมีดีกรีมากกว่า

(พริตตี้เอิน) แนะนำตัว บอกว่าเรียนอยู่ที่ไหน อันนี้ค่อนข้างโชคดี พอเรียนอยู่ที่ไหนเขาก็จะมองแล้วว่าเกรดดี ทำงานอะไรมาบ้างก็บอกไป ในการพรีเซ็นต์ เขาจะดูการพรีเซ็นต์ของเรา ส่วนมากเขาจะไม่ดูว่าเราพรีเซ็นต์ถูกหรือผิด แต่จะดูบุคลิกเรา น้ำเสียง แต่เดี๋ยวนี้แคสงานน้อยลง คือได้จากงานเก่า และจากเพื่อน เพื่อนชวนไปแคสบ้างให้ไปแทนบ้าง ตอนแรกก็คิดนะ กว่าจะได้ทำต้องเสียค่าชุด ค่าแต่งหน้า ก็คิดว่าเอ๊ยมันจะคุ้มหรอ แต่พอทำไปได้ซักครึ่งปีก็คิดว่ามันก็ใช้ได้นานใช้ได้ทุกงาน ก็รู้สึกว่าถ้าอยากทำก็ต้องลงทุนตอนแรก ตอนแรกที่เพื่อนชวนไปแคสก็ไม่ค่อยไป เพราะไม่ชอบที่ต้องมาแต่งตัวอะไรแบบเนี้ย

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็แล้วแต่ตัวสินค้า อย่างบางงานเขาจะกำหนดเลยว่าอยากได้คนตัวเล็ก บุคลิกอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าสวยอย่างเดียวจะได้ บางคนสวยมากแต่งานนั้นเขาอาจจะไม่ได้ก็ได้ ขึ้นอยู่กับบุคลิกของพริตตี้ที่จะเข้ากับงานนั้น ๆ ด้วย อย่างบางคนสวยแบบทำมอเตอร์โชว์เลยนะ แต่บังเอิญวันนั้นเป็นงานวันเด็ก ต้นข้าวได้อย่างเนี้ย ค่าตัว 1500 จัดกิจกรรมเล่นเกมแค่ 2 ชั่วโมง บางครั้งประสบการณ์บางอย่างของเรามันช่วยให้เราได้ เช่น ต้นข้าวเคยทำมัคคุเทศก์กับเด็กมา เพราะฉะนั้นบางงานจึงไม่จำเป็นต้องสวย ดูดี สูงอย่างเดียว ความสามารถในการเล่นเกมของเราบุคลิกเราตรงกับคอนเซ็ปเขา รากฐานคือทุกคนต้องผ่านการแคสงานต้องพูดพรีเซนต์หมด เป็นพื้นฐานที่ต้องทำทุกงาน ทั้ง PC MC พริตตี้ และที่พบในพริตตี้อีกอย่างคือชื่อเล่นส่วนใหญ่ก็แต่งกันเยอะแยะเพื่อให้ดูน่ารัก เช่น ผักหวาน ลิลลี่ มันจะได้ดูเก๋ จำง่าย แต่จะทำก็ต้องยอมเสียค่าถ่ายรูป เพราะรูปมันสำคัญ อย่างจะไปแคสก็ต้องดูงาน ดูคู่แข่งด้วย คือต้องมีการประเมินคู่แข่งไว้ด้วย อย่างต้นข้าวตอนจะไปแคสก็จะโทรไปถามพี่เขาว่ารับกี่คน มีไปกี่คน ใครบ้าง เราก็จะพอรู้แล้วว่าความสมารถเรานำเขาแล้ว อย่างถ้าเราไปมีโอกาส 1 ใน 2 แล้วอะไรอย่างเนี้ย แล้วก็ต้องดูบุคลิกสินค้า กับบุคลิกเราด้วยนะว่าเรามีสิทธิ์

ลุ้นรึเปล่า แต่ถ้าเอาความสามารถได้เลย อย่างต้นข้าวจากรูปจะไม่ค่อยได้ซัก เท่าไหร่ จะได้จากตอนพรีเซ็นต์กับตัวจริงมากกว่า

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เมื่อก่อนก่อนจะไปพรีเซ็นต์งาน ก็มักจะคิดไปก่อนล่วงหน้าว่าจะเอาคอนเซ็ปไหนดี แต่เดี๋ยวนี้ไม่เอาแล้ว ไปถึงก็คิดตอนนั้นเลย พูดตามคอนเซ็ปที่เขาให้มา กุ๊งกิ๊งเป็นบุคลิกที่ทำงานเอ็นเตอร์เทนส่วนมากลูกค้าที่ชอบกุ๊งกิ๊งจะชอบที่กุ๊งกิ๊งบุคลิกเอ็นเตอร์เทน

(พริตตี้ลูกแก้ว) แล้วแต่ผลิตภัณฑ์ แล้วแต่สินค้า มันจะมีหลายแบบขึ้นอยู่กับลูกค้าพอใจ ส่วนใหญ่ก็จะให้เราพรีเซนต์สินค้า น้อยงานที่จะไม่ให้พรีเซนต์ตัวเอง น้อยงานที่ดูรูปแล้วจะเอาเลย ต้องพูดหมดทั้ง PC MC พริตตี้ รากฐานคือทุกคนต้องผ่านการแคสงานต้องพูดพรีเซนต์หมด เป็นพื้นฐานที่ต้องทำทุกงาน

(พริตตี้พริกหวาน)พรีเซ็นต์งานที่เราเคยทำมา

(พริตตี้บีเอ็ม) ส่วนมากบีเอ็มจะโฟนติดฮา ลูกค้าก็จะโอเค MC ที่ไปพรีเซ็นต์งานส่วนมากก็จะโฟนเหมือนสินค้าของเขาเลย อย่างบีเอ็มจะโฟนให้แปลกกว่าคนอื่นหน่อย อาจจะโฟนเล่นเกมเพื่อดึงลูกค้าก่อน เล่นกับลูกค้าเอง ให้เขารู้สึกว่าเราอยู่ในสถานการณ์จริง ๆ เราก็ทำได้

(พริตตี้แพรว) ส่วนมากงานแพรวจะผ่านเพื่อนมา เช่นไปทำแทนมากกว่า ไม่เคยไปแคส ไปแคสมันคิดหลายอย่าง ถ้าไปแล้วเปอร์เซ็นต์ได้เยอะก็น่าไป แต่ถ้าไม่ได้ก็เสียค่ารถ ค่าเสียเวลาอีกหลายอย่าง

(พริตตี้บีบี๋) สนุก

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็แต่งตัวแบบที่เราอยากจะใส่ ดูเป็นตัวเรามากที่สุด แล้วก็แต่งหน้าบ้าง

(พริตตี้ท็อฟฟี่) มั่นใจไปดีกว่า พยายามมองแง่ลบของคู่แข่ง ไม่งั้นเราจะกลัว เวลาแคสจะได้มั่นใจ

(พริตตี้เปเป้) ก็บอกว่าเราเคยทำงานอะไรมาบ้าง สิ่งที่ทำได้ แนะนำตัวเอง โฆษณาตัวเอง ด้านการแต่งกายก็ให้ดูดี น่าเชื่อถือ ว่าเราสามารถทำให้เขาได้ แล้วแต่บุคลิกของแต่ละงาน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) จากการที่เรามีประสบการณ์มาค่อนข้างเยอะ เวลาเราพรีเซ็นต์สินค้าเราจะสามารถพรีเซ็นต์สินค้าได้ดีกว่าคนอื่น อย่างการพูดจะเป็นคนพูดเสียงดัง การพรีเซ็นต์สินค้าจะทำให้น่าฟังมากขึ้น ยิ้มง่าย เป็นคนยิ้มง่ายอยู่แล้ว

วิธีการนำเสนอตนเองตอนทำงานเป็นแบบไหน

(พริตตี้เบนซ์) เวลาที่ได้งานแล้วบุคลิกของเบนซ์จะได้แต่งตัวแบบเซ็กซี่หน่อย ๆ นอกนั้นก็ไม่มีอะไร ธรรมดา

(พริตตี้เจนนี่) ก็จะเป็นตัวของตัวเอง เสียงดังฟังชัด ตลก เฮฮา พยายามพรีเซ็นต์ของที่เราเคยทำมาให้ดีที่สุด แล้วก็บอกทุกอย่างว่าเราเคยทำอะไรมาบ้าง เยอะ ๆ ยิ่งดี ยิ่งมีประสบการณ์

(พริตตี้พราว) ตามคอนเซ็ปเขา ส่วนมากจะนิ่ง ๆ หยิ่ง ๆ เชิด ๆ ให้ดูน่าเชื่อถือ ส่วนใหญ่ถ้าเป็นงานยืนโพสจะยืนโพสคล้าย ๆ นางแบบ จะไม่ค่อยเล่น แต่ถ้าเป็นงานสบาย ๆ ก็ธรรมดา แต่ถ้าเป็นงานยืนจะนิ่งมากกว่า ถ้าเป็น MC โฟนก็จะโฟนแนวเอ็นเตอร์เทน และต้องดูตัวสินค้าด้วย

(พริตตี้เอิน) น่าจะเป็นผู้ใหญ่นะ ถ้าเป็นพริตตี้จะเป็นแนวเฟรนลี่ MC ก็จะดูดี เวลาทำงานก็มีนะที่มีปัญหากับเพื่อนร่วมงาน แต่ต่อหน้าต่อตาไม่ค่อยมี แต่มีงานนึงโดนแย่งโฟน ตอนนั้นอยู่เวทีใหญ่เลย ตอนนั้นทะเลาะกันไง เรื่องส่วนตัว คนนี้เป็นเพื่อนสนิทตอนม.ปลาย แล้วด้วยความที่มันประสบการณ์เยอะกว่าไง มันก็มีมาเหน็บเรากลางเวที แต่คนเขาไม่สังเกตนะว่าทะเลาะกัน หลังเลิกงานก็ทะเลาะแต่พอถึงเวลาขึ้นเวทีก็ต้องแกล้งพูดแซวกัน

(พริตตี้ต้นข้าว) แล้วแต่คอนเซ็ปงาน เคยมีงานนึงเป็นงานบ้าน เขาจ้างพวกพริตตี้มาเป็นพนักงานขาย เขาจะสั่งเลยถ้ามีคนถามให้ตอบเป็นพนักงานของเขา เขาไม่อยากให้ภาพลักษณ์เขาเสียว่ามาจ้างพริตตี้ งานนี้เป็นงานที่แต่งตัวเรียบร้อยมาก ๆ ชุดสูท เสื้อเชิต กางเกงแสล็ค คัชชู ฉันเรียบร้อยที่สุดตั้งแต่เคยทำงาน มันดูสวยแบบเรียบร้อย มันจะดูสวยยาก อย่างบางคนที่เขาสวยดูดีอยู่แล้วมันก็ดูสวย ***เราก็เลยใช้ความเด่นที่ตรงต้มหู ผม แทน*** เพราะมันเรียบร้อยมาก ๆ เรื่องการแต่งหน้า ส่วนใหญ่พริตตี้แต่งหน้ากันเอง ความเข้มความหนาก็ดูแล้วแต่ผลิตภัณฑ์นั้น บางทีเขาเน้นความใส เอาหมวย ก็เขียนตาให้เฉี่ยวขึ้น ให้หมวย อย่างงานวันเด็กก็มัดผมแบบจุก ๆ ใส ๆ เด็ก ๆ อย่างบุคลิก ต้นข้าวก็จะสไตล์ หมวย ๆ เกาหลี ญี่ปุ่น และเราก็ต้องสวยตลอดเวลาด้วย อันนี้สำคัญ มีนะ เคยให้น้องคนนึงทำงาน พอแต่งชุดทำงานเขาก็สวย แต่พอเปลี่ยนชุดกลับบ้านด้วยความที่เขาเป็นคนสบาย ๆ รองเท้าแตะหูคีบ เสื้อยืด กางเกงยีนส์ คือแบบมันหมดภาพลักษณ์ที่ดีของเขา คือคนจ้างเขามาเห็นเขาบอกเลยนะว่างานหน้าไม่เอาแล้วนะ คือภาพลักษณ์มันดูแย่

ภาพลักษณ์มันต้องดูดีตั้งแต่เริ่มงานจนจบงาน อย่างน้อยเราต้องทำตัวให้ดูดี เพราะมันสำคัญทั้งตอนทำงานและไม่ทำงาน คือต้องสวยตลอดเวลา อาชีพนี้มันจำเป็น ชุดที่เปลี่ยนกลับมันก็ต้องดูดี เพราะเรายังเจอเขาอยู่เข้าใจป่ะ อย่างถ้าเรามาเที่ยวเองมันก็เป็นอีกเรื่องนึง

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เขาตั้งความหวังกับพริตตี้ว่าเราจะต้องสวย ต้องดูดี น่าเชื่อถือ น่าเข้ามาคุยสนทนาด้วย ถ้าเราทำตัวเป็นเด็ก เล่น เวลาเจอผู้ใหญ่เขาก็จะไม่เชื่อถือในตัวเราเขาก็จะไม่เชื่อถือในตัวสินค้าไปด้วย ฉะนั้นเราต้องทำตัวให้น่าเชื่อถือให้กับคนที่จะเข้ามาสนทนาด้วย แล้วเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับทางบริษัทที่จ้างเราด้วยว่าเราสามารถทำงานให้เขาลุล่วงไปได้ด้วยดีตามที่เขาตั้งเป้าหมายไว้

(พริตตี้ลูกแก้ว) ทำงานให้เขาเต็มที่

(พริตตี้พริกหวาน)รับผิดชอบงาน ช่วยเหลืองานด้านอื่นด้วย

(พริตตี้บีเอ็ม) สำหรับหนูนะต้องรู้ว่าสินค้าคืออะไร เหมือนกับโฟนโรดโชว์ ก็จะอีกแนวนึง ไฟเบอดิกอันที่เป็นไอทีหน่อยก็จะอีกแนวนึง แล้วแต่ที่ที่เราโฟนด้วย อย่างโฟนที่เซ็นทรัลชิดลมก็คงจะโฟนแบบเสียงดังไม่ได้ คงต้องโฟนแบบนิ่ม ๆ มันพรีเซ็นต์กันคนละอย่าง สมมุติถ้าไฟเบอดิกไปโฟนที่ต่างจังหวัดมันก็คงโฟนอีกอย่าง บุคลิกก็จะอีกอย่างนึง

(พริตตี้แพรว) บางทีมันก็อารมณ์เสียเนาะ ก็ไปสงบสติอยู่แป็บนึง แต่ต้องนึกถึงว่าเอาตังค์ไว้ก่อน อย่างทะเลาะกับแฟน นึกว่าไม่เป็นไรไม่มีความรักก็เอาตังค์ไว้ก่อน ต้องยิ้มสู้ ถ้าอารมณ์ไม่ดีจะถามคำตอบคำ เวลาทำงานก็จะมีซุปเปอร์ไวเซอร์มาตรวจ ดูการทำงานของเราส่วนมากเขาจะบอกว่าดี เดี๋ยวมีงานหน้าเขาจะเรียกใหม่

(พริตตี้บีบี๋) แล้วแต่งาน ส่วนใหญ่ที่เขาชอบเราจะเป็นแบบสนุกสนาน เฮฮา

(พริตตี้ผักบุ้ง) เด็ก ๆ ก็ไม่ต่างกับปกติมากนัก แต่ตอนทำงานจะโตกว่าปกติ การแต่งตัว พูดจา แต่รุ่นพี่เขาก็บอกว่าตอนทำงานกับไม่ทำงานไม่แตกต่างกันยังดูเด็กอยู่ เพราะหนูชอบสนุก คุยเล่นตลอดเวลาจนคนคุมงานดุบ้าง ว่าไม่ต้องพูดมากก็ได้นะ ไม่เข้าใจเหมือนกัน มนุษยสัมพันธ์ดีเกินไป

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เวลาทำงานจะเป็นตัวของตัวเองมาก ไม่ค่อยใส่หน้ากาก เป็นยังไงก็เป็นอย่างนั้น ส่วนใหญ่ได้งานที่เล่นเกมมากกว่า

(พริตตี้เปเป้) ด้านการทำงาน ก็พรีเซ็นต์สินค้า ใครให้ทำอะไรก็ทำ เรามีหน้าที่แคสงานให้ผ่านที่เหลือก็หน้าที่บริษัท การทำงานให้ดีที่สุดก็คือ ทำงานให้เขาพอใจมากที่สุด จะ

ไปทำให้เขาเกลียดหรือไม่ชอบทำไม ถ้าเรื่องมากก็ไม่ได้ตังค์ งานมีเท่าไหร่ก็ทำเท่านั้น

(พริตตี้ตั้งโอ๋) อย่างเวลาทำงานต่อให้ปวดหัวมากแค่ไหน ถ้าหันไปเจอลูกค้าก็ต้องยิ้ม งานคืองาน เราคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของเรา เรายิ้มเราคุยกับลูกค้า แม้ว่าปวดหัวขนาดไหนก็ต้องทำ

บุคลิกตอนทำงานกับไม่ทำงานแตกต่างกันไหม

(พริตตี้เบนซ์) เวลาที่ไม่ได้ทำงานบุคลิกของตัวเองก็ไม่เปลี่ยนนะ เพราะเบนซ์เป็นบุคลิกแบบนี้อยู่แล้วไม่ว่าตอนทำงานรึเปล่า เพียงแต่ตอนไม่ทำงานก็ไม่แต่งหน้าเท่านั้น

(พริตตี้เจนนี่) ไม่เปลี่ยนเลย ก็เป็นอย่างนี้แหละ ลูกค้าเห็นอย่างนี้ลูกค้าชอบนะคะ

(พริตตี้พราว) ต่างกันมาก ๆ เพราะตอนทำงานจะต้องนิ่ง สงบ สยบความเคลื่อนไหว ส่วนใหญ่จะเป็นงานที่ต้องยืนตลอด อย่างมีงานนึงเป็นงานแลนด์ออนไลน์ เป็นงานเกี่ยวกับเกมส์ออนไลน์ อย่างงานมอเตอร์โชว์ต้องยืนตลอด ยิ้มไม่ต้องอะไรมาก

(พริตตี้เอิน) ต่างกัน ตอนทำงานเราก็ต้องดูดีนิดนึง ต้องดูแลหน้า เสื้อผ้า นิดนึง แต่ตอนไม่ทำงานก็ งองแง้ง

(พริตตี้ต้นข้าว) การทำงานมันช่วยหล่อหลอมให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น กล้าคุยมากขึ้น เช่นอย่างตอนทำงานต้องทำงานกับซุปกับสตาฟผู้ชาย ก็ต้องมีการสานสัมพันธ์ที่ดีในระหว่างเวลาทำงาน แต่ถ้าไม่ทำงานก็จะเฉย ๆ ไม่ค่อยคุย โดยเฉพาะถ้าอยู่ข้างนอกกับผู้ชายจะไม่ค่อยคุยเท่าไหร่

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เปลี่ยนไปมากเลย อาจเพราะหน้าที่และการงานที่ต้องรับผิดชอบ

(พริตตี้ลูกแก้ว) อย่างบางทีต้องทำงาน 10 วัน เจอพวกเดียวกันมาเจ้าชู้อย่างเนี้ยเราก็จะไม่แสดงตัวแบบจริงจัง เราก็จะเล่นเหมือนหมาหยอกไก่ แต่ถ้าเขามาแรงมาก เราก็ต้องผูกมิตรไว้ไม่หักพร้าด้วยเข่า เพราะไม่งั้นเขาอาจจะเอาเราไปพูดกับบริษัทเสีย ๆ ได้มันก็เสียกับงานเรา

(พริตตี้พริกหวาน)เปลี่ยน จำเป็นต้องตอแหล บางอย่างจำเป็นต้องเอาตัวรอด

(พริตตี้บีเอ็ม) มาก แล้วแต่งาน

(พริตตี้แพรว) แตกต่าง ไม่ทำงานก็จะเป็นแบบธรรมดา เป็นนิสิตนักศึกษาธรรมดา แต่พอทำงานก็กล้า ๆ นิดนึง

(พริตตี้บีบี๋) ปกติจะไม่ค่อยพูด

(พริตตี้ผักบุ้ง) มาก

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่แตกต่าง เป็นยังไงก็เป็นอย่างนั้น

(พริตตี้เปเป้) แตกต่าง

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่แตกต่าง ก็อย่างนี้

ข้อจำกัดของชุดที่ใส่ทำงานเป็นยังไง

(พริตตี้เบนซ์) ก็มีโป๊บ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ไม่ได้เยอะ อย่างบางครั้งที่ใส่ขาสั้นก็จะไม่รู้สึกว่าโป๊ เพราะเวลาใส่ขาสั้นแล้วใส่รองเท้าบู๊ทมันก็ดูไม่โป๊แล้ว

(พริตตี้เจนนี่) ไม่มีลิมิต ได้หมดยกเว้นเอวลอย เพราะมันโป๊ไป เอวลอยเห็นสะดือครึ่งนึงอย่างนั้นมันโป๊ไป มีงานนึงของแอ็ก สเปรย์ ชุดวาบหวิวมากยืนทีพวกพนักงานในห้างก็มอง คนเดินผ่านไปมาก็มอง เรารู้สึกมันเปลืองตัวมากเกินไป มันไม่เวิรก์ สายเดี่ยวได้ แต่เกาะอก เอวลอยไม่เอา ขาสั้นก็โอนะ แต่อย่าเปิดสะดือคือบึงอย่างนั้นไม่เด็ดขาด

(พริตตี้พราว) ไม่โป๊ขนาดกางเกงขาสั้นแค่คืบ เห็นหน้าอกกางเกงในก็ไม่ไหวเหมือนกัน

(พริตตี้เอิน) โป๊สุด แขนกุด กระโปรงสั้นหนูก็ว่าโป๊แล้วนะ ส่วนมากชุดที่ได้หนูจะเลือกประมาณเสื้อแขนสั้น กางเกงขายาวหรือเป็นเดรส บางทีชุดโป๊เกินไป หนูก็บอกเขาว่ามีเสื้อคุมได้ไหม บางงานเขาก็โอเค แต่ถ้าบางงานเขาจะถามเลยว่าชุดโอเคไหม ถ้าเราไม่โอเคก็บอกเขาเลย ไม่สะดวกอะไรอย่างเนี้ย มีงานนึงเป็นเบียร์ยี่ห้อนึง อันนี้เป็นพริตตี้ เรท 2000 สูงไง เลยไปแคส ก็ถามว่าชุดโป๊ไหม เขาก็บอกว่าไม่โป๊ แต่เดี๋ยวนี้เชื่อไม่ได้แล้วว่าไม่โป๊ ก็แคสตกลงว่าได้ พอเสร็จดูชุดปรากฏว่าชุดแบบเชียร์ปอม ๆ กระโปรงสั้น ๆ ไขว้ รับไม่ได้ แล้วให้ไปอยู่ในลานเบียร์ ชุดมันน่าเกลียดก็เลยบอกพี่เขาว่าไม่ทำ เราเลือกได้ค่ะ ถ้าเกินไปสำหรับเราเราก็ไม่ทำไง เพราะแต่ละงานมันไม่ได้เซ็นสัญญา ตั้งแต่ทำมาไม่มีเซ็นสัญญาแล้วแต่ความพอใจของลูกค้าเองว่าจะจ้างเราต่อไหม

(พริตตี้ต้นข้าว) อย่างต้นข้าวจะมีลิมิตในการรับงานคือ เว้า เกาะอกได้ แต่ต้องเป็นเดรสยาว คือเราก็เกรงใจพ่อแม่เราไม่ใช่ขนาดว่าอดอยากขนาดนั้น เพราะที่เราทำงานนี้ก็เพราะประสบการณ์ และต้องการพัฒนาตนเอง

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ก็จะไม่รับงานที่ชุดโป๊มาก ถ้ารับก็ต้องมีการป้องกันตัว เช่น กระโปรงสั้นก็ใส่กางเกงซับใน

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่โป๊เกินไปเหมือนต้นข้าว เพราะเราไม่ได้เดือกร้อนขนาดที่เขาให้ใส่อะไรก็ต้องใส่

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่โป๊จนน่าเกลียด

(พริตตี้บีเอ็ม) หนูไม่นะ ยังไงก็ได้ ส่วนใหญ่ MC ชุดจะไม่ค่อยหวือหวามาก เคยไปทำของเหล้าครั้งนึงชุด MC ไม่โป๊เลย แต่พริตตี้จะโป๊ ประมาณว่าเสื้อครึ่งตัวสีทองกางเกงสีทองแบบเนี้ย ชุด MC จะไม่โป๊เท่าพริตตี้

(พริตตี้แพรว) งานแรกขายครีมหน้าเด้ง ให้ใส่กางเกงขาสั้น ใส่เสื้อเปิดไหล่ข้างนึง ใส่บู๊ท นั่นแหละชุดที่โป๊ที่สุดเท่าที่เคยทำมาแล้ว ชุดทางบริษัทเขาจะหาให้ บางทีเขาก็ให้เราหาชุดไปเอง หน้าก็แต่งเอง

(พริตตี้บีบี๋) ไม่จำเป็นว่าเขาบังคับให้ต้องใส่โป๊ก็ต้องใส่ ก็บอกพี่เขาว่าถ้าโป๊หนูไม่ทำ ถ้าเพื่อนหนูไม่ทำหนูก็ไม่ทำ

(พริตตี้ผักบุ้ง) ผักบุ้งมีลิมิตนะ คือไม่โป๊ อย่างเกาะอก สายเดี่ยวได้ แต่ไม่เปิดโชว์ส่วนสำคัญจะไม่โชว์ *โป๊พองาม พอที่จะดึงดูดลูกค้าได้*

(พริตตี้ท็อฟฟี่) อย่างเกาะอกกระโปรงยาวได้อยู่แล้ว แต่ไม่ค่อยจะรับงานโป๊มาก เพราะไม่มีอะไรจะโชว์

(พริตตี้เปเป้) แต่เปเป้ไม่เคยแคสงานแล้วแต่งตัวโป๊ ถ้า...จะซื้อโป๊ก็ไปซื้อคนอื่นก็แล้วกัน แต่ถ้าจะเอาคนไปทำงานจริง ๆ เปเป้ก็จะไปทำ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ให้มาเท่าไหร่ก็ใส่เท่านั้นเหมือนกัน แต่ใส่เฉพาะในงานนะ บางคนชอบใส่ขึ้นรถเมล์กลับบ้านไปเลย มันไม่ใช่ เราต้องหาชุดมาเปลี่ยน บางทีความโป๊มันก็ขึ้นอยู่กับสรีระคนด้วยนะ อย่างคนตัวเตี้ยใส่ประโปรงสั้นไม่โป๊ แต่เราสูง ขายาวใส่แล้วโป๊เลย แต่ก็คิดว่าโอเคมันคืองาน จบงานก็จบไม่มีปัญหาอะไร

รายได้เฉลี่ยสูงสุดต่อเดือนที่ทำพริตตี้ประมาณเท่าไหร่

(พริตตี้เบนซ์) ประมาณ 4–5 หมื่น แต่ไม่เคยเหลือ ที่ได้เยอะเพราะงานนั้นเป็นงานเหมา เหมาแบบทั้งเดือน อาทิตย์นึงหยุด 1 วัน เขาเหมาให้ ประมาณ 3 หมื่น

(พริตตี้เจนนี่) ก็มีงาน UBC เนี่ยมากสุด 4000 12 วัน ประมาณ 48000

(พริตตี้พราว) ก่อนหน้า ถ้าช่วงปิดเทอมนะทำเกือบทุกวันเลย เดือนนึงหักแล้วก็เกือบผ่อนรถได้เลย ประมาณ 3 หมื่นกว่า

(พริตตี้เอิน) ประมาณ 3-4 หมื่น

(พริตตี้ต้นข้าว) เดือนนึง 3 หมื่น วันนั้นทำ 5 วัน 17000 มันแล้วแต่งาน

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ประมาณ 3 หมื่น

(พริตตี้ลูกแก้ว) เดือนนึงได้ 16000 ของกานิเย่

(พริตตี้พริกหวาน)หมื่นกว่าบาท

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่เคยนะ รับเรื่อย ๆ ใช้เรื่อย ๆ อย่างงานของออแกไนซ์จบงานมันจะไม่รับเลย มันจะไปรับอีกเดือน

(พริตตี้แพรว) ต่อเดือนอยู่ที่ประมาณ 5–6 พัน

(พริตตี้บีบี๋) 3 หมื่น

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็ได้เกือนแสน ทำทั้ง MCและโมเดล เหนื่อย บางทีเขาเหมา 4 – 5 วันได้ หมื่นกว่าบาท สูงสุดต่องานรับ 2 อาทิตย์ ได้ 30000 ตกวันละ 2000 กว่าบาท

(พริตตี้ท็อฟฟี่) รายได้ที่ทำพริตตี้เฉลี่ยประมาณ 60000 บาทต่อเดือน

(พริตตี้เปเป้) ตอนนี้รายได้อยู่ประมาณ 20000 บาทต่อเดือน ไม่ต่ำกว่า 20000

(พริตตี้ตั้งโอ๋) 24 วันก็ประมาณ 24000

เก็บเงินได้ไหม

(พริตตี้เบนซ์) ไม่เคยเหลือเพราะเป็นคนไม่ค่อยเก็บเงินด้วย อาจเพราะไม่ได้มีภาระเหมือนคนอื่น เช่น บางคนต้องหาเงินจ่ายค่าเทอม ทำมาเหมือนทำมาใช้เองเท่านั้น อยากได้อะไรก็ซื้อ แต่ถ้าขยันกว่านี้ก็ได้เยอะกว่านี้ เบนซ์เลือกงาน และเกี่ยงทุกอย่าง งานนี้ไม่ทำ งานนี้ถึงทำ ไม่ได้ก็ไม่เอา เพราะไม่ได้ทำเพื่ออะไร เรายังไม่ถึงขั้นที่ต้องทำ ถ้าไม่ไหวก็ไม่ทำดีกว่า เราไม่มีภาระอะไร ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องใช้เงินเยอะขนาดนั้น

(พริตตี้เจนนี่) เก็บได้ แต่เดี๋ยวนี้ก็พอได้แต่เก็บได้ดีกว่าเมื่อก่อน เมื่อก่อนเป็นคนแต่งตัวเก่ง เครื่องประดับเพียบ มือถือ ใช้เงินเยอะ ตอนนี้เรามีอายุมากแล้วมั้งเราก็ไม่ใช้เงินเยอะแบบเมื่อก่อน เรารู้ว่าเงินได้มายากต้องยืนทั้งวัน

(พริตตี้พราว) เก็บได้นะ แต่ว่าพราวต้องจ่ายค่าเทอมเองไง และที่บ้านเลี้ยงแบบว่าอยากได้อะไรก็ต้องซื้อเอง อยากได้อะไร อยากได้มือถือก็ต้องซื้อเอง เก็บตังค์ซื้อเองตลอด ที่บ้านให้วันละ 150 เหลือจะกินใช้อะไรก็ออกเอง ก่อนหน้านี้เด็ก ๆ ก็เหมือนกับค่อย ๆ เก็บพราวเป็นคนชอบเก็บตังค์ แต่เก็บไม่ค่อยอยู่หรอกนะ เพราะเป็นคนใช้เงินเปลืองมาก ๆ แต่ก็รู้สึกว่าเก็บได้บ้าง ไม่ได้บ้าง แต๊ะเอียบ้าง ประมาณเนี้ย แต่

พอได้มาทำงานมันรู้สึกว่าต้องได้เงินเป็นก้อนจะใช้อะไรก็ต้องคิดก่อน เมื่อก่อนเป็นคนชอบซื้อรองเท้ามาก อาทิตย์ละคู่เลย แต่เดี๋ยวนี้ก็เริ่มคิดว่าอันนี้จะเหมาะกับงานไหน แล้วจะใช้ได้ตลอดไหม คิดเยอะขึ้น

(พริตตี้เอิน) ก็เก็บได้ เพราะไม่ใช่คนที่ใช้เงินเยอะ

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็เก็บ แต่ว่าเงินมันไม่ได้เป็นกอบเป็นกำนะ อย่างทำเดือนนี้อดแทบตายเลยนะกว่าจะได้ก็เดือนหน้า สมมุติเราได้เงินนั้นจากงานเก่า เราก็ใช้เงินนั้นออกไปข้างนอก ซื้อเสื้อผ้าแต่งตัว แต่คนที่เขาทำเป็นอาชีพจะได้เป็นกอบเป็นกำ ซื้อรถอะไรอย่างเนี้ย อย่างเพื่อนต้นข้าวเลิกเรียนไปเลยมารับแบบเต็มรูปแบบเลย มองอนาคต อายุคุณเท่าไหร่จะไปสมัครงานประจำก็ไม่ทันแล้ว ใช่ไหม จะไปบอกมีประสบการณ์จาก MC พริตตี้เข้างานมันก็ไม่ได้ ประสบการณ์ตรงนี้บริษัทอื่น ๆ ที่รับแผนกเฉพาะเขาไม่มองว่าประสบการณ์ตรงนี้มันดี นอกจากว่าเขามาสมัครตรงตำแหน่ง เช่น PR การโรงแรม อย่างเนี้ย แต่อย่างถ้าจะมาสมัครประเภทธุรการอะไรอย่างเนี้ยเขาไม่เอาหรอก เขาไม่รับเพราะเขาเสี่ยงว่าจะหยิบโหย่งง่ายไง ประสบการณ์พริตตี้มันมีทั้งข้อดีข้อเสียแล้วแต่งานที่ไปสมัคร อย่างพวกมัคคุเทศก์ แอร์เนี่ยได้ อย่างพวกต้นข้าวไปทำพิธีกรภาคสนามให้หลายรายการ พวกกระทิงแดง คาราบาวแดง พวกนี้เขาก็เข้าสู่วงการแสดงได้ เพราะพวกนี้จะเชื่อมโยงกับโม พวกโมเขาก็จะรู้จักกับพวกนี้ เขาก็จะเรียกไปถ่ายมิวสิคอะไรอย่างนี้ ถึงแม้เขาจะเรียนไม่จบ แต่เขาอาจโชคดีที่ได้โอกาสเข้าทำงานที่บริษัทที่ทำอยู่ก็ได้ น้อง ๆ ที่ต้นข้าวรู้จักเจอหลายคนที่จบแล้วไม่ยอมหางานประจำทำ เพราะเสียดายเงิน ความจริงต้องตัดใจแล้วหางานประจำได้แล้ว งานออฟฟิต งานประจำเงินเดือนมันต่ำมาก บอกต้นข้าวว่าพี่ถ้าตอนนี้หนูกลับมาทำ PC ก็ยังทำได้ถึง 30 แต่คุณจะทำงานนี้ไปถึง 30 เลยหรอ อายุก็มากแล้วงานนี้ก็ไม่มั่นคง

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ก็เก็บนะ ช่วงก่อนหน้านี้มีเงินเก็บประมาณ 2-3 หมื่น แล้วเอาไปดาวน์รถ แล้วส่งไม่ไหว แล้วตอนนี้ก็ส่งเงินไปให้ที่บ้านด้วย ไม่ได้ส่งให้แค่ตัวเอง รถก็เอาไว้ก่อน ส่งตัวเองเรียนให้จบก่อนแล้วค่อยผ่อนรถดีกว่า เพราะอาชีพนี้ไม่มั่นคง เพราะบางเดือนอย่างน้อย ๆ ก็ต้องหาให้ได้อย่างน้อยสุดเดือนละ 10000 ถึงจะอยู่รอด

(พริตตี้ลูกแก้ว) เก็บได้ เราไม่ฟุ่มเฟือยขนาดที่ว่าไม่มีเงินเก็บเลย ขึ้นอยู่กับแต่ละคนด้วยว่าเก็บเงินได้แค่ไหน

(พริตตี้พริกหวาน)เดี๋ยวนี้ไม่ขอเงินทางบ้านแล้ว มีแต่จะส่งกลับ แต่เมื่อก่อนขอตอนยังมีงานน้อย ๆ แต่เดี๋ยวนี้มีงาน เริ่มรู้งาน หาเงินเองได้แล้วก็เลยไม่จำเป็นต้องขอแล้ว

(พริตตี้บีเอ็ม) พอได้ เพราะเดี๋ยวนี้ไม่ได้ขอเงินทางบ้านแล้ว หาเองใช้เอง

(พริตตี้แพรว) แพรวไม่ได้ตั้งใจทำเต็มที่ ทำแค่พอมีเงินค่าขนม ของใช้ส่วนตัว รองเท้า กระเป๋า จะได้ไม่ต้องขอพ่อแม่

(พริตตี้บีบี๋) เรื่องเก็บเงินก็เก็บไปเรื่อย ๆ ไม่ได้กำหนดว่าเดือนนี้ต้องเก็บเท่าไหร่

(พริตตี้ผักบุ้ง) สามารถเก็บเงินได้ อย่างได้มาหมื่นก็เก็บหมด หนูออกรถได้คัน รถนี้หนูส่งเอง บางครั้งแฟนก็ช่วย รถก็ไม่ได้ส่งมากเดือนละประมาณ 9000

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ส่วนมากเก็บเป็นเงินไม่ค่อยได้ส่วนมาซื้อเป็นของมากกว่า เช่น คอม มือถือ ค่อย ๆ หมดไปเรื่อย ๆ

(พริตตี้เปเป้) หาเอง ใช้เอง เริ่มหาเงินเองตั้งแต่ทำพริตตี้ประมาณ 2 ปีที่แล้ว ตอนนั้นแม่ก็แย่เปเป้ก็เลยหาเงินเองใช้เอง แม่รู้ว่าทำงานแม่ก็เอาไปใช้ เปเป้ให้แม่เดือนละ 4000 4000 บ้านนอกก็ถือว่าเยอะแล้ว คนทำงานที่บ้านทั้งเดือนก็ได้แค่ 3-4 พัน ดังนั้นเงินที่ให้แม่ก็ถือว่าใช้สบายมาก

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เก็บ แต่ยังขอทางบ้านเหมือนเดิม คือ ค่าหอจ่ายเองและได้เงินเดือนจากที่บ้านด้วย

ก่อนมาเป็นพริตตี้กับเมื่อมาเป็นพริตตี้แล้วพฤติกรรมการใช้เงินเปลี่ยนไปไหม

(พริตตี้เบนซ์) ไม่เปลี่ยน ใช้เยอะเหมือนเดิม

(พริตตี้เจนนี่) มันก็แตกต่างนะ ตอนนั้นยังเด็กมากเลยเรียนม.ปลาย ได้ตังค์ไปโรงเรียนวันละ 80 มันก็เยอะแล้ว พอได้มาทำพริตตี้มันได้เงินดี ประมาณว่าเงินได้มาง่ายมันก็ออกง่ายเหมือนกัน บางทีได้มาเยอะนะ แต่สุดท้ายก็ไม่เหลือ แต่ทำไมตอนที่เรายังไม่ได้เยอะยังพอมีเหลือ ก็งง เพื่อน MC ก็พูดแบบนี้ ขอบอกว่าเดี๋ยวนี้ประหยัดมากอาจเพราะเริ่มมีอายุขึ้น น้ำยังพกไปกินเองที่บู๊ทเลย เพราะเป็นคนกินน้ำเยอะแล้วเวลาไปทำงานมันต้องเดินไกลแล้วซื้อขวดนึงมันกินไม่หมดไง เหลือเราก็ทิ้งเลย แพคใส่ขวดมากินเองเลย

(พริตตี้พราว) ก็แตกต่างนะ ถามว่าเดี๋ยวนี้ใช้เงินเยอะไหมก็ยังเยอะนะ แต่ก็เลือกมากขึ้น แต่พอเรามาทำพริตตี้เราก็ต้องแต่งตัวมากขึ้น ดูแลตัวเองมากขึ้น ก็จะหมดไปกับเครื่องสำอาง เสื้อผ้า พวกนี้อยู่แล้ว แต่ว่าอย่างเมื่อก่อนเราเลือกของไม่ค่อยเป็น

เรารู้ว่าเรามีเงินเราก็ใช้หมด แต่เดี๋ยวนี้เราต้องแบ่งว่าต้องใช้ยังไง ทำรายรับรายจ่าย ก็ต้องคิดว่ามันมากไปไหม มันคุ้มค่าที่เราจะได้มาไหม อย่างน้อยคือถ้าเราจะเอาเงินมาใช้ เราก็ต้องเก็บเงินส่วนหนึ่งมาใช้เพื่อเก็บเป็นค่าเทอมเรา

(พริตตี้เอิน) ก็ต่างนะ เพราะรู้สึกว่าที่ต่างเนี่ย เมื่อก่อนจะขอแม่ใช้ เราก็ไม่ได้ขอเยอะแยะ แต่พอมาทำพริตตี้ก็เหมือนเราใช้เงินของเราเอง แล้วก็กล้าใช้เงินมากขึ้น แต่เราก็รู้ว่ามันได้มายากกว่าจะไปแคส กว่าจะได้ กว่าจะได้ทำ ก็กล้าใช้มากขึ้น แต่คิดก่อนใช้ ส่วนใหญ่จะเปลืองกับเครื่องสำอางใช้ให้ดีและใช้ให้นาน ไม่จำเป็นต้องแพงขนาดนั้น อย่างลิปสติกก็ใช้เพราะคุณภาพไม่ใช่ใช้เพราะ แบรนด์ อย่างลิปสติกก็ใช้ให้ดีไม่มีสารตะกั่วอย่างเนี้ย ก็คือใช้ให้คุ้ม ซื้อทีเดียวก็ใช้ให้คุ้ม ถึงจะลงทุนมากหน่อยแต่ไม่มีผลข้างเคียง

(พริตตี้ต้นข้าว) แตกต่าง เมื่อก่อนไม่ค่อยใส่ใจเรื่องการแต่งตัวเท่าไหร่ แต่เดี๋ยวนี้เปลืองขึ้น เพราะต้องพบปะผู้คน ภาพลักษณ์จึงเป็นสิ่งสำคัญ เครื่องประดับก็ต้องยอมเสีย รองเท้าก็ต้องมีไว้เพราะจะยืมเพื่อนไม่ได้ตลอด แต่ก่อนไม่ชอบใส่ส้นสูง แต่เดี๋ยวนี้ใส่เพราะสูงมันสวยก็ต้องยอมเจ็บเพื่อสวย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เปลือง เปลืองแต่กุ๊งกิ๊งว่าเปลืองทุกอาชีพ ที่เปลืองเพราะสังคมที่เราอยู่ คิดดูผู้บริหารกับลูกน้อง เขาก็มีสังคมที่แตกต่างกัน และเขาย่อมมีการสังสรรค์ระหว่างกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและกระชับสัมพันธ์ การทานอาหารและอะไรอีกต่าง ๆ ก็ต้องมีค่าใช้จ่ายตรงส่วนนี้ พริตตี้ก็เหมือนกัน เขาก็มีสังคมของเขาเขาอาจจะหาเงินได้มาก และในส่วนของการสังสรรค์เขาก็ต้องมีตรงนั้น ค่าใช้จ่ายอาจจะสูง เพราะเพื่อนแต่ละคนไม่เหมือนกัน ต่างคนต่างคิดต่างความคิดเห็น รายรับที่สูงขึ้นก็สมดุลกับรายจ่ายที่สูงขึ้นด้วย และแน่นอนต้องเปลืองเครื่องสำอางและเสื้อผ้าด้วย เพราะต้องอัพเดทตัวเองตลอดเวลา เป็น MC พริตตี้ไม่สามารถจะตกยุคได้ เพราะตัวเองต้องดูดีและดูน่าเชื่อถือตลอดเวลา เลยไม่สามารถทำตัวเองให้ดูปกติเหมือนคนทั่วไปได้ อาจเป็นเพราะอาชีพที่ตัวเองทำอยู่ก็เลยทำให้ตรงนี้ต้องเปลืองมากขึ้น บางคนอาจมองว่าเป็นพริตตี้จะทำให้เด็กใช้เงินฟุ่มเฟือย กุ๊งกิ๊งว่ามันไม่ได้ง่ายอย่างที่ทุกคนคิด โอเคเงินอาจจะได้มาง่าย เขาอาจจะใช้เยอะกว่าเด็กปกติอันนี้ยอมรับว่าถูกต้องเลย ห้ามเขาไม่ได้อยู่แล้ว แต่มันก็ต้องมีเด็กบางคนที่เขาคิดได้ถูกไหม มันต้องอยู่ที่ผู้ปกครองเหมือนกันว่าเขาจะช่วยดูแลขนาดไหน ที่สำคัญคือ จุด ๆ นึงของคน อาจจะเป็นจุดที่เขาไม่มีงานแล้วก็ได้ เขาจะกลับมาคิดได้

(พริตตี้ลูกแก้ว) ลักษณะการใช้เงินดั้งเดิมไม่ต่าง แต่พอได้เงินก็เอามาใช้ซื้อของตรงนี้เพื่อทำงาน แต่ก่อนไม่ใช่ไม่เคยมากินตรงนี้ แล้วพอทำงานได้เงินตรงนี้ก็มากินไม่ใช่อย่างนั้น ในส่วนตัวของพี่เหมือนเดิม แต่มีมากขึ้นในส่วนที่ทำให้เราทำงานได้ดีขึ้นให้ภาพลักษณ์เราดูดีขึ้น มันก็มีเหมือนกันที่เหมือนกับให้รางวัลตัวเอง

(พริตตี้พริกหวาน)ใช้มากขึ้นแต่เป็นในส่วนของการทำงาน

(พริตตี้บีเอ็ม) เปลี่ยนมาก เหมือนมันได้เยอะก็ใช้เยอะส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็นเครื่องสำอาง เพราะเราแต่งหน้าบ่อยก็ซื้อบ่อย แล้วแต่ราคาของแต่ละยี่ห้อ เสื้อผ้าก็มีบ้าง ส่วนมาก MC จะติดเรื่องเสื้อผ้าเยอะ เพราะอย่างบางทีที่บีเอ็มรับงาน บริษัทใหญ่ ๆ เขาจะบอกมาแค่ว่าเขาต้องการสเปคสีอะไรนั้น แล้วเราจะใส่อะไรไปก็ได้ ใส่แซคหรืออะไรไปโฟนก็ได้ อยากใส่แบบไหนไปโฟนก็ได้

(พริตตี้แพรว) ไม่เปลี่ยน เพียงแต่เป็นพริตตี้ได้มีค่าขนมเพิ่ม มีเงินซื้อของโดยไม่ต้องขอที่บ้าน

(พริตตี้บีบี๋) ไม่เปลี่ยน เหมือนเดิม เพียงแต่ใช้สบายมาก

(พริตตี้ผักบุ้ง) หนูใช้เงินเพิ่มจากเมื่อก่อนนิดหน่อย แต่เงินเก็บมีมากขึ้น ปกติไม่ใช้เยอะอยู่ เรารู้ว่าแม่เหนื่อย เราก็ไม่รวยมากมาย เห็นแม่เหนื่อยบางทีเราไม่รู้ว่าแม่จะเดือดร้อนตอนไหน ก็ต้องเก็บเงินไว้บ้าง

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ต่างมาก มันหาง่ายก็ใช้ง่าย หมดง่าย แต่ก่อนแม่ให้มาแค่นี้ก็ต้องคุมให้อยู่ หาเงินง่ายเลยเก็บไม่ค่อยอยู่ เลยซื้อของเก็บไว้

(พริตตี้เปเป้) อย่างเปเป้เพราะเปเป้คิดว่าเปเป้ยังเด็ก เปเป้ก็จะใช้ใช้ใช้ อยากใช้อะไรก็ใช้ ให้แม่อยากทำอะไรก็ทำ ตอนนี้ก็เลยไม่มีเงินเก็บ แต่เปเป้คิดว่าเรียนจบก็จะเริ่มเก็บ เพราะเปเป้อีกเทอมเดียวก็จะจบแล้ว ตอนนี้ยังอยากเที่ยวอยากกิน แต่พอจบแล้วก็จะไม่ทำแล้ว โตแล้ว ก็แล้วแต่ความคิดของแต่ละคน บางคนก็เก็บเลย เขาโตเร็วก็แล้วแต่ แต่เปเป้ว่าความสุขไม่ใช่การที่ร่ำรวย ดังนั้นใครที่คิดว่าอยากร่ำรวยมั่นคง มีเงินแต่เปเป้ไม่ใช่ เปเป้จะชอบคิดว่าเปเป้จะตายเร็ว ๆ นี้ คือจะทำวันนี้ให้คุ้ม จะได้ไม่ต้อง “รู้อย่างนี้กูทำอย่างนี้ดีกว่า” เพื่อนเปเป้มีคนนึงซื้อรถตายไม่ได้ใช้เลย เพื่ออะไรล่ะ เปเป้ก็เลยจะพอแล้ว เดี๋ยวเปเป้เรียนจบเที่ยวก็เที่ยวหมดแล้วทำอะไรมาหมด โตแล้ว

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เหมือนเดิม ก็ยังใช้เงินเก่งเหมือนเดิม แต่มันมีเงินเหลือ คือเมื่อก่อนเราได้เงินจากทางบ้านอย่างเดียวก็ไม่มีเงินเหลือ แต่ได้ทำงานเองก็ยังพอมีเงินเหลืออยู่บ้าง พฤติกรรมการใช้เงินไม่แตกต่าง ไม่เปลี่ยนเท่าไหร่ เพียงแต่ต้องดูแลตัวเองมากขึ้นเท่านั้นเอง เช่นการขัดผิว เพราะตัวเองเป็นคนผิวคล้ำ ก็ช่วยได้นะแต่ทำให้

ขาวไหมคงไม่ขาว เพราะช่วงนี้ทำงานโรคโชว์บ่อยด้วย และอายุเยอะแล้ว อายุ 28 จะไปสู้ 17 18 ก็คงไม่ไหว

การที่พริตตี้ได้เงินครั้งละมาก ๆ มีผลต่อการที่พริตตี้นิยมใช้ของแพงไหม

(พริตตี้เบนซ์) เกี่ยว เกือบทุกคน น้อยคนที่ไม่ค่อยใช้ เพราะอะไรไม่รู้นะถ้าความคิดเบนซ์เบนซ์ว่ามันหน้าเรา แล้วเราใช้ทุกวันใช้ของถูกมากก็ไม่ไหว ต้องเสียตังค์ไปหาหมออีก บางคนก็ซื้อกระเป๋า รองเท้า แต่เบนซ์เฉย ๆ กับของพวกนี้ เบนซ์จะเน้นที่เครื่องสำอางมากกว่า แต่ก็เคยเจอบางคน รองเท้ากระเป๋า ทำรถ เคยคิดว่าทำงานกับเพื่อนแล้วออกรถ ประมาณว่าได้เงินมาวันแรก 20000 เที่ยวซื้อของเหลือกลับไม่กี่พัน ซื้อทุกอย่าง เพราะมันเหนื่อยมานานแล้วไม่ค่อยได้เดินห้างเหมือนเก็บกด เคยพูดกับเพื่อนว่าเสียดายเงินถ้าพวกเราเหมือนคนอื่นเขา ป่านนี้คงได้รถคนละคันแล้ว มีเพื่อนเบนซ์คนนึงทำงานหนักกว่าเบนซ์ มีเงินเก็บเป็นแสนเลย คนนี้เก็บจริงพริตตี้ต้องแต่งหน้าเป็นทุกคน เดี๋ยวก็เป็นไปเอง อยู่ไปอยู่มาเดี๋ยวก็เป็นเองโดยอัตโนมัติ บางงานก็มีช่างมาแต่งหน้าทำผมให้ แล้วแต่คนจ้าง แต่ส่วนมากจะเป็นพวกงานใหญ่ ๆ มันจะมีทรงผมง่าย ๆ ยอดฮิตของพริตตี้ อยู่ทำง่ายและสวย เครื่องสำอางแต่ก่อนก็ขนไปเยอะมีเท่าไหร่ขนไปหมด หลัง ๆ ไม่เอาไปแล้วมันหาย เดี๋ยวคนนั้นยืม คนนี้ยืม

(พริตตี้เจนนี่) สำหรับพี่ไม่เคยเลย ไม่ชอบ จริง ๆ เมื่อก่อนเราทำงานตรงนี้เราเจอแฟน คือไม่ใช่เด็ก ๆ เรามีแฟนที่อายุมากกว่าเรา เขาทำงานแล้ว สบายเลย เมื่อก่อนแฟนเรามีสตางค์สามารถซับพอทเราได้ อยากได้อะไรก็ซื้อให้ แต่เราไม่เคยซื้อของแพงเลยนะเช่นใบละหมื่นอย่างเนี้ยมากสุด 300 500 เรื่องพวกนี้พี่จะไม่เปลืองเลยยกเว้นพวกครีม แต่พวกกระเป๋าไม่เด็ดขาด ส่วนมากที่ใช้แบรนด์จะเป็นพวกเครื่องสำอางมากกว่า

(พริตตี้พราว) สำหรับพราวไม่ เหมือนเดิม อย่างพวกกระเป๋าไม่ แต่ส่วนมากจะเป็นเครื่องสำอาง เหมือนเป็นการให้ของขวัญตัวเองมากกว่า

(พริตตี้เอิน) สำหรับเอินไม่ติดนะ แล้วแต่บางคน

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็มีส่วน แต่ก็ขึ้นอยู่กับนิสัยของแต่ละคนด้วย อย่างพี่ก็เหมือนเดิม อาจมีแบ่งมาใช้บ้าง บางทีเรารับงานบางงานที่มันดูดีการแต่งกายเราก็ต้องดูดีด้วย เสื้อผ้าก็ต้องดูดีหน่อย บางคนเป็น พริตตี้แล้วกลัวอายเขา ต้องใช้แต่ของแพง อย่างหนึ่งที่

พริตตี้ส่วนมากยอมทุ่มคือ เครื่องสำอาง เช่นพวกชิเชโด้ ลังโคม โทรศัพท์มือถือก็ต้องใหม่

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่เสมอไป แล้วแต่ สำหรับกุ๊งกิ๊งนะแล้วแต่อัน บางอย่างก็แพงเป็นไปตามส่วน อย่างเสื้อผ้าก็มีถูกแพงแล้วแต่งานที่ออก แล้วแต่งานที่จะไปจะแคสมากกว่า

(พริตตี้ลูกแก้ว) แล้วแต่คน

(พริตตี้พริกหวาน)พริกหวานไม่เป็น

(พริตตี้บีเอ็ม) มีส่วน บางคนก็ชอบใช้ของแพง บางทีก็เครื่องสำอาง

(พริตตี้แพรว) ขึ้นอยู่กับนิสัยของแต่ละคน ส่วนใหญ่ก็คิดว่าเงินได้มาง่าย มันก็หมดง่าย พวกของแต่งตัว เที่ยว มันเป็นธรรมดา

(พริตตี้บีบี๋) ก็มีส่วน

(พริตตี้ผักบุ้ง) พริตตี้หลายคนนะ บางคนใช่ว่าจะมีเงินนะ บางคนทำงานไม่มีเงินก็มี เพราะติดเที่ยว ติดซื้อ ก็หางานประทังชีวิตไป เพื่อน ๆ ก็มีนะโทรมาของานไม่มีตังค์ใช้ เราต้องจัดสรรเงินของตัวเองให้ดี อย่างผักบุ้งไม่ค่อยซื้อของ มีอย่างไหนก็ใช้อย่างนั้น นอกจากอยากได้จริง ๆ ซื้อทีก็ซื้อหนักเลย เช่น บางทีมีงบหมื่นนึงก็ใช้หมดถ้าอยากซื้อจริง ๆ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ส่วนใหญ่จะเป็นเสื้อผ้า เครื่องสำอาง แต่ตัวเราก็ไม่ค่อยใช้ของแพงอยู่แล้ว อย่างกระเป๋าหลุยส์วิกตองใบนี้ก็ซื้อมานานแล้วตั้งแต่ไปเยอรมัน ก็ยังใช้อยู่เพราะชอบ เราไม่จำเป็นต้องใช้อะไรแพง ๆ เพราะเรายังขอเงินแม่ใช้อยู่

(พริตตี้เปเป้) เขามีกำลังซื้อ คนที่มีตังค์เขาจะมองว่าพวกนี้ถูกแล้ว แต่คนทั่วไปที่ซื้อของตลาด 99, 199 อาจมองว่าเสื้อ 500 แพง แต่คนที่มีกำลังซื้อจะมองว่าเสื้อ 1000 นึงลดเหลือ 500 ถูกแล้ว แล้วแต่คนมอง เงินได้ง่าย หาง่ายมาก ก็ใช้ง่าย

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ตัวพี่เรื่อย ๆ ไม่ผิด ยกเว้นแบรนด์เซลล์

การจะเข้ามาในวงการนี้สามารถเข้าทางไหนได้บ้าง

(พริตตี้เบนซ์) เข้าทางไหนเบนซ์ไม่รู้ แต่อย่างถ้าได้ทำงานนึงแล้วเป็นงานใหญ่ ๆ จะเป็นใบเบิกทางไปงานอื่นได้

(พริตตี้เจนนี่) แนะนำปากต่อปาก อย่างก้อยบอกพี่ว่าอยากทำพี่ก็จะขอเบอร์ไว้แล้วเดี๋ยวมีงานแคสจะโทรบอก บอกจริง ๆ แต่ก็มีบางคนที่แอ๊บไม่ให้ แล้วก็ไปสมัครด้วยตนเอง ของพี่ส่วนมากเพื่อนต่อเพื่อนมากกว่า

(พริตตี้พราว) มีคนชักจูง เช่น เพื่อนเป็นก่อนแล้วเพื่อนชวนไปทำ แต่ถ้าไม่มีคนรู้จักจะไม่สามารถเข้าได้ เพราะเขาจะไม่รู้ลู่ทาง

(พริตตี้เอิน) ต้องมีเครือข่าย ต้องมีเพื่อน คืออย่างน้อยเรต้องรู้ว่าเขามีแคสกันที่ไหน นอกจากเพื่อนก็อาจจากบริษัทออแกไนซ์ กับบริษัทที่แคส หรือหาในเน็ต แต่บางทีเน็ตก็ไม่ค่อยชัวร์ เอินไม่เคยได้งานจากทางเน็ต แต่เคยหางานจากทางเน็ต 2 ครั้ง

(พริตตี้ต้นข้าว) งานที่ได้ชัวร์ ๆ คือ ควรรู้จักกับรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์มาก ได้งานเร็วและเยอะ อย่างบางทีรู้จักกับคนในบริษัทคุยดี มนุษยสัมพันธ์ดี เวลามีงานเขาก็จะเรียกตลอดแล้วก็มีอีกทางคือรู้จักบริษัทนั้นเองแล้วก็ไปแคสเอง คือเข้าไปเสนอตัวเองเลย เอารูปไป profile งานของตัวเองไป แล้วเขาก็จะให้เราพรีเซ็นต์ การจะผ่านงานแรกไปได้เราก็ต้องพรีเซ็นต์งาน ส่งรูป กรอกใบสมัครปุ๊บ เขาก็จะบอกให้ลองพรีเซ็นต์งานสินค้า 1 ชิ้น ให้ดูหน่อยว่าเคยทำงานอะไรมาบ้าง เขาจะดูว่าการพูด การใช้คำ การเอ็นเตอร์เทน คนว่าเราเป็นยังไงบ้าง แล้วเขาก็จะประเมินเรา เขาจะมีตารางประเมินว่าบุคลิก หน้าตา การพูดของเราเป็นยังไง แล้วเขาก็จะเรียกงานต่อไปที่เหมาะกับเรา เราก็ต้องไปแคสกับลูกค้าของบริษัทนั้นอีกที ไม่ใช่ว่าผ่านจากบริษัทแล้วจะได้เลยนะ ต้องไปแคสให้บริษัทที่ว่าจ้างจริง ๆ ดูอีกทีอย่างบางทีมาแคส 20 เอา 6 อย่างเนี้ย บางทีก็มา 10 เอา 2 เขาจะเอาเด็กเยอะ ๆ ไปให้บริษัทที่ว่าจ้างเลือกอีกที เพราะบริษัทพวกนี้เขาก็อยากให้ลูกค้าซื้องานอยู่แล้ว อย่างมี 3 บริษัท แย่งงานกันอยู่ แต่ละบริษัทก็จะเสนอเลยว่าพริตตี้ของบริษัทนี้ให้ราคาเท่าไหร่ จัดบู๊ทให้ราคาเท่าไหร่ บริษัทที่จะว่าจ้างก็จะคิดว่าจะเอาบริษัทไหนที่จะเลือกบุคลิกของพริตตี้ให้ตรงกับคอนเซ็ปของเขาให้มากที่สุด พวกนี้จะเป็นบริษัทออแกไนซ์ พวกโมก็มักจะทำออแกไนซ์ไปในตัวด้วย ออแกไนซ์กับโมจะต่างกันที่ออแกไนซ์ที่ทำพริตตี้ MC จะรับเฉพาะแต่อย่างนี้ แต่โมจะมีแคสละคร ถ่ายแบบเดินแบบ งานเขาจะหลากหลายและกว้างกว่า ตัวละคร ตัวประกอบ อย่างตัวนักแสดงก็ได้วันละ 1000 แต่ออแกไนซ์จะไม่ทำ จะทำเฉพาะพริตตี้ MC จัดบู๊ทตามห้าง ตามสถานที่ งานแสดงต่าง ๆ สินค้าเป็นหลัก พวกออแกไนซ์จะหาพริตตี้เองหรือจ้างโมอีกที มันมีหลายแบบ ถ้าเขามีพริตตี้ประจำ อย่างต้นข้าวทำกับบริษัทนี้ประจำเขาก็จะไม่ผ่านโมอีก เพราะถ้าผ่านโมเขาก็จะเสียเงินเพิ่มอีก อย่างลูกค้ามีต้นข้าวโดยตรงเขาก็จะไม่ต้องเสีย บางคนก็เริ่มจาก PC ก่อนขึ้นอยู่กับหน้าตาด้วย ถ้าหน้าตาดีแล้วเจอ MC ที่เก่งเขาจะแนะนำให้ทำพริตตี้เลย จากนั้นก็จะไม่รับต่ำกว่านี้แล้ว เวลาเราเจอรุ่นน้อง ด้วย

ความที่เราทำ PC มาก่อนทำให้เราเข้าใจงานมากขึ้น เราเข้าใจถึงความเหนื่อยของเขาว่าเออทำงานชั่วโมงเท่ากัน แต่ PC เขาเหนื่อยมากกว่าได้เงินน้อยกว่า ตอนทำงานหนึ่งทีมจะมี MC พริตตี้ PC ทำด้วยกัน จะมีคนพูด (MC) คนเชียร์ (พริตตี้) คนขาย (PC) MC บางคนหยิ่งไม่พูดคุยกับคนอื่นเพราะเขารับเรทสูง แต่เราเข้าใจว่าเราทำด้วยกันมีงานอะไรเราก็จะให้งานกัน มันทำให้เราเข้าใจการทำงานของทุกคนด้วย ทำให้เรารู้จักแชร์งานและรู้จักคนเยอะด้วย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) อย่างแรกต้องดูตัวเองก่อนว่ามั่นใจในตัวเองไหม ชอบแต่งตัวไหม ชอบพูดชอบคุย ชอบงานบริการไหม ต้องใจเย็น ไม่ใจเย็นก็ต้องรู้จักอดทน แล้วต้องมีเพื่อนอยู่ในวงการนี้ด้วย ไม่ใช่อยู่ ๆ มาทำแล้วไม่มีเพื่อนเลยมันทำไม่ได้หรอก ไม่มีเพื่อนไม่ได้ เพื่อนสำคัญมาก การจะเข้ามาเป็นพริตตี้เข้าได้หลายทาง ทางเน็ตก็ได้ แต่ต้องระวังนิดนึงเพราะเดี๋ยวนี้พวกมิจฉาชีพก็เยอะ ต้องดูแลตัวเองให้เยอะ แต่บางทีก็หางานได้งานทางเน็ตนะ อย่างกุ๊งกิ๊งก็เคยหางาน ได้งานทางเน็ต ก็โดยการโพสรูปในเว็บสนุก พันธุ์ทิพย์ ในส่วนของงานพวกนี้เขาก็จะให้คลิกไปดูแล้วก็บอกให้ส่งรูปไป โพสไปที่นี่ แล้วถ้าเขาสนใจก็จะติดต่อมา แล้วเขาจะนักเจอที่นั่นที่นี่ แต่เวลาไปตามนัดเราก็ต้องมีการป้องกันตัวเองโดยการไม่ไปคนเดียวอยู่แล้ว ก็ต้องพาเพื่อนไปซัก 2-3 คน พอไปเราก็ฟังรายละเอียดของเขาว่าสินค้าของเขาเป็นยังไง ดูว่าน่าเชื่อถือไหม น่ารับไหม เราก็ต้องดู

(พริตตี้ลูกแก้ว) เพื่อนแนะนำ

(พริตตี้พริกหวาน)อย่างพริกหวานถ้าดูในเน็ตก็มีนะ ส่งรูป ประวัติก็จะได้ ไม่ต้องเข้าไปแคสส่งรูปไปถ้าเขาเลือกเราเขาก็จะติดต่อมาเอง เหมือนกับบริษัทลงเน็ทไว้ว่าต้องการพริตตี้ MC ส่วนใหญ่เขาจะมีเยอะมาก และที่มากที่สุดจะเป็นเพื่อนต่อเพื่อน ฝากรูปให้ บางทีรู้จักกันก็คุยกันว่าทำที่ไหน บริษัทอะไรก็จด ๆ ไว้ แล้วก็อาจจะไปสมัครเองอย่างเนี้ย

(พริตตี้บีเอ็ม) ถ้าไม่รู้จักใครเลยก็สมัครผ่านออแกไนซ์ หรือโม หรือฝากเพื่อนแนะนำ อย่างวันนี้เพื่อนไปแคสงานเห็นเพื่อนเราน่ารัก ก็อาจลองแนะนำให้พี่หรือลูกค้าดู หรือบางทีฝากรูปเปอร์เซ็นต์การได้งานก็อาจจะน้อย แต่บางทีเรามีรูปเพื่อนแล้วเพื่อนเราน่ารัก เราก็อาจจะฝากรูปกับพี่ที่บริษัท เขามีงานเขาอาจจะโทรไปแล้วคุยกับเพื่อนเองว่าเคยผ่านงานอะไรมาบ้าง สำหรับบีเอ็มนะ การเป็นพริตตี้ MC การผ่านงานมามีผลที่ทำให้คุณได้งานมากกว่าคนที่น่ารักมาก แต่ไม่เคยผ่านงาน ก็จะมีเปอร์เซ็นต์ได้งานน้อยกว่า

(พริตตี้แพรว) เพื่อน

(พริตตี้บีบี๋) 1. เข้าทางคนรู้จัก
2. สมัครโมเดลลิ่ง ส่วนมากได้งานชัวร์ 2 ทางนี้
ผึ้งก็มีโม แต่ไม่ได้เซ็นสัญญา บางครั้งที่โมก็โทรมาเสนองาน

(พริตตี้ผักบุ้ง) ส่วนใหญ่ก็มักจะเข้าทางคนเป็นพริตตี้ก่อน เขาจะรับฝากรูปเพื่อส่งงานให้ต่อ บางคนก็ส่งให้

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เพื่อน โมเดลลิ่ง

(พริตตี้เปเป้) ไปสมัครที่ออแกไนซ์ จากทางเพื่อน (เพื่อนให้งาน)

(พริตตี้ตั้งโอ๋) คิดว่าคงต้องสตาร์ทเหมือนกันคือเริ่มจาก PC ก่อน หรือไม่ก็เพื่อนดึง ๆ มา

วิธีการหางานของกลุ่มพริตตี้

(พริตตี้เบนซ์) ส่วนใหญ่ได้งานจากการบอกต่อ แต่ก็ต้องไปแคสเอง เขาก็จะบอกต่อกันมาว่ามีงานที่นี่ให้ไปแคสที่นี่บางงานก็ไม่ได้ บางงานก็ได้ เพราะเปอร์เซ็นต์ได้มันเยอะ เพราะคนทำน้อย เบนซ์ทำงานมาเยอะ ทำมาหลายปี แต่เบนซ์ไม่ค่อยมีอะไรเหมือนคนอื่น อย่างบางคนเวลาเขาไปทำงานเขาจะเตรียมพร้อม มีรูปมาด้วย เผื่อฝากรูปกัน แต่เบนซ์ไม่เคยฝากรูปใคร แต่จะดีกว่าคือเจอกันแล้วฝากรูป เขาก็จะฝากรูปเราเวลาที่มีงานต้องการพริตตี้เขาก็จะโทรมาตามเอง ก็มีบางคนได้งานจากการฝากรูป

(พริตตี้เจนนี่) บอกต่อกันมา หรืออาจจะออแกไนซ์เดิมที่เราเคยทำกับเขาแล้วเขาอยากให้เราทำงานต่อ ก็โคโคกัน

(พริตตี้พราว) เดี๋ยวนี้พราวไม่ได้ไปแคสแล้ว ส่วนใหญ่ที่ได้งานจะเป็นพี่เขาโทรมาเอง หรือไม่ก็ไปแทนเพื่อน หรือเพื่อนมาแทน แต่เราก็ต้องคัดคนที่จะไปแทนด้วยคนจะให้ไปแทนมันก็ต้องดูแล้วล่ะว่าผ่านคอนเซ็ปรึเปล่า แต่ส่วนใหญ่พราวจะให้เพื่อนมาแทนพราว ต้องดูเพื่อนอีกว่าเออไปแล้วโอเคไหม หรือไม่ก็รู้จักกับพี่เขาอยู่แล้วก็เออ ๆ ก็มา แต่เดี๋ยวนี้ไม่ไปแคสแล้ว เหนื่อยจะแคสมันไกลด้วย แล้วไม่รู้ว่าเราจะได้หรือไม่ได้ ก่อนหน้านี้ไม่ ก็คิดว่าถ้าเราไม่ได้เราก็ไม่ไป เราเหมือนกับเพิ่งเริ่มเราก็ยังไม่เหนื่อย แต่เดี๋ยวนี้ไม่จำเป็นไม่แคสแล้ว เพราะไปมาทุกที่ไกลแค่ไหนก็ไป พอนั่งคิด ๆ แล้ว เราเริ่มเชคว่าเขาจะเอากี่คน ไปแล้วเขาจะมีตัวล็อคแล้วรึเปล่า หรือเขาจะเอาเราไปเป็นหน้าม้า ส่วนมากก็จะเช็คก่อนก็อย่างถ้าเพื่อนโทร

มาชวน แล้วไม่ชัวร์เราก็ไม่ไป บวกลบคูณหารแล้ว เราต้องดูว่าเขาเอาคอนเซ็ปแบบไหน งานเป็นแบบไหน สมมุติว่างานแบบต้องใช้ผิวพรรณ โอเค เรารู้แล้วว่าเรามีดีกรีพอ ก็ไป แต่ถ้าใช้ความสูง เนี่ยก็ไม่ไปดีกว่า อย่างถ้าเป็นงานบัตรเครดิต เราเคยทำของธนาคารธนชาติมาก่อน เราก็มีเครดิตว่าเราจะทำได้ เราก็สามารถพรีเซ็นต์ได้ เขาไม่เอาความสูงมากไง แต่เขาเอาประสบการณ์ ว่าเราจะรู้เรื่องเกี่ยวกับอัตราของเขาแค่ไหน พริตตี้เวลาเจอกันส่วนมากก็จะขอรูปกัน แต่พราวไม่ฝากเพราะรู้ฝากไปมันก็ไม่ส่งให้หรอก แต่พราวส่งให้นะ นอกจากออแกไนซ์นี้พราวดูว่าไม่ค่อยโอ อย่างกู๊ดแอท เขาจะเรียกคนเดิม ๆ นะ

(พริตตี้เอิน) เพื่อนต่อเพื่อน แต่เอินมีบริษัทเป็นลูกค้าตรงเลย บริษัทจบงานจะให้เงินเลย แต่ออแกไนซ์ต้องรอรอบ

(พริตตี้ต้นข้าว) ส่วนใหญ่งานมันจะมาปากต่อปาก ว่าเออมีงานนี้ เรทเท่านี้ จ่ายตังค์เลยรึเปล่า ถ้าคนเข้ามาใหม่หยิ่งไม่คุย มนุษยสัมพันธ์ไม่ดีงานจะน้อย ถ้าตัวเองไม่เก่งพอ หรือแบบว่าสวยมั่นใจว่าถ้าส่งรูปไปที่ไหนแล้วจะได้แน่ ๆ ส่วนใหญ่พริตตี้ทุกคนจะเขียนประวัติการทำงานข้างหลังรูปไว้ทุกคนเผื่อฝากงานต่อกัน บางคนมีรูปเป็นทรัพย์ คือสวยจริง ๆ เขาไม่แคสเลยนะ คือรับงานจากเพื่อนอย่างเดียว หรือส่งรูปไปทางเน็ตอย่างเดียวเขาก็ได้ ไปยืนสวยอย่างเดียวเลย การจะส่งรูปได้จะต้องรู้จักบริษัทก่อน อย่างหน้ารามรู้จัก 10 บริษัทก็จากประสบการณ์ที่ทำมา ว่าเออพี่สมัครกันยังไง ถามเพื่อนแล้วก็จดเบอร์โทรแล้วก็ไปแคสเอง กว่าจะได้งานไม่ใช่ง่าย ๆ นะ บางคนชอบพูดว่า พริตตี้แค่ยืนสวยเท่านั้นไม่ใช่เลย ต้องแข่งกันตั้งกี่คนกว่าจะได้งานมา คนที่จะทำ MC พริตตี้ 1 คือจะต้องรู้ข่าวสารว่าปี ๆ นึงจะมีงานที่ไหน ยังไง เช่นงานมอเตอร์โชว์ โฮมโปร เรารู้ปุ๊บเราก็จะรู้ว่าช่วงนั้นเขาต้องการแคส MC พริตตี้ เราเข้าไปช่วงนั้นก็จะได้งานพอดี ดีกว่าไปสมัครแบบชิว ๆ ไม่รู้มีงานเมื่อไหร่ แฟ้มเราก็จะถูกเก็บลงไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าเรารู้ว่าช่วงนี้มีงานเราไปสมัครพอดีเราก็จะได้จังหวะงานพอดี ต้องรู้ว่างานมีเมื่อไหร่ ต้องมีเทคนิคการสมัครพอดี อย่างพวกตามเมืองทอง ศูนย์สิริกิตต์มันจะมีงานตลอดทั้งปี เราต้องสังเกตเอาว่ามีงานช่วงไหนก็จะไปแคสไว้ก่อน ก็จะเป็นจังหวะพอดี อย่างต้นข้าวก็ต้องแคสอยู่บ้าง แต่ตอนนี้มี 3 บริษัทหลัก ๆ ที่ไม่ต้องแคสมีงานเขาก็จะโทรมาเลย แต่งานอื่นถ้ามีแคสได้ข่าวจากเพื่อนงานดี ๆ ก็จะไปแคส

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) สมัครเอง หาเอง เพื่อนจะโทรมาบอกมากกว่า เพราะรู้สึกว่าอย่างไปสมัครโมมันเสียเวลา คือสมัครไปถ้าไม่มีงานมันก็รู้สึกว่าแค่นั้น ส่วนใหญ่จะได้งานจากเพื่อน

มากกว่า อย่างบางทีเพื่อนอยู่อีกโมนึง เราอยู่อีกในโมนึง เรามีงานเราก็โทรไปบอกเพื่อนให้เขามาแคสที่โมเรา เราก็เหมือนกันถ้าเพื่อนมีงานเราก็ไปแคสที่โม เพื่อนต่างสลับกันงานแบ่งกัน อย่างช่วงที่เขาแคสกันเราก็ไปเลยได้ไม่ได้รู้เลย

(พริตตี้ลูกแก้ว) เพื่อน บริษัทที่เคยทำงาน

(พริตตี้พริกหวาน)เพื่อน บริษัทที่เคยร่วมงาน ถ้าเขาชอบเราเขาก็จะเรียกเราไปทำงานอีก

(พริตตี้บีเอ็ม) จากบริษัทที่เคยทำ เพื่อนบ้าง

(พริตตี้แพรว) จากเพื่อน

(พริตตี้บีบี๋) บีบี๋มีงานทุกอาทิตย์ มันอยู่ตัว ที่งานเยอะบางครั้งก็ด้วยเพื่อนด้วย บางครั้งมีงานนี้เพื่อนก็โทรมาชวน บางครั้งเรามีงานเราก็โทรไปบอกเพื่อน

(พริตตี้ผักบุ้ง) พริตตี้เพื่อนสำคัญ ถ้ามีเพื่อนดีเพื่อนที่ไม่หวงงานก็จะได้งานจากเพื่อน

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เพื่อน

(พริตตี้เปเป้) สำหรับพริตตี้ เพื่อนสำคัญมาก อย่างเพื่อนกันจะรู้ว่าจริงใจรึเปล่าก็ดูได้จากว่าหวงงานรึเปล่า อย่างบางคนโทรมาบอกว่ามีงาน แต่มาบอกอีก 1 ชั่วโมงสุดท้ายคนมันจะได้ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของเขามากกว่า ไม่แย่งงานกันเองหรอก อย่างงานนี้รับ 5 คน พาเพื่อนไปด้วย เปเป้คิดว่าถ้าจะได้แทนที่จะเป็นคนอื่นเป็นเพื่อนเราดีกว่าไหม เมื่อก่อนมีงานเยอะมาก เปเป้ก็บอกเพื่อนอย่างมีงานนึงก็บอกไปประมาณ 10 คน ใน 10 คนจะให้งานคืนมาซัก 2 คน ใจแคบก็จะไม่แบ่งงานใคร สำหรับเปเป้ พริตตี้งานเยอะทำไม่ไหว

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ก็เป็นบริษัทประจำ แล้วก็เพื่อนแนะนำมา

ลักษณะงานพริตตี้มีงานประเภทไหนบ้าง

(พริตตี้เบนซ์) พริตตี้จะมี 2 แบบ คือพริตตี้ธรรมดา กับ MC พริตตี้ก็จะยืนสวยเฉย ๆ ส่วนMC จะโฟนเล่นเกม เรียกลูกค้า ส่วนใหญ่โฟนวันละประมาณ 2-3 รอบ พวก MC ของมียี่ห้อแบรนดัง ๆ จะได้ค่าตัวเยอะ อย่างเวลาซ้อมท่องสคริป งานนึงบางทียาวประมาณ 4 หน้า ท่องกับเพื่อนแทบเป็นลม แล้วก็มาท่องให้เขาดู ประมาณ 4 รอบกว่าจะผ่าน มันยากตรงที่เป็นเรื่องที่เราไม่รู้เลย ต้องมานั่งท่อง เวลาลูกค้ามาถามว่าน้องเป็นพนักงานที่นี่หรอ ทำไมถึงรู้เรื่องนี้ดีจัง ก็ตอบเขาไปว่าหนูไม่รู้ก็บ้าแล้วท่องทั้งคืนเลย บางคนก็เรียกพริตตี้ที่เต้นเปิดงานว่าพริตตี้แดนซ์ แต่เบนซ์เรียก dancer ส่วนใหญ่พวกนี้เรียนเต้นมา ไม่เหมือนพวกเต้นบนรถพวกนี้

เต้นอะไรก็ได้ พวกเต้นบนเวทีจะได้เงินดีกว่า แต่พวกเต้นบนรถก็ได้เงินดี แต่คนจะมองไม่ค่อยดี อย่างพวกเต้นบนเวทีก็จะจ้างมา ส่วนใหญ่จ้างมาจากตามผับ แต่ก่อนมันยังไม่เรียกว่าโคโยตี้ โคโยตี้พึ่งจะมาบูมไม่นานนี่เอง แต่ก่อนไม่รู้เหมือนกันว่าเรียกว่าอะไร เคยมีพี่มาแกล้งถามเบนซ์ว่าเอารึเปล่ามาเต้นบนรถ เบนซ์บอกไม่เอาหรอก รับไม่ได้ หน้าที่หลัก ๆ ของพริตตี้ก็ขายสินค้า เรียกลูกค้า งานอื่นก็มีเช่น รับจ้างเที่ยวตอนกลางวัน กลางคืน งานบวชก็มี พวกนี้เป็นแบบพวกรวย ๆ จัดงานมีสปอนเซอร์ เยอะ มีพวกเสี่ย ๆ เยอะ พวกนี้ก็จะจ้างพวกพริตตี้ไปในงานด้วย อย่างรับจ้างเที่ยวก็เคย ค่าตัว 500 800 แล้วเขาก็จ่ายค่าเหล้าให้ เข้างาน 3 ทุ่ม เลิกผับปิด งานพริตตี้ นอกเหนือจากงานที่รู้ทั่ว ๆ ไป ก็ยังมีอีกงาน คือ พริตตี้ประจำผับ เบนซ์เคยทำ พริตตี้กลางคืน ไม่ใช่เชียร์เบียร์นะ แต่มันเป็นผับ จะใช้พริตตี้ประมาณ 20–30 คน พริตตี้จะนั่งอยู่ตรงวงข้างใน แล้วก็จะมีบาร์กั้น แล้วพวกแขกก็จะนั่งตรงข้ามกับ พริตตี้ มีบาร์กั้นสำหรับนั่งกิน นั่งดื่มคุยกับพริตตี้ ร้านจะจ้างให้เราไปนั่งถ้าลูกค้าอยากคุยกับเราจะเข้ามาคุยแล้วให้ดื่มเรา ทางผับจะให้เงินเดือน พริตตี้เดือนละ 30000 ค่าดื่มต่างหาก กำหนด 60 ดื่มต่อเดือน แต่ถ้าเกินนั้นก็จะได้เป็นเงิน ได้ 100 – 200 ต่อดื่ม เพราะดื่มนึงประมาณ 3–4 ร้อย งานก็ไม่มีอะไร คุยกับแขกดื่มกับลูกค้า แล้วเขาจะคัดออกตอนเดือนที่ 2 ถ้าทำเป้าให้เขาไม่ได้ตามที่กำหนด เขาก็จะเรียกไปคุยแล้วให้ออก เพราะงานนี้มันเซฟเราคือไม่ต้องโดนตัวลูกค้า แค่นั่งคุย อยู่ตรงข้ามกันมีบาร์กั้น เบนซ์ทำอยู่เดือนนึงแล้วก็ลาออก เพราะเพื่อนเบนซ์โดนไล่ออกเพราะทำเป้าไม่ถึง อย่างเบนซ์เงินเดือน 30000 ทิปอีก 5000 จากลูกค้า แต่มันเหนื่อย คือถ้าคนกินเหล้าไม่เก่ง อย่างเบนซ์กินได้พวกค็อกเทลลูกค้ามันก็ไม่โง่ที่จะสั่งแบบเบา ๆ มาให้ มันก็จะสั่งแบบหนักมาก กินจนอ๊วก มีคนนึงเป็นดาวกินวันละ ประมาณ 30 ดื่ม บางคนได้ 5–6 หมื่น เราบางทีกินมากไม่ไหวก็บอกตัวเองว่าไม่เอาแล้วไม่โลภดีกว่า กำหนดคืนนึงประมาณ 4 แก้ว มากกว่านั้นก็เป็นเงินเรา ทำเมื่อประมาณปีที่แล้ว ที่ได้มาทำคือ มีคนมาบอกว่ามีงานแคสพริตตี้ประจำผับ แล้วบอกว่างานเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ตอนแรกก็กลัวเหมือนกันว่าโดนหรอกเปล่าวะ ให้ไปเป็นเด็กนั่งดริ้งค์รึเปล่าวะ พอได้เบนซ์ก็คุยกับเขาว่าถ้าไม่เป็นไปตามที่ตกลงหรือให้ลูกค้ามาลวนลามออกเลยนะ ไม่ทำเลยนะ เขาก็รับรองว่าไม่มี พอทำแล้วมันก็ไม่มีอะไร โออยู่ เบนซ์ไปทำกับเพื่อนคนนึง ที่เหลือก็ไปรู้จักกันที่โน่น พวกที่อิจฉาก็จะเป็นพวกเด็กนั่งดริ้งค์ รายได้เขาน้อยกว่าเรา เราไปแย่งรายได้เขา

เขาก็จะได้ยอดน้อยลง ผับนี้เป็นผับกึ่งไฮโซ ต้องเป็นเม็มเบอร์ถึงจะเข้าได้ แต่ถ้าไม่เป็นก็ต้องซื้อตั๋วเข้าไป ส่วนใหญ่พวกมาเที่ยวก็จะเป็นพวกรวย ๆ เพราะเช็คบิลที ประมาณ 80000 ที่นี่เข้าทำงานตอน 3 ทุ่ม เลิกตี 2 แต่ถ้ามาสายหรือขาดหักหนักประมาณ วันละ 1-2 พัน เบนซ์ทำช่วงปิดเทอม แต่กว่าจะได้ทำงานนี้ต้องขอที่บ้านตั้งนาน ก็อ้างว่าจะได้รู้ชีวิตกลางคืนว่าเป็นยังไง ไม่ได้คิดอะไรเลย พ่อเบนซ์ไม่ค่อยว่าเวลาออกไปไหนตอนกลางคืน แต่ไม่ให้นอนค้างข้างนอกเท่านั้น พอดีผับนี้เขารู้จักกับพ่อเบนซ์ พ่อเลยฝากให้ดูเบนซ์เป็นพิเศษ มามาซังที่ดูแลที่นั่นเขาก็จะคอยดูแลเบนซ์ เราก็เลยไม่ค่อยมีปัญหา ลูกค้าเขาก็จะหาแต่ลูกค้าชั้นดีมาให้ ที่นี่จะมีทั้งพริตตี้ โคโยตี้ โคโยตี้ให้เดือนละหมื่น แต่ดื่มให้หมดเลย แก้วแรกก็ให้เงินเลย โคโยตี้ที่นั่นทำ 3 เดือนก็ออกรถทุกคน แต่เบนซ์ว่าโคโยตี้ที่นั่นดูโอเคนะ แต่งตัวว่าโป๊ไหม ก็แล้วแต่จะแต่ง เต้นก็ไม่เอ็กซ์ เซ็กซี่ เต้นแบบเด็กน้อยมากเลย เวลาเขาหาพริตตี้เขาจะแคส จากข้างนอกแล้วให้มาแคสที่ร้านอีกทีหนึ่งแคสหลายรอบกว่าจะได้ และมีอีกงานที่ถือเป็นท็อปซิเครทของพวกพริตตี้เลยคือ รับจ้างกินข้าว ถ้าสวยจริงก็จะมีคนมาติดต่อไปกินข้าว วันละ 100000–1000000 บาท มันจะมีคนมาเลือกผู้หญิงไปกินข้าว กินข้าวมื้อนึงได้เยอะแต่ไม่แน่ใจว่าเท่าไหร่ แต่เขาบอกว่ากินข้าวอย่างเดียวนะ เขาก็จะซื้อของให้ ให้เงิน แต่ก็มีหลายคนที่เข้าหาเขาเอง แต่ก็ยากที่จะเข้าหาเขา เพราะจะมีคนคอยจัดคิวไว้ว่าจะไปกับใคร

(พริตตี้เจนนี่) ถ้าเป็นสมัยก่อนถ้าพูดถึงพริตตี้จะเป็นพริตตี้ที่ยืนตามงานใหญ่ ๆ เช่น งานบ้านอะไรอย่างเนี้ย พี่คิดอย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้พูดถึงพริตตี้มันมีหลายเกรด ตั้งแต่เกรดน้อย ๆ PC ยืนตามบู๊ท เรทตั้งแต่ 500-600 ไปจนถึง 3-4 พัน สมัยก่อนจะคิดว่าพริตตี้จะยืนสวยแอ็คให้ถ่ายรูป แต่พอมาทำ MC ก็รู้ว่าพวก PC เรท 600 เขาก็เรียกพริตตี้เหมือนกัน ก็เลยสับสนว่ามันมีพริตตี้กี่แบบกันแน่ MC ก็มีหน้าที่โฟน พูดไมค์ ชวนลูกค้าให้มาสนุกตามบู๊ท แต่พริตตี้จริง ๆ ก็ไม่ต่างกันมาก เขาจะคอยช่วยเราแต่เขาก็ต้องรู้รายละเอียดที่เราโฟนเพียงแต่เขาไม่ได้โฟนออกไมค์ก็เท่านั้นเอง แต่ MC ต้องแก้ไขสถานการณ์ในเวลาโฟน เราต้องแก้ให้ทัน ส่วนมากพี่จะทำแต่ MC พริตตี้ไม่ค่อยรู้ และอีกอย่าง MC เรทจะได้เยอะกว่าพริตตี้มันมีหลายเกรดไงเกรดสูง ๆ ก็มีเรทจะอยู่ประมาณ 4000 พริตตี้รถไง ไม่ต้องทำอะไร ยืนยิ้มหวาน ถ่ายรูป 3500-4000

(พริตตี้พราว) พริตตี้ยืน MC PC บางคนก็เรียกว่าเป็นพริตตี้นะ พริตตี้เมื่อก่อนกับตอนนี้ต่างกันเยอะมาก เมื่อก่อนเขาดูดีนะ ไม่เยอะขนาดนี้ เดี๋ยวนี้อะไรก็พริตตี้ เขารวมพริตตี้อยู่ในระดับเดียวกันหมด ไม่ว่าจะเป็น BA (พนักงานขายของในห้างยืนเฝ้าบู๊ทไป) พริตตี้ยืนแบบไหนก็พริตตี้ เมื่อก่อนคนที่จะยืนพริตตี้ได้จะต้องมีความสามารถเยอะ เช่น พูดเก่ง ได้หลายภาษาอะไรอย่างเนี้ย เมื่อก่อนก็ได้เยอะนะมาวันนึงได้ตั้ง 4-5 พัน เมื่อก่อนเขาไม่ค่อยกล้าขนาดนี้ เหมือนเมื่อก่อนเขามองภาพพริตตี้ว่าคล้าย ๆ แนวที่เรามองแอร์โฮสเตรส ไม่หรู สวยไปเลย ก็ต้องกล้าไปเลยแบบนี้ เมื่อก่อนวัยรุ่นไม่ค่อยกล้าขนาดนี้ แฟชั่นพาไป เดี๋ยวนี้คนกล้าทำมากขึ้น พริตตี้มากขึ้น ราคาก็ลดลง แล้วก็มีพริตตี้เต้นเปิดงาน พริตตี้มักจะมีงานรับจ้างเที่ยวด้วย เคยรับจ้างเที่ยววันละ 500 เมื่อก่อนได้เยอะนะ เคยทำเหมือนกันได้วันละ 1000 เคยทำแค่ครั้งสองครั้งเอง แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ยังมีกันอยู่นะ คือเขาจะเปิดเหล้าให้โต๊ะนึงฟรี แล้วก็อยู่ถึงเที่ยงคืน เสร็จแล้วก็ไปรับตังค์ ค่ามิกเซอร์เขาก็ออกให้หมด แต่ในลิมิตที่เขาให้ แค่เปิดเหล้าให้และให้มิกซ์ แต่ต้องทำตามที่เขาบอก ส่วนใหญ่เขาจะจ้างแค่วันธรรมดา วันหยุดไม่จ้างเหมือนกับว่าเขาอยากให้ร้านมีลูกค้าตลอด แล้วเรียกเปลี่ยนกันคนนี้วันอังคารนะ คนนี้วันพุธนะ เขาจะจ้างเป็นโต๊ะแยก ๆ อย่างคนนี้เป็นหัวงานรับงานไปก็หาเพื่อนมาอีก 4–5 คน มาเป็นกลุ่มเขาจะไม่แบบว่าเรียกพริตตี้หลาย ๆ คนแล้วมานั่งด้วยกันไม่ใช่ ส่วนใหญ่จะให้เรียกมาเป็นกลุ่ม กลุ่มนี้มา อือ ผ่านโอเค เขาจะคัดเป็นกระแสไง เพราะแขกที่มาจะได้พูดได้ว่าร้านนี้สาวเยอะ สวยด้วย แล้วเขาก็อยากให้ร้านเขาเต็มตลอด เขาก็จะให้มาวันธรรมดา งานอื่น ๆ ก็มีเคยไปเป็น PR ขายบ้านไปนั่งโต๊ะเฉย ๆ ได้เยอะนะ ประมาณ 2500 งานแปลก ๆ ก็มีนะ เช่น เครื่องสำอางสมุนไพรแบบไม่มียี่ห้อ เครื่องมือแพทย์ก็ไปหมด *เดี๋ยวนี้งานมันไม่จำเป็นต้องเป็นสินค้าที่เราเห็น อะไรเขาก็จ้างหมด* แล้วก็มีงานวิจัย เหมือนกับเราตรงคอนเซ็ปเขา เขาก็จ้างเราไปนั่งคุย เหมือนไปให้ข้อมูลเขาเหมือนที่พราวให้พี่ แล้วก็ได้ตังค์ ได้มากสุด 3500 3 ครั้ง ตอนนั้นเกี่ยวกับชุดชั้นใน ส่วนใหญ่งานที่พราวทำจะเป็นพริตตี้งานอีเว้นใหญ่ ๆ มากกว่า งานประเภทแจกซิมปิงเพิ่งจะมารับทำตอนงานคลินิคสังเกตว่าถ้าเป็นงานยาวจะถือว่าได้น้อย เพราะเขาถือว่าให้รวม แต่ถ้าเป็นงานวันเดียวจะได้เยอะ เพิ่งมาทำที่นี่ครั้งแรก แต่ทำอยู่กับอีกบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นพี่น้องกัน ครั้งแรกที่ทำไม่ได้มาสมัคร เพื่อนให้มาแทน MC เหมือนกันเป็นโจ๊กยี่ห้อนึง ตอนนั้นเป็น MC พอจบงานนี้พี่ที่บริษัทก็โทรมาอีกบอกแต่ว่าเป็น

งานคลินิกเคลียร์ แต่บอกว่าได้น้อยนะได้ 900 ก็ทำ 10 วันที่บอก อย่าง MC ที่กู๊ดแอท จะเป็นโฟนขายของ แต่ถ้าเป็น MC ตามอีเว้นเราจะได้เป็นตัวของตัวเองมากขึ้นหน่อย มันต่างกันหลายแบบ แล้วแต่ออแกไนซ์ ส่วนงานโรดโชว์ก็คล้าย ๆ กัน ที่จริงงานโรดโชว์เหมือนไม่ต้องมาแจกของ เหมือนเรามาจัดแสดงสินค้า ให้เขาเห็นว่าเรามาเปิดตัวมีสินค้าตัวใหม่ แต่งานคลินิคอันนี้เป็นงานแจกสินค้าทดลองใช้ ส่วนงาน MC ไม่ค่อยได้รับ ถ้ารับจะเป็น MC คู่มากว่า พราวถนัดแนวพิธีกร เริ่มแรกที่พราวมั่นใจว่าพราวทำได้ เพราะพราวเคยสมัครประกวดโครงการที่โรงเรียน ก็ลองประกวด อยากเป็นพิธีกรตั้งแต่เด็ก คิดว่าตัวเองพูดเก่ง ตอนที่ยังไม่ทำ MC ก็ยังไม่รู้ว่าการโฟนกับการพูดแนวพิธีกรมันคนละแบบกันเลย พิธีกรต้องเป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุด แต่ MC ต้องพูดตามคอนเซ็ปไม่ใช่ตามใจเรา พราวเคยไปแคสพริตตี้เขาพูดว่าทำไมพริตตี้ต้องพูดว่าใช่ไหมคะ ทีเดียวเชียว มันเป็นคำพูดที่ติดปากของแต่ละคนมันจะเป็นแนวเดิม ๆ ส่วนใหญ่เวลาโฟน เขาจะให้หาคู่ที่มีคู่ขากันอยู่แล้ว แต่เคยต้องเจองานนึงเคยแป๊กเหมือนกันนะ เคยโฟน IT เขาพยายามให้เราแป๊ก เราก็ต้องพยายามดึงกลับมา “แหม..ไม่ใช่ค่ะคุณขา” อะไรอย่างเนี้ย เราก็คิดว่าเดี๋ยวมันก็โดนลูกค้าคอมเม้นเอง ก็ต้องช่วยกัน คนนึงเจ๊งก็เจ๊งทั้งคู่

(พริตตี้เอิน) สำหรับหนูพริตตี้ก็จะหมายถึงพริตตี้ที่ยืนสวยเฉย ๆ MC ก็ MC พริตตี้คือยืนพูดข้อมูลได้ ส่วน MC ก็จะโฟนออกไมค์ มีการเล่นเกม เอ็นเตอร์เทนลูกค้า หนูรับแค่ 2 งานนี้งานอื่นไม่ได้รับ ส่วน PC BA สาวเชียร์เบียร์ที่บางคนเขาเรียกว่าพริตตี้ สำหรับหนูหนูไม่เรียก บางคนเขาเหมารวมเรียกทุกอย่างว่าพริตตี้หมด แต่หนูไม่เรียก พริตตี้มันมีระดับอีกระดับหนึ่ง ซึ่งการแบ่งระดับหนูจะมองที่ตัวเงินอย่างออกบู๊ทครั้งนึงจะมีทั้งพริตตี้ MC PC ซึ่งมันก็คนละราคากัน ส่วนใหญ่ที่เอินรับงานจะเป็น MC เอินทำพริตตี้ได้ประมาณ 2 งาน ก็ทำ MC เลย ทำทั้ง MC ภาษาอังกฤษ และทำMCจีนกลางด้วย เรียนจีนกลางด้วย งาน MC จีนกลางรายได้ดี ได้ 3000 บาทต่อวัน ที่ชอบทำ MC เพราะ MC มันได้ใช้ความสามารถมากกว่าพริตตี้ คือมันต้องศึกษาข้อมูล ยิ่งครั้งที่ไปทำจีนกลางเป็นงานที่ชอบที่สุด งานนี้ได้จากพี่ต้นข้าว บางทีก็ได้งานจากเพื่อน อาชีพพริตตี้ตอนแรกก็ไม่ชอบนะ มันวุ่นวาย อาชีพนี้มันวุ่นวายนะ เวลาไปแคสไกลแค่ไหนก็ต้องไป จากแต่ก่อนไปไหนไม่เป็นแต่เดี๋ยวนี้ไปไหนก็ได้ เป็นอาชีพที่วุ่นวาย เดี๋ยวได้

ทำเดี๋ยวไม่ได้ทำ นั่งอยู่ดี ๆ วันนี้อาจมีงานเลยก็ได้ หรือว่าอาจจะไม่มีงานเลยก็ได้ เขาอาจจะยกบู๊ทไปเลยก็ได้ไม่แน่นอน

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็เริ่มตั้งแต่ PC พริตตี้ และ MC PC ก็ขาย พริตตี้ก็ให้ข้อมูลแต่ไม่ต้องออกไมค์ ส่วน MC ก็โฟนออกไมค์ เอ็นเตอร์เทน พริตตี้และพรีเซ็นต์เตอร์ก็เหมือนกัน แล้วแต่จะเรียก งานอื่น ๆ ที่พริตตี้มักรับทำกันก็มี เอ็กซ์ตร้าตัวประกอบ อย่างงานรับจ้างเที่ยวก็แล้วแต่คนชอบนะ บางคนก็ไป อย่างตกลงกันวันละ 1000 บาง ทีเขาชอบเราเขาซื้อของให้อะไรให้ พวกเชียร์เบียร์ เชียร์เหล้าพวกนี้ถือเป็นพริตตี้แต่เป็นพริตตี้อีกแบบนึง พวกนี้เขาจะได้ค่าฝานอกเหนือจากค่าตัว แต่เกรดเงินน้อยลง เช่นคืนละ 500 ค่าฝาต่างหาก แต่อย่างบางงานไปสมัครบางบริษัทถ้าบอกว่าเป็น พริตตี้เชียร์เบียร์ เชียร์เหล้าเขาไม่เอาเลยนะ มันภาพลักษณ์คนละแบบ เคยมีเหมือนกันเดิน ๆ อยู่มีคนเดินเข้ามายื่นนามบัตรให้ ถามว่าเป็นพริตตี้ MC อยู่รึเปล่า สนใจทำ พริตตี้ประจำผับไหม ให้เดือนละ 2 หมื่น อย่างถ้าน้องเชียร์เหล้าเชียร์เบียร์ได้ก็ได้อีกนะ เขาก็รับไปคุยแต่พอไปทำชุดก็รู้อยู่แล้ว อย่างนี้สามารถยึดเป็นอาชีพได้ แต่ถ้าเกิดแบบไม่หางาน ไม่แคสเลยก็กินเกลือเลยนะ รองานจากเพื่อนอย่างเดียวไม่ได้ อย่างบางคนเข้ามางานแรกก็ทำ MC เลย แล้วไม่ไปแคส คอยฝากรูปกับเพื่อนอย่างเดียวเลย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) พริตตี้แบบยืนเฉย ๆ กับ MC สำหรับกุ๊งกิ๊ง ไม่ค่อยทำงานตัวอื่นเท่าไหร่ส่วนมากทำงานกอลฟ์ งานตัวอื่น รับจ้างเที่ยวก็เคยทำนะ แต่ไม่ไหว กินเหล้าไม่เก่ง เหนื่อยมันเต้นจนเหนื่อยแล้ว เหล้าก็ต้องกิน

(พริตตี้ลูกแก้ว) PC พริตตี้ และ MC PC

(พริตตี้พริกหวาน)พริตตี้ประจำผับก็ด้วย

(พริตตี้บีเอ็ม) งานสัมภาษณ์ผลิตภัณฑ์ ส่วนมากจะเมคมาจากวงการพริตตี้นี่แหละ จ้างเที่ยวก็เคยทำครั้งนึง แล้วแต่ร้าน อย่างที่ไปก็เหมือนกับจ้างไปเที่ยวเฉย ๆ ไม่ต้องไปยุ่งอะไรกับลูกค้า ลูกค้าไม่ต้องมายุ่งกับเราเขามาจ้างเราไปเที่ยวเพื่อดึงดูดลูกค้าว่าเออ ร้านนี้มีผู้หญิงน่ารัก ๆ มาเที่ยว ค่ากินที่โต๊ะจ่ายให้ ค่าตัวต่างหาก

(พริตตี้แพรว) เชียร์สินค้า

(พริตตี้บีบี๋) พริตตี้จะมี 2 แบบ คือ MC พูดได้ เป็นพิธีกร ดำเนินกิจกรรมในงานกับพริตตี้ที่ยืนเฉย ๆ MC ยาก พริตตี้ ค่าจ้างจะน้อยกว่า MC MC แต่ก่อนมีน้อยคน งานเชียร์สินค้า งานรับจ้างเที่ยว มีหลายอย่าง จ้างเที่ยว นั่งดริ้งค์ก็มี จ้างไปกินข้าว จ้างไปนอน แล้วแต่ว่าเราจะทำหรือไม่ทำ

(พริตตี้ผักบุ้ง) พริตตี้จะมี 2 แบบ คือ MC, MODEL อย่างงานรับจ้างเที่ยว รับจ้างกินข้าว อย่างนั้นไม่ใช่งานพริตตี้ พริตตี้คือคนที่นำเสนอสินค้า เป็นตัวสานสัมพันธ์ ระหว่างลูกค้ากับเจ้าของผลิตภัณฑ์ ตามความคิดหนู นอกเหนือจากนั้น ก็ไม่ใช่ ก็อย่างที่บอกว่าเดี๋ยวนี้อาชีพพริตตี้มันแตกสาขาไปเยอะ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) พริตตี้ที่ต้องโฟน เรียก MC ส่วนพริตตี้จะพูดแนะนำสินค้ากับลูกค้ามากกว่า MC จะบอกรายละเอียดมากกว่า พริตตี้จะมี 2 แบบ คือ พริตตี้ธรรมดา กับ MC

(พริตตี้เปเป้) ถ้าพูดถึง MC มักจะเกี่ยวกับความสามารถ แต่ถ้าพูดถึงพริตตี้สวยก็ทำได้แล้ว พริตตี้จะมี 2 แบบ คือ MC กับพริตตี้ธรรมดา สนุกบางทีก็ได้สัมภาษณ์ดารา เช่นเชคกับฟิลม์ เปเป้ก็ชอบ แต่ต้องแกล้งเป็นไม่ชอบ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) MC ก็คือพริตตี้ แต่จะมีความสามารถมากกว่าต้องโฟน ดึงดูดลูกค้า พริตตี้ต้องสวย แต่งตัวดี ส่วนพริตตี้แคนซ์ก็เต้น พริตตี้แคนซ์ จะแต่งตัวไม่ฟิกเรื่องแบรนด์สินค้า แต่พริตตี้จะฟิก ต้องแต่งให้แมทช์กับสินค้า งานอื่นไม่เคยทำรับแต่งานพริตตี้และ MC อย่างเดียว อย่างที่บอกว่าพยายามเซฟตัวเอง

พริตตี้มีการแบ่งเกรดกันไหม

(พริตตี้เบนซ์) แบ่ง เพราะ MC ส่วนใหญ่ประสบการณ์เขาเยอะกว่า พริตตี้ก็เหมือนกับน้องใหม่ที่เข้ามา อายุงานน้อยกว่า พริตตี้ไม่ต้องใช้ความสามารถอะไรมาก แค่ยืนยิ้มสวย แจกของ แนะนำสินค้า แต่ MC จะรู้มากกว่า แต่เดี๋ยวนี้ MC ก็เยอะพอ ๆ กับพริตตี้

(พริตตี้เจนนี่) ก็พอแบ่งได้

(พริตตี้พราว) มี

(พริตตี้เอิน) มี

(พริตตี้ต้นข้าว) มี

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มี

(พริตตี้ลูกแก้ว) พอแบ่งได้

(พริตตี้พริกหวาน)ก็ได้

(พริตตี้บีเอ็ม) มี

(พริตตี้แพรว) มี

(พริตตี้บีบี๋) ไม่แบ่งถึงขนาดนั้น

(พริตตี้ผักบุ้ง) หนูคิดว่าได้นะ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ก็มี

(พริตตี้เปเป้) มี

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ก็แบ่งได้

การแบ่งเกรดพริตตี้ดูจากอะไร

(พริตตี้เบนซ์) ก็ดูตามจำนวนเงิน ดูตามงานด้วย มันเหมือนกับเวลาที่เราเคยทำงานชิ้นนึงได้ 1000 นึง ค่าตัวมันก็จะขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนกับดาราที่ค่าตัวก็จะเพิ่มขึ้น แต่ถ้างานน้อยมันก็จะได้มาตรฐานแล้วค่อย ๆ เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

(พริตตี้เจนนี่) มันมีหลายอย่าง อย่างบางทีพริตตี้รถก็ดูถูกเหมือนกันนะ อย่างเกรด A มันก็วัดกันไม่ได้เหมือนกัน เพราะว่าสวย แต่ไม่มีสมองอะไรอย่างเนี้ย อย่างวันนี้ที่เพิ่งไปแคสงานเนสเล่ มันก็มีที่บางคนจะดูถูก ว่าเป็นMC เป็นพนักงานเชียร์สินค้า ก็ไม่อยากให้มองแบบนั้นเราก็ทำหน้าที่ของเรา งานที่แบบว่าทำด้วยใจหรือผู้ชายบางคนมองว่าสวยแต่ไร้สมองก็ได้ แต่เขาไม่ไร้สมองเสมอไป เพราะบางทีเขายืนรถปริญญาโท บางทีมันก็พูดยากนะ มันก็วัดกันยากเหมือนกัน

(พริตตี้พราว) แบ่งได้ อยู่ที่คุณภาพของแต่ละคน อย่างถ้าเขาทำงานผ่านประสบการณ์มาเยอะ เขาก็มีโอกาสที่จะขยับขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อก่อนพราวทำครั้งแรก 800 ขยับมาเป็น 1000 1200 1500 และยิ่งงานได้เงินเยอะงานก็ยิ่งสบายขึ้นนะ ไม่รู้เพราะอะไร อย่างงานนี้วันละ 8–9 ร้อยแต่ใช้งานหนัก แต่เพราะออแกไนซ์ด้วยแหละ งานเขาเป็นประเภทนี้ เขารับของยูนิลิเวอร์งานส่วนมากจะเป็นพวกนี้

(พริตตี้เอิน) หนูดูจากเรื่องชุดนะ มีงานนึงไปแคสเป็นงานบ้าน ได้ 2 คน คนนึงชุดเป็นซีทรูค่อนข้างโป๊ แต่หนูไม่ทำไง แต่อีกคนทำ เขาก็จะมองว่าคนนี้เลือกงานนะ ไม่ใช่เลือกแต่เงินอย่างเดียว เขาเลือกงานว่าชุดไหนเขารับได้ ชุดไหนเขารับไม่ได้

(พริตตี้ต้นข้าว) บุคคลทั่วไปก็มองรูปร่างหน้าตา ส่วนสูง ถ้ายืนรถนะเป็นหลักเลย แต่บางทียืนรถจะไปทำก็ไปทำได้ง่าย ๆ เช่น ไปยืนแทนเพื่อน แต่เราไม่ไปเพราะขึ้นอยู่กับว่าเราเข้าใจผลิตภัณฑ์ตัวนั้นรึเปล่า เราพรีเซ็นต์สินค้าได้ดีรึเปล่า อย่างคนที่ยืนรถบางคนเขาชอบเรื่องรถ เรื่องยี่ห้อเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว เขาก็พูดได้จากความเข้าใจพื้นฐาน มันลึกกว่าที่เราไปบรีฟมันจะสนุกกับการทำงานมากกว่า พวกยืนรถ

ไม่ใช่เกรด A เสมอไปเกรด A ตามความคิดของพี่ดูจากบุคคลิกภายนอก แต่ภายในอาจไม่ใช่ ถ้าจะถามเกรด A ของพริตตี้คุณต้องถามจากโมหรือออแกไนซ์ว่าเกรด A พริตตี้เป็นยังไง ผ่านงานเยอะ ก็เลยมองว่าเป็นเกรด A งานรถ งานบ้าน ค่าจ้างก็สูงเท่า ๆ กัน ไม่จำเป็นต้องรถ อย่างต้นข้าวได้งานบ้าน เขาไม่เรียกพริตตี้ เขาให้เป็นเซลล์อย่างงานที่ซีคอนยืนเฉย ๆ ไม่ต้องโฟนได้ 1500 แต่อย่างงานบ้านนอกจากค่าจ้างที่ตกลง ถ้าต้นข้าวขายบ้านได้ได้หลังละ 5000 เป็นไงล่ะได้มากกว่ายืนรถไหม ค่าขายเก่ง 2000 บวกค่าขายบ้านหลังละ 5000 ถ้าขายได้วันนึงต้นข้าวได้ 7000 ค่าตัวอีกล่ะวันนึงได้เกือบหมื่นแล้ว บอกแล้วว่าอย่ามาเทียบว่ายืนรถยืนอะไร งานบ้านก็ได้เหมือนกัน มันขึ้นอยู่ว่าคนนั้นเลือกไปทำผลิตภัณฑ์อะไรมากกว่า

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ดูจากสินค้าที่ทำ อย่างถามว่ารถเกรด A ไหม มันก็ต้องดูที่รถที่เขายืน ถึงจะดูได้ว่าเกรด A,B,C อย่างเนี้ย แล้วก็ดูตัวเงินที่ได้ด้วย

(พริตตี้ลูกแก้ว) บุคคลิกภายนอก แต่ภายในอาจไม่ใช่ ถ้าจะถามเกรด A ของพริตตี้คุณต้องถามจากโมหรือออแกไนซ์ ว่าเกรด A พริตตี้เป็นยังไง แต่สำหรับลูกแก้ว เกรด A ของพริตตี้คือความรับผิดชอบ คุณดูดี แต่งตัวได้ดูดี บุคลิกคุณดูดี และก็ความสามารถ แค่นี้ลูกแก้วก็ว่านี่คือพริตตี้เกรด A สำหรับเรา ไม่จำเป็นต้องยืนรถก็ได้

(พริตตี้พริกหวาน)ในมุมมองของเราก็มองคล้ายกันว่าเกรดAของเราต้องพร้อมทั้งคุณภาพคุณสมบัติรูปร่างหน้าตา

(พริตตี้บีเอ็ม) สำหรับบีเอ็มพริตตี้แบ่งเกรดตามความสวย MC ที่ความสามารถ แล้วแต่ตามเรทที่รับ สมมุติโฟนเก่งมาก ๆ วันนึงบางคนทำได้วันละหมื่น เก่งมาก

(พริตตี้แพรว) ค่าตัว สินค้าที่ทำ

(พริตตี้บีบี๋) ดูตามลักษณะงานมากกว่า พริตตี้ที่ยืนรถก็ไม่ถือว่าเกรด A ก็คือพริตตี้ทั่วไป ส่วนพวกเชียร์เบียร์ก็ไม่เรียกว่าพริตตี้นะ พริตตี้กับเชียร์เบียร์มันคนละเกรดกัน เชียร์เบียร์จะไม่ค่อยเรียกว่าพริตตี้ ต้องดูงานด้วยนะ มีนะ TIGER เชียร์เบียร์กับพริตตี้แต่งตัวเหมือนกันเลย แต่งานจะคนละแบบ พริตตี้จะไม่จับเบียร์

(พริตตี้ผักบุ้ง) ดูจากความสามารถ อายุการทำงาน ส่วนราคาค่าจ้างหนูคิดว่าไม่เกี่ยว

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ชัด ๆ ก็คือ บุคลิก รูปร่างหน้าตา การโฟน ดูจากราคาที่จ้าง ว่าราคานี้เกรดประมาณไหน

(พริตตี้เปเป้) แบ่งตามจำนวนเงิน หรือค่าตัวที่ได้ต่อวัน

(พริตตี้ตั้งโฮ๋) ก็ขึ้นอยู่กับการวางตัว เพราะถ้าเขาวางตัวดี พูดจาดี มันก็จะทำให้เขาได้งานที่ดี แต่ถ้าบางคนเห็นแก่เงินมากไปนิดนึงแล้วไม่รู้จักรักษาหน้าตัวเอง ก็อาจจะต่ำลงมาหน่อย

พริตตี้รถยนต์จัดว่าเกรด A ไหม

(พริตตี้เบนซ์) ก็เกี่ยวนะ เพราะยืนรถคัดเอาหน้าตา เงินก็เยอะตามยี่ห้อ แต่เบนซ์ไม่เคย เคยแต่ยืนเครื่องเสียงส่วนใหญ่ เคยมีงานยืนรถเข้ามาเหมือนกัน แต่มาตอนวันสุดท้ายรับงานอื่นไปแล้ว แบบเขามัวแต่หาคนโน้นคนนี้ วันสุดท้ายเลยไม่ได้ใครเลย

(พริตตี้เจนนี่) ถ้าในมุมมองของพี่ก็เกรด A นะรถเขาแคสยากเหมือนกัน พี่ก็เคยแคสยากมาก พริตตี้ที่ได้ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่ฝากหมดเลย หรือบางทีเขาต้องการ 5 คน เขามีแล้ว 4 คน ต้องการเพิ่มคนเดียว แต่มีไปแคสประมาณ 7-8 คนแล้วเอาคนเดียว พริตตี้ที่ได้บางคนก็ไม่โอนะ พวกเด็กเส้น ประมาณเตี้ย ๆ อวบ ๆ คล้ำ ๆ เลย พูดจริง ๆ เลยนะเจนนี่มีเพื่อนรุ่นน้องเขาโฟนไม่เก่ง แต่พอดีเขามีเพื่อนเป็น GM ของบู๊ทซูบารุ เวลาคนจะไปแคสเขาต้องแคสกับคนนี้ เข้าไปทำได้เลยวันละ 4000 เหมือนกัน ก็ไม่ต้องแคส เฉพาะแค่ 2 คนก็เด็กเส้นแล้วนะ

(พริตตี้พราว) มันก็คงสูงสุดของพริตตี้แล้วมั้ง ถ้าได้ไปยืนตรงนั้นก็โอเค แล้วนะ แต่เดี๋ยวนี้ส่วนใหญ่ที่พราวรู้จักเขาก็เส้นกันทั้งนั้น แต่บางคนมาจากความสามารถก็มี มาจากการประกวดก็มี อย่างพราวก็เคยเข้ารอบ 10 คนสุดท้าย แต่พราวไม่เอา เพราะต้องเซ็นต์สัญญาปีนึงมันต้องดร็อปเรียน

(พริตตี้เอิน) ในความคิดเอิน ความสวยเกรด A แต่เรื่องชุดน่ะพริตตี้รถน้อยมากที่จะแต่งตัวเรียบร้อย แล้วแต่ยี่ห้อรถ และคอนเซ็ปในแต่ละปี เคยยืนครั้งนึง ยืนของเชฟโรเลท ได้ 3 พัน ยืนเกือบ 10 วัน แคสรถยาก เขาก็ให้แนะนำตัวว่าเรียนที่ไหน ทำอะไรมาบ้าง ผลงานที่ผ่านมา แล้วให้พรีเซ็นต์สินค้ามาตัวหนึ่ง

(พริตตี้ต้นข้าว) ไม่ อย่างเพื่อนต้นข้าวยืนประจำมากเลย เหลวแหลกก็มีนะ พริตตี้ไม่ใช่รวยนะ มีเยอะก็ใช้เยอะ พวกยืนรถเขาก็จะดูความสวย ความสามารถ ต้นข้าวเคยทำเชฟโรเลตให้วันละ 1500 นั่งอยู่ในรถเฉย ๆ การโพสก็นั่งอยู่ในรถแล้วก็ลงมาโพสสวย ๆ เท่านี้แหละ แล้วก็กลับเข้ามานั่งในรถเหมือนเดิม แต่เราก็ยอมรับว่ายืนรถก็คัดมากเหมือนกัน คัดหนักมีทั้ง A และไม่ A เพราะคนที่เป็นเกรดธรรมดาแบบต้นข้าวอาจรับอยู่ที่ 1000- 1500 แล้วก็ไปยืนรถได้เหมือนกัน อาจจะรู้จักกับพี่คนนึง

แล้วแนะนำส่งรูปไปก็ได้ แต่รถจะดูหุ่น ส่วนสูง รูปร่างหน้าตาเป็นหลักในการใส่ชุด การพรีเซ็นต์ จะได้ดูดี สวย แต่ในเรื่องของนิสัยใจคอไม่ใช่เกรด A ตามความรู้สึกบางคนก็ดีเพียบพร้อมทั้งด้านคุณสมบัติรูปร่างหน้าตา แต่พี่ไม่เคยยืนรถรถนะ ด่านแรกที่เราไม่ผ่านก็คือความสูง ซึ่งเราไม่ผ่าน ยังไม่ดูหน้าตานะ ด่านแรกถามเลยว่าสูงเท่าไหร่ การแคสรถนะ 1. คือ โชว์รักแร้ 2. เปิดช่วงพุง 3. ถกกระโปรงให้ดูช่วงขาว่าลายไหม แค่นั้นก็ออกมาแล้วไม่ทำแต่ไม่ได้ว่าพวกไปแคสรถนะคือเข้าใจว่าเขามั่นใจว่าเขาหุ่นดี แต่ในลิมิตของเราเราไม่รับขนาดนั้นไง คือเราทำแค่นี้ก็มีเงินพอ แต่ถ้าถึงกับต้องไปทำอย่างนั้น โห...

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่ แล้วแต่รถที่ยืน อย่างเคยไปแคสงานเบนซ์ถามว่าเกรด A ไหมก็โอเคนะ เลือกเยอะ ภาษาได้ไหม คือกุ๊งกิ๊งเป็นคนไม่เก่งภาษา อย่างถ้าให้สนทนาแบบงู ๆ ปลา ๆ พอได้ แต่ถ้าเรียงเป็นไวยากรณ์ทำไม่ได้ งานเบนซ์เขาจะกำหนดเลยสูงไหม ขาวไหม ภาษาอังกฤษได้ไหม คือดูไฮโซ เราทำไม่ได้ เราก็ต้องเด้งไป เราต้องยอมรับว่าเราไม่ตรงคอนเซ็ปเขา

(พริตตี้ลูกแก้ว) แต่เราก็ยอมรับว่ายืนรถก็คัดมากเหมือนกัน คัดหนักมีทั้ง A และไม่ A เพราะคนที่เป็นเกรดธรรมดาแบบต้นข้าวอาจรับอยู่ที่ 1-1500 แล้วก็ไปยืนรถได้เหมือนกัน อาจจะรู้จักกับพี่คนนึงแล้วแนะนำส่งรูปไปก็ได้ แต่รถจะดูหุ่น ส่วนสูง รูปร่างหน้าตาเป็นหลักในการใส่ชุด การพรีเซ็นต์ จะได้ดูดี สวย แต่ในเรื่องของนิสัยใจคอไม่ใช่เกรด A ตามความรู้สึกบางคนก็ดีเพียบพร้อมทั้งด้านคุณสมบัติรูปร่างหน้าตา

(พริตตี้พริกหวาน)ก็ได้นะ เพราะเขาก็คัดเยอะ

(พริตตี้บีเอ็ม) บีเอ็มคิดว่า A นะ เพราะเขาคัดล่วงหน้าประมาณ 4 เดือน กว่าจะผ่านเข้าไปแต่ละรอบ แล้วก็ไม่ใช่ว่าแค่สวยนะ เพราะจะรู้ผลก่อน 4 เดือน ที่จะมีงาน แล้วต้องท่องสคริปเกี่ยวกับรถที่จะยืนให้ได้ ต้องรู้

(พริตตี้แพรว) ก็โอเค

(พริตตี้บีบี๋) ความฝันของพริตตี้ก็คือยืนรถ งานพริตตี้รถทุกคนมีโอกาส เพราะใช้แคสเอายาก แล้วแต่ว่าเขาชอบเรา บุคลิกเราเข้ากับรถ บีบี๋ยังไม่เคยทำ จะลองไปแคสก็ไม่มีเวลา เคยทำเปิดตัวเชฟโรเลท แต่ยังไม่เคยยืนมอเตอร์โชว์

(พริตตี้ผักปุ้ง) ไม่นะ หนูว่าธรรมดา คนทั่วไปเขาก็ทำกัน พริตตี้บางคนเข้าวงการครั้งแรกเขาก็ได้ทำเลย มอเตอร์โชว์เลยนะ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ก็ได้นะ ราคาดี

(พริตตี้เปเป้) ไม่ ถือว่าเฉย ๆ ธรรมดา แต่มันก็สวย เดี๋ยวนี้ใช้เส้นทั้งนั้นแหละ อย่างมอเตอร์โชว์ที่ผ่านมา เปเป้ก็ได้งานแต่ไม่ได้ไปทำ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ของอย่างนี้มันขึ้นอยู่กับการวางตัว ถามว่า A ไหม คือเขาก็ได้เงินเยอะ คง A มั้ง สำหรับใครหลาย ๆ คน แต่ถ้าเขาวางตัวไม่ดี รู้สึกว่าเขาไม่น่ายกย่อง

นิยามของคำว่าพริตตี้

(พริตตี้เบนซ์) อาชีพหนึ่งที่ใครบางคนสามารถทำได้ ไม่ใช่ใครทุกคนที่ทำได้

(พริตตี้เจนนี่) สาวสวย หุ่นดี น่ารัก ยืนโชว์สวยอย่างเดียว ถ้าเป็น MC MC จะมีความรู้หน่อยนะจ๊ะ เพราะนอกจากจะยืนสวยแล้ว ยังต้องใช้ความสามารถในการที่จะต้องพูดแนะนำสินค้า ชักชวนเข้ามา แก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า เวลาเขาเข้ามาเล่นเกมบางคนติงต๊องเคยเจอหลายรูปแบบมาก หรือบางทีคนนี้ได้ไปแล้วยังจะมาเอาอีก เราก็ต้องเอ๊ยแบ่งให้คนอื่นมั่ง แต่พริตตี้ก็แค่ยืนแนะนำให้ลูกค้าฟัง แต่เวลาโฟนคนมุงบู๊ทเราตั้งเยอะแยะ มันมีหลายสถานการณ์ว่าจะทำยังไงดี ต้องแก้ไขให้ทัน ต้องใช้หัวเหมือนกันนะจ๊ะ MC อย่าดูถูกเชียว

(พริตตี้พราว) พรีเซ็นเตอร์ เป็นตัวแทนของสินค้าที่จะบอกให้ผู้บริโภคหรือคนอื่นรู้จัก เหมือนเราเป็นทูตน้อย ๆ ที่จะบอกรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าเพื่อให้เขายอมรับสินค้าของเรา

(พริตตี้เอิน) ทั้งผู้หญิงและผู้ชายที่ทำงานด้านบริการให้ข้อมูลลูกค้า ด้วยความที่เราอยู่ด้านหน้าเหมือนเป็นแบรนด์ให้เขา เป็นหน้าเป็นตาให้เขา การแต่งหน้าแต่งตัวต้องดูดีเหมือนเป็นการบริการอย่างหนึ่ง

(พริตตี้ต้นข้าว) เริ่มจาก PC คือต้องมีทักษะการขาย ไม่จำเป็นต้องสวย เตี้ยก็ได้ แต่คุณต้องขายของได้ พริตตี้ งานหลักคือยืน คล้าย PR แนะนำสินค้า แต่ไม่ต้องรู้ลึกเท่า MC MC จะรู้ลึกเพราะต้องท่อง 3 หน้า ผลิตภัณฑ์นั้นเป็นยังไง เหมาะกับผิวแบบไหน วัยไหน เป็นเหมือนผู้ให้ข้อมูลเบื้องต้น MC จะเป็นเอ็นเตอร์เทน คอยดึงดูดคนให้ได้ นอกจาก PC MC พริตตี้แล้วยังมีพรีเซ็นเตอร์จะคล้ายกับพริตตี้ แล้วแต่บริษัทจะเรียก พรีเซ็นเตอร์ PR กับพริตตี้จะอยู่เรทเดียวกัน แต่ MC จะอีกเรทหนึ่ง จะพูดออกไมค์เป็นหลัก

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ผู้หญิงที่ดูดี มีความสามารถ สวย พูดให้คนอื่นเชื่อในสิ่งที่ตัวเองทำ

(พริตตี้ลูกแก้ว) ผู้ทำหน้าที่แนะนำสินค้า

(พริตตี้พริกหวาน)PC พริตตี้ และ MC

(พริตตี้บีเอ็ม) อย่างบีเอ็ม MC ก็ถือเป็นพริตตี้นะ แต่บีเอ็มว่า MC ทำงานมากกว่าพริตตี้ ใช้ความสามารถกว่าพริตตี้ MC รู้ว่าจะต้องพูดออกมายังไง อย่างพี่อาจจะรู้จักผลิตภัณฑ์บางอันมากกว่า แต่ MC มันแถไปได้เรื่อย ๆ

(พริตตี้แพรว) คนที่ทำงานอาชีพหนึ่ง เพื่อพรีเซ็นต์สินค้าให้ลูกค้าได้รู้ หน้าตาดี กล้าแสดงออก คุยเก่ง โน้มน้าวคนเก่ง

(พริตตี้บีบี๋) พริตตี้ก็คือแอมบาสเดอร์ของผลิตภัณฑ์ที่เราทำให้

(พริตตี้ผักบุ้ง) เป็นผู้ทำงานเกี่ยวกับการนำเสนอให้น่าสนใจมากขึ้น

(พริตตี้ท็อฟฟี่) สาวน่ารัก

(พริตตี้เปเป้) สวย ฉลาด คนแนะนำสินค้าที่น่าสนใจ ทั้งตัวผู้ขายและตัวสินค้า

(พริตตี้ตั้งโอ๋) สวยไสไร้สมอง อันนี้ของเพื่อน ส่วนของพี่มันก็ไม่ไร้สมองนะ มันต้องใช้หลาย ๆ อย่าง มนุษยสัมพันธ์ที่ดี เพราะถ้าอยู่ดี ๆ ทำหน้าบึ้งใครจะเข้ามา

ได้อะไรจากการเป็นพริตตี้

(พริตตี้เบนซ์) ได้ประสบการณ์การทำงานที่มันต้องได้อยู่แล้วทุกที่ของการทำงาน ได้เจอคนที่หลากหลายทั้งดีไม่ดี และอาจได้งานอื่นหรืองานประจำไปด้วยเลยจากการทำอาชีพนี้ ได้เงิน ได้เพื่อน

(พริตตี้เจนนี่) ประสบการณ์ ได้เจอคนเยอะแยะมากมาย และได้ทำในสิ่งที่เราชอบนะ เพราะเวลาโฟนเรารู้สึกไม่เบื่อเลย

(พริตตี้พราว) อย่างแรกเลย คือได้รู้จักคนมากขึ้น มีเพื่อนเยอะมากขึ้น ได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ได้เรียนรู้การทำงานกับคนหมู่มาก มากกว่าที่จะได้จากการทำงานประจำ และได้รู้ว่าเราเจอคนเยอะ เจอคนมากกว่าได้รู้ว่าโลกเราไม่ได้มีอยู่แค่นี้ การทำพริตตี้ไม่ได้อยู่แค่นี้ ถ้าพราวยังไม่ได้ทำงานพราวก็คงเป็นเด็กไปวัน ๆ ณ วันนี้พราวก็รู้ว่าตัวเองโตขึ้นมีความคิดมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน อย่างน้อยก็ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ อย่างน้อยเราใช้เวลาไป 1 ชั่วโมง เราได้มา 900 ดีกว่าใช้ออกไป 900 อย่างเดียว

(พริตตี้เอิน) ได้ความมั่นใจ อย่างเวลาไปแคส ถ้าเรามั่นใจ 90% เราได้และ แต่ถ้าเราไปแบบหยิม ๆ เขาก็จะดูบุคลิกแล้วว่าไม่เหมาะนะ สำหรับหนูที่ได้คือความมั่นใจ ได้เพื่อน

(พริตตี้ต้นข้าว) ต้นข้าวได้จากตรงนี้มากคือ

1. การพัฒนาบุคลิกภาพ การพูด การแต่งตัวทุกอย่าง แต่ก่อนเป็นคนขี้อาย ออกหน้าห้องปากสั่น แต่เดี๋ยวนี้พูดเป็นต่อยหอยเลย จริง ๆ เดี๋ยวนี้โอ๊ยอย่าให้เจอไมค์นะพูดไม่วางเลย แต่ก่อนขี้อายมาก การมาทำพริตตี้ช่วยพัฒนาบุคลิกได้ดีมาก การแต่งตัวดูดีขึ้น จากแต่ก่อนแต่งแบบเด็กกะโปโล แต่เดี๋ยวนี้แต่งหน้า แต่งตัวดีขึ้น จากประสบการณ์ทำอาชีพนี้ นอกจากเรื่องของเงินที่ดีแล้ว ยังให้ประสบการณ์ ให้เพื่อนจริง ๆ

2. ได้สังคม ได้การงานจากกลุ่มพริตตี้เยอะมาก ทำให้เราได้รู้จักคนจากหลายสาขา เช่นพี่ที่บริษัท เขาก็จะชวนเราไปทำงานประจำที่บริษัทของเขาเลย ยิ่งเรามีความรู้ ความสามารถด้วย อย่างจบปริญญา ก็จะได้งานจากเขาอีก เช่นเพื่อนพี่เปิดงานโรงแรม เขาจะรับพริตตี้ภาษาจีนอย่างนี้เราก็ได้มาเลย คือ เราไม่ต้องหาออแกไนซ์อะไรเลย เราก็ได้มาเลย การที่ได้รู้จักคนมากก็จะทำให้เราได้การงานที่นอกเหนือไปจากอาชีพพริตตี้ซึ่งเป็นอาชีพที่มั่นคงกว่า และเป็นงานประจำให้กับเราด้วย

3. รายได้ อันนี้เป็นหลัก รายได้ดี

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ได้ประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็นการเข้าสังคม การพูด การเป็นผู้ใหญ่ และการตรงต่อเวลา

(พริตตี้ลูกแก้ว) ได้พัฒนาตนเอง

(พริตตี้พริกหวาน)ได้ความรับผิดชอบ ได้เงิน

(พริตตี้บีเอ็ม) เยอะนะ บอกไว้เลยว่าอาชีพนี้ทำให้เรามีประสบการณ์เยอะมาก ทุกด้าน ทั้งการเจอคนทั่วไป ทั้งลูกค้า ออแกไนซ์ แค่คุณผ่านงานแค่ 2 งานคุณก็จะได้อะไรมากเลย

(พริตตี้แพรว) ได้ประสบการณ์ ได้เงิน ได้เจอคนเยอะขึ้น

(พริตตี้บีบี๋) ประสบการณ์การทำงานที่หลากหลาย การเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากงานนี้ ทั้งเรื่องคน ทั้งสถานการณ์ สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้มากขึ้น

(พริตตี้ผักบุ้ง) ได้เพื่อน ได้สังคมอีกแบบหนึ่ง ได้หลายอย่าง

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ได้เงิน ได้ประสบการณ์ ได้รู้จักคนเพิ่มขึ้น ได้เพื่อน ได้งาน

(พริตตี้เปเป้) ได้ตังค์ ได้สังคม และได้ประสบการณ์

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ได้เงินค่ะ เรื่องแรกเลย ได้ประสบการณ์ อีกหน่อยเรามีลูกเราสามารถเล่าให้ลูกฟังได้ว่ามันเป็นยังไง แม่เข้าไปสัมผัสมาแล้ว เผื่อต่อไปลูกเกิดได้ทำ เราจะได้

แนะนำลูกได้ ถึงแม้ยุคสมัยอาจจะเปลี่ยนแต่มันก็ยังเป็นเค้าเดิมอยู่ มันคงไม่ต่างกันเท่าไหร่ แนะนำเขาถูกให้รู้จักว่ามันเป็นช่องทางหาเงิน เป็นอาชีพที่ง่ายอย่างหนึ่ง ก็เหมือนดาราถ้าคุณไม่รับผิดชอบงานของคุณเองคุณก็จะไม่มีงานอีก

ภูมิใจกับงานนี้ไหม

(พริตตี้เบนซ์) ภูมิใจที่ทำงานได้มากกว่า ไม่ได้ภูมิใจเพราะทำอาชีพนี้หรอก อาชีพไหนก็ได้ มันจะรู้สึกภูมิใจว่าเราสามารถทำงานหาเงินเองได้มันเป็นยังไงกว่าจะได้เงินมา ได้ที่ทำ พริตตี้เพราะมีจังหวะเข้ามามากกว่าก็เลยทำ จริง ๆ เบนซ์อยากทำสเวนเซ่น แต่พี่ทรายเคยทำเคเอฟซี ก็บอกว่าเบนซ์ทำไม่ได้หรอกมันเหนื่อย แต่พอมาทำ พริตตี้แล้ว เงินมันต่างกันแล้ว ก็เลยคิดว่าทำไม่ได้หรอก คนเคยทำอย่างนี้มาแล้วมาทำอาชีพนี้ไม่ได้หรอก มันต่างกัน เงินก็ต่างกัน สบายต่างกัน ขนาดพี่ทรายยังทำได้แป็บเดียวเอง เขาว่าเราทำไม่ได้หรอก มันเหนื่อย แต่ก่อนงานนี้มันไม่ใช่ว่าใครก็ได้ที่จะเป็น แต่ก่อนไม่ค่อยมีคนทำ และยังไม่มีข่าวด้านลบมากเท่านี้ เมื่อก่อนเขาเลือกมากกว่านี้ แต่เดี๋ยวนี้ใครจะมาเป็นก็ได้ เหมือนเด็กที่ไหนก็ไม่รู้ก็มาเป็นเบนซ์ว่าจริง ๆ แล้วไม่มีใครรักอาชีพนี้จริงหรอก อาจเพราะหาเงินได้ง่ายและเยอะแทบจะไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากยิ้ม ไม่ได้ใช้มันสมองเท่าไหร่ แต่ถ้า MC ยังต้องใช้ความสามารถมากกว่า เช่น ต้องแก้ไขสถานการณ์ข้างหน้า

(พริตตี้เจนนี่) ภูมิใจสิ เพราะจะว่าง่ายมันก็ไม่ง่ายนะ เพราะงานที่ไปทำไม่ใช่ว่าคุณเข้าไปสมัครหรือฝากเส้นแล้วจะได้ง่าย ๆ มันต้องไปแคส อย่างวันนี้ไปแคส 14 คนเอาครึ่งต่อครึ่ง มีบางทีเอา 10 คน ไปเกือบ 50 คน เพราะฉะนั้นมันก็ไม่ได้มาง่าย ๆ เหมือนกันไง เราไปเราต้องเสียเวลาทั้งวัน ค่ารถ แล้วเรายังไม่รู้เลยว่าเราจะได้งานรึเปล่า

(พริตตี้พราว) ไม่ถึงขนาดมาก มันไม่ใช่จุดสูงสุดของชีวิตพราวไง ถ้าจุดสูงสุดของชีวิตพราวก็คือ ต้องมีการงานที่มั่นคง แต่ถามว่าเราภูมิใจกับตัวเองไหม ก็ภูมิใจที่เราสามารถหาเงินได้ตั้งแต่อายุเท่านี้ ตั้งแต่ 18–19 มีเงินเก็บไหมก็ถือว่าโอเค

(พริตตี้เอิน) ค่อนข้างภูมิใจนะ แต่ไม่ได้ภูมิใจว่าฉันสวยนะ แต่ภูมิใจเพราะเป็นงานที่เราใช้ความสามารถ เพราะคนปกติถ้าต้องพูดต่อหน้าสาธารณะมันก็จะอาย ตอนแรกที่เอินต้องออกไปพูดหน้าห้อง เอินก็อาย แต่พอทำ MC มันได้ฝึกไง ตอนแรกที่ยังไม่ทำ MC ไม่กล้าพูด แต่การที่เราได้ทำ MC มันทำให้เราได้พัฒนาบุคลิกตัวเอง

ก็เลยคิดว่ามันเป็นอาชีพที่น่าภูมิใจแต่คนอื่นมอง เอินก็เข้าใจว่าคนมอง แต่เอินรู้ไงว่าเอินทำงานแบบไหน คอนเซ็ปไหนเอินไม่เคยทำงานเบียร์ งานเบียร์มันจะออกแนว...นิดนึง มันเป็นมาตรฐานการรับงานของเรา

(พริตตี้ต้นข้าว) ภูมิใจ ในด้านที่หารายได้ด้วยตนเอง มีประสบการณ์ มีวิวัฒนาการของการของตัวเองจากที่ไม่ค่อยพูด พรีเซ็นต์อะไรไม่เป็น มันได้จากการมาอยู่ตรงจุดนี้ ถ้าเรารู้จักวางตัวมันได้อะไรจากงานนี้เยอะ มันก็เหมือนกับดาราขึ้นอยู่ว่าเราจะเลือกในด้านไหน จะโชว์หรือไม่โชว์ มันก็แล้วแต่คนมอง อย่างบางคนอาจจะมองว่าแอนทองสิเกรด A แต่บางคนอาจจะมองว่า เอ๊ย ตั๊กสิงานเยอะเกรด A ก็เหมือนกัน ต้นข้าวเคยเดินแบบ ที่เซ็นทรัล ให้ใส่ชุดเขาแล้วก็เดิน ๆ ได้ 1500 เดินรอบเดียว ถ่ายมิวสิคก็เคย ตื่นตี 4 ไปรอกอง 8 โมง อย่างมีคิวหลายคิวรอไปเถอะทั้งวัน ตอนแรกก็คิดว่างานดาราง่าย ๆ สบาย โห! แต่พอไปลองเหนื่อยมาก พริตตี้ต้องพูดเยอะ การแต่งตัวของพริตตี้เช่นรูปแบบรองเท้าก็แล้วแต่งาน อย่างทำที่ห้างเขาจะมีกฎมาก มีรูป ใบสมัคร บัตรตรอก ต้องมาอบรม คือจะต้องรู้เกี่ยวกับห้างมาก ๆ เช่น ทำอยู่ล็อคนี้ต้องรู้ต่อไปอีกว่ามีล็อคอื่น ๆ เป็นอะไร เผื่อเวลามีคนมาถามทางจะได้ตอบได้ โหดมาก อย่างต้นข้าวจะไม่รับงานห้าง คือมันเสียเวลาทั้งมาอบรม ยื่นจดหมาย แต่ไม่ได้เงินค่าเสียเวลาด้วย ส่วนใหญ่พริตตี้จะไม่ค่อยรับงานห้าง อย่างถ้าทำอะไรผิดเขาไม่ให้มาทำงานหรือมาเหยียบห้างเขาทุกสาขาเลยนะ ถ้ามีประวัตินะ คุณเป็นเสมือนหนึ่งพนักงานห้ามกินข้าวที่เดียวกับลูกค้า ห้ามซื้อของ คุยโทรศัพท์

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ภูมิใจที่ทำงานหาเงินเองได้ ได้ใช้ความสามารถของตนเอง

(พริตตี้ลูกแก้ว) เป็นอาชีพที่สุจริตอาชีพหนึ่ง

(พริตตี้พริกหวาน)ภูมิใจที่ทำงานหาเงินเองได้ ส่งเสียตัวเองได้

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่ ถามว่ารักอาชีพนี้ไหมมันไม่รักอาชีพนี้ หนึ่งเลยคือที่อยากทำเพราะรายได้ดี พอทำแล้วก็โอเคไม่เหนื่อย ก็สนุกดี

(พริตตี้แพรว) มั่นใจ อย่างน้อยก็มั่นใจว่าฉันก็สวยนะ แต่ตอนแรกก็เคยมองว่าพริตตี้มายืนขายของมันก็ดูแต่งตัวโป๊ แต่จริง ๆ ไอ้ที่ดี ๆ ก็มี ทำงานก็ทำงานอย่างเดียว

(พริตตี้บีบี๋) ภูมิใจที่ทำงานได้เงินตั้งแต่เด็ก

(พริตตี้ผักปุ้ง) ถ้าเราทำงานในแบบฉบับพริตตี้จริง ๆ ผักปุ้งว่าพริตตี้เป็นงานที่มีเกียรตินะ ไม่ใช่พวกงานกลางคืนไซด์ไลน์นะ พวกนั้นงานไม่มีเกียรติ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ภูมิใจที่หาเงินเองได้ และเยอะด้วย เงินที่แม่ให้มากับเงินที่หามาเองมันแตกต่างกัน อย่างเงินที่ได้จากงานพริตตี้มันใช้ง่ายหมดง่าย เพราะคิดว่ามันหาง่าย อย่างวันนึงยืน 3 ชั่วโมง ได้มาแล้ว 1000 นึง แต่เงินแม่กว่าจะขอมาได้ลำบาก แต่ถ้าหายากก็จะหมดยากไม่อยากใช้เสียดาย

(พริตตี้เปเป้) ก็ภูมิใจ จริง ๆ แล้วไม่ชอบ ความจริงชอบขายของ ทุกวันนี้เหมือนทำให้คนอื่นเขารวย อยากขายของของตัวเอง แต่ภูมิใจตรงที่ว่าคนทั่วไปทำไม่ได้ พริตตี้ไม่ใช่แต่จะสวยอย่างเดียวต้องมีความสามารถด้วย ถึงจะอยู่ได้ ถึงจะอยู่ได้ดี แต่ถ้าสวยก็ดีไป แต่ถ้าโฟนก็ต้องใช้ความสามารถด้วย

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เฉย ๆ ค่ะ มันก็คืองาน ทุกบู๊ทก็มี เรื่องสวย ๆ งาม ๆ มันกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว

อาชีพนี้มีทั้งบวกและลบมองจุดนี้อย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) มันก็เหมือนกับอาชีพทั่วไปไม่มีอะไรแตกต่าง เพียงแต่มันอาจจะเป็นอาชีพที่ไม่ต้องใช้ความสามารถสูง หรือมีวุฒิการศึกษาอะไรมากนัก แต่มันก็ต้องมีไหวพริบในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเหมือนกัน บางคนมองว่าอาชีพนี้น่ากลัว แต่เบนซ์ไม่กลัวเพราะไม่ได้เอาตัวไปเสี่ยง ของแบบนี้ไม่ใช่มันจะเข้ามาหาเราโดยที่เราไม่รู้ตัว บางคนที่พูดว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความจริงเขารู้แหละแต่เอาตัวเข้าไปเสี่ยงอย่างอันไหนที่ดูอันตรายดูไม่ดีก็อย่าเอาตัวไปเสี่ยงซะก็หมดเรื่อง อย่างเวลาที่ต้องไปไหนกับคนอื่นก็หาเพื่อนไปด้วยก็หมดเรื่อง อย่างเบนซ์ไม่เคยไปไหนคนเดียว เบนซ์จะเอาเพื่อนไปด้วยตลอด อย่างเวลามีคนมาจีบนัดไปกินข้าว เราก็เอาเพื่อนไปด้วย เราจะไปคนเดียวทำไม มันเซฟได้ อย่างเรารู้ว่าไม่ดีก็ยังไปอย่างเนี้ย และอาจเพราะตอนนั้นมันยังไม่ค่อยนิยมทำกัน มันยังไม่มีข่าวที่ประโคมในด้านไม่ดีเหมือนปัจจุบันอย่างนี้ ตอนนั้นมันเป็นอาชีพที่คนยังไม่รู้จัก ยังไม่ค่อยมีคนทำซักเท่าไหร่ เพิ่งจะมานิยมประมาณตอนอยู่ปี 4 ที่เริ่มมีเยอะ ๆ ตอนแรกคนก็น้อยงานก็เยอะ แต่งานนี้มันเปลืองตัว ชอบแอบโดนจับมือ ขอถ่ายรูปแล้วชอบเอนมาหาเรา ถึงเซฟแล้วก็ยังเซฟไม่ค่อยได้ พวกนี้มือไวใจเร็ว เบนซ์ว่าทุกอาชีพมันเสี่ยงหมดแหละ แต่ถ้าเราเข้าไปอยู่เราจะรู้ด้วยตัวเองมากกว่า เหมือนงานกลางคืนตอนแรกก็มองว่าน่ากลัว เสี่ยง แต่ตอนเข้าไปทำมันก็เป็นอีกแบบหนึ่ง ไม่เหมือนกับที่คิดไว้ เหมือนตอนแรกที่เคยมองพวกผู้หญิงกลางคืนว่า ไม่ไหว น่า

กลัว เขาก็ไม่เป็นอย่างที่เราคิด เขาก็ดี ตั้งใจทำงาน เก็บเงิน บางคนไม่ได้จนด้วยนะ พ่อแม่ทำงานอยู่เมืองนอกส่งเงินมาให้ แต่ไม่เอา ทำงานหาเงินเอง บ้านรวยอยู่แล้ว แต่มาทำงานเพราะสนุก ชอบเต้น ชอบเที่ยวก็มี

(พริตตี้เจนนี่) อย่างที่บอกว่าอาชีพนี้ในด้านที่ดีคือเป็นงานที่ไม่หนัก รายได้ดี ส่วนที่ไม่ดีก็อาจมี เช่น ทำงานตรงนี้แล้วไปทำงานกลางคืนเลย เช่น โคโยตี้

(พริตตี้พราว) บางคนเขาพูดนะว่ามันเปลืองตัว ดีแค่ไหนให้คนมามองอะไรอย่างเนี้ย พราวว่ามันอยู่ที่ระดับความคิดของคน เราไม่ได้มาขายตัว เรามาทำงาน เราแค่มาทำงาน งานนึงเป็นตัวแทน เปลืองตัวไหมเราไม่ได้ให้ใครเขามานั่งลูกนั่งจับ มันอยู่ที่ระดับความคิดของคนมากกว่าว่าคนจะดูสูงแค่ไหน

(พริตตี้เอิน) เอินมองว่าแล้วแต่คน พริตตี้แต่ละคนไม่เหมือนกัน แล้วแต่มาตรฐานในการเลือกงานของเขา คือจะพูดรวม ๆ ว่าพริตตี้เป็นยังไงไม่ได้ จะไปบอกว่างานพริตตี้ไม่ดีก็ไม่ใช่ มันอยู่ที่คนทำมากกว่า ว่าจะทำออกมาเป็นแบบไหน

(พริตตี้ต้นข้าว) ทุกอาชีพมันก็มีทั้งข้อดีข้อเสีย อย่างข้อดีของอาชีพนี้ก็คือ ทำให้เรามีโอกาสได้งานอื่นที่หลากหลาย เช่น ทำ MC ลูกค้าชอบเราเขาก็เสนองานที่บริษัทเขาให้เราเป็นต้น ข้อเสียก็มี การที่งานนี้ได้เงินมากและง่ายกว่าอาชีพอื่น มันเลยทำให้คนที่ทำ พริตตี้หลงอยู่กับอาชีพนี้ แต่ก่อนที่คิดว่าอายุมากขึ้นอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง กลายเป็นว่ายิ่งมีประสบการณ์มากขึ้นทำให้มีงานต่อเนื่อง ทำให้หลาย ๆ คนไม่คิดอยากไปทำงานประจำ ทำให้บางคนอายุมากแล้วก็ยังเรียนไม่จบ เนื่องจากติดทำงานหวังได้เงินตรงนี้

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) กุ๊งกิ๊งคิดว่ามันอยู่ที่การวางตัว คนเราอาจจะมองยังไงก็ได้ แต่ถ้าเราวางตัวดี เราก็จะดูดี ไม่ว่าจะอยู่ในพริตตี้กลุ่มไหนก็ตาม แต่ถ้าสมมุติคนที่พูดอยู่กับเราเขาไม่มารู้หรอกว่าตอนแรกเลยเราทำงานเป็นพริตตี้หรือกำลังทำอยู่ รับรองอย่างแน่นอนว่าคนที่เขาเข้ามาหาเราเขายังไม่ตัดสินเพราะการพูด แต่เขาอาจจะคิด คิดแต่ยังไม่ตัดสินใจ เขาอาจจะคิดว่าพวกพริตตี้อาจจะดูไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ ทำได้ทุกอย่าง แต่กุ๊งกิ๊งเชื่อว่าคิดแต่ยงไม่ตัดสินใจ เขาไม่ผิดที่เขาคิด ถ้าเขาตัดสินใจแล้วคนกลุ่มนั้นอาจจะมี แต่ก็เป็นส่วนน้อย ไม่จำเป็นต้องสนใจ เราต้องแคร์ความรู้สึกของคนส่วนมาก เราไม่มีสิทธิ์ที่จะให้เขามาคิดเหมือนอย่างที่เราคิด ดังนั้นกุ๊งกิ๊งคิดว่าคนที่เข้ามาสนทนากับเรา เขาจะตัดสินเองว่าเราเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ กุ๊งกิ๊งเชื่อว่าเขาตัดสินจากการสนทนาของเรา และการวางตัวของเรา

(พริตตี้ลูกแก้ว) มันมีทั้งคนที่มองดีและไม่ดี ขึ้นอยู่กับเราว่าจะวางตัวยังไง

(พริตตี้พริกหวาน)ทำจากตัวเราเองนี่แหละ

(พริตตี้บีเอ็ม) มันแล้วแต่ว่าคนที่เป็นพริตตี้จะทำตัวยังไง บางคนมาเป็นพริตตี้ก็ไม่ได้ตั้งใจเป็นพริตตี้ คนมันทำงานมันหวังหลายอย่าง บางคนยืนพริตตี้อยู่ อยู่ดี ๆ ก็ไม่ทำ บางทีทำงานอยู่มันก็ทั้งตำรวจ เจ้าของกิจการมาขอเบอร์ ก็มีนะมาถามเลยว่าเรียนที่ไหน อยากได้ค่าขนมไหม เพื่อนเคยเจอนะ ก็มีหลายคนที่ทำแบบนี้

(พริตตี้แพรว) มันก็ต้องมองอีกทางหนึ่ง พริตตี้มันไม่ใช่แค่แต่งตัวเอ็กซ์อย่างเดียว แต่ที่แต่งเอ็กซ์ก็เพราะงาน บางทีชีวิตจริงเขาอาจไม่ได้แต่งอย่างนั้นก็ได้ แต่มันก็เป็นบางคนนะ บางคนก็แต่งอย่างนั้นอยู่แล้ว

(พริตตี้บีบี๋) ชินแล้วนะ มันห้ามสายตาคนที่เขามองเราไม่ได้ เวลาทำงานบางทีก็โดนแอบถ่านรูปบ้าง ลวนลามทางสายตา เราต้องวางตัวของเราให้เหมาะสม ทางคำพูด ถ้าวางตัวดีก็ไม่มีอะไร

(พริตตี้ผักบุ้ง) ถ้าเรามั่นใจว่าเราทำอย่างมีเกียรติมันก็ไม่มีอะไร

(พริตตี้ท็อฟฟี่) จริง ๆ พริตตี้ไม่มีอะไรหรอก บางคนอาจจะมองว่าแต่งตัวล่อแหลม สายตาผู้ชายจริง ๆ ไม่ใช่หรอก เหมือนกับเราเป็นพรีเซ็นเตอร์ให้สินค้าอย่างหนึ่ง เพื่อให้สินค้าดูน่าสนใจขึ้น จริง ๆ ไม่มีอะไรอย่างที่คนมอง

(พริตตี้เปเป้) ไม่สนใจ ไม่ได้ขอตังค์มัน มันเป็นอาชีพสุจริต ไม่ได้เบียดเบียนใคร ไม่ได้ทำบาป แต่คนที่ทำเหล้าเบียร์ บุหรี่จะมองว่าไม่ดีเท่าไหร่ ใช่ป่ะ เขาอาจจะเป็นคนดีก็ได้ หรือเขาอาจไม่ดีจริง ๆ ก็มี บางคนก็ไม่ได้ไปเชียร์เบียร์ ไม่ได้แค่นั้น

(พริตตี้ตั้งโอ๋) มันก็แล้วแต่บางคน บางคนก็หัวโบราณ บางคนก็หัวสมัยใหม่ แต่ว่าอย่างที่บอกว่าถ้าเขารู้จักตัวเองว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ เขาทำงานอาจมีบ้างที่แต่งตัวนิดนึง แต่พอไม่ทำงานเขาก็แต่งตัวธรรมดา ความจริงแล้วเขาน่าจะแยกแยะเรื่องงานออก

การทำอาชีพนี้มักจะเป็นจุดสนใจ โดยเฉพาะจากผู้ชาย รู้สึกอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ก็รู้สึกดี เวลาทำงานก็มีผู้ชายมองตลอด ไม่มีน่ะแปลก มันเป็นการเช็คเรทติ้งไปในตัวด้วย ถ้าวันไหนไม่มีหนุ่มเข้ามาก็จะรู้สึกเสียความมั่นใจแสดงว่าวันนั้นไม่สวย

(พริตตี้เจนนี่) ชอบ จริง ๆ เราเป็นจุดสนใจไง ไม่ดีหรอ ดีกว่าเราไม่มีใครมอง มีคนมามองเราก็เอ๊ยใช้ได้เหมือนกัน ก็แค่นั้น คล้าย ๆ เช็คเรทไง เมื่อก่อนนะเวลางานมอเตอร์

เอ็กซ์โปรยืนเรียงกันเลยนะ 6 คน เวลามีคนมามองก็เอ๊ย ๆ มาแล้ว มองใครน่ะ มองแกนี่หว่า สนุกดี เชคเรท แต่ก็ไม่มีอะไรเฮฮาขำ ๆ

(พริตตี้พราว) ก็ยิ้มให้ ก็คิดว่าเขาคงสนใจเรา เราเป็นพรีเซ็นเตอร์ก็จะพรีเซ้นต์ไป ถ้าเขายิ่งสนใจเราก็ยิ่งขายง่าย แต่ถ้าเขาไม่ได้มาทำเจ้าชู้ใส่ก็ไม่เป็นไร

(พริตตี้เอิน) ก็รู้สึกดีนะ แต่ไม่ได้อยากให้เขาเข้ามานะ มันก็แค่ภาพหนึ่งของเรามันไม่ใช่เรา ถ้าจะเข้ามาแบบนั้น ยิ่งคนมาดูก็แสดงว่าการโฟนของเราน่าสนใจ ยิ่งคนมาดูเยอะก็ยิ่งรู้สึกดี มันเหมือนเป็นการประสบความสำเร็จในหน้าที่ ถ้าเกิดโฟนแล้วไม่มีใครให้ความสนใจอันนี้สิจะรู้สึกแย่

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็ดีนะ เกือบทุกคนแหละที่คิดอย่างนี้ แต่ถ้ามองแบบล่อแหลม ก็คิดเหมือนกันว่าเมื่อก่อนเราเคยมองพริตตี้ไม่ค่อยดี ก็คิดว่าเขาจะดูถูกหรือคิดเหมือนเราไหม แต่ถ้าชุดโป๊เกินไป เขามองเราไม่ดีก็รู้สึกไม่ดี

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มันอาจจะโดนลวนลามทางสายตาบ้าง แต่กุ๊งกิ๊งมองว่าการที่โดนลวนลามด้วยสายตา สังคมไม่ได้ประณามเรา แต่สังคมต้องประณามคนที่มอง คิดดูถ้าไม่มีพริตตี้ แล้วคนบริโภคเขาจะอยากเข้ามาดูมาซื้อไหม มันก็เหมือน talk of the town เป็นสีสันให้กับสินค้า คือเราเลือกได้นี่ว่าเราจะทำหรือไม่ทำ เรามีสิทธิ์เลือก คนที่เขาทำเขาก็คิดว่านุ่งสั้นก็ไม่เสียหายอะไร ใส่บางนิดบางหน่อยก็ไม่เสียหายอะไร คนดูก็เสียตังค์ ฉันให้คุณดูฉันก็ได้เงิน โอเคมันอาจเสียหายที่ว่า ทำไมมันไม่เปลืองเนื้อเปลืองตัวหรอ สำหรับกุ๊งกิ๊งกุ๊งกิ๊งคิดว่ามันไม่เปลือง เพราะ แล้วจะทำได้เต็มที่ขนาดไหน นี่แหละที่คิดว่ามันไม่เปลืองตัว แต่คนอื่นเขาอาจจะคิดเหมือนกุ๊งกิ๊งว่ามันไม่เปลืองตัว ไม่ได้ทำอะไรเสียหาย ไม่ได้ทำอะไรผิดซะหน่อย อย่างน้อยเขาก็เป็นสีสันให้กับผู้ชม

(พริตตี้ลูกแก้ว) เป็นการวัดคุณภาพการทำงานอย่างหนึ่ง

(พริตตี้พริกหวาน)ก็รู้สึกว่าเราคงประสบความสำเร็จกับการเป็นพริตตี้

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็รู้สึกดี แสดงว่าเราทำงานน่าสนใจ

(พริตตี้แพรว) เคยคิด เพราะก่อนทำเพื่อก็บอกอยู่แล้วว่าจะโดนมองนะ แต่งตัวโป๊นะ ไม่กล้าใส่กลัวอาย แต่ก็ทำเพราะรับปากเพื่อนแล้ว พอทำแล้วมันแต่งตัวโป๊จริง แต่มันก็ขึ้นอยู่กับเรา

(พริตตี้บีบี๋) แสดงว่าเราทำงานได้น่าสนใจ

(พริตตี้ผักปั้ง) ก็มีมองแบบไม่ละสายตาเลย มองเหมือนเราเป็นของแปลก หนูก็ถามตรง ๆ ว่าพี่มองอะไร บางทีตามตื๊อก็มี แต่พูดตอนนอกงานนะ ในงานก็ต้องอดทนหน่อย

(พริตตี้ท็อฟฟี่) อย่างพวกที่ชอบลวนลามด้วยสายตาก็มักจะไม่สนใจ เพราะถือว่ามองก็มองไปเอาไปไม่ได้หรอก เราคิดก่อนหน้าที่จะทำแล้วว่ามันไม่น่ากลัว

(พริตตี้เปเป้) เปเป้เป็นคนมองคนไม่ดี คือ เปเป้จะรู้ว่าคนนี้คือลูกค้า เปเป้ก็จะยิ้มแบบงานไม่ได้ยิ้มแบบยืนยิ้ม

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เวลามีคนมาชมเรารู้สึกดีนะ อย่างตอนทำงานอยู่มีเด็กเข้ามา “พี่สวยจัง” เราปลื้มนะ แล้วคิดว่าซักวันน้องคงอยากจะเป็นอย่างเรา เขามองในสายตาเดียวกับเราที่เมื่อก่อนเราเคยมองอย่างนั้นไง ก็เลยรู้สึกดี

มีคนใกล้ชิดมองไม่ดีเกี่ยวกับอาชีพนี้ไหม

(พริตตี้เบนซ์) ไม่เคย มันอยู่คนละสมัยหนูบอกแล้ว

(พริตตี้เจนนี่) ไม่มี มีแต่เขาชมนะว่าดี

(พริตตี้พราว) ไม่มีนะ ส่วนใหญ่จะเห็นพราวทำแล้วยากทำ จะเป็นอย่างนั้นมากกว่า ขอฝากทำงานด้วย ก็ฝาก ไม่เคยกั๊กงานอยู่แล้ว ถามว่าไปทำงานแล้วเจอเพื่อนแบบนี้เยอะไหม เยอะมาก เจอเพื่อนข่ม บางงาน “ฮัลโหล อะไรนะคะ 5000 หรอวันไหนคะ อ๋อได้ค่ะ” ไม่รู้เป็นโรคอะไรมีทุกงาน ต้องเจอคนประเภทนี้ไม่รู้จะอวดไปถึงไหนแต่มางานคลินิกไม่ค่อยเจออาจเพราะเป็นงานคนละแบบ อย่างทำงานจะถามเพื่อนก่อนเลยว่าไม่มีคนประเภทนั้นใช่ไหม เพราะปวดประสาทเจอพูดพยายามกัดตลอด พูดจริงรึเปล่าก็ไม่รู้ มันชอบมีมาเข่นน่ะ ตลกดี แปลกดี ส่วนใหญ่จะคุยทับแบบนี้

(พริตตี้เอิน) ไม่นะ ถ้าคนรู้จักเราเขาจะรู้ว่าเราเป็นยังไง ส่วนคนอื่นจะมองเรายังไงก็ไม่สนใจ

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็มี บางทีบางคนก็มองแบบด้านลบ ดูอย่างพวกไปงานมอเตอร์โชว์ พวกนี้มันไปดู พริตตี้กันทั้งนั้นแหละ มีใครไปดูรถจริง ๆ บ้าง พวกนี้มันเป็นการขายสินค้า การตลาดของเขา ก็ต้องยอม อย่างบางทีสินค้าวางเฉย ๆ ก็ไม่มีใครมอง แต่พอมีพริตตี้มันทำให้เกิดความสนใจขึ้นมาได้มาก เขาพูดจาดี ยิ้มแย้ม ใครก็อยากเข้าไปดูของ ไปคุยไปถาม มันทำให้คนสนใจขึ้นมาก

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่มี เพราะมันเป็นอาชีพที่โหดร้าย และเป็นอาชีพที่ดีอาชีพหนึ่งแต่ก็มีคนมองกุ๊งกิ๊งด้านลบเยอะเหมือนกัน บางทีพวกผู้ชาย พวกผู้หญิงแก่ ๆ เช่นงานกอลฟ์ เป็นงานเดียวที่รู้สึกแย่มาก งานกอลฟ์เป็นงานที่ต้องใช้ความอดทนมาก ส่วนมากจะเป็นผู้ชาย ระดับตั้งแต่พนักงานธรรมดาไปจนถึงนายพล พวกคนรวย เขาก็จะ

มองพริตตี้เป็นสินค้าอย่างหนึ่งเขามีเงินเขาก็ซื้อ เขาอยากได้อะไรก็ซื้อ เพราะเขามีเงิน ถ้าเราพูดไม่ดีก็ไม่ให้ทิป ประมาณเนี้ย เขาก็จะพูดแบบล่อแหลม ส่อ มองเราไปในทางไม่ดีอย่างนั้น บางครั้งงานที่ไม่ค่อยชอบเท่าไหร่แต่ก็ต้องทำบางครั้ง

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่มี เขารู้ว่าเราเป็นคนยังไง

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่มีใครรู้ เพิ่งมารู้ว่าทำพริตตี้เมื่อไม่นาน

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่มีนะ เพราะเพื่อน ๆ ส่วนมากจะอยู่ในวงการนี้

(พริตตี้แพรว) ส่วนมากไม่ค่อยมีใครรู้ว่ามาทำพริตตี้ เพื่อนก็มีรู้บ้าง แฟนก็ไม่ได้ว่าอะไร

(พริตตี้บีบี๋) งานนี้เงินดีจริง แต่ก็แลกกับสายตาคนมอง

(พริตตี้ผักบุ้ง) เคยมี เยอะแยะ คนเราความคิดไม่เหมือนกัน ที่รู้เพราะเขาพูดเลย ประมาณว่ามองอาชีพนี้เหมือนผู้หญิงขายตัว เหมือนมาขอเงินเขา แต่มันไม่ใช่ ฉันมาทำงานและเป็นงานที่สุจริตด้วย

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่มี

(พริตตี้เปเป้) ไม่สนใจ ไม่ได้ขอเงินมัน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) น้องชอบให้ไปทำ เขาชอบตามมาดู เพราะเขาไม่มีโอกาสได้เข้ามาทำงานตางนี้ เขารู้สึกว่ามันเวิร์กนะ

พริตตี้มักจะถูกมองว่าเจ้าชู้ มีความคิดเห็นอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ก็อาจเป็นไปได้ เป็นการบริหารเสน่ห์ เพื่อเป็นการเช็คเรทติ้งของตัวเอง คนเช็คเรทมีอยู่แล้ว

(พริตตี้เจนนี่) มันก็เจ้าชู้เหมือนกันหมด เห็นคนสวยก็ต้องมอง ผู้หญิงเห็นผู้ชายหล่อก็ต้องมอง อย่าว่าแต่ผู้ชายเลย ผู้หญิงเห็นผู้หญิงสวยยังโห สวยว่ะ เลย มันว่าไม่ได้หรอก เอาอะไรไปวัดว่าเจ้าชู้

(พริตตี้พราว) อย่างพราวพราวคิดว่าไม่เจ้าชู้นะ บางทีก็มีบ้างที่เช็คเรท เป็น เช็คเรทตลอด ไม่ได้ต้องการให้เขามาขอเบอร์อะไรนะ แต่เป็นการเช็คว่าเรายังไหวไหม ยังโอเคไหม เป็นทุกคนแหละ อยู่ที่ว่าลายจะออกรึเปล่า อย่างมีคู่พราวคนนึงมันบอกเลยว่าไม่ใส่กางเกงขายาวเพราะมันดับ ไม่มีคนมาขอเบอร์มัน ขอใส่ขาสั้น

(พริตตี้เอิน) สำหรับเอิน ไม่นะ แต่เพื่อนก็ค่อนข้าง อาจเป็นที่พริตตี้เจอคนเยอะและมีสิทธิ์เลือกเยอะ

(พริตตี้ต้นข้าว) อย่างคนชอบมองว่าเป็นพริตตี้ MC จะมีแฟนเยอะ มีกิ๊กเยอะ พี่ที่ปู๊ทมักจะจีบเขายอมอยู่แล้วขอแค่เป็นกิ๊กก็ยอม เขาก็บอกว่าอย่างเนี้ยีแฟนแล้วชัวร์ อย่างเพื่อนต้นข้าวมันก็คบทีเดียว 5 คนเลย มันเอาความสบายเป็นหลัก อย่างมีงานก็ให้เอารถไปส่งให้อย่างนี้ ก็คนถึงเสียคนเพราะเอาความสบายมาก่อนนี่แหละ เช่น ซื้อโทรศัพท์ให้ หลอกกินไปวัน ๆ พูดหวานๆ ให้เลี้ยงข้าว

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เพราะคนที่เขาเป็นพริตตี้ อันดับแรกเลยเพราะเขามีสิทธิ์เลือก ไม่ใช่เพราะสวยเลือกได้นะ การงานของเขาทำให้เขามีสิทธิ์เลือก เพราะงานของเขามีคุณค่าที่สวยและไม่มีสิทธิ์เลือกคือคนที่ทำตัวเองไม่มีคุณค่า คนเป็นพริตตี้คือเขาสวย เก่ง ดูดี มีความสามารถ แล้วจะไม่มีใครอยากได้คนที่มีความสามารถแบบนี้หรอ ความเก่งอาจจะทำให้คนไม่สวยดูสวยขึ้นมาเลยก็ได้

(พริตตี้ลูกแก้ว) แล้วแต่คน

(พริตตี้พริกหวาน)ส่วนตัวไม่เป็น

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็เกี่ยวนะ แต่หนูไม่เป็น แต่ถ้ามองตามความเป็นจริงมันน่าจะเกี่ยว เพราะมันมีสิทธิเลือกเยอะกว่า พี่คิดดูเวลาทำงานใครก็อยากจะเข้ามาคุยด้วย มันมีคนสนใจมากกว่าเราเดินตามถนนธรรมดา เขาถึงมีสิทธิเลือกเยอะ ถึงมีแฟนแล้วมันก็จะมีคนที่ดีกว่ามาก ๆ เดินเข้ามา

(พริตตี้แพรว) ไม่ทุกคน

(พริตตี้บีบี๋) ส่วนใหญ่ผู้ชายมักกลัวพริตตี้หลอก

(พริตตี้ผักบุ้ง) ขึ้นอยู่นิสัยแต่ละคน

(พริตตี้ท็อฟฟี่) จริง ส่วนมากเจ้าชู้ รักเผื่อเลือกตลอด เพราะกลัว แต่เรามีแฟนแล้วไม่คิดหรอก แต่ก่อนก็เป็นนะประเภทเก็บสแปร์ แต่ก่อนเจ้าชู้ แต่พอมีแฟนแล้วก็หยุดไม่อยากมีปัญหา

(พริตตี้เปเป้) บางคนก็เจ้าชู้ บางคนก็ไม่เป็น

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่จริง ผู้หญิงไม่เจ้าชู้ ผู้ชายเจ้าชู้กว่า อาจเพราะเขามีโอกาสเจอมากกว่ารึเปล่า โอกาสเจอคนมากขึ้นสูงขึ้น อาจเป็นเพราะเขาเด่น

คำพูดที่ว่า “บางคนเข้ามาเป็นพริตตี้เพื่อโอกาสการก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง” มีความคิดเห็นอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ก็มีบางคน แต่ส่วนที่เบนซ์เจอไม่เคย แต่ก็มีมาติดต่อ

(พริตตี้เจนนี่) มีส่วน เพราะเคยมากับตัวเลยตอนไปทำงานมอเตอร์เอ็กซ์โปร ยืนอยู่บู๊ท UBC แล้วเห็น พริตตี้อีกคนยืนอยู่อีกบู๊ทหนึ่ง ตอนนั้นพริตตี้ 2 คนนี้ยังไม่ได้เป็นดารา ก็ไม่ได้สวยอะไรนะแต่โครงหน้า หุ่นเขาได้ ตอนนี้เป็นดาราไปแล้ว เขายืน จากบู๊ทพริตตี้มาก่อน แล้วไต่เต้าไปเล่นละครและหนังก็มีส่วน เพราะวงการนี้เขา รู้จักคนเส้นใหญ่ ๆ กันเยอะ สามารถฝากให้ได้

(พริตตี้พราว) ก็เป็นไปได้ สำหรับพราวครึ่ง ๆ ไม่ถึงกับเป็นความฝัน แต่พอเอาเข้าจริง ๆ พอได้ ทำแล้วมันก็สนุกดี สบายกว่าพริตตี้เยอะ อย่างพริตตี้ไปเป็นลูกน้องเขา แต่พอไป เป็นดาราเหมือนตัวเองเป็นเทวดา มีแต่คนมาดูแลเรา แต่เราต้องมีความรับผิดชอบ ไม่ใช่ว่าให้ทุกคนต้องมารอเรา

(พริตตี้เอิน) มองว่าแล้วแต่โอกาสคน พริตตี้บางคนก็สวยกว่าดาราอีก แล้วแต่โอกาส เหมือนกับพริตตี้มีโอกาสได้ออกสื่อมากกว่า เขามีโอกาสได้เป็นมากกว่าคน ธรรมดา มันเป็นอาชีพที่มีคนสนใจ และพริตตี้บางคนค่อนข้างดิ้นรน ถ้าสวยจริง เก่งจริง ก็จะหาลู่ทางมีโอกาสมากกว่า

(พริตตี้ต้นข้าว) แล้วแต่บุคคล การประกวดได้เข้าวงการมากกว่าอีก ถ้าประกวดแล้วชนะ อย่าง ของทีวีพูลที่เป็นแฝดก็เป็น MC มาก่อน มันขึ้นอยู่กับโอกาสและความสามารถ ของเขามากกว่า แต่พวกนี้ก็ไม่ได้เป็นกันง่าย ๆ นะ ต้องไปแคสไปอะไรกัน เยอะแยะ

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) บางคนที่เขาทำพริตตี้ก่อนแล้วไปเป็นดารา โอเค อาจเพราะเขามีเป้าหมายอย่าง นั้นว่าอยากเป็นดารา บางคนเขาอาจไม่มีเป้าหมายเลย แต่พอมาเป็นพริตตี้แล้วมัน มีโอกาสเข้ามา มันก็อาจเป็นจุดเริ่มต้น

(พริตตี้ลูกแก้ว) ก็ไม่ทุกคน

(พริตตี้พริกหวาน)ก็มีส่วน บางคนเขามีโอกาส

(พริตตี้บีเอ็ม) มันจะไต่ไปเรื่อย ๆ เพราะทำอย่างนี้เราจะรู้จักคนเยอะขึ้นแล้วมันก็อาจได้เข้า วงการ เพื่อนหนูก็มีนะเป็นพริตตี้แล้วได้ไปถ่าย MV บ้าง ตัวประกอบแดนพิศวง บ้าง ส่วนมากมาจากวงการพริตตี้ก็เยอะ

(พริตตี้แพรว) มันอาจมีโอกาสมากกว่าคนธรรมดา

(พริตตี้บีบี๋) มันก็มีบ้าง มันเป็นงานใกล้ ๆ กัน

(พริตตี้ผักปุ้ง) มันก็เป็นส่วนประกอบ เพราะพริตตี้ส่วนมากมาทำพริตตี้เพราะอยากได้เงิน

(พริตตี้ท็อฟฟี่) จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่อย่างนั้น บางคนมองว่ามาเป็นพริตตี้แล้วจะไปเข้าวงการต่อ จริง ๆ แล้ววงการละครเท่าที่ได้ยินมาไม่ค่อยอยากให้พริตตี้เข้าไปทำเท่าไหร่

เพราะคนที่ทำพริตตี้มาเยอะ ๆ แล้วจะโดนมองภาพลักษณ์ในชื่อของการเป็นพริตตี้มาแล้ว อย่างพี่ที่เขาดูแลท็อฟฟี่ เขาก็บอกว่าอย่ารับงานพริตตี้เยอะนะ เพราะจะทำให้ติดภาพลักษณ์พริตตี้ ภาพลักษณ์พริตตี้ก็คือ รู้จักกันในนามของพริตตี้ ก็เหมือนกับที่รู้จักกันในนามของดารา ท็อฟฟี่มองว่าไม่จำเป็นที่คนมาทำพริตตี้เพื่อจะไปเป็นดารา เพราะเดี๋ยวนี้ใครอยากเป็นดาราไปประกวดดีกว่า ชนะรับรองได้เป็นแน่ แล้วก็มีเพื่อนเป็นดารา แล้วก็พากันไปเป็นเยอะ แต่คนจะมองภาพลักษณ์ของอาชีพแตกต่างกัน อย่างคนที่เขามองว่าพริตตี้ไม่ดีเขาก็จะว่าดาราดีกว่าเยอะ จริง ๆ มันก็เป็นงานคล้าย ๆ กัน เป็นการสะท้อนให้คนดูเหมือนกันแต่บางทีก็มองว่าพริตตี้แย่กว่าดารา จริง ๆ ไม่แย่กว่าหรอก

(พริตตี้เปเป้) เท่าที่รู้จักไม่มี แต่อยากเป็นไหมก็อยากเป็น แต่คงไม่ได้ แบบว่ามาทำพริตตี้เพื่อจะไปเป็นต่อ ไม่ทำ เพราะตอนนี้ก็มีโมเดลลิ่งที่เปิดทำอย่างนี้โดยเฉพาะ เปเป้ก็เคยไปทำ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) มันอาจเป็นใบเบิกทางได้จริง แต่เปอร์เซ็นต์มันเป็นไปยากเหมือนกันนะ เพราะตั้งแต่รู้จักเพื่อน ๆ มายังไม่เคยเห็นใครได้เป็นดาราเลยซักคน อาจเพราะเขาไม่ต้องการเข้าไปตรงจุดนั้นโดยตรงรึเปล่า ก็ไม่แน่ใจ น้อยคน ถึงตะเป็นก็ได้เป็นแค่ตัวประกอบเล็ก ๆ

งานพริตตี้กับงานสายบันเทิงใกล้กันไหม

(พริตตี้เบนซ์) ถ้าถามว่างานใกล้กันไหมก็ใกล้ ใช้หน้าตาการแสดงออกคล้าย ๆ กัน พริตตี้ก็เหมือนการแสดงเหมือนกัน อยู่ดี ๆ ใครก็คงไม่บ้ายิ้มได้ทั้งวันเหมือนกัน คุยกับคนนั้นคนนี้ได้ตลอด นั่นก็เป็นเพราะงาน

(พริตตี้เจนนี่) ถ้าใกล้กับถ่ายแบบคงไม่ใกล้ แต่ถ้าใกล้กับพิธีกรก็คงใกล้ เพราะมันพูดเหมือนกัน เหมือนเราไปเป็นพิธีกรในงานเขาเลย แนะนำสินค้าว่ามันดียังไง ไม่ดียังไง

(พริตตี้พราว) เกือบ ๆ นะ คือมันต้องใช้ความสามารถด้วยกันทั้งคู่ การแสดงและพริตตี้ต้องสวมหน้ากากเหมือนกัน แต่ถ้าถามแตกต่างกันไหม แตกต่างกัน ก็เหมือนกับพริตตี้เป็นตัวจริงของเรานิดนึง เราแสดงออกของเรา เราไม่ต้องไปเป็นตัวแสดงของเขา แนะนำสินค้าเป็นพรีเซ็นเตอร์ให้กับตัวนั้น แต่การแสดงต้องสวมบทบาทนั้นต้องไปอีกแนวนึง

(พริตตี้เอิน) มันเชื่อมกันได้

(พริตตี้ต้นข้าว) อย่างพวกต้นข้าวอย่างเนี้ยไปทำพิธีกรภาคสนามให้หลายรายการ พวกกระทิงแดง คาราบาวแดง พวกนี้เขาก็เข้าสู่วงการแสดงได้ เพราะพวกนี้จะเชื่อมโยงกับโม พวกโมเขาก็จะรู้จักกับพวกนี้ เขาก็จะเรียกไปถ่ายมิวสิคอะไรอย่างนี้

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่ใกล้ คนละเรื่องเลย คือมันอาจจะใกล้กัน มันแล้วแต่คนว่าคน ๆ นั้นอยากเป็นอะไร คือต้องมีเป้าหมายก่อนว่าตัวเองอยากเป็นอะไร แต่การเป็นดารามันก็เป็นอีกอาชีพนึงที่คล้ายกันแต่ไม่เหมือนกัน เพราะมันเหนื่อยนะ เหนื่อยกว่าเป็นพริตตี้อีก งานพริตตี้มันจำกัดเวลาและความพึงพอใจของเราและลูกค้า แต่การถ่ายโฆษณามันต้องคิดถึงคนส่วนมากไม่ใช่ตัวเอง

(พริตตี้ลูกแก้ว) ก็นั่นสิ ตอนที่กำหนดอายุ เด็ก 15–16 แล้วทำไมดาราไม่โดน ไม่คิดว่าใช้งานเด็กมั่งหรอ มันเหมือนกับว่าอันนั้นเป็นงานที่ออกสู่สาธารณะมันดูมั่นคงกว่า พวกโคโยตี้และดาราที่แต่งตัวโป๊ยิ่งกว่าไม่เห็นมีใครไปกำหนดออกกฎเลย มันเหมือนสังคมมองภาพเดียวภาพที่แย่ของพริตตี้ แต่ไม่ได้มองว่าภาพดีของอาชีพนี้มันก็มี มองแต่ด้านลบว่าพริตตี้ขายอย่างนั้นอย่างนี้ บางคนก็มีพูดว่า “เออ มีเพื่อนเป็นพริตตี้ MC โง่แต่สวยอะไรอย่างนี้”

(พริตตี้พริกหวาน)ก็คล้ายกัน

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็ใกล้นะ

(พริตตี้แพรว) คงใกล้กันบางหน้าที่

(พริตตี้บีบี๋) มันเป็นงานใกล้ ๆ กัน

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่เท่าไหร่ นอกจากคุณสวยและมีความสามารถจริง ๆ คุณถึงจะเข้าไปได้ งานก็ไม่ใกล้กัน แต่ถ้าบอกว่าพิธีกร เนี่ยใกล้

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่ค่อยเหมือนเลย พริตตี้อาจจะไม่ต้องรู้เรื่องมากเท่าไหร่ แต่อาจจะรู้แค่ว่าสินค้าเราเป็นอย่างนี้ แต่ไม่รู้ว่าลูกค้าจะมายังไง แต่ละครเป็นการเล่นบทละครบทหนึ่งไม่เหมือนกันเลย

(พริตตี้เปเป้) มันเป็นงานคนละอย่างแต่ใกล้กัน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ใกล้กัน ตรงที่มันต้องอาศัยความสวย ความงาม เหมือนกัน

รายได้สูงต่ำของพริตตี้วัดจากอะไร

(พริตตี้เบนซ์) ตัวสินค้า ประสบการณ์

(พริตตี้เจนนี่) น่าจะจากความสามารถ อย่างคุณอยากจะมาเป็น MC MC ไม่ได้จำกัดว่าคุณต้องหน้าตาดีนะ ขี้เหร่ก็มี แต่เขาโฟนเก่ง บางทีลูกค้าชอบอยากได้คนที่โฟนเก่ง จำรายละเอียดสินค้าได้ดี อย่างวันนี่ไปแคสมาแบบหน้าดำสิวเขลอะเลย แย่กว่าฉันอีก 14 เอา 7 แต่เขาได้ ฉันยังงงอยู่เลย แสดงว่าเขามีความสามารถในการโฟน MC ไงลูกค้าถึงเลือก ไม่งั้นลูกค้าคงไม่เลือก

(พริตตี้พราว) ดูจากสถานที่ของออแกไนซ์นั้น ที่นี่ก็น่าจะได้เยอะนะ แต่เขาคงจะหัก อย่างพี่แพรทำที่นี่มา 4 ปี ได้วันละ 1000 นะ มีคนได้ 700 600ด้วย ยิ่งมาใหม่ยิ่งน้อย ทำงานหน่อยก็รู้ อย่างพราวมาทำที่คลินิกเขียน budjet 1500 เขาโหเลย ทำไมมันเยอะขนาดนี้ แต่พอเราพรีเซ็นต์งานที่ผ่าน ๆ มา เขาก็เข้าใจ อย่างเวลาเขาคัดเขาก็จะดูงานแล้วดูพริตตี้ที่รับเรทแต่ละคน อย่างงานคลินิกเขาให้พราว 900 โออีก 100 นึง เราก็เห็นว่างานยาว ตอนนั้นเราก็ว่าง เราก็เลยคิดว่าดีกว่าผ่านไปวัน ๆ

(พริตตี้เอิน) บุคลิกมั้ง หน้าตาด้วย ความสามารถเรายังไม่รู้ถ้าเป็นครั้งแรก คนนี้บุคลิกกลาง ๆ หน้าตากลาง ๆ แต่เวลาไปพรีเซ็นต์ลูกค้าอาจจะชอบการพรีเซ็นต์ของเขาก็ได้ อาจจะได้เรทดี ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับโอกาสด้วย คนนี้อาจจะหน้าตาบุคลิกดี แต่เขาไม่รู้งานที่ดี อาจไม่รู้ว่างานดี ๆ มีแคสที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างเนี้ย งานจะเยอะ คือมีเพื่อนเยอะ ๆ

(พริตตี้ต้นข้าว) ขึ้นอยู่กับความสามารถ ว่าเขาสามารถแคสงานได้ผ่านในเรทที่สูงรึเปล่า และหน้าตาด้วย เพราะบางคนไม่เก่งแต่สวย ก็ทำให้ได้งานที่ดี

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ส่วนมากยืนพื้นเลยคือเป็นคนกรุงเทพ ฯ มีบ้านอยู่ในกรุงเทพ ฯ ส่วนมากพวกทำงานเกรดนี้จะมีพื้นฐานเลยคือไม่ได้ลำบากเรื่องเงิน เขาทำเขาเลือก อย่างมีงานซัก 2 งานเขาก็สบายแล้วได้ 10000 นึง เขาไม่ได้ลำบากหรือขัดสนเรื่องเงิน เขามีสิทธิ์ที่จะเลือกงาน อย่างงานเงินน้อยเขาก็ไม่เลือก เขาก็จะเลือกแต่งานเงินมาก แล้วเขาก็จะรู้แต่งานเงินมาก อย่างงานที่ได้เงินเยอะ ๆ ก็แล้วแต่แบรนด์ อย่างกุ๊งกิ๊งเคยไปแคสงาน 3000 เป็นงานของรองเท้า ADDA เขาก็จะดูว่าหน้าตาเป็นยังไง เท้าสวยไหม ผิวสวยไหม

(พริตตี้ลูกแก้ว) ประสบการณ์ที่ผ่านมา หน้าตา

(พริตตี้พริกหวาน)ประสบการณ์ที่ผ่านมา

(พริตตี้บีเอ็ม) พริตตี้จากหน้าตา

(พริตตี้แพรว) สินค้า

(พริตตี้บีบี๋) ความสามารถ ตัวสินค้า

(พริตตี้ผักบุ้ง) คุณทำอะไรบ้าง ทำผลิตภัณฑ์อะไร ก็พวกยืนรถจะได้เยอะ ส่วนใหญ่ถ้าเป็นพวกหน้าใหม่ถ้าได้งานคุณก็จะได้ต่อ ส่วนมากถ้าเป็นพริตตี้ที่อยู่ในเกรดเดียวกันเขาก็จะเจอแต่พวกเกรดเดียวกับเขา เกรดสูงก็จะได้แต่งานสูง ๆ เกรดต่ำก็จะได้แต่งานต่ำ ๆ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) สินค้า ประสบการณ์ของแต่ละคน

(พริตตี้เปเป้) ความสามารถแคสงานผ่าน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ประสบการณ์ที่ผ่านมา

ค่าจ้างที่ทำพริตตี้อยู่ที่เท่าไหร่

(พริตตี้เบนซ์) พริตตี้ 1000นึง MC 1500 จะดูงาน ดูหลาย ๆ อย่าง เช่น งานนี้พริตตี้ได้เยอะก็ทำพริตตี้

(พริตตี้เจนนี่) 1500 ขึ้น

(พริตตี้พราว) พริตตี้ 1500 MC 1600 1700 แล้วแต่ ถ้ารู้จักกัน

(พริตตี้เอิน) 1500 ขึ้นไป ครั้งแรกยังไม่ฟิกเท่าไหร่ 1000ก็ได้ แต่อย่าง 1000 นึงก็ต้องดูสถานที่ด้วย อย่างถ้าไปบางนาเนี่ยไม่เอา ดูว่าเขาใช้งานเราแค่ไหน

(พริตตี้ต้นข้าว) เรทอยู่ที่ 1500 ขึ้น แต่ก็ดูงาน อย่างงานโฟนทั้งวันก็ไม่ไป เหนื่อยมากไป อย่างงาน 1000 แล้วไกลเกินไปก็ไม่ทำ ไม่คุ้ม แต่ก่อนรับงานไม่ค่อยถามว่าไกลแค่ไหน มีที่ไหนก็ไป สรุปแล้วเงินไม่ค่อยเหลือ ค่ารถกินหมด แต่เดี๋ยวนี้คิดคำนวณแล้วว่าหักค่ารถค่าอะไรต่ออะไรแล้วคุ้มรึเปล่า

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) MC ที่กุ๊งกิ๊งเคยรับสูงสุด 2500 ปกติจะอยู่ที่ 1000 1500 แล้วแต่ แต่ที่รับบ่อยจะอยู่ที่ 1000 ส่วนใหญ่ทั้ง MC และพริตตี้จะอยู่ที่ 1000 ต่ำกว่านี้ก็ไม่ไหวแล้ว

(พริตตี้ลูกแก้ว) 1000

(พริตตี้พริกหวาน)1000

(พริตตี้บีเอ็ม) ตอนนี้พริตตี้ไม่ได้ทำแล้ว ส่วนใหญ่จะรับ MC ตลอด งานที่เข้าจะเป็น MC ตลอด ต่ำสุดในกรุงเทพ ฯ อยู่ที่ 15 มากสุดก็ 25 ส่วนใหญ่ถ้าไม่สอบก็จะรับงานตลอด พริตตี้ไม่ทำเลยอาจเพราะชอบ MC ด้วยมั้ง

(พริตตี้แพรว) มากสุด 1000

(พริตตี้บีบี๋) ค่าตัวตอนนี้อยู่ประมาณ 2000 บาทต่อวัน บางงานไม่เท่ากัน น้ำผึ้งทำ MC แล้วส่วนมากไม่ค่อยทำพริตตี้แล้ว จำทำ MC ตลอด เหมือนกับว่า เราทำงานก็ต้อง

อยู่สูงขึ้น ถ้าเกิดว่าทำอยู่ในระดับนี้แล้วไม่กำหนดค่าจ้างรับงาน จากที่เคยทำราคาสูงถ้าไปรับงานที่เงินน้อยกว่า ต่อไปก็จะถูกกดราคาลงจะสูงอีกลำบาก

(พริตตี้ผักบุ้ง) ส่วนใหญ่ MC จะ 2500 ขึ้นไป ค่าจ้างบางที งาน MC พันกว่าบาทก็มาผักบุ้งก็รับ เดี๋ยวนี้รับทั้ง MC และพริตตี้รับหมด ถ้าว่างมาก็รับ ไม่ว่างก็ไม่รับ

(พริตตี้ทีอฟฟี่) 1500

(พริตตี้เปเป้) เปเป้จะรับ budjet 1500 ขึ้น เปเป้ไม่เกี่ยงงานเท่าไหร่ 1000 นึงเปเป้ก็รับแล้ว

(พริตตี้ตั้งโอ๋) 1500–2000 พริตตี้ก็รับถ้ามีงานดี ๆ เข้ามา

กลัวไม่มีงานไหม

(พริตตี้เบนซ์) ไม่ได้อยากทำขนาดนั้นที่ทำก็เพราะอยากไปกับเพื่อนมากกว่า

(พริตตี้เจนนี่) ก็กลัวนะ เคยคิดอยู่ว่าจบงานนี้แล้วจะทำอะไรต่อนะ แต่ก็โชคดีที่มีงานต่อ พี่เขาโทรมาบอกว่าให้ทำต่ออีก 4 อาทิตย์ คนเก่าพี่ไม่เอาแล้วมันเรื่องมากโชคดีที่พี่ไม่เรื่องมาก ก็คิดว่าหมดงานนี้แล้วจะทำอะไรต่อดี เผอิญไปแคสงานนี้ก็ได้อีก 3 เดือนยาวประมาณเนี้ย งานนี้งานยาวแต่พริตตี้ก็งานยาวนะ ยืนคู่กัน แต่พริตตี้ได้เรท 600 เราได้ 1200 แต่งานเราหนักกว่า มีเชียร์ขายด้วยนะจ๊ะ มีโฟนเล่นเกมอย่างน้อยวันละ 5 รอบ ใครว่า MC สบายหนักกว่าซุปหนักกว่าสตาฟอีก

(พริตตี้พราว) กลัวนะ อย่างช่วงนี้ ก่อนหน้านี้มีงานคลินิกแล้วมีงานชนกัน เมื่อก่อนโลภมากชอบรับทีละ 2 งานแล้วเสียทำให้เขาไม่ได้ โดนแอนตี้โดนตัดไปเลย ก็เลยไม่อยากเป็นอย่างนั้น เมื่อก่อนโลภไงอยากทำแล้วคิดว่าจะหาคนไปทำแทนได้ แต่เขารู้ทันไง เขารู้ทันว่าเราแกล้งไม่สบาย ไม่ได้แล้ว เคยหนีงาน ตอนนี้มานั่งคิดว่าไม่ควรทำแล้วมันเสีย ตอนนั้นพราวหนีงานงานนึงเป็นงานจัดที่สยามคู่แป้งอรจิรา พราวหนีงานนี้เพราะได้อีกงานที่เยอะกว่า เลยไม่ไปเลย ปรากฏตอนเย็นไปเลี้ยงกันที่ ROUTE เจอลูกค้า เขายืนชี้หน้าอย่างนี้เลย พราวสะกิดแฟนบอกช่วยด้วย แล้วก็วิ่งเลย คือเขายืนชี้หน้าเลยว่าเอาแล้วไง คือยังไงมันก็เจอ ถ้าเกิดงานหน้าไปทำแล้วเกิดไปเจอเกี่ยวกับ ไดเรคขึ้นมาเราก็จะเสียงานนั้นไปเลย เสียงานบ่อย หรือบางทีทำ ๆ อยู่เขาก็โทรมาว่า คือเราต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้น รู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ ต้องโตมากขึ้น

(พริตตี้เอิน) ก็ไม่นะคะ เอินเรียน ไม่มีงานเราก็เรียน

(พริตตี้ต้นข้าว) ต้นข้าวเริ่มจาก PC เอาง่าย ๆ นะถ้าคนเริ่มจาก PC คนทำ PC จะมีงานตลอดปี ถ้าไม่เลือกงานนะ 350–400 มีตลอด ยืนอยู่ห้างรับที 20 คน พวกโดฟแชมพู ยืนชงชิมทุกอย่าง คือมีงานตลอดปีแน่นอน อาจจะมองว่ามันต่ำ วันละ 300 กว่าบาท แต่เป็นเดือนเนี่ยหมื่นนึงนะ ยืนปั่นเดือนเลย แต่หยุดอาจจะอาทิตย์ละวัน ยืนเมื่อยนะ ยืนทั้งวัน ถ้ารองเท้าเตี้ย ๆ นะก็โอเค แต่ถ้าสูง หือ....นรกเลย เจ็บมาก บางทียืนทำงานในห้าง โอ้โหทำไมให้เราใส่ชุดนี้ มันหนาวมากอยู่ในห้าง สำหรับต้นข้าวต้นข้าวไม่ซีเรียส เพราะต้นข้าวเรียนที่นี่ ว่างก็ทำ แต่ถ้าไม่เรียนแล้วยึดอาชีพนี้เป็นหลักเลย กลัว กลัวการไม่มีงาน อย่างเพื่อนบางคนพอไม่มีงานก็จะเริ่มโทรหาเพื่อนแล้วว่าเออช่วงนี้มีงานส่งงานให้หน่อยสิ มีพวกที่กลัวไม่มีงาน เพราะ

1. อย่างแรกคือกลัวไม่มีงานเพราะไม่รู้จักคนเยอะ ไม่รู้จักบริษัท
2. ไม่มีความสามารถพอที่จะไปแคสติ้งผ่านได้เอง พวกนี้เลยกลัวกลัวมากมาแคสติ้งต่อหน้าผู้บริหาร 10 คน แล้วเรายืนคนเดียว แบบนี้ช่วงแรกปากสั่นเลย พวกพริตตี้ PC MC ต้องแคสหมด แต่ถ้ารู้จักแล้วอย่างต้นข้าวไม่ต้อง ดิวงานเลย บางทีพวกออแกไนซ์ที่สนิทกับลูกค้า เขาไว้ใจเขาจะให้จัดให้เลย ไม่ต้องแคสอีก มั่นใจในคุณภาพอย่างเนี้ย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) กลัว เพราะเราต้องแก่ลงเรื่อย ๆ เพราะงานนี้ไม่ใช่งานที่น่ายึดเป็นอาชีพแต่น่ายึดเป็นอาชีพรอง เครียดเหมือนกัน แต่ก็ต้องหางานไว้ตั้งแต่เนิ่น ๆ โทรไปตามเพื่อนเอ่วามีงานรึเปล่าแคสที่ไหนบอกด้วยนะ แต่เราก็ต้องให้งานเพื่อนด้วย เพื่อนถึงจะช่วยเรา คือทำงานวงการนี้ไม่มีเพื่อนไม่ได้ จะอยู่จะกินยังไงไม่ใช่แค่โม และโมก็หักเยอะ

(พริตตี้ลูกแก้ว) ตอนนี้ก็ทำงานเกือบประจำ เป็นพนักงานแต่ได้รายวัน ตอนนี้เรียนโทด้วย ตอนแรกที่ทำบริษัทก็เลยลาออกมารับเป็นรายวันแทน เพราะกลัวเรียนไม่จบ แล้วก็รับงานบ้างแต่น้อยกว่าต้นข้าว ส่วนใหญ่รับทำแทน และตอนนี้ก็เข้ามาที่บริษัทด้วย

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่ เพราะไม่ได้ตั้งใจจะยึดเป็นอาชีพ

(พริตตี้บีเอ็ม) เคยกลัวนะ มันจะมีช่วงนึงที่พริตตี้ MC จะรู้ว่ามันเป็นหน้าไม่มีงาน คือประมาณมกราคม เพราะทุกบริษัทกับผลิตภัณฑ์ทุกตัวเขาจะตัดงานตอนมกราคม เป็นช่วงการคิดโปรเจคใหม่ ส่วนมากจะมีกุมภาพันธ์ถึงมีนาคมเลย ช่วงนั้นมีงานอะไรก็จะรับหมด

(พริตตี้แพรว) ไม่ได้ทำจริงจัง ส่วนใหญ่รับทำแทนเพื่อน มีก็ทำ ไม่มีก็ไม่ทำ

(พริตตี้บีบี๋) ก็คิดบ้าง แต่เชื่อว่าจะต้องมีมาเรื่อย ๆ

(พริตตี้ผักบุ้ง) หนูไม่คิดอย่างนั้น ถ้าคิดอย่างนั้นมันดูไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง การแข่งขันมันสูงจริง มีทั้งดีและร้าย และอาชีพที่หนูทำไม่ได้อยู่ที่พริตตี้อย่างเดียว เราทำงานอื่นก็ได้ ขายของก็ได้ เงินลงทุนเราก็มีไม่มีงานพริตตี้เข้ามาก็ไม่ซีเรียส อาจเพราะว่าไม่ได้มีภาระอะไรจึงทำให้ไม่ต้องดิ้นรนหางานมากก็ได้ ตอนนี้หนูอยากทำงานแบบจริงจังมั่นคง อยากดูแลแม่ ถึงแม้แม่จะมีครอบครัวที่ดูแลเขาอยู่แล้ว แต่เราก็อยากดูแลบ้าง

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่กลัว เพราะไม่ได้หวังตรงนั้นมากอยู่แล้ว มีก็มี ไม่มีก็ไม่เป็นไร นอกจากบางอารมณ์ที่อยากทำงานก็จะไปแคสไปแคสเดี๋ยวก็ได้งานเองแหละ การแคสงานจะได้หรือไม่ได้เขาจะดูว่าเหมาะกับเรารึเปล่า บางทีเขามีงานอื่น ๆ เขาจะแคสเก็บไว้มากกว่า

(พริตตี้เปเป้) ไม่กลัว ทำงานเดือนนึงก็เก็บไว้เดือนหน้าได้พอ ทำเดือนเว้นเดือนก็พอกิน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ถ้าไม่มี เดี๋ยวทำงานประจำ

คิดว่าตนเองมีงานต่อเนื่องเพราะอะไร

(พริตตี้เบนซ์) เพื่อน

(พริตตี้เจนนี่) อาจเพราะเราทำมานานแล้ว เราก็พูดโอเค อย่างมีตอนไปทำที่ห้างพี่บริษัทออแกไนซ์เขาอยู่บู๊ทอื่นเขาไม่ชอบ MC ของเขา เขาก็เดินหาทุกบู๊ทก็ยังไม่ถูกสเปคเขา ทุกบู๊ทก็สวยนะ แต่เขามาโอของเจนนี่ ตอนนั้นทำของเซอเทนตี้อยู่ เขาก็ถามว่ามีรูปไหม มีงานเสาร์ อาทิตย์นี้เป็นงานต่างจังหวัดคือไม่ต้องแคสอะไร ก็ได้เลย เราก็บอกอุ๊ยพี่บู๊ทข้าง ๆ ก็หน้าตาน่ารักนะ เขาก็บอกว่าก็น่ารักแต่หุ่นเขายังไม่ได้

(พริตตี้พราว) คนรู้จัก แล้วเราก็ทำงานดีนะ คือเวลาเราทำงานเราทำเต็มที่ ยิ้มแย้มแจ่มใส บางทีโดนซุปว่าไม่พอใจ แต่เราก็ต้องเก็บอาการอย่างเพื่อนบางคนเขาออกอาการ เขาก็จะเอาไปพูดต่อ ๆ กัน อย่างพี่ที่กู๊ดแอด เขาก็ดูนะ พี่ซุปจะคอยรายงานตลอดว่าเป็นยังไง เราทำงานดีไหม ถ้าดีเขาก็อยากใช้งานเราต่อ ถ้าเราไม่ดี ยังไม่เป็นงานเขาก็คงไม่เรียก

(พริตตี้เอิน) เราไม่เรื่องมากนะ มันเป็นช่วงด้วยนะ อย่างช่วงหน้าฝนอีเว้นไม่ค่อยจัดงาน งานก็น้อยลงเป็นเรื่องปกติ

(พริตตี้ต้นข้าว) สำหรับต้นข้าว ต้นข้าวว่าน่าจะเป็นเรื่องความรับผิดชอบงานให้เขา ไม่วีน ไม่เรื่องมากทำให้เขาทุกอย่าง ไม่ต้องแบบว่าเขาฟิกมาเลยว่าน้องทำ MC นะ ลักษณะงานหลักของ MC คือ โฟน เล่นเกม แต่ต้นข้าวก็เชียร์ขายให้เขา คือเราต้องทำด้วยใจ ไม่ใช่ด้วยหน้าที่ พอโฟนเสร็จปุ๊บไม่ใช่งานฉันแล้วฉันไปเดินเล่น PC พริตตี้ก็ขายไปสิ แต่ต้นข้าวไม่ ต้นข้าวก็ช่วย ๆ คนอื่น ต้นข้าวว่าต้นข้าวมีจุดเด่นตรงนี้แหละที่ต้นข้าวได้งานเยอะ อีกอย่างหนึ่งของพวกวงการนี้ คือ ศัลยกรรม จมูก ปาก เหลาคาง ยอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งงาน น้องบางคนที่พึ่งเข้ามาทำงานพูดเลยนะ ว่าพี่ต้นข้าว หนูจะไปทำจมูกเผื่อจะได้งานเยอะขึ้น คือมันไม่เกี่ยว แต่ก็บอกน้องนะว่า อย่าทำเลย เดี๋ยวมันเน่ามันอะไรก็บอกน้องไป แต่ทำแล้วมันก็เด้งจริง ๆ นะ สำหรับบางคน แต่เราจะลงทุนไปทำจมูกเชียวหรอทำงาน 10 วันได้หมื่นกับทำจมูกครั้งเดียว แล้วใช่ว่าทำแล้วจะได้งานรึเปล่าก็ไม่รู้ มันขึ้นอยู่กับความสามารถมากกว่า ไปฝึกพูด ฝึกพรีเซ็นต์ดีกว่า เพราะ MC เรทมันจะดีกว่า อย่างสนิทกับเราเราก็จะส่งงานให้น้องมากกว่า

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มันอยู่ที่การขนขวายมากกว่า อยู่ที่การคบค้าสมาคมกับเพื่อนว่าเราจะคบกับเพื่อนแบบไหน การขนขวายมากน้อยแค่ไหนที่จะหางาน บางทีมันอยู่ที่โอกาสด้วย แต่โอกาสอย่างเดียวมันก็ไม่พอ เราต้องวิ่งไปหามัน เมื่อก่อนก็เป็นที่งานไม่ค่อยมี เพราะมันเป็นช่วงแรกของการทำงานเรายังไม่รู้จักใคร ยังไม่รู้จักเพื่อน เรารู้จักบริษัทก็รู้จักบริษัทเดียว งานที่เข้ามามันก็แค่บริษัทเดียว เราไม่มีโอกาสเลือกงาน แต่เราต้องทำงาน แทนที่เราจะได้เลือกก็กลายเป็นว่าเราจำต้องทำ จากนั้นพอเราได้ทำงานมากขึ้น ก็ได้รู้จักเพื่อนมากขึ้น ไม่น่าจะเกิน 2 เดือน เราก็จะรู้จักเพื่อน รู้จักบริษัทมากขึ้น อยู่ที่เราว่าจะวิ่งเข้าไปหางานตามบริษัทรึเปล่า เพราะแรก ๆ เราต้องวิ่งเข้าหาบริษัท แต่พอเราทำมานานแล้วงานจะวิ่งเข้าหาเรามากขึ้น

(พริตตี้ลูกแก้ว) ความรับผิดชอบ เหมือนกัน คือไปตรงเวลา ช่วยเขาทำงานมากกว่าที่รับมอบหมาย

(พริตตี้พริกหวาน)พริกหวานก็เป็นเรื่องความรับผิดชอบ ตรงเวลา แล้วบางทีจัดบู๊ทแสดงข้างนอกมีอะไรช่วยก็ช่วยหมด ยกของ MC เขาไม่ทำเลยนะ อย่างบางทีเขาเริ่มงานโฟนเที่ยง งานเริ่ม 10 โมง PC พริตตี้ก็ต้องไปถึงก่อน พอถึงเวลาโฟน MC ก็โฟนถึงเวลาก็กลับบ้าน ไม่เคยช่วยเก็บของอุปกรณ์อะไรแบบนี้ไม่ทำ มันแล้วแต่คน บางคนเขาถือตัวฉันเป็น MC แล้ว ได้ 3000 ต่อวัน ฉันไม่ทำหรอกมาใช้อะไรบ้ารึเปล่า บ่นวีน อย่างเงี้ย พอเราไปช่วยพวกผู้ชายที่มีหน้าที่ขน เขาก็จะบอกไม่

ต้องทำ หุ่นเบาะบางอย่างนี้ไม่ต้องทำ อย่างประสบการณ์แบบนี้พอลูกค้าเกิดชอบเราเขาก็จะบอกบริษัทว่าเออให้จ้างน้องเขาอีกนะ ต่อไปบริษัทถ้าเขารับงานจากลูกค้าคนนี้อีกเขาก็จะไม่แคสเราแล้ว จะดิวงานกับเราเลย

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่รู้เหมือนกัน บีเอ็มคิดว่าพริตตี้มีงานน้อยนะ MC งานเยอะ อาจเพราะ MC มีน้อยกว่าพริตตี้

(พริตตี้แพรว) เพื่อน

(พริตตี้บีบี๋) เรามีเพื่อนโคงานกัน บางครั้งหนูมีงานเยอะก็ให้งานเพื่อนไป บางทีเพื่อนมีงานก็ให้งานเรา ทำให้มีงานเข้ามาตลอด พริตตี้จะรู้จักเพื่อนพริตตี้ไปเรื่อย ๆ วงการนี้จะมองว่ากว้างก็กว้าง จะแคบก็แคบ วงการนี้เข้าง่ายแต่อยู่ยาก บางคนเข้ามาครั้งเดียวมีงานเดียว จากนั้นก็ไม่มีอีกเลย บางคนเข้ามาทำครั้งแรกก็วีนแตกเลย งานต่อไปเขาก็ไม่จ้าง

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่แน่ใจ งานที่ได้ส่วนมากรุ่นพี่ให้มา เป็นที่รู้จักของพวกพริตตี้รุ่นพี่ทั่วไป เพราะพี่เขาเอ็นดูเรามากกว่ามั้ง หนูโชคดีที่มีคนเขาเอ็นดูมาก

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เพื่อน

(พริตตี้เปเป้) เราต้องทำงานดี ให้เขาพอใจในผลงานของเรา ลูกค้าพอใจบริษัทก็จะพอใจ อย่างลูกค้าถูกใจก็จะจ้างบริษัทนี้อีก อย่างเขาชอบเปเป้เขาก็จะจ้างเปเป้อีก ตอนนั้นมีคนแคสผ่านทั้งหมด 6 คน แล้วก็เหลือเปเป้คนเดียวที่ลูกค้าจะเอา เขาก็จะกำหนดเลยว่าอย่างสยามพารากอนให้เปเป้ไปลงประมาณเนี้ยะ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เกิดจากความรับผิดชอบ ความอดทน กล้าแสดงออก เขาใช้อะไรมาก็พยายามทำให้เขา เพราะงานคืองานจะพยายามแยกแยกออกจากกัน จะไม่เป็นแบบเอ๊ยงานอันนี้ไม่ใช่ของฉันนะ แต่ถ้ามากเกินไปเราก็มีอาจมีการต่อรอง มันทำให้เรารู้สึกว่าการที่เรามีความรับผิดชอบต่องานเขามันจะทำให้เรามีสิ่งดี ๆ กลับมา

เคยได้ยินมาว่าพริตตี้ก็มีงานไซล์ไลน์แอบแฝงด้วย เคยมีใครมาติดต่องานประเภทนี้บ้างไหม

(พริตตี้เบนซ์) ไม่เคย หน้าไม่ให้มั้ง หน้าไม่เอ็กซ์ เขาเลยไม่เอา แต่บางคนก็มี แต่เรื่องไม่ดีเบนซ์ไม่เคยเจออะไรที่ไม่ดี ส่วนหนึ่งอาจเพราะเลือกงานด้วยมั้ง พอรู้ว่าไม่ดีเราก็ไม่ยุ่ง ไม่สานต่อ แต่บางคนรู้ว่าไม่ดีก็สานต่อ อย่างเราถ้าคุยแล้วรู้สึกแปลก ๆ เราก็ไม่เอาแล้ว

(พริตตี้เจนนี่) เคย อันนี้เคยไป ตอนแรกไม่รู้ ตอนนั้นเด็กมาก ก่อนหน้าจะหายไป ก็มีพี่คนนึงเป็นกะเทยมาที่บู๊ท เขาก็ถามว่าชื่ออะไรเรานะ เออพี่อยู่โมนี้นะสนใจไหม เขาเรียกงาน “สวัสดี” ไม่ใช่งานกินข้าว ตอนนั้นเราก็เด็กมากไม่รู้ว่างานสวัสดีคืออะไร “เอ๊ยแก หืองานสบายมาก จะบอกให้นะไปกินข้าวเฉย ๆ เขามีไปกันหลายคนจะมีพี่ที่เขารวยมากเลยนะ แล้วแกไปก็ไม่ได้ไปคนเดียว ไปกัน 6-7 คน แกไปนั่งกินข้าวเฉย ๆ กินเสร็จแกก็ได้ตังค์ไปเลย 3 พัน แต่มีข้อแม้แกต้องแบ่งให้ฉัน 1500” คือหักครึ่งต่อครึ่ง ด้วยความที่เราไม่รู้ไง เราก็เอ๊ย เอาดิจะบ้าหรอ กินฟรีแถมได้ตังค์อีก ก็เลยไป ไปนั่งกินข้าวคนเยอะมากเลยนะผู้หญิงเกือบ 10 คน ผู้ชายประมาณ 2 คน หน้าตาดีก็มีเยอะนะ ทีนี้มีเพื่อนของเจ้าของบริษัทคนนี้มันนั่งมองพี่บ่อยมากเลย แต่เราก็ว่าเราไม่ค่อยสวยนะมีคนอื่นที่สวยกว่าเราเยอะเลย เราก็ขาว ๆ เขาก็ถามเราเหมือนจะแกล้งถามไม่มีอะไรทำ เอ๊ะ น้องเคยโฆษณาอะไรมารึเปล่าหน้าเหมือนนางแบบโฆษณาเลยนะ ก็ไม่รู้หลังจากนั้นพี่เขาก็ขอเบอร์โทร เราก็ไม่ได้คิดอะไรก็ให้ไป หลังจากนั้นพี่คนนี้ก็โทรมาหาเราบอกว่าจะกินข้าวไหม ก็คิดว่ากินข้าวต้องได้ตังค์เหมือนคราวนั้นแน่เลย แต่ตอนนั้นไม่รู้จริง ๆ ก็ตอบเขาว่าไปสิพี่ ก็ไป ตอนนั้นคิดไปคิดมาก็ไม่เหลืออะไรมากหรอกค่าแท็กซี่ไปกลับก็เหลือ 1000 นึง แต่เดี๋ยวนี้ไม่รู้ว่าเขาเรียกงานนี้ว่างานสวัสดีอยู่รึเปล่า ไม่ได้ไปยุ่งแล้ว พอถึงวันนัดไปกินข้าวเราก็ไม่ได้คิดอะไร กินเสร็จเขาก็ถามว่าน้องจะไปไหน ก็บอกกลับบ้าน ก็ไปแถวรัชดา แต่เส้นนั้นเรารู้จักดีเพราะเมื่อก่อนเราเรียนม.เอกชนแถวนั้น ระแวกนั้นมีโรงแรมเยอะมากเพราะเราผ่านทุกวัน และย่านนี้เราจะรู้ดีมากเพราะเราเรียนแถวนั้น เราก็นั่งรถไปซักพักก็เริ่มถามเขา เขาคงคิดว่าเราเป็นอย่างนั้นรึเปล่า แต่ตอนนั้นเรายังเด็กมากอายุ 20 เราก็ไม่รู้เรื่องไง เราก็บอกว่าเราจะกลับบ้านแล้วทำไมเลี้ยวซอยนี้ล่ะ เราเข้าทุกวันเรารู้ว่ามันเริ่มแปลก ๆ “เอ๊ยพี่ จะไปไหนหรอ” “อ้าวน้องไม่ไปหรอ” “ไปไหนล่ะคะ” “อ้าวปกติออกมากับพี่ก็แสดงว่าน้องมากับพี่แล้วล่ะ” หา! เราตกใจมากก็บอกว่า “พี่คะหนูไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ” เขาก็อ้าว ขอโทษที พี่ไม่รู้จริง ๆ ปกติถ้าเขามาอย่างนี้ก็แปลว่าโอเค แล้วเขาก็เล่ารายละเอียดให้เราฟังหมดเลยนะ ถ้าเกิดแบบว่านอนกับเขาได้เท่าไหร่ เราก็บอกว่าเราไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ หนูแค่มาทานข้าวคุยกันสนุก ๆ เฉย ๆ พอกลับก็รู้ว่าไอ้งานสวัสดีมันใช่แค่งานสวัสดีแล้ว มันก็เหมือนพริตตี้ไปให้เขาดูหลายคน ไปแคส ถ้าเขาเลือกคนไหนก็พิเศษขึ้นมาหน่อย บางคนเขารู้อยู่แล้วว่าเขาไปเพื่ออะไร แต่ตอนนั้นเรายังไม่รู้ สมมุติว่าเราไป มีคนนี้

เป็นหัวหน้า เขาจะไม่ไปคนเดียวหรอกเขาเขิน เขาจะพาเพื่อนมา 2 -3 คน มีผู้หญิง 8 คน คุณก็เลือกเอาสิ เขาก็จะเล็งเอาไว้แล้วก็จะบอกว่าชอบคนนี้ มันไม่ต้องแคสเพราะเขาเลือกจากตอนทำงานพริตตี้ไง จะมีกะเทยมาเลย

(พริตตี้พราว) มี บางทีมีมาแจกนามบัตรประเภทเป็น PR ปรากฏไปปุ๊บเป็นงานนั่งดริ๊งค์ ถามว่าเคยโดนตรง ๆ ไหมเคยนะ คงดูว่าพราวคงได้มั้ง โอ้โหโนอย่างแรง แต่พราวมีเพื่อนทำนะแต่มันไม่ได้เดือดร้อนอะไรหรอก

(พริตตี้เอิน) ไม่มี แต่มีงานนึง เขาเรียกว่าคุณปีเตอร์ คุณปีเตอร์เป็นคนที่ร่ำรวยมาก และเขาไปดูดวงมาหรือยังไงนี่แหละว่าดวงเขาจะต้องมีผู้หญิงล้อมรอบ เขาก็ให้ไปกินข้าว เราก็ไปกับเพื่อน มันต้องให้เขาดูก่อน เราก็ไม่รู้นึกว่าแคสปกติ พอไปเสร็จเขาก็ดูหน้าเราหน้าเพื่อนเรา เขาก็โอเค เขาก็โทรกลับมาสรุปว่าเอินได้ อีกคนที่ไปไม่ได้ เพราะเขาทำศัลยกรรม เขาต้องการแบบธรรมชาติ คือรู้มาจากเพื่อนว่าเขาไม่ได้ให้ไปกินข้าวทีละเยอะ ๆ นะ แต่เขาให้เข้าไปที่ออฟฟิตหรือห้องเขาก็ไม่รู้ แต่จะมีบอดี้การ์ด แล้วเขาจะคุยแนะนำว่าบริษัทเขาเป็นยังไงอย่างเนี้ย เหมือนเขาจะคุยกับเราตัวต่อตัว แต่มีบอดี้การ์ดด้วย ก็เลยคิดว่าถ้าบอกพี่เขาไปตรง ๆ เขาจะหว่านล้อมเรา ก็เลยบอกว่าติดเรียน แล้วคิดว่าเขาจะไม่โทรมาแล้วนะ หลังจากนั้นโทรมาอีก เขาก็โทรไปหาเพื่อนคนนั้นที่ทำศัลยกรรมแต่สวยแทน เพื่อนคงไปบอกมั้งว่าเอินกลัวอะไรอย่างเนี้ย เขาก็โทรมาอีก “หายกลัวรึยังคะ” “ไม่ได้กลัวค่ะ ไม่ว่าง” แต่พี่คนนั้นเขาบอกว่าไม่มีอะไร เขาอาจจะแตะเนื้อต้องตัวก็ได้ แล้วเขาบอกว่าไม่มีอะไร ไม่มีอะไรของแต่ละคนมันไม่เหมือนกัน มีเพื่อนคนนึงเขาเล่าให้ฟังว่าไปบ่อย คุณปีเตอร์ถูกใจ สุดท้ายคุณปีเตอร์ก็เริ่มอยากมีคนดูแลส่งเสียไหม พริตตี้คนนั้นก็เริ่มรู้ว่ามาแนว ๆ นี้ ก็เริ่มห่าง ๆ มา

(พริตตี้ต้นข้าว) งานบางอย่างมันก็แฝงนะ บางทีบอกว่าเออน้องต้นข้าวไปนั่งคุยแป๊บเดียว แต่อย่างบางคนเอาเงินไว้ก่อน มีนะที่บอกเลยว่าจ่ายค่าเลี้ยงดูให้เลย มากับแขกเป็นจ๊อบ ๆ เหมือนกับรับงานกับบริษัทพี่เขานี่แหละ แต่รับงานเป็นคู่นอน ได้ครั้งละ 5000 เพื่อนยังมาเล่าเลยนะ แต่มันไม่ถึงกับทำหมดอาจแค่ทำข้างนอก มันก็ทำนะมันเล่า

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เยอะอย่างพวกตีกอลฟ์เยอะมาก มีแบบมาขอเลี้ยงดูถามเลยจะเอาเท่าไหร่ ก็ตอบว่าไม่เท่าไหร่หรอกค่ะ ขอเดือนละ 30000 ทุกเดือนตลอดชีพแต่ไม่ต้องเห็นหน้าตลอดชีพได้ไหม มันอยู่ที่ทริกของเราว่าจะตอบยังไง เพราะเราเป็นลูกจ้างส่วนเขาเป็นลูกค้า เราต้องพูดแบบหยิบแกมหยอกแบบตลกเพื่อหลีกเลี่ยง ต้องเหน็บ

ให้เขารู้สึก เพราะคนดี ๆ หรือพวกมีตังค์ เวลาว่าเขาไม่ต้องว่าเขาแรง ๆ เขาก็รู้เรื่อง ส่วนวิธีการหลีกเลี่ยงของแต่ละคนก็แล้วแต่เทคนิคส่วนตัวไป บางคนไม่พอใจเวลาที่โดนพูดแบบนี้เขาก็หันหลังหนีเลย มันก็บุคลิกส่วนตัวของเขา เขาทำอย่างนั้นเขาก็ไม่ผิดอะไร เขาพอใจไม่อยากทำแบบนี้

(พริตตี้ลูกแก้ว) เราเซฟตัวเองตั้งแต่แรก

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่มี

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่มี ส่วนมากจะเป็นแนวแบบออแกไนซ์ที่ไม่ใช่ออแกไนซ์น่ะพี่ ก็คือเหมือนกับไปทำอย่างอื่น เราดูแล้วว่ามันไม่น่าจะใช่ ประมาณว่าเดินอยู่กับเพื่อนคนนึงแล้วเขาเข้ามา “เนี่ยน้อง (เพื่อนหุ่นดีมาก) น้องรู้จักป้าตือไหม จะชวนไปเดินแบบ” คือเราดูก็รู้ว่าเขาเฟค ส่วนมากถ้าเจอแบบนี้จะเจอแถว ๆ พารากอน งานกินข้าวก็มีจริง ๆ นะ เกรดพริตตี้ที่แบบหน้าสวยจริง ๆ ก็คือไปแล้วอาจจะไปได้แค่ 2 ครั้ง พอเขาจำหน้าได้ก็ไม่ได้ไปอีก เหมือนเพื่อนที่ไปกินข้าวครั้งเดียวได้หมื่นนึง กินข้าวนั่งสลับกับนักการเมือง แค่เนี้ยไม่มีอะไรเลย แล้วบางครั้งเขานัดที่สปา กินข้าวแล้วเขาก็จะถามว่าอยากสปาไหม เขาก็จะจ่ายให้ เขาจะถามว่าว่ายน้ำเป็นไหม ถ้าลงไปว่ายก็อาจจะได้เพิ่ม ประมาณว่าแขกเป็นพวกเสี่ยเจ้าของร้านทอง แต่บีเอ็มไม่เคย เพื่อนทำประมาณว่าเป็นพริตตี้จัดอยู่ในโซนหน้าตาดีมาก ประมาณมอเตอร์โชว์อะไรอย่างเนี้ย มันจะมีงานอีกอย่าง คือเอ็นเตอร์เทนเคยจะรับไปทำแต่งานมันแคนเซิลก่อนเป็นงานเอ็นเตอร์เทนนักการเมือง พูดไปมันดูน่ากลัวใช่ไหม เหมือนว่าเขาจะเอา พริตตี้ประมาณ 30 คน ไปเอ็นเตอร์เทนนักการเมืองบนเรือ ล่องเรือ เขาบอกว่าเรามีสิทธิทุกอย่างเหมือนนักการเมืองเลยนะ กินข้าว ฟังเพลง ค่าตัวก็ไม่เยอะนะ ให้เป็นวันเราไปแค่ 3 วัน เขาอาจจะให้แค่วันละ 20 แต่ทุกอย่างอยู่ที่เขา มีสิทธิกิน มีสิทธิเที่ยว แต่จริง ๆ เขาอาจจะให้มาเยอะแต่คนที่ติดต่อมาเขาอาจจะหัก วงการนี้มันหักกันเป็นทอด ๆ บางคนเขาก็เอาค่าบอกงานขอหักจากคนที่ไป แคสงานที่เขามาบอกวันละเท่านี้ ๆ ทำกี่วันก็หักให้เขาไป คิดดูว่าเขาจะได้เท่าไหร่นั่ง ๆ นอน ๆ เฉย ๆ

(พริตตี้แพรว) ไม่เคย

(พริตตี้บีบี๋) อย่างจ้างไปนอนเขาก็จะมาตรง ๆ เช่น บีบี๋มีคนอยากนอนด้วยว่าไง ประมาณนี้ เราต้องยอมรับว่ามีคนที่เขาทำงานตรงนี้อยู่ อย่างเวลาทำงาน หรือคนที่เขาชอบเราจากรูป เขาก็จะพูดตรง ๆ เลยว่า เออ บีบี๋มีผู้ใหญ่เขาอยากนอนด้วยรับไหม เราไม่รับเขาก็ไม่ว่าอะไร

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่มี

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เคยได้ยินมาเยอะเหมือนกัน แต่ไม่เคยมีใครมาติดต่อ ก็ด่ากลับไม่เอาหรอก

(พริตตี้เปเป้) ไม่มี เพราะเปเป้ไม่เปิดตัวแนวนั้น คือเปเป้ไม่แต่งตัวโป๊ หรือเหมือนคนอื่น ๆ และเปเป้เลี่ยงมากกว่า อย่างคนที่ดูเหมือนไม่ดี เปเป้ก็จะนิสัยไม่ดีใส่ อย่างมีครั้งนึง เปเป้เดินอยู่ที่บิ๊กซี แต่งหน้าไปเขาก็มาทักว่าน้องพี่มาจากนี้ ได้เงินเยอะมากเลยนะ น้องเป็นพริตตี้อยู่รึเปล่า ก็บอกใช่ พี่มีงานได้เดือนละ 2 หมื่น น้องได้วันละเท่าไหร่ เดือนละ 2 หมื่น ทิปต่างหากนะ เปเป้ก็รู้สึกแล้วว่ามันเป็นอาชีพไม่ค่อยดี เปเป้ก็พูดว่า “อ๋อ ทำทุกวันใช่ม้า ได้แค่ 20000 เองหรอ ” เขาก็รู้แล้วว่าเรานิสัยไม่ดี คนฉลาดจะรู้ตัวว่าเราด่ามันอยู่ หรือแบบว่าทำงานมีคนมาชวนไปกินข้าว เราก็ดูแล้วว่าไม่ดี เราก็จะชิงด่ามันก่อน “อ๋อ ชวนกินข้าวหรอคะ พอดีว่าตอนเย็นกินเจ” ก็แล้วแต่เทคนิคของแต่ละคน บางคนก็ด่าไปเลย บางคนก็ไปด้วยแล้วแต่ แต่เปเป้ด่าแนบเนียน เรารู้บางมีเรานิสัยไม่ดี แต่มันก็เป็นการป้องกันตัวของแต่ละคน คนไม่ดีก็จะรู้ว่าเปเป้นิสัยไม่ดี เพราะเปเป้นิสัยไม่ดีใส่

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่มีค่ะ เคยแต่เดินอยู่ข้างนอกแล้วมีคนมาให้นามบัตร แต่ไม่ได้สนใจ

การเข้าสังกัดโมเดลลิ่ง

(พริตตี้เบนซ์) โมเดลลิ่งก็จะหานายแบบ นางแบบมาอยู่ในสังกัด แล้วก็ไปเสนองานกับลูกค้า บางบริษัทก็ทำออแกไนซ์ด้วย คือรับจัดงานด้วย ส่วนใหญ่ไปสมัครเขาก็รับหมดแหละ ส่วนใหญ่เวลาไปเสนองาน ลูกค้าจะเป็นคนเลือก นอกจากเขาต้องการเสนอเด็กของเขาจริง ๆ เขาก็จะดันเด็กเขา โมเดลลิ่งจะมีทั้งดารา พริตตี้ นายแบบ นางแบบ เบนซ์เคยสมัครแล้วก็ไม่เอาอีกเลย ไม่ชอบ เคยได้งานบ้างแต่โดนหักค่าตัวเยอะ เอาเกือบครึ่งทั้ง ๆ ที่เราไม่รู้ด้วย มันจะมีสัญญาอยู่ว่าหักเท่านี้ ๆ แต่จริง ๆ อาจได้มากกว่านี้ก็ได้ มันเลยทำให้พริตตี้ส่วนใหญ่หางานเอง ได้เงินเต็มเม็ดเต็มหน่วยมากกว่า

(พริตตี้เจนนี่) เคยไปถ่ายของพี่แก้วพรีเมียร์ ที่ปั้นอั้มกับนุ่น แล้วเขาให้เล่นเป็นตัวประกอบเริ่มต้นจากตรงนั้นก่อนไปแล้วเหนื่อยมาก คนในทีมหน้าตาดี ๆ ทั้งนั้นเลยนะทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วบอกว่าจะพาเราไปแคสเล่นหนังจักร ๆ วงศ์ ๆ เราก็ไปกันยกทีมเลยขับรถไปกับเพื่อน ไปนะเสียเวลาเต็ม ๆ 3 วันเลย ก็ยังเข้าไม่ถึงกันตนาซักที สุดท้ายมาบอกว่าเป็นตัวประกอบก่อนนะเจนนี่ แล้วทั้งกลุ่มนะได้ 300 เนี่ยนะ

ชุดก็หามาเอง แล้วจะเสร็จเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ทำใจไม่ได้เลยเลิกเลยกับพี่คนนี้ แต่ก็เคยเป็นพิธีกรภาคสนามของ chanal V Thailand ส่งเข้าประกวดเองไม่ได้ค่าตัว แต่ก็ไม่ได้ทวงอะไร ตอนนั้นเขาประกาศว่าใครอยากมาทำภาคสนามสามารถส่งรูปถ่ายและประวัติส่วนตัวมา เขาก็โทรเรียกมาตอนนั้นยังเด็กเหมือนกัน ตอนนั้นไปที่ตลาดน้ำดำเนินสะดวก แล้วก็ได้ออกเลย ตอนนั้นยังใหม่ ยังไม่อยากเรื่องมากก็เลยไม่กล้าทวงเงิน ก็คิดว่าขอแค่ได้ออกว่างั้น ปรากฏจะลงรถแล้วก็ยังไม่ควักเงินให้เลย ตอนนั้นแค่ได้รับเลือกก็ดีใจมากแล้วไม่ได้ถามเรื่องค่าตัว ก็ไม่ได้อะไร สรุปก็ไม่ได้ตังค์ แต่มันเป็นประสบการณ์เวลาเข้าไปพรีเซ็นต์งานไงว่าเราเคยทำ แล้วงานพวกนี้ไม่มีสคริป ให้พูดเอง เช่น “สวัสดีค่ะ ชาวแชลแนล วีไทยแลนด์ วันนี้เจนนี่ก็พาเพื่อน ๆ มาเที่ยวที่ตลาดน้ำดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี แหมหลาย ๆ คนอาจจะคิดที่จะไปเที่ยวเมืองนอก ตรงนี้ต้องขอบอกเลยนะคะว่าเมืองไทยยังมีที่ดี ๆ อีกมากมายที่ให้เที่ยวโดยที่ไม่ต้องไปเสียเงินมากมายเลย และที่สำคัญวันนี้เจนนี่จะพาเพื่อน ๆ มาที่ตลาดน้ำดำเนินสะดวก มาดูการทำน้ำตาลปี๊บกันว่าเขาทำกันยังไง เรียกได้ว่าเกือบ ๆ ทุกขั้นตอนเลย” เท่าที่เคยได้ยินโมเดลลิ่งจะหัก 30% 35 ยังมีเลยนะ

(พริตตี้พราว) พราวก็มีโมเหมือนกัน เพิ่งหมดสัญญาไป เขามีข้อตกลงคือตอนนั้นห้ามรับงานของโมอื่น ที่ไม่ใช่ของเดอะบอยเลย แล้วตอนนั้นพราวประกวดของแฮคส์แต่อันนี้สัญญาแค่ครึ่งปี

(พริตตี้เอิน) มีค่ะ แต่ไม่ค่อยได้งานจากโมเท่าไหร่ แทบจะไม่เลย ตอนแรก ๆ มีโมนึงพอสมัครไปเขาก็สัมภาษณ์ว่าทำงานแบบนี้ได้ไหม รับเรทเท่าไหร่ เรียนที่ไหน เขาก็ถามเรื่องทั่วไป แต่ไม่เคยได้งานจากคนนี้เลย เขาหักเยอะหัก 30 % มีงานนึงก็สงสัยว่าทำไมลูกค้าเรื่องมากจัง สรุปว่าลูกค้าให้มา 2500 แต่มาให้เรา 1500 หักเยอะมาก เขาไม่บอกเราก็ไม่รู้หรอกว่าเขาหักเยอะแค่ไหน แต่เราก็รู้ว่าเขาหักเข้าใจว่าเขาทำอาชีพแบบนี้

(พริตตี้ต้นข้าว) เคยเหมือนกัน ถามว่าได้งานไหมก็ได้ แต่เสียเวลา บางทีทิ้งรูปไว้นานยังไม่มีงานเลย เสียรูปเปล่า ๆ งานที่ได้ชัวร์ ๆ คือ ควรรู้จักกับรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์มาก ได้งานเร็วและเยอะ อย่างบางทีรู้จักกับคนในบริษัทคุยดี มนุษยสัมพันธ์ดี เวลามีงานเขาก็จะเรียกตลอด พริตตี้จะสวยอย่างเดียวไม่ได้ต้องมีความรับผิดชอบ ตรงเวลาเอาง่าย ๆ นะ วงการนี้ก็เหมือนดารา มีดาราเยอะเขาก็จะเม้าท์กันว่าเฮ้ย คนนี้ขี้วีนคนนี้มาสาย มาตรงเวลา คนนี้เรื่องมาก และโดยเฉพาะเป็นผู้หญิงก็จะเม้าท์กัน

มากอยู่แล้ว วงการนี้มันก็จะถึงกันหมด อย่างเช่น งานนี้พี่ปุ๋มแนะนำมา เขาก็จะอ้าวพี่ปุ๋มแนะนำมาหรอ เขาคร่ำหวอดในวงการนี้มานาน เขามีชื่อเสียงในวงการนี้ เขาก็จะรู้ว่าเอองานพี่คนนี้รับไปเถอะ ดี งานเยอะ มีเงิน จ่ายตรง อันนี้เราผ่านกันเอง อย่างต้นข้าวผ่านงานมาเยอะแล้ว ต้นข้าวก็ไม่ต้องหาออแกไนซ์ บางทีต้นข้าวก็ดิวกับลูกค้าโดยตรงเลย บางทีต้นข้าวดิวเป็นปีเลย อย่างบางทีเราไปทำงานกับออแกไนซ์แล้วลูกค้าชอบที่ตัวเรา เขาก็จะเออน้องต้นข้าวผ่านบริษัทได้เท่าไหร่ สมมุติ 1000 นึง แต่เฮ้ยพี่ให้ 1500 นะ เขาชอบเรา เขาก็จะติดต่อเราเองเลยว่าต่อไปไม่ต้องผ่านออแกไนซ์แล้ว เดี๋ยวพี่ดิวงานโดยตรงเลย เดี๋ยวไปทำงานนี้เปิดตัวสินค้านี้ เขาก็จะบอกให้เราไปทำ ก็รับงานกับเขาโดยตรงมีนี้ก็จะได้งานจากเขาโดยตรง ปีนึงเขาเปิดงานเรื่อย ๆ อยู่แล้วถ้ามีงานเขาก็จะเรียกไปเลยไม่ต้องผ่านบริษัท บริษัทก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะถือว่าลูกค้าชอบเป็นการส่วนตัวเขาให้เอง

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เคยสมัครไม่ถึงกับบ่อย แล้วแต่ เรื่อย ๆ แล้วแต่ช่วง

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่เคยสมัคร

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่เคยสมัคร

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่ ฟรีแลนซ์ ทั่วไป งานที่ได้รับจากออแกไนซ์ด้วย จากบริษัทโดยตรงด้วย อย่างบางทีเคยทำงานกับออแกไนซ์นี้เขามีงานถ้าเขาสนใจ เขาก็จะโทรมาเรียก ว่าวันนี้ว่างไหม เรทเท่านี้ งานแบบนี้ หนูไม่ต้องไปแคสอีก

(พริตตี้แพรว) ไม่มี

(พริตตี้บีบี๋) ก็มี แต่ไม่ได้เซ็นต์สัญญา

(พริตตี้ผักบุ้ง) ผักบุ้งเปิดโมเดลลิ่งด้วย มีเด็กประมาณ 100 กว่าคน ส่วนมา 70 เปอร์เซ็นต์เป็นเด็กใหม่ทั้งหมด 30 % เป็นเด็กเก่า พริตตี้ส่วนมากจะส่งรูปไปตามโมเยอะ บางทีโมบางแห่งก็ให้เซ็นสัญญา อย่างของผักบุ้งไม่ได้เซ็นสัญญา หางานให้เฉย ๆ สนุก ๆ ก็ได้งานจากการเปิดโมบ้างบ้าง อย่างมีงานให้เด็กไปถ่ายแบบลงปกหนังสือ ก็มีบางงานที่ไม่ใช่ลูกค้าที่รู้จัก ยื่นนามบัตรไปให้แล้วเขาสนใจติดต่อมาก็มี แต่ก็เสียไปเพราะไม่มี vat ให้เขา เพราะยังไม่ได้เปิดเป็นรูปแบบบริษัท ถ้าเปิดเป็นบริษัทก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่ม เช่น ภาษี จ้างพนักงาน PR ของบริษัทโมเดลลิ่งของผักบุ้งรับทำทั้งหมดเลย งานออกแกไนซ์ งานอีเว้น ก็ทำ แล้วก็หาพริตตี้ ก็มีพวกพี่ ๆ มาช่วย ประเภทอำลาวงการไปแล้วมี 2–3 คน ที่เขาเข้า

ไปดิวงานให้ ตอนจะเปิดโมก็คุยกับแม่กับป๊าว่าจะเปิดโม ป๊าก็บอกว่าลองทำดูไม่เสียหายอะไร

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่มีโมเดลลิ่งเพราะท็อฟฟี่ขี้เกียจไปแคสเราชอบคิดว่าเขามีเด็กเขาอยู่แล้ว เรียกเราไปแคสพอเป็นพิธีเท่านั้นแหละ และโมหักหัวคิวเยอะ บางทีเราได้ 70 เขาหัก 30

(พริตตี้เปเป้) เปเป้ไม่ได้อยู่โมเดลลิ่งไหน มันไม่อิสระ เปเป้มั่นใจว่าสามารถหางานได้อยู่แล้ว

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่มี

คิดจะเปิดโมเดลลิ่งรึเปล่า

(พริตตี้เบนซ์) เคยคิด คือจะเปิดเป็นออแกไนซ์เอง หาเด็กเอง ติดต่องานเอง เป็นบริษัท เคยคิดจะเปิดกับเพื่อน แต่ไม่เอาดีกว่า ตอนแรกที่อยากทำเพราะทุกคนทำในวงการพริตตี้กันหมด ก็เลยง่ายที่จะติดต่องานกับลูกค้า เพราะลูกค้าเคยจ้างเรา แบ่งกันไป เพราะแต่ละคนก็มีที่ต่างคนต่างแยกกันทำงาน ถ้ารวมกันลูกค้าก็เยอะ ก็ได้เพื่อน ๆ พี่ ที่เจอกันตอนทำงานก็เยอะ ขอเบอร์กันง่าย (กรณีหาพริตตี้) การเปิดโมมันไม่ได้ใช้เงินเยอะ ก็แค่ใครอยากได้งานก็เอารูปมาฝากเรา แล้วเราก็จะทำเป็นแฟ้มแบบพอตฟอริโอ แล้วเวลาเราไปเสนองานเขาก็เอาแฟ้มให้ลูกค้าดู มันไม่ได้ยาก รูปก็คนละ 2 ใบ เต็มตัว ครึ่งตัว และเป็นประวัติย่อ ๆ ว่าเคยทำงานอะไรมาบ้าง ตอนนั้นที่คิดทำโมเพราะว่าอยู่ในวงการนี้ แต่ก็รู้ตัวว่ายังไม่มีความรับผิดชอบพอ เพราะยังเด็กกันหมด

(พริตตี้เจนนี่) ไม่ ไม่มีประสบการณ์ขนาดนั้นไม่คิดจะเปิดหรอก มันเป็นงานที่ใหญ่เหมือนกัน

(พริตตี้พราว) คิด ถึงขนาดอยากจะตั้งออแกไนซ์เอง แต่เราจะไปเอาคนรู้จักที่ไหนแต่ถ้าจะเปิดโม เดี๋ยวนี้มันเยอะแยะ เราก็ไม่ได้รู้จักกับบริษัทเขาเยอะขนาดนั้น เราไม่มีสายขนาดนั้น

(พริตตี้เอิน) เคยคิดจะเปิดออแกไนซ์ ทำนาบนหลังคน (หัวเราะ) เคยคิดกับเพื่อน แต่ด้วยตอนนี้ตลาดออแกไนซ์เยอะมาก มันก็เสี่ยง

(พริตตี้ต้นข้าว) เคยคิด แต่งานพวกนี้ไม่ใช่ง่าย ๆ ตอนแรกที่คิดจะเปิดเพราะตอนนี้เราอยู่ในวงการนี้ เรามีเครือข่ายที่เป็นคนมีความรับผิดชอบ แต่ถ้าคุณจะเปิดออแกไนซ์จริง คุณไม่ได้มีแค่นี้ คุณจะขายงานคุณจะมีแค่จุดนี้ไม่ได้ ต้องมีคนมากกว่านี้ การหางานให้คนมันยากมาก งานที่ทำกับคนเป็นงานที่ยาก อย่างเรื่องเวลาอย่างนี้เราต้องมา

คอยตามว่าเออถึงรึยัง กรณีเป็นออแกไนซ์ ออแกไนซ์ถึงเลือกทำงานกับคนที่มีความรับผิดชอบเพราะถ้าไปช้าหรือสายเขาก็จะถูกลูกค้าด่า ส่วนใหญ่พวกออแกไนซ์จะเลือกใช้คนเดิมที่มีความรับผิดชอบ เพราะเขาไม่ต้องตามงาน เขามอบหมายงานเสร็จเขาก็ไปไม่ต้องมาคอยตามเช็ค อยากเปิดก็ต้องบริหารงานให้ดี ส่วนใหญ่พวกพริตตี้ที่ทำตัวดีก็จะอัพตัวไปเปิดโม เพราะเขาหางานได้เยอะ คุยกับลูกค้าเองบางงานก็ได้ ถ้าให้ต้นข้าวบริหารซัก 10 คน ก็ปวดหัวแล้ว บางคนโทรมายกเลิกตอนกลางคืน จะบ้ารึเปล่าแกมายกเลิกตอนนี้อย่างบางงานคอนเซ็ปของเขาเอาพวกสูง 150 ขึ้น แล้วเราหาไว้แล้วดี ๆ เอาคนอื่นมาแทนแล้วไม่ตรงคอนเซ็ปอย่างนี้ เราก็เป็นเหมือนโมเล็ก ๆ ยังปวดหัวมากเลย การจะเปิดโมเดลลิ่งนะ ที่ต้นข้าวรู้จักคือเขาเป็นฟรีแลนซ์ของเขาเอง เขาทำนามบัตรชื่อของเขา เขาคร่ำหวอดในวงการมานานเขาก็จะหางานเอง หาพริตตี้ อย่างถ้าเขาต้องการพริตตี้ 20 คน เขาก็จะหัก % จากค่าตัวเด็ก เช่นรับค่าตัวเด็กมา 1000 นึง เขาก็จะหักเข้าโม แล้วให้พริตตี้ 800 แบบนี้ พริตตี้ที่เขาทำมานาน เขาก็จะอัพเป็นโม คือเขาไม่ทำงานเองแล้วมีหน้าที่หาเด็กอย่างเดียว อย่างต้นข้าวตอนแรกก็กะไม่ทำแล้วเพราะเราอายุมากขึ้น ก็กลายเป็นว่าบางงานเขากลับต้องการบุคลิกที่เป็นผู้ใหญ่ เช่นงานบ้าน เอา 25 ขึ้น เอาบุคลิกแบบดูดีมีการศึกษา เอาบุคลิกแบบเป็นพนักงานไม่ใช่เด็กกะโปโล เหมือนเราไปเป็นเซลล์ให้เขา แต่เซลล์นั้นจ้างชั่วคราว และดูดีด้วย

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่เคยคิด เพราะไม่ได้อยากยึดอาชีพนี้เป็นอาชีพหลัก หรือตั้งใจจะทำงานนี้ตลอด อาชีพนี้มันไม่มั่นคงเพราะมันเป็นอาชีพที่ไม่สามารถทำได้ตลอดชีวิต อีกทั้งความสวยไม่ได้อยู่คู่กับเราตลอดไป แต่งานประจำต่อให้แก่แค่ไหน เหี่ยวแค่ไหนก็ยังทำได้ แต่ถ้างานนี้ไม่ดูแลตัวเองก็จบ

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่เคย แต่ก็พอจะรู้ว่าเขารับมาเยอะ อย่างงานนึงที่เขารับมาเขาจะรับมาเป็นก้อน เขาจะได้ค่าตัวอย่างบริษัทนี้จ้างออแกไนซ์นี้เขาอาจจะให้ค่าตัวพริตตี้ 3 ก็ได้ แต่ออแกไนซ์อาจจะให้แค่ 2 ผลตอบแทนเขาได้เยอะอยู่แล้ว เปิดออแกไนซ์ยังไงก็รวย แต่ต้องรู้จักคนเยอะ

(พริตตี้แพรว) ไม่

(พริตตี้บีบี๋) คิด แต่ยังไม่เก่งด้านคุยงาน

(พริตตี้ผักบุ้ง) ผักบุ้งมีโมเดลลิ่งของตัวเอง

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่

(พริตตี้เปเป้) ไม่

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เคยคิดนะ แต่ว่า มันไม่มีเพื่อนร่วมลงทุนด้วยและจากการที่ทำงานมามันมีปัญหาเรื่องเด็ก เช่นเด็กมาไม่ตรงเวลามั่ง เด็กไม่มามั่ง มันกระชั้นชิด มันทำให้เราเข้าใจออแกไนซ์ที่เขาจัดหาเด็ก มันต้องมีปัญหาตรงนี้แน่นอน ที่หางานให้คนอื่นเพราะอยากให้ทุกคนได้งาน ไม่เฉพาะแต่คนสวย เพราะเราก็ไม่ใช่คนสวย แล้วเรารู้ว่าการจะหางานแต่ละทีมันยาก ถ้าตัวเองจะเปิดโมก็อยากให้โอกาสทุกคน ไม่ใช่ตัดโอกาสบางคน

มุมมองเกี่ยวกับพริตตี้ที่อายุต่ำกว่า 20 ปี

(พริตตี้เบนซ์) ไม่ซีเรียสนะ เพราะมันเรื่องของเขา เขามีความสามารถก็ดี ก็ถือว่าเก่ง มีความสามารถก่อนเกินอายุ แต่เขาอาจไม่รู้จักการควบคุมตัวเอง หรืออาจเปลี่ยนนิสัยการใช้เงิน ไม่รู้จักแยกแยะ ถ้า 20 ความคิดเขาก็จะเป็นอีกแบบ เรื่องใช้จ่ายเงินประเภทซื้อเสื้อผ้า ซื้อเครื่องประดับก็จะน้อยลง ไม่เหมือนเด็ก เด็กมักจะใช้เงินกับพวกนี้ ไปกิน ไปเที่ยวมากกว่า แต่คนที่ทำงานนี้แล้วอายุมากแล้วเขาจะเก็บเงินซื้อของใหญ่ ๆ เช่น รถ บ้าน คอนโด คือเขามีเป้าหมายในการเก็บเงินและใช้เงิน ซื้อของพวกไร้สาระน้อยลง พวกนี้เขาเก็บเงินกันจริง ๆ นะ เขามีเงินเก็บมาก เขารู้จักเก็บ

(พริตตี้เจนนี่) มองว่ามันเป็นการหารายได้พิเศษอาชีพหนึ่ง ไม่ได้เสียหายอะไร

(พริตตี้พราว) ตอนนั้นที่มีข่าวมันโคโยตี้นะ ภาพมันแย่กว่าพริตตี้เยอะ ทั้งโป๊ เต้น ยั่ว อย่างงานมอเตอร์โชว์เขาก็มีแบ่งโซนนะ โคโยตี้ไปอยู่ด้านนอก

(พริตตี้เอิน) มันก็มีส่วน อย่างเด็กอายุ 18 เขาก็ไม่ได้คิดเหมือนผ่านประสบการณ์มาน้อย ความคิดในเรื่องการรับงาน เรื่องคน ก็มีที่ถูกหลอกด้านอายุมันก็บอกได้นิดนึงว่าประสบการณ์เขายังน้อย อาจโดนหลอกได้ง่ายกว่า แต่ไม่ได้หมายความว่าอายุ 20 จะไม่โดนหลอกนะ มันขึ้นอยู่ที่วุฒิภาวะของคนด้วย

(พริตตี้ต้นข้าว) 15-16 ยังมีเลย เขาแอบทำ เพราะถ้าถูกตรวจโดนจับ หน้าเขาได้ หุ่นเขาได้แต่แค่ 17 เอง ตอนทำอยู่ก็คิดว่าเขามีรูปเป็นทรัพย์

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เขาก็ไม่ผิดนะที่ทำอาชีพนี้ เขาไม่ได้ไปฉกชิงวิ่งราวหรือทำผิดซะหน่อย ก็เป็นอาชีพที่สุจริตอาชีพหนึ่งกว่าจะได้มาแต่ละงานไม่ใช่ง่าย ๆ นะคะ น้ำพักน้ำแรงน้ำลายต้องกระเด็น สวย หน้าต้องเด้ง เสียค่าใช้จ่ายสูงเหมือนกัน ไหนต้องค่าเครื่องสำอางและต้องเก่งอัพเดทตัวเองอยู่ตลอดเวลาไม่ให้ตกยุค ความรู้ใหม่ ๆ ต่าง ๆ คอมพิวเตอร์ต้องเรียนรู้ตลอดเวลา คิดว่าพวกเขาไม่ดีหรอคะ มันก็เป็นผลพลอยได้ที่ดี มันก็มีคนอยู่ 2 ประเภท คือคนที่เว่อร์ ทำอะไรที่รู้สึกว่าตัวเองดูดีดูเด่น ไฮโซ กับคนที่คิดว่ามาทำตรงนี้เพราะอะไร คนแบบนี้มันมีทุกที่ทุกสังคมนั่นแหละ ไม่ใช่แต่พริตตี้

(พริตตี้ลูกแก้ว) บางทีสายตาบางคนก็มองว่าเด็กไปไม่เหมาะสมกับการทำอาชีพนี้

(พริตตี้พริกหวาน)มันคือการทำงาน อาชีพนี้ก็เป็นอาชีพหนึ่งที่สุจริต

(พริตตี้บีเอ็ม) เป็นการส่งเสริมให้เด็กรู้จักรับผิดชอบตนเองในการทำงานและการเรียน

(พริตตี้แพรว) 18 มันเด็กไป แต่ถ้ารับผิดชอบตัวเองได้ก็แล้วแต่

(พริตตี้บีบี๋) มันคือการหารายได้พิเศษ

(พริตตี้ผักบุ้ง) เขาคงสวยมั้ง

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ท็อฟฟี่มองว่าเรื่องอายุ 18 ขึ้นไปก็น่าจะเหมาะ เด็กกว่านั้นถ้ามีความสามารถก็เรื่องของเขา แต่น่าจะเรียนมากกว่าเพราะเป็นช่วงกำลังปูพื้นฐาน

(พริตตี้เปเป้) ดี พริตตี้ที่ไม่โป๊ก็มี การที่คนจะมองว่าเด็กมาทำอาชีพนี้ไม่ดี มันโป๊ เขามองในแง่ลบ อาจเพราะเขาไปเจอไม่ดีมา แต่เปเป้เจอแต่ดี ๆ อาตัวเองเป็นตัววัด ถ้าคนไหนคิดชั่วก็จะมองว่าคนอื่นคิดชั่ว ตัวเองเคยเอาของคนอื่นมาก็จะคิดว่าคนอื่นขโมย ดังนั้นคนที่มองพริตตี้ในแง่ลบ ก็คือคนนั้นมองโลกในแง่ร้าย คนนั้นคือคนชั่ว เปเป้คิดอย่างนั้น ถ้ามึงมองกูไม่ดี มึงต่ำกว่ากูอีก เพราะมึงไม่รู้ว่าจริง ๆ แล้วกูคิดดีกว่ามึง ถ้ามึงมองกูไม่ดีมึงก็ไม่ดีแล้ว ง่าย ๆ แต่ถ้าจิตใจเขาดีเขาจะมองคนอื่นสวยงาม มันก็มีคนอยู่ 2 กลุ่มที่มองอาชีพพริตตี้ก็คือ มองดีกับมองไม่ดี

(พริตตี้ตั้งโอ๋) มันคือการทำงาน ไม่ได้มองว่าเขาไม่สมควรทำ มันคือรายได้ของเขา ถ้าเขารู้จักเซฟตัวเองในวงการนี้มันก็ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว อาจจะมีบ้างที่อาจถูกหลอก พี่เคยมีนะโทรมาถ่ายโฆษณาไหม เหมือนโฆษณาลักซ์ อาบน้ำให้เห็นหุ่น โทรมา 4-5 ครั้ง ดูลักษณะงานเราก็รู้สึกว่ามันน่ากลัว เราก็ไม่ไปแคส ตอนแรกจะไปแคสงานเราถามว่าพาเพื่อนไปด้วยได้ไหม พอบอกจะพาเพื่อนไปเขาโทรมาเลื่อนสุดท้ายคือเราไม่ได้เจอเขา แล้วเราก็ปัดมาตลอด คือเรารู้สึกว่ามันน่ากลัว ก็ถึงบอกว่าต้องฟังเหตุผลดี ๆ ไม่ได้เห็นแก่เงินอย่างเดียว เพราะถ้าถูกหลอกก็ไม่คุ้ม

มุมมองเรื่องการออกกฎห้ามพริตตี้อายุต่ำกว่า 20 ปีทำงานพริตตี้

(พริตตี้เบนซ์) จริง ๆ ไม่น่าออกกฎ ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน เขาน่าจะไปควบคุมตรงอื่นมากกว่า เพราะอายุมันไม่ใช่สิ่งที่จะแก้ปัญหา อาจจะไปควบคุมด้านการเลือกงานให้เหมาะสมกับอายุของพริตตี้แทน ว่างานไหนเหมาะสมกับคนอายุเท่าไหร่มากกว่า

(พริตตี้เจนนี่) ไม่ดีเลย เพราะจะเอาอะไรจากอายุ 20 มากั้นว่าอายุไม่ถึง 20 ปีห้ามทำพริตตี้ คือทำพริตตี้ไม่ได้เสียหายอะไรเลยแล้วมันเป็นงานที่สุจริตไง อายุเท่าไหร่มันไม่สำคัญ ทำได้ถ้าว่างจากไม่เรียนแล้ว อย่างดารา อายุ 14 16 มาทำงานถ่ายละครยันเช้ายังทำได้ เพราะฉะนั้นมันจำกัดไม่ได้ว่าคุณอายุ 20 ปีแล้วถึงจะทำพริตตี้ได้

(พริตตี้พราว) ถ้าเขาทำในระดับที่โอเคหนูว่าก็ไม่ผิดนะ แต่ถ้าเด็กไปทำอีกแนวนึง เช่น แนวโคโยตี้มันก็ไม่ดี อย่างที่บอกแก้ผ้าเราก็คงไม่อยากเห็นลูกหลานมาทำอะไรแบบนี้ แต่ถ้าทำแบบบรรทัดฐานที่เราทำก็โอเคไม่เป็นไร อยู่ในขีดความสามารถที่พอดี

(พริตตี้เอิน) หนูก็งง มองว่ามันไม่เกี่ยวกัน มันคนละงานกัน อันนั้นมันโคโยตี้ แต่เขาชอบเรียกรวมกัน เขาคงไม่เข้าใจไง โคโยตี้ไม่ใช่พริตตี้ พริตตี้ไม่ใช่โคโยตี้ เลยไม่รู้สึกอะไร แต่ถ้าเขาออกมาจริงก็ไม่ยุติธรรมนะ เพราะเขาไม่เข้าใจไง เขารวมทุกอย่าง

(พริตตี้ต้นข้าว) ตอนที่ออกกฎเรื่องอายุขั้นต่ำของพริตตี้ ตอนที่ข่าวโคโยตี้ออกมาไม่น่าจะเอามาเกี่ยวกับพริตตี้ เพราะมันคนละอาชีพนะ เพราะมองว่า 18 เข้ามหาวิทยาลัยแล้วมาทำก็ไม่เสียหายอะไร เพราะกระทรวงแรงงานยังกำหนดให้ทำงานได้ไม่ต่ำกว่า 18 เลย แต่อย่าง ม.6ไม่เห็นด้วย เพราะวุฒิภาวะอะไรยังถือไม่พร้อม บางคนก็เสียคนไปเลย เพราะงานนี้เงินเยอะ เที่ยวบ้าง เพราะเด็กไม่มีความรับผิดชอบ แต่ถ้าเป็นมหาวิทยาลัยคิดว่าคงจะไม่น่าไปก้าวก่ายเพราะเขามีความรับผิดชอบของเขาเองได้ มีสิทธิตัดสินใจเอง การจะเสียคนหรือไม่มันก็แล้วแต่คน ก็เหมือนดาราที่มีทั้งดาราที่ดีและไม่ดี ก็เหมือนกันเพียงแค่พริตตี้ไม่ถูกแฉลงหน้าหนังสือพิมพ์ก็เท่านั้นเอง

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มันก็ดีนะ เพราะคนที่อายุต่ำกว่า 20 ปี ก็มักจะอยู่ช่วงมัธยม ความรับผิดชอบมันก็จะต่ำ มันก็ทำให้เบี่ยงเบนไปในส่วนของการที่จะทำอะไร คนเราพอได้เงินเยอะมันก็จะรู้สึกว่าตัวเองหาเงินได้เอง จะมีพฤติกรรมเป็นของตัวเองสูง อยากทำอะไรก็ทำตามใจ อีกส่วนหนึ่งก็คือพื้นฐานของครอบครัว การดูแลของครอบครัว

มันเป็นพฤติกรรมเสี่ยงในส่วนของพฤติกรรมที่ไม่ดี แต่ถ้าถามว่าดีไหม กุ๊งกิ๊งก็ว่าดีนะ แต่ถ้าถามว่ามันตัดโอกาสของบางคนไหมที่เขาต้องหาเงินเรียนเองมันก็ตัดโอกาสเขานะ มันก็ 2 แง่ 2 ง่าม ทั้งดีและไม่ดี แต่ในส่วนความรู้สึกกุ๊งกิ๊งไม่อยากให้ออกมามากกว่า

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่เห็นด้วย

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่เห็นด้วย

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่น่าจะไปจำกัดอายุเขา มันไม่เกี่ยวกันว่าเด็กอายุมากกว่า 20 ปีจะมีวิจารณญาณแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ได้ดีกว่าเด็กอายุ 18–19 ปี หนูว่ามันไม่เกี่ยว ไม่น่าจะไปจำกัด

(พริตตี้แพรว) ก็ดีนะ เพราะเด็กที่อายุต่ำกว่า 20 ปี ก็เหมือนวุฒิภาวะยังไม่พร้อม ยังควบคุมตัวเองไม่ได้ ถ้าเลย 20 ปี แล้วก็เหมือนมีความคิดมากขึ้น ควบคุมตนเองได้ ดูแลตัวเองได้

(พริตตี้บีบี๋) จริงอยู่พริตตี้ที่อายุน้อยก็จะมีความรับผิดชอบน้อยกว่า ทำงานไม่เป็น แต่ก็ไม่เห็นด้วย เพราะเราไม่ได้ทำอะไรเสียหาย ไม่ควรกีดกันไม่ให้เขาทำ

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็ดี

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ตายเลย เงินหาย มีประท้วงแน่ ๆ ตอนมีข่าวเรื่องโคโยตี้ พริตตี้เลยโดนไปด้วยเลย แต่ดีที่ไม่ทำ ไม่งั้นรายได้หายแน่ ถ้าทำตามกฎนั้น

(พริตตี้เปเป้) มันเป็นการทำงาน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่เห็นด้วย ถามว่าถ้าเด็กเขาสามารถทำงานเพื่อพ่อแม่ได้ ก็คิดว่ามันเป็นอีกทางหนึ่งนะ ถ้ามาห้ามเด็กอายุไม่ถึง 20 ปีทำงาน มันเป็นการปลูกฝังไม่ให้เด็กทำงาน อย่างที่บอกถ้าเขาสามารถจัดสรรเวลาได้ก็ให้เขาทำงานเถอะ การทำงานไม่ใช่สิ่งเลวร้ายอยู่แล้ว

นิสิตนักศึกษานิยมทำพริตตี้เป็นการหารายได้พิเศษมากขึ้น มองว่าอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ก็ดี เสียตรงเกลื่อน พริตตี้ในความหมายเบนซ์คือต้องมีความสามารถ สวย น่ารัก เพราะตามความหมายของพริตตี้มันต้องเป็นอย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้บางทีเจอยังคิดเลยว่าแบบนี้มาเป็น พริตตี้ได้ไง เพราะความหมายของพริตตี้มันบอกอยู่แล้วว่าต้องสวย แต่เดี๋ยวนี้มันไม่ใช่ แต่ถ้ามองในแง่ดีก็ดี เป็นการหารายได้ ได้เงินเยอะ ช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย บางคนที่ดีก็จะช่วยค่าใช้จ่ายที่บ้าน จ่ายค่าเทอม บางคนที่ไม่ดีก็จะเอาไปเที่ยว ซื้อของ เพราะเรียนมหาลัยก็มักจะแข่งกันอยู่แล้ว เช่น ของ

แบรนเนม ยิ่งมาอยู่ตรงจุดนี้ก็ยิ่งเสริมกันไปใหญ่ มันก็ไม่ดีตรงที่บางคนเสียการเรียน บางทีก็ขาดเรียนเพื่อไปทำงาน ถึงแม้จะตั้งใจเรียนในห้องก็เถอะ มันก็เสียการเรียนอยู่ดี มันไม่ทันเขา แล้ววันนึงก็มีเรียนหลายวิชา ก็กลายเป็นขาดหลายวิชาไปด้วยเพราะเห็นแก่เงิน

(พริตตี้เจนนี่) ก็คิดว่าดีนะ 1. มันเป็นงานที่ไม่ได้ทำเป็นประจำ หลัก ๆ อาจจะเป็นศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ หรือวันธรรมดาก็มี เพราะฉะนั้นนิสิตนักศึกษาก็น่าจะทำได้ แล้วมันก็ไม่เสียหายอะไร แต่เหรียญก็มี 2 ด้าน อาชีพนี้ก็เหมือนกันมีทั้งดีและไม่ดี อย่างที่เราโดดเรียนไปเราก็มีเหตุผล ไม่ใช่ว่าไม่มีเหตุผล ที่ทำไปก็เพราะ 1. อยากได้ตังค์ด้วย 2. เรารับปากกับเขาไปแล้ว เราจะไปเบี้ยวเขาไม่ทำก็นะ แต่เราก็กลับมาซ่อมเอา

(พริตตี้พราว) ก็ดี จะได้รู้จักรับผิดชอบ รู้จักการใช้เงินมากขึ้น ดีกว่าอยู่เฉย ๆ

(พริตตี้เอิน) มองว่าพริตตี้เกรดมันน่าจะดีขึ้นนะ เอ๊ยเด็กธรรมศาสตร์ เด็กจุฬามาทำอะไรอย่างเนี้ย พริตตี้อาจจะดูดีขึ้นด้วยในสายตาของใครบางคน

(พริตตี้ต้นข้าว) ต้นข้าวก็ถือว่ามันเป็นอีกอาชีพหนึ่งที่เป็นทางเลือกให้คนหาเลี้ยงชีพ ดีนะถ้ารู้จักวางตัว มีความรับผิดชอบ ก็จะได้ประโยชน์กับตัวคุณเอง แต่คุณก็ต้องรู้ด้านมืดของมันด้วย โดยการรู้จักมีเพื่อนเอาไว้คุยเพื่อที่จะได้ระวังตัวกับตัวเอง แต่ถ้าเข้ามาแล้วมองแต่ด้านสวย ไม่ระวังตัวไม่รู้อีโหน่อีเหน่แล้วคุณไม่โดนก็โชคดีไป แต่ถ้าเกิดโดนก็แย่

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ก็ดีนะ ดีกว่าไปหมกมุ่นเรื่องอื่น สร้างให้เขามีความรับผิดชอบของตัวเอง งานที่ดูดีมันก็ดี แต่ผู้ปกครองก็ควรจะดูแลด้วย ไม่ใช่ปล่อยให้เขารับงานเอง เราต้องเอาใจใส่ด้วยว่างานที่ลูกหลานรับเป็นงานแบบไหน แต่เราอย่าไปบังคับ ช่วยในเรื่องการตัดสินใจให้เขา ชี้แนวทางให้เขา

(พริตตี้ลูกแก้ว) ก็ดี แต่ก็ต้องรู้จักควบคุมตัวเอง

(พริตตี้พริกหวาน)ก็ดี ช่วยแบ่งเบาภาระทางบ้าน รู้จักรับผิดชอบตนเอง

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็โอเคนะ เหมือนกับเวลาว่างจากการเรียน คุณมาทำพริตตี้ดีกว่เอาเวลาไปทำอย่างอื่น

(พริตตี้แพรว) ก็ดี เป็นใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

(พริตตี้บีบี๋) ก็ดีนะ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ จากเสาร์อาทิตย์ที่เคยอยู่บ้าน ไปเที่ยว เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น

(พริตตี้ผักบุ้ง) เฉย ๆ นะ มีความรู้สึกว่ามันเป็นค่านิยมมากกว่า บางคนพ่อแม่มีเงินก็ยังมาทำเยอะแยะไป เขาแค่อยากจะเปิดโอกาสให้ตัวเองมากกว่านี้

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ส่วนใหญ่มักคิดว่าอาชีพนี้สบาย รายได้ดี จากที่เคยมีเวลาว่างก็เลยสนใจทำพริตตี้กันเยอะ ก็เห็นด้วยนะ มันเป็นการทำงานหารายได้ด้วยตนเอง พริตตี้ก็โอเค แต่โคโยตี้ไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไหร่ ก็ถือว่าดีอย่างหนึ่ง เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ แต่ก็ไม่น่าจะลืมการเรียน น่าจะเอาตรงนั้นเป็นหลักมากกว่า เพราะมันเป็นงานชั่วคราว เป็นงานที่ทำได้ไม่นานหรอก อายุงานมันแป๊บเดียว

(พริตตี้เปเป้) ดี จะโตกว่าเด็กทั่วไป โชคดีที่มีโอกาสได้ทำงานก่อน ได้รู้ก่อนได้ใช้เงินก่อน บางคนเรียนจบไม่เก็บตังค์เลย

(พริตตี้ตั้งโฮ๋) มองว่าดี เด็กได้รู้จักการทำงาน

ภาพลักษณ์ความเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของเมืองไทยทำให้อาชีพพริตตี้ดูดีขึ้นไหม

(พริตตี้เบนซ์) ไม่นะ เพราะส่วนใหญ่ตั้งแต่เริ่มแรกอยู่แล้วพริตตี้ก็เป็นพวกนักเรียนอยู่แล้ว พวกไม่มีอะไรทำน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นพวกนักศึกษารามเยอะ เพราะมีเวลาเยอะเลยมาทำกัน

(พริตตี้เจนนี่) ไม่เกี่ยวเลย เพราะอย่างเพื่อนเจนนี่จบหัวเฉียว ฯ ทุกวันนี้รับปริญญาตรีเรียบร้อยได้เกียรตินิยมอันดับ 2 ไปเป็นโคโยตี้แดนเซอร์ เพราะฉะนั้นการที่เขาจบมหาวิทยาลัยดัง ๆ แล้วมาเป็นโคโยตี้เต้นมันทำให้โคโยตี้ดูดีขึ้นไหม มันคงไม่อย่างเพื่อนที่เขาไปทำโคโยตี้เขาบอกเหตุผลว่าเขาไม่ทำหรอกงานกลางวัน คือตอนนี้เขาไม่ทำเด็ดขาด เพราะว่าตอนนี้วุฒิเขาก็มีแล้ว แล้วตอนนี้เขาก็สามารถเก็บเกี่ยวเงินได้ เขาทำงานเต้นกลางคืนเขาบอกเดือนนึงเขาได้ 4-5 หมื่น แต่ถ้าเขาไปทำงานตอนนี้เขาได้เงินเดือนสตารท์ หมื่นนึงเขาบอกเขาไม่เอา เขาบอกกับพี่ว่าเขาจะเต้นอย่างนี้ไปก่อน

(พริตตี้พราว) มันก็ไม่จำเป็นว่าต้องนักศึกษามหาวิทยาลัยดัง ๆ เพราะที่เรามาเราไม่ได้มาในฐานะของมหาวิทยาลัยอะไร ส่วนใหญ่เวลาพูดจะถามกันว่ามาทำของอะไรหรอ อ๋อ โนเกีย โซนี่ มันจะดูเกรดต่างกันไป เกรดของพริตตี้จะดูจากผลิตภัณฑ์ของตัวสินค้าด้วย

(พริตตี้เอิน) ก็อย่างที่บอกว่ามันอาจจะดูดีขึ้นในสายตาของใครบางคน

(พริตตี้ต้นข้าว) ดูดีขึ้นแน่นอน อย่างตอนแคสติ้ง เขาก็จะแนะนำตัวว่าเรียนที่ไหนพอบอกว่าเรียน ABAC ดีกรีมันก็ดีกว่าคืออย่างน้อยทุกคนก็ต้องมองว่าเขาต้องมีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ดีกว่าแน่นอน เพราะสถาบัน แบรนด์ของเขาทำให้ตัวเขาดูดี เมื่อเทียบกับอีกคนที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่าแต่ยังเรียนไม่จบ แต่สุดท้ายแล้วคนคัดก็จะต้องดูบุคลิกที่เข้ากับสินค้าและความสามารถเป็นหลักอยู่ดี

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่เกี่ยว มันดูดีไหมอาจมีส่วนช่วยซัก 20 % แต่มันคงไม่ช่วยให้ดูดีขึ้นหรอก

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่มีผล

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่เกี่ยว

(พริตตี้บีเอ็ม) ดีขึ้นนะ การที่มีนิสิตม.ดัง ๆ ก็ดีนะ เพราะบางคนเขาคิดว่าพริตตี้ไม่ได้เรียนหนังสือก็มี ส่วนมากพอมีนิสิตเข้ามาทำมันดูว่าอัพเกรดขึ้นมาดูมีความรู้ ไม่ได้แบบว่าทำงานอย่างเดียว

(พริตตี้แพรว) อาชีพนี้ส่วนมากพริตตี้ก็กำลังเรียนกันทั้งนั้น เพียงแต่มาหารายได้เสริม เป็นอาชีพที่ได้เงินดี นักศึกษามาทำก็ดีถ้าไม่ทำให้ผลการเรียนเสีย

(พริตตี้บีบี๋) มันขึ้นอยู่กับการวางตัว อย่างกลุ่มหนูไม่รับงานไซด์ไลน์ ไม่รับงานที่ดูน่าเกลียด งานไซด์ไลน์ ก็คืองานขายตัว กลุ่มหนูทำตัวกันดี หนูเชื่อในตัวเพื่อนและตัวหนู หนูมีลิมิตกัน

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็ยังเหมือนเดิม ถ้าพริตตี้ยังนิสัยเหมือนเดิม คือ ถ้าพี่เจอพริตตี้ที่นิสัยดี ภาพลักษณ์ของพริตตี้ในความคิดของพี่ก็จะดูดี จริงไหม แต่ถ้าพี่เจอพริตตี้ที่นิสัยไม่ดีก็จะมองว่าพริตตี้ไม่ดี

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่น่าจะเกี่ยวเท่าไหร่ เดี๋ยวนี้เด็กมัธยม เด็กพาณิชย์ ก็มาทำกันเยอะ เพราะเขาไม่ได้เรียนทั้งวัน มีเวลาว่าง แต่เขาก็เก่ง

(พริตตี้เปเป้) บางคนมองว่าแย่ บางคนมองว่าดี บางคนมองว่าเป็นนักเรียนมาทำงานแต่งตัวโป๊ ๆ แต่บางคนก็มองว่าดี อาชีพนี้ก็มีความรู้ ส่วนยใหญ่ก็เรียนกันทุกคนแหละไปถามใคร ๆ ก็เรียนอยู่ แต่เปเป้จะมองคนอื่นในแง่ดีไว้ก่อน

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่รู้นะ ที่มองมันก็คืองาน เป็นการหารายได้พิเศษอีกทางหนึ่ง ถ้าคนสามารถแยกแยะได้ว่านี่คืองาน คือการศึกษา มันก็จบ แต่ถ้าบางคนไม่สามารถแยกแยะได้เอามาปนกันมันก็ไม่ดี

มาตรฐานการทำงานของตนเองเป็นอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) อย่างเบนซ์คือจะไม่ให้เบอร์ลูกค้า ถ้าจะให้ให้เบอร์บริษัท ตอนที่เบนซ์ทำเขาจะฟิกเลยว่าห้ามให้เบอร์ลูกค้า เจ้าของงานเขาจะสั่งเลย เราก็จะรับรู้มาตั้งแต่แรกว่าห้ามแจกเบอร์ลูกค้า แต่ก็มีบางคนที่แอบให้

(พริตตี้เจนนี่) ตั้งใจทำงานให้คุ้มกับค่าจ้าง ตรงต่อเวลา

(พริตตี้พราว) 1. เรื่องความรับผิดชอบ 2. ไม่รับงานชนกัน 3. ไม่เบี้ยวงานและตรงต่อเวลา ซึ่งพริตตี้ทุกคนต้องมีข้อนี้สำคัญมาก

(พริตตี้เอิน) ชุด งานบ้านและคอนโดล่าสุด ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมงานบ้านถึงต้องแต่งตัวโป๊ ถ้าเป็นรถมอเตอร์ไซด์ ที่แต่งตัวโป๊ก็เพื่อดึงดูดลูกค้าที่เป็นผู้ชายที่มาดู แต่งานบ้านมันควรจะแต่งให้ดูดี ตามคอนเซ็ป เช่น ถ้าคอนเซ็ปบ้านเป็นเรียบร้อย ดูดี สะอาด สมควรจะเป็นสีขาวเรียบ ๆ อะไรอย่างเนี้ย ใส่สูท ไม่จำเป็นต้องใส่ซีทรู

(พริตตี้ต้นข้าว) ความรับผิดชอบงาน ทำงานเต็มที่ แต่พี่ก็ช่วยงานอย่างอื่นด้วยไม่ใช่ทำแต่งานของตัวเองหมดเวลาโฟนก็ไปไม่ใช่ งานไหนเราช่วยเขาได้เราก็ช่วย มีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานที่ดี

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ส่วนมากถ้าเป็นบุคลิกก็จะไม่รับงานที่ชุดโป๊มาก ถ้ารับก็ต้องมีการป้องกันตัว เช่น กระโปรงสั้นก็ใส่กางเกงซับใน งานพริตตี้อะไรก็ได้ที่ไม่นั่งกับแขก ชุดไม่โป๊เว่อร์ ไม่ทำงานในที่ที่ดูล่อแหลม ส่วนรายรับที่ได้กับเวลาในการทำงานต้องสมดุลกัน เช่น 5 ชั่วโมง 500 ก็รับนะ

(พริตตี้ลูกแก้ว) ความรับผิดชอบ ตั้งใจทำงานให้ดีที่สุด

(พริตตี้พริกหวาน)ความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา

(พริตตี้บีเอ็ม) บีเอ็มไปทำงานบีเอ็มก็สามารถพรีเซ็นต์ได้ว่าเคยทำอะไรมาบ้าง การแก้ไขสถานการณ์ข้างหน้า อย่างเวลาเราไปทำงานจริง ๆ เราต้องเจอการแก้ปัญหาเฉพาะหน้ามันจะช่วยให้เราสามารถแก้ไขสถานการณ์ข้างหน้าได้ดีขึ้น เพราะเราเคยทำงานหน้างานมาก่อน แต่ถ้าไม่เคยทำอะไรมาเลย เมื่อเจอเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นครั้งแรกเราก็จะออกแนวมึน ๆ ทำอะไรไม่ถูก

(พริตตี้แพรว) ตั้งใจทำงานให้เขาเต็มที่

(พริตตี้บีบี๋) มีวินัยในการทำงาน ทำงานเป็น ไม่เรื่องมาก

(พริตตี้ผักปุ้ง) ก็ดี

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เราก็รู้แหละว่าอะไรควรทำอะไรไม่ควรทำ เวลาทำงานกับลูกค้าเราก็ไม่เสแสร้งเป็นตัวของเรา บางทีก็พูดเล่นกับลูกค้าบ้าง แต่ถ้าจะเปลี่ยนตัวเองไปเลยทำไม่ได้หรอก โกหกไม่เก่ง แต่บางคนก็สวมหน้ากากเก่งนะ อยู่กับเราเป็นอีกแบบนึง ตอนทำงานเป็นอีกแบบนึง

(พริตตี้เปเป้) ก็ดี

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ก็คิดว่าดีนะ

มาตรฐานอาชีพพริตตี้ตามความคิดเป็นอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ตามความคิดเบนซ์นะ แต่ก่อนเบนซ์คิดว่าคนที่จะมาทำพริตตี้ได้ยากเหมือนกัน เพราะนอกจากจะต้องหน้าตาดีแล้ว ยังต้องมีนั่นมีโน่นมีนี่อีกตั้งหลายอย่าง เยอะแยะ แต่เดี๋ยวนี้เอาเด็กหน้าตาธรรมดามาเป็นก็ได้ แต่ก่อนเจอแต่คนสวยจริง สวยมาก รู้สึกว่า เออ นี่แหละพริตตี้จริง ๆ แต่เดี๋ยวนี้คือแบบว่ามาตรฐานมันต่างกัน ทั้งหน้าตา ความสามารถ เลยทำให้ดูเกรดต่างกัน แต่ก่อนราคาของพริตตี้ก็จะจ้างสูง แต่เดี๋ยวนี้ถูก ๆ ก็มีแล้ว

(พริตตี้เจนนี่) พริตตี้เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยสวยนะ เขาจะดูที่ความสามารถจริง ๆ อย่างวันนี้ที่ไปแคสมีคนนึงหน้าตาสวยเลยนะ แล้วเขามั่นใจมากว่าเขาจะต้องได้ แต่เขาไม่ได้ เขาอาจจะสวยแต่ความสามารถไม่ถึง ตอนไปพรีเซ็นต์ให้ลูกค้าดูเขาอาจไปแสดงอะไรให้เขาเห็นว่าเขายังไม่แน่นก็ได้ เขาคงจะเสียความมั่นใจเหมือนกัน แต่คนขี้เหร่กลับได้ พี่ว่าเป็นที่ความสามารถมากกว่า

(พริตตี้พราว) สำหรับลูกค้าต้องตรงคอนเซ็ป กล้าพูด เสียงดังฟังชัด พูดแล้วคนอยากฟัง ไม่ใช่พูดแล้วฟังไม่รู้เรื่อง ขอแค่ตรงคอนเซ็ปที่เขาต้องการ ถามว่าต้องสวยไหม เดี๋ยวนี้มันไม่จำเป็น บางคนสวยแต่ไม่ได้ก็มี บางคนไม่สวยเลยแต่พูดเก่ง คนฟังแล้วอยากซื้อแบบเนี้ย และต้องมองโลกในแง่ดี ทั้งตัวสินค้า ผู้บริโภค เพื่อนร่วมงาน ถ้าเราเข้ากับใครไม่ได้เราก็ทำงานไม่ได้ ต้องเข้ากับทุกคนได้

(พริตตี้เอิน) หน้าตา เอินมองว่าไม่ต้องถึงกับสวยมาก มันแต่งได้ บุคลิกก็อาจจะเพิ่มเรื่องการศึกษา แต่เอินก็มองว่าไม่ว่าม.เอกชนหรือม.รัฐดัง ๆ มันก็ไม่ได้ทำให้มองว่าคนนี้ดีกว่าคนนั้นนะ ถ้าเอินเป็นคนแคสนะ จะดูบุคลิกการพูด ทัศนคติในการมอง

(พริตตี้ต้นข้าว) พริตตี้หน้าตาพอประมาณ อย่าง MC ก็ต้องที่ความสามารถ แต่แต่งหน้าต้องสวย และมีความมั่นใจในตนเอง อย่างต้นข้าวถ้าจะเลือกใครมาทำงานหนึ่งคือต้นข้าว จะดูนิสัยก่อน จะได้ไม่เสียเครดิตเวลาแนะนำให้บริษัทออแกไนซ์ และเวลาทำงานด้วยกันจะได้สบายใจ ไม่เรื่องมาก ทำงานเต็มที่เป็นอันดับแรก และก็รูปร่างหน้าตา อย่างบางงานเอานิสัยมาก่อนไม่ได้ ต้องเอาบุคลิกมาก่อนอย่างเนี้ย เช่นเขาฟิคมาว่าเอา 165 ขึ้น สวย หมวย อย่างเนี้ย นิสัยก็ไม่ได้แล้วต้องเอามาให้ครบก่อน 10 คน อย่างของเพื่อนเขาจะไม่เลือกนะ เอาบุคลิกที่ลูกค้าต้องการมาก่อน แต่พอทำงานแล้วปัญหาเยอะ มาช้าบ้าง เบี้ยวบ้าง อู้บ้างล่ะ ต้นข้าวว่าใคร ๆ ก็ทำได้ อย่างหน้าตาไม่ดีก็ไปทำ PC อย่างดีหน่อยก็ทำพริตตี้ ขอแค่คุณมั่นใจ

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) MC ต้องใช้ความสามารถมากกว่าพริตตี้ เพราะมันต้องพูด ต้องใช้ความสามารถแก้ไขสถานการณ์ข้างหน้า ต้องคิดก่อนพูด ใช้คำพูดที่ดูดี

(พริตตี้ลูกแก้ว) ความรับผิดชอบ

(พริตตี้พริกหวาน)ความรับผิดชอบ หน้าตาพอประมาณ เพราะเดี๋ยวแต่งหน้าก็สวยเอง

(พริตตี้บีเอ็ม) ต้องสวย แรก ๆ คนที่เข้าวงการใหม่มันไม่มีประสบการณ์อยู่แล้ว การพูดก็ยังพูดไม่เป็น อย่างมีเพื่อนคนนึงน่ารักมากเลย แต่เวลาไปแคสติ้งงานมักจะไม่ได้ เพราะมันจะไปถามเขาว่าแล้วส้มจะได้ไหมคะพี่ แล้วใครจะไปเอาคุณเข้าทำงาน ไปถามอย่างเนี้ย

(พริตตี้แพรว) ถ้าพูดถึงพริตตี้ตามความรู้สึกของตัวเอง คือต้องสวย หน้าตาพอไปได้ หุ่นดี ต้องขายของเก่ง ต้องกล้าเรียกลูกค้า เพราะคนทั่วไปอยู่ดี ๆ จะกล้าเรียกหรอ

(พริตตี้บีบี๋) มีวินัย ทำงานเป็น ไม่เรื่องมาก

(พริตตี้ผักบุ้ง) เราต้องเช็คคุณสมบัติตัวเองก่อนว่าเราจะทำได้รึเปล่า เราเป็นคนรักงานบริการรึเปล่า มีมนุษยสัมพันธ์ดีไหม เราเข้ากับคนอื่นได้รึเปล่า

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ต้องเป็นคนที่มีความสามารถ เห็นได้คือจากงานทุกงานที่จะต้องมีการแคสพริตตี้ขึ้นเพื่อดูว่าเอาคนที่มีมาตรฐานอยู่แล้ว เก่งอยู่แล้ว สามารถแนะนำสินค้าของลูกค้าได้ เท่าที่ดูตอนนี้ พริตตี้และ MC ทุกคนก็มีคุณภาพ พูดเก่งทุกคน

(พริตตี้เปเป้) ความสามารถ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) พูดจาดี มนุษยสัมพันธ์ดี หน้าตาน่ารัก

หากจะยกระดับมาตรฐานของอาชีพพริตตี้สามารถทำได้อย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ก็ควรจะเน้นที่ความสามารถในระดับหนึ่งถ้าเป็นไปได้ก็ดี เพราะเราจะได้ใช้สมองไม่ได้ใช้อย่างอื่นเข้ามา

(พริตตี้เจนนี่) การจะยกระดับพี่ว่าปัจจุบันพริตตี้สมัยนี้ก็มีวุฒิปริญญากันสูง ๆ ทั้งนั้น ไม่ว่าจะปริญญาตรี ปริญญาโท แล้วเดี๋ยวนี้ค่ายรถยักษ์ใหญ่ส่วนมากก็เลือกใช้พริตตี้ทั้งนั้น อันนี้มันก็น่าจะช่วยยกระดับอาชีพนี้ให้ดูดีขึ้นมาได้

(พริตตี้พราว) การยกระดับอาชีพพริตตี้อยากให้มองภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้ว่าเราเป็นเหมือนพนักงานขายสินค้าอย่างหนึ่ง ไม่อยากให้มองในแง่ลบ เช่น เป็นพริตตี้ต้องแต่งตัวโป๊ อยากให้มองว่าเราก็มาทำงานเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง เพียงแต่เรามีโอกาสได้แต่งตัวสวย ๆ เท่านั้น

(พริตตี้เอิน) ยาก อาชีพนี้มันไม่ได้สำคัญขนาดนั้นที่จะมีฝ่ายไหนมาสนใจ มันขึ้นอยู่กับตัวของแต่ละคนมากกว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะยกระดับโดยการใช้อะไรมาเป็นเกณฑ์มาตรฐาน เช่น ถ้ามองว่าใช้ระดับการศึกษามาเป็นตัววัดมันก็ไม่ได้ทำให้เกิดการยกระดับอาชีพนี้ในสายตาของคนในสังคม มันอยู่ที่การมองของแต่ละคนมากกว่า เพราะแต่ละคนก็เจอพริตตี้ที่แตกต่างกัน ส่วนใหญ่เขาจะไม่มองหรอกว่าเรามาขายความสามารถ เขามองแค่ว่าเรามาแต่งตัวสวย ๆ นุ่งน้อยห่มน้อยเพื่อดึงดูดใจเท่านั้น

(พริตตี้ต้นข้าว) ปัจจุบันพี่ทำมานาน พี่รู้เลยว่าคนยอมรับอาชีพนี้มากขึ้น ยิ่งคนที่มีประสบการณ์สูงมีงานตลอดเลยนะ จากที่มองว่าไม่มั่นคงกลายเป็นมีงานตลอด จากทำ MC ก็มีโอกาสได้เข้าโมเดลลิ่ง แล้วก็มีโอกาสได้เป็นดารา มันดูเป็นมาตรฐานมากขึ้นอย่างบริษัทโพลีพลัสที่เขาดูเป็นบริษัทที่มั่นคงอยู่แล้วเดี๋ยวนี้เขาก็หันมาจัดอีเว้นด้วย หาพริตตี้ MC มันทำให้กลายเป็นว่าอาชีพนี้มีการรองรับดูมั่นคงมากขึ้น อย่างต้นข้าวคิดว่าอย่างจะให้ใครมาจัดอบรมหรือลิสจรรยาบรรณของอาชีพถ้าทำได้มันก็ดี เพราะมันจะทำให้ภาพลักษณ์ของพริตตี้ดูดีขึ้น แต่ถ้ามีคุณจะมากระจายเงินให้ออแกไนซ์หรอ ถ้าคุณมานั่งทำ แล้วมันก็จะทำให้เหลือพริตตี้น้อยลง เหลือแต่คนที่มีคุณภาพ ขนาดดาราคุณยังทำไม่ได้เลย ให้มันดีทุกคน ไม่ให้มันเล่นยา ไม่เที่ยว ก็เหมือนกัน ใครก็เข้าได้ขึ้นอยู่ที่เขาปฏิบัติตัวได้ยังไงมากกว่า ต้นข้าวว่า อย่างออกกฎเรื่องอายุเนี่ยเห็นด้วย ตั้งแต่มหาวิทยาลัยขึ้นไป แต่อย่าง

ไปห้ามบริษัทห้ามแต่งตัวล่อแหลมคงไม่ได้หรอก เพราะไอ้พวกนั้นแหละเป็นคนจ้างเอง

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ถ้าอาชีพนี้มีมาตรฐานมันก็ดี แต่มันคงทำได้ยาก เพราะการบังคับจิตใจคนมันเป็นไปไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นคงจะต้องเกณฑ์คนที่เป็นพริตตี้ทั้งหมดมาอบรม หรือมีกฎเกณฑ์ให้เลย อาจจะออกกฎหมายประจำอาชีพไว้เลยว่า“ คนที่เป็นพริตตี้ห้ามแต่งตัวโป๊สั้นกว่าเท่านี้ ๆ ลงมาจึ๋งนึง” คือมันต้องมีกฎระเบียบถึงจะทำให้พริตตี้ดูดีขึ้นมาได้ มันอาจจะทำให้พริตตี้ดูดีขึ้นมาได้แต่แค่กฎระเบียบ แต่การกระทำลึก ๆ แล้ว การกระทำของเขาสำคัญที่สุด ต่อให้คุณมีกฎระเบียบแต่พฤติกรรมที่ออกมาไม่ดี ล่อแหลมมันก็เหมือนเดิม แต่สมมุติว่าถ้าทำให้อาชีพพริตตี้มีมาตรฐานได้จริงก็ดี เพราะอาจจะทำให้คนส่วนใหญ่มองภาพลักษณ์ของพริตตี้ดีขึ้น และอาจเป็นผลดีต่อตัวพริตตี้เองเพราะคนส่วนมากก็จะมองว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่น่าทำมากขึ้น ผู้ใหญ่บางคนเขาก็ไม่อยากให้ลูกเขามาทำพริตตี้ เพราะไม่อยากให้ลูกเขาโชว์แวม ไม่อยากให้ลูกโดนลวนลามทางสายตาจากผู้ชาย แต่ลูกก็อาจอยากทำเพราะอยากมีเงินไม่ต้องรบกวนพ่อแม่ หรือไปซื้อของโดยไม่ต้องขอพ่อแม่

(พริตตี้ลูกแก้ว) ทำได้ก็ดี แต่ใครจะมาทำ ใครจะเป็นคนลิสจรรยาบรรณนั้นล่ะ

(พริตตี้พริกหวาน)อาจต้องกำหนดคุณสมบัติที่เป็นมาตรฐานมากขึ้น เช่น ความสามารถ

(พริตตี้บีเอ็ม) ต้องอยู่ที่บริษัทออแกไนซ์ว่าจะทำให้อาชีพนี้มีมาตรฐานแค่ไหน

(พริตตี้แพรว) พริตตี้ก็ต้องมีความรู้ มาตรฐานของงานทั่วไปก็ต้องมีวุฒิ มีความรู้ พริตตี้อย่างน้อยควรจะจบ ม.6 รูปร่างหน้าตาก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

(พริตตี้บีบี๋) ถ้าทำได้ก็ดี

(พริตตี้ผักบุ้ง) อยู่ที่ความสามารถของคน การยอมรับการทำงานของคนนั้น ๆ ถ้าเขาทำได้ดี งานที่จ้างมีคุณภาพก็โอเค

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ต้องใช้ความสามารถ

(พริตตี้เปเป้) เน้นความสามารถ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ต้องมีความสามารถ มีใจรักการบริการ

การจะทำให้อาชีพนี้มีภาพพจน์ที่ดีในสายตาของคนในสังคมสามารถทำได้อย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) แล้วแต่คนมองอยู่ดีเพราะต่อให้แต่งตัวเรียบร้อยมิดชิดขึ้น ภาพเดิม ๆ มันก็ยังอยู่ในความคิดของคนอื่นในด้านลบอยู่ดี มันแล้วแต่จิตใจคนจะคิดมากกว่าว่าเป็นยังไง เพราะจะไปบังคับให้เขามองเราดีก็ไม่ได้ เพราะเขาเคยเห็นว่ามันเป็นอย่างนั้น แต่เราก็ปรับได้ก็อาจจะแต่งตัวให้ดูดีขึ้น วางตัวให้เหมาะสม เบนซ์ว่าโป๊นิดนึงมันดูดีกว่าโป๊หมดเลย แต่คนก็มักคิดว่าอยากดูโป๊บ้างจะได้ดูน่าสนใจ แต่จริง ๆ มันไม่เกี่ยวหรอก ถ้าคนน่ารักจริงต่อให้แต่งตัวธรรมดา หรือสินค้าเขาดีจริงคนมันก็อยากจะเข้าไปดู

(พริตตี้เจนนี่) แนะนำบอกต่อกันไป บางคนเขาอาจจะมองว่าไม่ดี ไม่มีความสามารถ แต่อยากจะขอบอกว่าเดี๋ยวนี้ MC ไม่ใช่กระจอก ๆ แต่ละคนจบโทก็มี

(พริตตี้พราว) มันอยู่ที่ภาพลักษณ์ของสินค้าด้วยนะ สมมุติว่าสินค้าบางตัวอาจทำให้ดูภาพลบเราก็ทำให้จากที่มันออกมาแนว ๆ ด้านลบ ก็ทำให้มันมีระดับขึ้นมา อาจจะออกแบบด้านเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายให้ดูทันสมัย ด้านสถานที่

(พริตตี้เอิน) ถ้าภายนอก ก็น่าจะเป็นเรื่องชุด ให้มันดูเรียบร้อยขึ้น แต่ว่ามันก็เป็นไปได้ยาก มันแล้วแต่คอนเซ็ปงาน เคยได้ยินไหมว่าด้านหน้าเป็นพริตตี้ ด้านหลังไปขายตัว อันนั้นมันเหมือนปลาเน่าไง มันก็ตายหมด

(พริตตี้ต้นข้าว) ทำจากตัวเราเองนี่แหละ ไม่จำเป็นต้องไปเปลี่ยนความคิดของคนอื่น คนตั้งเยอะแยะ มันก็ต้องมีอยู่แล้วที่มองในแง่ลบ แต่อย่างคนใกล้ตัวของเราถ้าเขามองดีคือเขารู้ว่าเราเลือกงาน แล้วงานนี้มันทำให้เกิดการพัฒนาของตัวเราเอง เขาก็จะบอกให้เพื่อน ให้ลูกเขาทำ เพราะจากความมั่นใจในตัวลูกของเขาว่าเขาเห็นแล้วว่าดี เขาก็จะแนะนำให้คนอื่นทำ อย่างแม่เพื่อนเขาก็จะถามว่าอันตรายรึเปล่าลูก เราก็จะบอกว่าไม่หรอกค่ะ เดี๋ยวดูให้ มันขึ้นอยู่กับความมั่นใจที่เขามองเรา แต่ก็มีเหมือนกันเราเสียเลย จากเด็กดี ๆ ไป ๆ มา ๆ เสียคน รับงานเอง แล้วกินเที่ยว ไม่รับผิดชอบงาน หยิ่ง มันก็เหมือนกับพวกดาราที่ดังแล้วลืมตัวนั่นแหละ เขาตั้งเรทไม่ต่ำกว่า 1000 อย่างนี้แต่ไม่ยอมมาช่วยบริษัทนั้นทั้ง ๆ ที่บริษัทนั้นดันเขาขึ้นมา อย่างต้นข้าวต่ำกว่าที่กำหนดก็ไปทำให้ถ้าสนิทกันอย่างนี้เขาก็จะให้งานเราตลอด ทุกวงการแหละมีทั้งดีและไม่ดี อย่าวัดแค่ภายนอก

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มันเป็นไปได้ยาก เพราะทุกคนมันมีทั้งดีและไม่ดี พริตตี้ก็เหมือนกัน ถามว่าจะทำยังไงให้มีภาพพจน์ที่ดีขึ้น ก็ตอบได้แต่ว่าเป็นไปได้ แต่ยากมาก

(พริตตี้ลูกแก้ว) เริ่มจากตัวเอง ถ้าคนอื่นเห็นพริตตี้ที่ดี เขาก็ต้องมีภาพพริตตี้ที่ดีอยู่ในความคิด
(พริตตี้พริกหวาน)ตัวพริตตี้ก็ต้องทำตัวให้ดี บริษัทต่าง ๆ ก็ต้องช่วยดูแลภาพพจน์ของอาชีพนี้ด้วย
(พริตตี้บีเอ็ม) ตัวหนูทำไม่ได้หรอก แต่ที่เขาทำกันมาหนึ่งอย่างแล้วก็อย่างงานมอเตอร์เอ็กซ์โปร เขาก็ไม่ได้ให้พริตตี้แต่งตัวโป๊ เหลือแต่ในโซนมอเตอร์ไซด์ มันก็ทำให้มุมมองของคนอื่นที่มีต่อพริตตี้มีส่วนที่ดีขึ้นนะ เพราะอย่างทุกครั้งเวลาที่จะไปดูงานมอเตอร์โชว์ เขาก็จะพูดว่าเออไปดูพริตตี้ พริตตี้แต่งตัวโป๊อะไรอย่างเนี้ย
(พริตตี้แพรว) ก็ต้องทำให้อาชีพนี้มีเกียรติ เป็นที่ยอมรับจากคนในสังคม
(พริตตี้บีบี๋) ก็ต้องทำที่ตัวเราเอง อยู่ที่ตัวเรา ถ้าเราทำตัวดี คนที่เขาเข้ามาเขาจะดูเองว่าเราเป็นแบบไหน บางคนเจอพริตตี้ MC ไม่ดี เขาก็จะมาอง MC พริตตี้ในแง่ลบ แต่ถ้าเขาเจอ MC พริตตี้ที่ทำตัวดี เขาก็จะมองในแง่บวก
(พริตตี้ผักบุ้ง) เราต้องให้เขาสัมผัส แบบว่าคุณมีเพื่อนเป็นพริตตี้ไหม มีญาติเป็นพริตตี้ไหม เพราะเราก็ไม่รู้ว่าพริตตี้ที่เขารู้จักเป็นยังไง เพราะถ้าเขาบังเอิญได้รู้จักพริตตี้ไม่ดี เขาก็จะเหมารวมว่าพวกพริตตี้ไม่ดี นั่นคือนิสัยคนไทยโดยประมาณ 80%
(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไอ้คนที่ทำตัวไม่ดีก็ปรับปรุงตัวซะ ไซด์ไลน์อะไรไม่ดีหรอก แต่ว่าจริง ๆ ก็ไม่สมควรจะมองว่าเป็นอาชีพที่ไม่ดี เพราะมันเป็นงานสุจริตอย่างหนึ่ง ก็คงมีคนส่วนน้อยที่มองว่าอาชีพนี้เป็นงานไม่ดี ผู้ชายคงจะมองว่าดี
(พริตตี้เปเป้) ก็แค่ทำตัวให้ดี ก็เหมือนพระที่มีทั้งดีและไม่ดี พระเลวมันก็ทำให้พระอื่น ๆ ที่ดีต้องถูกมองไม่ดีไปด้วย แค่นี้เอง ถ้าเราอยากให้คนอื่นมองเราด้านดี ๆ เราก็แค่ทำตัวดี ๆ ได้พวกไม่ดีก็จะดีไปด้วย คนส่วนใหญ่จิตใจต่ำก็จะมองคนอื่นต่ำไปด้วย ก็เหมือนเวลาคนทำดีไม่ดังหรอก แต่พอทำชั่วดังกว่า เพราะคนจิตใจต่ำ ก็มองแต่เรื่องต่ำ ๆ ไปด้วย ทำให้น่าติดใจไม่งั้นข่าวคงไม่เสนอแต่ข่าวต่ำ ๆ หรอก
(พริตตี้ตั้งโอ๋) ให้มันมีเยอะ ๆ ให้มันเป็นเรื่องปกติไป คนไทยมันต้องชินตาล่ะมั้งถึงจะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องปกติ

ถ้าเรียนจบแล้วคิดจะทำอาชีพนี้เป็นงานประจำหรือไม่ เพราะอะไร

(พริตตี้เบนซ์) ไม่ ทำมาหลายปีแล้วเบื่อ อยากเรียนต่อด้วย อยากเอาดีด้านเดียวแล้ว ตอนแรกทั้งทำงานทั้งเรียนมันตีกันหลายอย่าง ไม่ไหว แล้วมันไม่มั่นคง ที่สำคัญเพื่อน ๆ จบแล้วไม่มีใครทำแล้วเพราะเขาทำงานประจำกันหมด แล้วหนูเป็นคนเลือกงานมากจนเพื่อนยังว่าว่าเรื่องมากเลย บางคนเขาก็ทำต่อเป็นอาชีพเลย แต่เราอาจเป็น

เพราะรู้สึกถึงจุดอิ่มตัวแล้วด้วย ทำมานานแล้ว เบื่อ อย่างพี่คนนึงเขาทำมานานแล้วเขาบอกว่ามันหมดวัยพี่แล้วน้อง เขาก็จะออกมาเอง เขารู้ตัวเอง

(พริตตี้เจนนี่) จริง ๆ ตอนนี้ก็ไม่ได้กะจะยึดอาชีพนี้ เพราะตอนนี้ก็มีอายุแล้ว ก็คิดว่าถ้าเรียนจบก็อยากจะเปิดร้านเป็นของตัวเอง พริตตี้ MC มันไม่แน่นอน มันเรื่อย ๆ ช่วงไหนดีก็ดีช่วงไหนว่างก็ว่าง

(พริตตี้พราว) ถ้าจบแล้วคงอยากหางานประจำไปด้วยรับงานนี้ไปด้วยเหมือนกัน แต่ก็คงยังไม่คิด พราวเป็นคนไม่ชอบอยู่กับที่ถ้าให้ทำงานบริษัท ตอนแรกกลัวไม่มีงานประจำทำ แต่พอได้คุยกับพี่ คุยกับคนโน้นคนนี้ก็รู้ว่างานประจำมันก็น่าเบื่อ ถ้าให้เลือกพราวก็อยากทำงานนี้ แต่งานนี้มันเป็นงานที่ไม่แน่นอน จังหวะมีก็มีเลย จังหวะไม่มีก็ไม่มีเลย ถ้าเกิดวันนึงเราไม่มีขึ้นมามันก็แย่ ถามว่าเบื่อไหม พราวว่าพราวคงสนุกกับงานนะ ถ้าทุกอย่างโอเค พราวก็พยายามโอเคดีกว่าเราอยู่เฉย ๆ ไปวันนึงล่องลอยไป ถ้าเป็นไปได้ก็อยากทำงานที่ตัวเองอยากทำไปด้วย แล้วก็รับงานนี้ไปด้วย

(พริตตี้เอิน) ไม่คิดว่าจะทำพริตตี้ คือเราต้องเลือกอะไรที่สำคัญกับเรามากที่สุด พริตตี้ว่างก็ทำหรือทำวันที่หยุดหรือไม่มีเรียน เรียนจบออกไปตั้งใจหางานเลย

(พริตตี้ต้นข้าว) จบแล้วไปทำงานประจำแล้ว เป็นครูอนุบาลและทำพริตตี้คู่ไปด้วย แล้วช่วงนั้นก็เลยไม่รับงานพริตตี้แล้ว เพราะการเป็นครูมันคงดูไม่ดีนักที่จะมาทำพริตตี้ด้วย เกิดไปทำแล้วเจอผู้บริหารมาเห็นพอดีมันก็ไม่ดี ไปทำครูได้ประมาณ 1 เดือน แล้วก็ออกด้วยเหตุผลหลาย ๆ อย่าง พอดีมีงาน MAKER HOME ด้วยงานบ้านมันเป็นบุคลิก ผู้ใหญ่ เคยไปแคสผ่านแล้วเมื่อปีที่แล้วเขาก็เลยเรียกมาทำอีกปีนี้ พอดีเด็กปิดเทอม เราจะไปสมัครครูก็ไม่ได้ เลยรับงานนี้ หลังจากนั้นก็คิดต่อไปว่างานแคสคงไม่ทำแล้ว ทำเฉพาะงานที่มีคนโทรมาให้ทำ หรือเพื่อนให้ไปทำแทนประมาณนี้มากกว่า ต้นข้าวพึ่งจะลาออกจากงานประจำกลับมาทำพริตตี้ ทำพริตตี้ประมาณเดือนนึงหลังจากทำงานประจำ ต้นข้าวไม่ได้ทำแต่พริตตี้ ต้นข้าวรับงานอื่นที่หลากหลายด้วย เช่น มัคคุเทศน์เยาวชน ฝึกงานที่บริษัทนำเข้าส่งออกบ้าง ไม่ได้ทำแต่พริตตี้อย่างเดียว เป็น PR ให้บริษัทพี่ลูกแก้วที่จตุจักรบ้าง ก็เลยสนิทกับพริกหวานเพราะพริกหวานก็ไปทำด้วย ต้นข้าวก็เลยชวนพริกหวานไปทำ ต้นข้าวให้พริกหวานไปทำหรือเลือกใครไปทำต้นข้าวดูความรับผิดชอบเป็นหลัก ตอนนี้ก็คือจะทำอาชีพครู รอเด็กเปิดเทอมก่อนก็จะสมัครครูเหมือนเดิม ต้นข้าวทำพริตตี้มา 5 ปี ทำหมด แต่ 2–3 ปีหลังทำ MC ส่วนใหญ่

ตอนแรกต้นข้าวคิดว่า 25 ก็ควรหางานประจำได้แล้ว ควรจะไม่รับงานตรงนี้แล้ว แต่กลายเป็นว่ามันมีอีกมุมมองนึง คือ เป็นงานอีกระดับหนึ่ง ที่อยากจะได้บุคลิกมีการศึกษา มีความสามารถพร้อมอย่างเนี้ย ประเภท PR บริษัท เขาอยากได้บุคลิกดูดี ๆ ในวัยเราเหมาะกับงานของเขาพอดี เป็นเซลล์แบบเนี้ย ส่วนใหญ่พริตตี้ที่มีคุณสมบัติดี ๆ เขามักจะดึงไปทำงานประจำที่บริษัทเลย เขาเห็นนิสัยการทำงานไปอยู่ฝ่ายส่งเสริมการขาย PR ประชาสัมพันธ์ไป

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) เบื่อแล้ว ทำมานานแล้ว มันเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง แต่มันเป็นอาชีพที่น่าไขว่คว้า เป็นอาชีพที่น่าเก็บเงิน งานนี้เขาไม่น่ายึดมาเป็นอาชีพหลัก แต่ควรยึดมาเป็นอาชีพเสริม คือรายได้ที่มันเข้ามาแบบฟลุ๊คอยู่ที่ช่วงวัยและโอกาสของเรา

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่ รับทำเมื่อต้นข้าวให้ไปแทน เพราะตอนนี้ก็เรียนป.โทแล้วก็ทำงานบริษัทไปด้วย

(พริตตี้พริกหวาน)คงไม่ ทำเป็นอาชีพเสริมมากกว่า

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็คิด เพราะรายได้มันโอเคแต่ก็ไม่ตลอดนะ คิดว่าจบแล้วอาจทำซักปีนึงก็จะเลิกทำแล้ว

(พริตตี้แพรว) เดี๋ยวนี้คนทำเยอะ แล้วเราก็ใกล้จะจบแล้ว คิดว่าน่าจะหางานอื่นจริงจังทำมากกว่า จบแล้วไม่คิดจะทำพริตตี้เลย มันไม่มั่นคง ถ้าไป แคสงานได้ก็ดี เดือนไหนไม่ได้คงแย่

(พริตตี้บีบี๋) คิดจะทำพริตตี้เป็นอาชีพ เพราะบีบี๋รักอาชีพนี้ ทำมานานแล้วรู้สึกรัก เพราะทำมานาน แล้วค่าตอบแทนก็สูง และสนุกกับงาน

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่ แต่ถ้าจะทำคิดจะทำโมมากกว่า หนูไม่ชอบงานที่เป็นลูกน้องเขา โอเคตอนนี้เราสามารถเป็นลูกน้องได้ เพราะก่อนที่เราจะมาเป็นหัวหน้าเขา เราควรจะเป็นลูกน้องมาก่อน แล้วตอนนี้หนูก็รับงานละครด้วย ดังนั้นหนูคิดว่าหนูหาประสบการณ์จากทางอื่นด้วยดีกว่า

(พริตตี้ท็อฟฟี่) คงไม่ คงอยากทำงานที่ตัวเองเรียนมากกว่า ตอนนี้ยังมีเวลาก็จะยังทำอยู่ อยากเอาสิ่งที่ตัวเองเรียนมาใช้มากกว่า อยากทำงานประจำมากกว่ามันมั่นคงกว่า พริตตี้มันเหนื่อย บางทีต้องวิ่งหางานแคสงาน ยิ่งเดี๋ยวนี้มีพริตตี้เกิดใหม่เยอะ ราคาเราก็จะถูกลงด้วยเพราะเด็กเยอะ เหนื่อย ทำงานประจำดีกว่า

(พริตตี้เปเป้) จะทำเรื่อย ๆ ขายของจะทำเมื่อไหร่ก็ได้ แต่พริตตี้ทำได้อีกไม่กี่ปี เพราะเลยอายุ 30 ก็สุด ๆ แล้ว อย่างเปเป้พี่เขาก็บอกว่าน่าจะได้ถึง 30 เพราะเปเป้หน้าเด็ก

(พริตตี้ตั้งโอ๋) จะทำไปจนเท่าที่มีงาน

อาชีพที่อยากทำ

(พริตตี้เบนซ์) อยากทำงานเกี่ยวกับเป็นคล้าย ๆ ประชาสัมพันธ์ของบริษัทเครื่องสำอาง เป็นแบรนด์ดัง ๆ

(พริตตี้เจนนี่) อยากเปิดร้านก๋วยเตี๋ยว ชอบขายของมันได้เงินสดดี และเป็นธุรกิจของตัวเอง

(พริตตี้พราว) เรียน PR มาคงอยากทำแนว ๆ นี้แหละ แนว ๆ PR

(พริตตี้เอิน) อยากเป็นแอร์โฮสเตรส

(พริตตี้ต้นข้าว) อยากเป็นครู ตุลาคมนี้ก็กำลังจะสอบครู คิดว่าเป็นข้าราชการคนหนึ่งดีกว่าเวลาเจ็บป่วยขึ้นมาพ่อแม่ตัวเราจะได้เบิกได้

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) จบแล้วอยากเป็นประชาสัมพันธ์ เลขา พอเรียนไปแล้วถึงรู้สึกว่าเราชอบงานแบบนี้ อยากทำงานพวกโรงเรียน แต่ไม่รู้ว่าถ้าทำจริง ๆ แล้วจะเบื่อรึเปล่าเพราะเป็นคนเบื่อง่าย แต่คิดว่าแต่ละงานที่ตัวเองทำก็จะทำให้ดีที่สุด เพียงแต่อาจหางานที่ตัวเองชอบยังไม่ได้ เพราะยังไม่เคยลองทำงานประจำก็เหมือนตอนทำพริตตี้ที่คิดว่าตัวเองจะทำ MC ไม่ได้ แต่ทำไปเรื่อย ๆ ก็รู้สึกว่าตัวเองก็มีความสามารถก็ทำได้ ทำได้ก็ทำได้ดีที่สุด เมื่อทำได้ดีก็ต้องอัพตัวเองพื่อทำให้ดีขึ้นดีที่สุด

(พริตตี้ลูกแก้ว) คงทำงานสายที่ตัวเองเรียนมา

(พริตตี้พริกหวาน)พริกหวานเรียนการตลาดมาก็คงทำประมาณนั้น

(พริตตี้บีเอ็ม) ยังไม่รู้เลย เพราะตอนแรกเรียนนิติศาสตร์ พอมาได้ทำพริตตี้ก็เลยย้ายมาเรียนมนุษย์สื่อ เผื่อมันจะได้ทำงานตรงสายมากกว่า

(พริตตี้แพรว) คงหางานทำในกรุงเทพฯซักพัก แต่พ่ออยากให้กลับไปช่วยงานที่บ้าน

(พริตตี้บีบี๋) ยังไม่รู้เลย

(พริตตี้ผักบุ้ง) ยังไม่รู้

(พริตตี้ท็อฟฟี่) อยากเป็นแอร์

(พริตตี้เปเป้) ขายของ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ก็พอดีมีคนรู้จักเขาทำงาน CP เดี๋ยวเขาจะฝากงานให้ คงเป็นงานออฟฟิตทั่วไปมากกว่า

พริตตี้บอย

(พริตตี้เบนซ์) มี แต่มันไม่เยอะเท่าผู้หญิง เพื่อนเบนซ์ก็มีทำพริตตี้ แต่มันไม่เยอะ อย่างบางงานต้องการผู้ชาย เขาก็จะถามว่ามีไหม หามาให้หน่อย มีเพื่อนก็ลองเอามาแคสดู

(พริตตี้เจนนี่) พริตตี้บอยมี แต่ไม่ค่อยเยอะ และไม่เคยทำงานด้วย ทำเหมือน MC โฟน ขาย เป็น MC หญิงชายคู่กันส่วนใหญ่

(พริตตี้พราว) เคยทำงานด้วยกัน พริตตี้บอยค่าตัวจะแพงกว่า หน้าที่ก็คล้าย ๆ กัน จะดูที่งานถ้าทำงานเหมือนกันค่าตัวก็เท่ากัน แต่ถ้างานเขามากกว่า ค่าตัวก็จะดูจากการทำงาน การที่เขาจ้างพริตตี้บอยก็เพราะ 1. คืองานนั้นต้องใช้แรงงาน 2. สินค้าของเขาอาจต้องการมาสคอทของเขาที่ผู้ชายมีความสำคัญ อย่างที่เคยทำเป็นงานธนาคารธนชาติ เขาต้องการพริตตี้บอยในมาดนักธุรกิจแบบเนี้ยเพื่อโปรโมทสินค้า

(พริตตี้เอิน) เคยทำงานด้วยบ้าง ทั้ง MC และพริตตี้ เหมือนพริตตี้เราแต่เขาจะเอ็นเตอร์เทนได้ดีกว่าเรา พริตตี้บอยถ้าเขาติดตลาดเขาได้เงินเยอะกว่าอีก และพริตตี้บอยมีน้อยโอกาสมันมีมากกว่าผู้หญิง

(พริตตี้ต้นข้าว) น้อย หางานยาก ถ้าใครได้ก็มีโอกาสดีกว่าผู้หญิงเยอะ เพราะผู้ชายที่ทำพริตตี้มีน้อย การแข่งขันก็น้อยกว่าพริตตี้ผู้หญิง ใครได้ทำก็มักจะมีงานต่อมากกว่าผู้หญิง หน้าที่ก็เหมือนกัน คือต้องไปแคสติ้งพรีเซ็นต์งาน MC ทุกอย่าง ไม่จำเป็นต้องหล่อ เก่ง รู้จักเอ็นเตอร์เทน อย่างเปิดตัวห้างจะใช้ MC ชายหญิงคู่กันก็จะเลือกพริตตี้บอยและพริตตี้เกิร์ล อย่างบางที่ที่เห็นพนักงานผู้ชายที่หน้าตาดี ๆ ส่วนใหญ่เป็นพริตตี้ทั้งนั้นแหละ และเขาจะสั่งเลยถ้ามีคนถามให้ตอบเป็นพนักงานของเขา เขาไม่อยากให้ ภาพลักษณ์เขาเสียว่ามาจ้างพริตตี้ ในด้านเงินของพริตตี้บอยที่ได้ก็เท่ากัน แต่งานเขาเยอะกว่า เช่น งานกลางคืนตามบาร์เกย์ บางงานก็เช่นยืนหล่อต้อนรับ อย่างเพื่อนเคยไปทำเป็นงานเกี่ยวกับศึกษาอุปกรณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ นัดที่โรงแรมไปเอาข้อมูล เขาก็คิดว่ามีอะไรถึงเวลาโทรให้ขึ้นไปที่ห้องเขาไม่ว่าง ไอ้ผู้ชายคนนั้นเลยไม่เอาเลย รู้แล้วว่าถ้าเข้าไปเสร็จแน่ เลยไม่รับงานนี้

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มี หน้าที่ก็เหมือนกัน แต่พริตตี้ผู้ชายมีน้อย แต่มีทีก็เงินเยอะเพราะไม่ค่อยมีคนทำ ค่าจ้างก็แล้วแต่งาน แต่ส่วนใหญ่ไม่ต่ำกว่า 1500 แต่ไม่ค่อยเห็น เพราะเขาจะออกงานใหญ่ ๆ เขาจะเรียกว่าพริตตี้บอย แต่ไม่ค่อยมีเลยไม่ค่อยได้ยิน

(พริตตี้ลูกแก้ว) ทำคล้าย ๆ เรา

(พริตตี้พริกหวาน)แต่ไม่ค่อยเห็นเท่าผู้หญิง

(พริตตี้บีเอ็ม) มีค่ะ งานก็เหมือนกัน แต่งานพริตตี้บอยจะน้อย ค่าตัวก็เท่าเรา เหมือนงานเดียวกันก็เท่ากัน เหมือนงาน MC ผู้หญิงผู้ชาย ค่าตัวก็เท่ากัน แต่รู้สึกงานพริตตี้ผู้ชายจะน้อยกว่ามาก

(พริตตี้แพรว) มี ก็ทำคล้ายเรา ค่าตัวก็เหมือนกัน MC ผู้ชายก็มี

(พริตตี้บีบี๋) มี แต่น้อย ลักษณะงานก็เหมือนเรา พิธีกร

(พริตตี้ผักบุ้ง) หนูไม่ค่อยเห็นนะ ส่วนมากเป็นงานโมเดลมากกว่า

(พริตตี้ท็อฟฟี่) มี แต่มีน้อยและงานก็น้อย

(พริตตี้เปเป้) มี แต่ไม่ค่อยเห็น เหมือนทุกอย่าง แต่ผู้ชายได้เงินดีกว่า แต่หางานยาก มีงานน้อย

(พริตตี้ตั้งโอ๋) คิดว่าคล้าย ๆ นะ เพราะมันต้องอาศัยภาพลักษณ์ที่ดูดี หน้าตาที่ดี แต่ส่วนมากไม่ค่อยได้เห็น ล่าสุดเคยเห็นที่งานคอมมาร์ทกลุ่มใหญ่เลย

อาชีพพริตตี้มีความสำคัญกับกลยุทธ์ทางการตลาดไหม

(พริตตี้เบนซ์) มีงานนึงต้องใช้พริตตี้ขายของ อย่างถ้าเป็นคนธรรมดาให้ผู้ชายไปขาย ผู้ชายจะอยากซื้อไหม ไม่มีใครอยากได้ แต่ถ้าเป็นผู้หญิง “พี่คะ ลองดูอันนี้ก่อนไหมคะ” ผู้ชายย่อมสนใจและอยากซื้อมากกว่า ประมาณว่าเจอลูกอ้อน บางคนไม่ได้อยากได้หรอก แต่เออ ๆ เอาก็ได้

(พริตตี้เจนนี่) มีความสำคัญมาก อย่างพริตตี้รถสามารถเรียกลูกค้าเข้าบู๊ทได้เยอะมาก ๆ อย่างน้อย ๆ ก็อาจมีคนสนใจซื้อบ้างก็ได้ มันเป็นกลไกทางการตลาดอย่างหนึ่งนะ

(พริตตี้พราว) มันเหมือนเป็นแรงจูงใจ อย่างงานมอเตอร์โชว์ก็รู้อยู่ว่าไม่ได้ไปดูรถ รถเป็นปัจจัยที่ 2 มากกว่าส่วนมากก็มาดูผู้หญิง ถ้าถามว่างานมอเตอร์โชว์ถ้าไม่มีพริตตี้จะเป็นยังไง มันก็ไม่มีสีสันของงาน มันเหมือนพริตตี้เป็นสีสันของงาน เราเป็นผู้หญิงเรายังอยากไปดูเลยว่าพริตตี้สวยไหม รถยี่ห้อไหนสวยสุด เดี๋ยวนี้ใครก็เลือกใช้พริตตี้ในการโปรโมทสินค้าทั้งนั้น

(พริตตี้เอิน) มีนะ ค่อนข้างมาก ในการโปรโมทสินค้า 2 บู๊ท บู๊ทนึงมีพริตตี้อีกบู๊ทไม่มี มันต่างกัน เหมือนเราเป็นประชาสัมพันธ์ให้เขา

(พริตตี้ต้นข้าว) มีผลเลย อย่างต้นข้าวถ้าคิดจะเปิดตัวผลิตภัณฑ์ซักอันต้นข้าวก็จ้างนะ เพราะต้นข้าวมีเพื่อนในวงการอยู่แล้ว มันต้องมีควบคู่ไปอยู่แล้ว ถ้าเกิดเขาขายของได้เองเขาจะจ้างคนมาทำไม แล้วเขาจะต้องเลือกคนมาทำทำไม งั้นใครมาทำก็ได้สิใช่

ไหม การที่เขาเลือกคนที่พูดดี ยิ้มแย้ม แจ่มใส มันต้องอยู่คู่กันอยู่แล้วกับการบริการและสินค้า

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มีความสำคัญ กุ๊งกิ๊งคิดว่าถ้าไม่มีพริตตี้ก็จะไม่มีผู้บริโภคคนไหนมาสนใจ อย่างงานมอเตอร์โชว์ 100 คนที่เข้ามาก็เพราะว่ามาดูพริตตี้จริงป่ะ แล้วคิดดูรถทุกคันส่วนมากที่ออกมาจะมีคอนเซ็ปที่เหมือน ๆ กัน เพียงแต่มันมีจุดเล็กจุดน้อยนิดเดียวที่แตกต่างกัน ทุกคนมาดูพริตตี้อันนี้ถูกต้อง แต่พริตตี้ในแต่ละยี่ห้อใครสวยกว่าใครมันก็เป็นจุดดึงดูด และมาสู่ในส่วนของจุดสนใจ พริตตี้เป็นจุดดึงดูดและจุดสนใจก็คือรถ ทุกคนก็จะมาดูรถ มันก็เหมือนผลพลอยได้ กุ๊งกิ๊งคิดว่ามันสำคัญ สมมุติว่ากุ๊งกิ๊งเป็นเจ้าของธุรกิจคงไม่มีใครไม่อยากให้สินค้าของตัวเองโดดเด่นหรอกจริงไหม เขาจึงต้องหาพริตตี้เพื่อเป็นจุดดึงดูด โอเคสวย ถูกต้องแต่อีกสิ่งหนึ่งก็คือ การชักจูงความสนใจของคนพวกนี้ให้มาดูรถ ถ้าถามว่าเปรียบเทียบคนขี้เหร่กับคนสวย เอาแบบขี้เหร่เลยนะกับคนสวย ยืนอยู่ที่รถ 2 คัน และรถ 2 คันนี้มีคุณสมบัติเหมือนกันทุกอย่างแต่คนละยี่ห้อ ถามว่าคุณอยากจะดูรถคันไหน คนก็ต้องดูจุดที่มันดูดีจริงไหม ต้องดูจุดที่มันเพลินตา และสบายใจ เขาเรียกสุขภาพหูและสุขภาพตา นั่นคือจุดสำคัญของผู้ค้าและผู้บริโภค

(พริตตี้ลูกแก้ว) มีผล

(พริตตี้พริกหวาน)อย่างพริกหวานเรียนบริหารการตลาด พนักงานขายมีผลมากทุกเรื่องในการส่งเสริมการขาย พนักงานขายเป็นสิ่งสำคัญเลยกับสินค้า อย่างที่บอกถ้าสินค้าวางอยู่เฉย ๆ มันก็ไม่น่าสนใจอะไร การมีพริตตี้ทำให้สินค้าเด่นขึ้น อย่างเช่นทำให้คนรู้ว่าวันนี้จะมีการเปิดตัวสินค้า ผลิตภัณฑ์ การจ้างพริตตี้ก็คือการจ้างคนมาพูดแทนสินค้า

(พริตตี้บีเอ็ม) มาก เพราะการมีพริตตี้กับ MC ไปพรีเซ็นต์สินค้ามันเป็นการกระตุ้นยอดสินค้าเขามากขึ้น การขายหรือการจัดกิจกรรมมันก็ช่วยได้ทั้งนั้นเลย เหมือนงานที่หนูทำสินค้าตัวหนึ่ง เขาจะมีกิจกรรมซื้อสินค้าของเขาแล้วให้เอาคูปองมาส่งชิงโชคเอาตั๋วคอนเสิร์ตกอล์ฟไมค์ มันมีส่วนทำให้ยอดขายพุ่งมาก ๆ

(พริตตี้แพรว) มีแน่นอน

(พริตตี้บีบี๋) มีผลมาก

(พริตตี้ผักปุ้ง) มี ไม่งั้นเขาจะทุ่มกับส่วนนี้หรอ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ก็ช่วยให้คนรู้จักสินค้ามากขึ้น ก็น่าจะสำคัญเหมือนการโฆษณา ถ้าไม่โฆษณาคนก็ไม่รู้จัก เมื่อเอามาขายคนก็ไม่กล้าซื้อว่ามันคืออะไร กลัว

(พริตตี้เปเป้) มีอย่างมาก

(พริตตี้ตั้งโอ๋) จริง ๆ แล้วไม่สำคัญเลย มันอาจทำให้คนสนใจมองมากขึ้น ยอมรับ เขามาถ่ายรูปพริตตี้ แต่เขาไม่ได้ถ่ายรูปตัวสินค้า แล้วจริง ๆ แล้วคนที่สามารถพรีเซ็นต์สินค้าได้ดีคือ PC ไม่ใช่พริตตี้พริตตี้แค่มาสร้างสีสัน

อาชีพพริตตี้ให้อะไรแก่สังคม

(พริตตี้เบนซ์) มันมองได้หลายด้าน อันดับแรกเลยอาชีพพริตตี้สร้างสีสันให้คนในสังคม สร้างแนวคิด เป็นอาชีพที่ทำให้คนในสังคมกล้าแสดงออกมากขึ้น

(พริตตี้เจนนี่) ให้ความเจริญหูเจริญตา

(พริตตี้พราว) สังคมมันไม่ได้มองภาพบวกกับอาชีพพริตตี้ แต่ถ้าเป็นคนรอบตัวที่รู้จักที่มองอาชีพนี้ก็คือ มองว่าการเป็นพริตตี้ทำให้เด็กรู้จักทำมาหากิน อย่างน้อยมันเป็นอาชีพเสริมให้เรา สำหรับคนทั่วไปมันมีหลายอย่างที่ทำให้พวกเขามองไม่ดี เช่น การแต่งตัว แต่อาชีพนี้มันทำให้มีคนสนใจมากขึ้น

(พริตตี้เอิน) อาชีพพริตตี้เหมือนการโปรโมท การให้อะไรคงไม่ให้โดยตรงแต่เป็นทางอ้อมมากกว่า ดึงดูดผู้คน เป็นความน่าสนใจ แต่ถ้าถามเรื่องการเป็นประโยชน์ มันแล้วแต่งาน เช่น งานการกุศลแล้วจ้างพริตตี้ ก็เป็นประโยชน์

(พริตตี้ต้นข้าว) มองว่าเป็นการให้สังคมในแง่ของการให้ความบันเทิง การผ่อนคลาย ด้านสุนทรียภาพแก่คนอื่นมากกว่า มันเป็นความบันเทิงใจ ด้านอารมณ์ที่ได้จากการมาดู พริตตี้ และให้ประโยชน์ด้านการเป็นผู้ให้ข้อมูล ความรู้และการต้อนรับอย่างดี เพราะอย่างพนักงานเขาจะไม่บริการด้วยใจ แต่พริตตี้จะถูกสั่งมาเลยว่าการบริการลูกค้าเป็นสิ่งสำคัญ พริตตี้เป็นการเสริมภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ หรือบริษัทที่ว่าจ้างมากกว่า

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) การบริการ การเรียนรู้ มนุษยสัมพันธ์ระหว่างคนทำงาน ลูกค้า

(พริตตี้ลูกแก้ว) คงเป็นเรื่องการแนะนำสินค้า การให้รายละเอียด

(พริตตี้พริกหวาน)เป็นการตลาดอย่างหนึ่ง

(พริตตี้บีเอ็ม) ให้ความเจริญหูเจริญตา ให้ความรู้แก่ผู้บริโภค

(พริตตี้แพรว) ให้การแนะนำ เปิดตัวสินค้าให้คนรู้จัก

(พริตตี้บีบี๋) สร้างสีสันให้งาน เป็นผู้แนะนำสินค้า เป็นอาชีพทางเลือกอาชีพหนึ่ง

(พริตตี้ผักบุ้ง) ให้ความรู้ในฐานะผู้แนะนำสินค้า ให้ความบันเทิงตา บันเทิงใจ

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ให้ความรู้เกี่ยวกับสินค้า

(พริตตี้เปเป้) ให้คนในสังคมฉลาดขึ้น เพราะมีคนให้ความรู้เกี่ยวกับสินค้านั้น ๆ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) เป็นการทำงานอีกอาชีพหนึ่งที่สุจริต เป็นอาชีพที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ทำงาน

อาชีพนี้มีความจำเป็นต่อสังคมไทยอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ไม่จำเป็น เพราะมันเป็นอาชีพที่ไม่เป็นหลักแหล่ง ไม่ใช่อาชีพที่ตายตัว มีก็ได้ไม่มีก็ได้

(พริตตี้เจนนี่) ปัจจุบันควรมี เพราะเป็นการดึงดูด สามารถเรียกลูกค้าได้เยอะ

(พริตตี้พราว) ก็เหมือนเป็นอาชีพหนึ่ง เพียงแต่มันไม่ถูกพูดถึงขึ้นมาเท่านั้น

(พริตตี้เอิน) จำเป็นไหม คงไม่ถึงกับเป็นปัจจัยสำคัญ แต่ถ้าขาดก็คงมีความสำคัญ มันเป็นสีสัน แต่ละหน่วยงานก็ย่อมอยากมีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นมาร์เก็ตติ้ง พริตตี้เป็นส่วนหนึ่งของตรงนั้นมากกว่า

(พริตตี้ต้นข้าว) ตอนนี้ทุกที่ทุกผลิตภัณฑ์อยากใช้หมด ถามว่าจำเป็นไหม ก็ไม่ แต่ถ้ามีก็จะช่วยส่งเสริมการขายให้มากขึ้น คนจำภาพลักษณ์ของสินค้าได้มากกว่า แต่ก็คิดว่าอาชีพพริตตี้ไม่จำเป็นอะไรมาก

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ไม่จำเป็น

(พริตตี้ลูกแก้ว) ไม่จำเป็น ไม่มีของก็ยังขายได้

(พริตตี้พริกหวาน)ไม่ถึงกับจำเป็น แต่ถ้าจำเป็นต่อกลยุทธ์ทางการตลาดไหม ก็ค่อนข้างจำเป็น

(พริตตี้บีเอ็ม) ไม่จำเป็น ไม่มีก็ได้

(พริตตี้แพรว) ถ้าไม่มีของก็คงขายได้ แต่คงได้น้อย พริตตี้มันเป็นจุดสนใจอย่างหนึ่ง บางทีถ้าไม่มีคนสวย ๆ มายืนมันก็ไม่น่าสนใจ

(พริตตี้บีบี๋) ไม่จำเป็น

(พริตตี้ผักบุ้ง) ไม่จำเป็น

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ไม่ถึงกับจำเป็น

(พริตตี้เปเป้) ไม่เลย

(พริตตี้ตั้งโอ๋) ไม่จำเป็น

อาชีพพริตตี้มีความเหมาะสมกับสังคมไทยอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ก็เหมาะนะ เหมือนกับการที่เรารับเอาวัฒนธรรมใหม่ ๆ เข้ามา ชักจูง สร้างแรงจูงใจ เป็นเทคนิคทางการตลาด

(พริตตี้เจนนี่) บางครั้งก็เหมาะ บางครั้งก็ไม่เหมาะ อย่างบางเวลาที่เขาเอาพริตตี้ไปจัดนอกสถานที่ที่ไม่เหมาะ ถึงแม้ว่าจะสามารถเรียกคนได้มากก็จริง แต่มันไม่เหมาะกับกาลเทศะ

(พริตตี้พราว) ไม่ได้มองว่าเหมาะหรือไม่เหมาะ มันคืออาชีพหนึ่ง มันแล้วแต่คนมองว่าจะเหมาะหรือไม่เหมาะ ถามว่าถ้าไม่มีอาชีพนี้มันก็ไม่มีสีสัน เราก็เหมือนเป็นพนักงานคนนึง เราอาจมีโอกาสมากกว่า ตรงที่เราได้แต่งตัวสวย มีเงินเดือนดีกว่า

(พริตตี้เอิน) มันขึ้นอยู่กับบุคคล บริษัท คอนเซ็ปของงาน บางคอนเซ็ปก็เหมาะ ก็ขึ้นอยู่กับแต่ละบริษัทว่าจะทำให้มีความเหมาะสมไหม

(พริตตี้ต้นข้าว) ก็โอเค ถ้าอยู่ในระดับที่ไม่มากเกินไป ในความคิดพี่ถ้าอย่างใส่ชุดโป๊เกินไปก็ไม่เหมาะสม แต่ถ้าในลิมิตที่พี่ทำ การแต่งตัวไม่โป๊มันจะทำให้อาชีพนี้ดูดี อย่าให้เกินเลยหรือเขาพูดได้ว่า ขายของหรือขายอะไร อย่างนี้คิดว่าไม่เหมาะสม

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) ก็เหมาะนะ แต่ถามว่าจำเป็นไหม ไม่ มันเป็นสีสันของงาน

(พริตตี้ลูกแก้ว) ถ้าใช้อย่างถูกกาลเทศะก็เหมาะสม

(พริตตี้พริกหวาน)ก็เหมาะถ้าไม่เกินกว่าที่สังคมจะยอมรับได้

(พริตตี้บีเอ็ม) ก็เหมาะนะ เพราะเดี๋ยวนี้คนก็ยอมรับกันมากขึ้นแล้ว

(พริตตี้แพรว) แล้วแต่คนมอง ส่วนตัวแล้วก็โอเคไม่เลวร้ายอะไร

(พริตตี้บีบี๋) ก็เหมาะถ้าไม่ทำให้เสื่อมเสียต่อสังคม

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็เหมาะถ้ามีพฤติกรรมที่เหมาะสมไม่เป็นข่าวเสียหายมากเกินไป

(พริตตี้ท็อฟฟี่) ก็เหมาะนะ

(พริตตี้เปเป้) ขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ ถ้าอย่างไปใช้แบบในวัดแต่งตัวไม่เรียบร้อยก็ไม่เหมาะ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) มันคืออาชีพหนึ่งที่สุจริต

อาชีพพริตตี้มีบทบาทในภาคบริการสังคมอย่างไร

(พริตตี้เบนซ์) ไม่ค่อยมี มันเป็นแค่จุดดึงดูดเฉย ๆ กับบทบาทด้านการบริการคงมีไม่มาก เพราะมันไม่ใช่อาชีพที่เป็นการบริการ เพียงแค่เป็นการดูแลลูกค้าให้สนใจในผลิตภัณฑ์ การประชาสัมพันธ์แนะนำสินค้ามากกว่า

(พริตตี้เจนนี่) มี ในเรื่องของการช่วยประชาสัมพันธ์ แนะนำสินค้า

(พริตตี้พราว) พริตตี้ก็คือพนักงานขาย บริการไหมมันก็มีหลายแบบ แต่ส่วนใหญ่คิดว่าไม่เป็นเราไม่ได้บริการอะไรอยู่แล้ว

(พริตตี้เอิน) มี อาชีพพริตตี้ก็เหมือนบริการแหละ นอกจากการโปรโมท เป็นการบริการอย่างหนึ่ง

(พริตตี้ต้นข้าว) จำเป็นในแง่ภาคบริการสังคม โดยเฉพาะ MC ในการบริการ ทั้งตัวลูกค้าและบริษัทก็ได้รับประโยชน์ เราเหมือนเป็นแทนพนักงานของเขา

(พริตตี้กุ๊งกิ๊ง) มีภาพลักษณ์ทางบริการแย่นิดนึง หลาย ๆ อย่างของการแสดงออกของคนหลายคน ทำให้อาชีพนี้แย่ลง ทำให้คนส่วนใหญ่ดูไม่ดี

(พริตตี้ลูกแก้ว) มองว่าเป็นการบริการผู้ผลิตมากกว่าเพราะใช้เป็นตัวกระตุ้นยอดขาย

(พริตตี้พริกหวาน)ก็มีส่วน เพราะมันก็เป็นอาชีพการบริการอาชีพหนึ่ง

(พริตตี้บีเอ็ม) อาชีพพริตตี้ก็เป็นงานบริการนะ

(พริตตี้แพรว) เป็นเรื่องการให้ความสะดวกสบายในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับตัวสินค้าที่เราทำ

(พริตตี้บีบี๋) เป็นนะ อย่างน้อยคนก็อยากเข้ามาดูเข้ามาคุยกับเรา

(พริตตี้ผักบุ้ง) ก็มีความสำคัญในจุดนี้เหมือนกัน เพราะพริตตี้ก็เปรียบเสมือนตัวแทนของบริษัทในการนำเสนอสินค้าแก่ลูกค้า ก็คืองานบริการอย่างหนึ่ง

(พริตตี้ท็อฟฟี่) เป็น เพราะพริตตี้ต้องยิ้มในทุกสถานการณ์ ต้องยิ้มแย้มตลอด

(พริตตี้เปเป้) เป็นการบริการให้ผู้บริโภคได้เห็นของสวย ๆ งาม ๆ มีความสุขทางใจ

(พริตตี้ตั้งโอ๋) อาชีพนี้ก็เป็นงานบริการอย่างหนึ่ง คอยให้ความรู้เกี่ยวกับสินค้า ดูแลลูกค้าบ้าง

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามและแนวคำถามปลายเปิด

แบบสอบถาม

เรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้

คำชี้แจง แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้และสาวพริตตี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเติมคำลงในช่องว่าง หรือกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 20 ปี ☐ 20 – 35 ปี

☐ 36 – 51 ปี ☐ 51 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพสมรส

☐ โสด ☐ สมรส

☐ หย่าร้างหรือแยกทาง ☐ หม้าย (เสียชีวิต)

4. การศึกษา

☐ ประถมศึกษา ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น

☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย,ปวส. ☐ ปริญญาตรี

☐ สูงกว่าปริญญาตรี

5. อาชีพ

☐ นักเรียน/นักศึกษา ☐ รับราชการ

☐ รัฐวิสาหกิจ ☐ ธุรกิจส่วนตัว

☐ พนักงานบริษัทเอกชน ☐ รับจ้าง

☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

6.ภูมิลำเนาของท่าน

☐ เป็นคนกรุงเทพฯ ☐ เป็นคนต่างจังหวัด (ระบุ).....

7.สมาชิกในครอบครัวของท่านมีใครทำงานหรือเคยทำอาชีพพริตตี้หรือไม่

☐ มี (ระบุ)..... ☐ ไม่มี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้และสาวพริตตี้

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1	<u>ภาพลักษณ์ของอาชีพ</u> พริตตี้เปรียบเสมือนตัวแทนของสินค้าและบริการนั้น ๆ		
2	หากไม่มีพริตตี้สินค้าจะไม่ได้รับความสนใจ		
3	มีการจัดงานที่ไหนต้องมีพริตตี้ที่นั่น		
4	หากไม่มีพริตตี้งานนั้นจะไม่ได้รับความสนใจ		
5	การแสดงสินค้า ท่านให้ความสนใจไปที่พริตตี้มากกว่าตัวสินค้า		
6	อาชีพพริตตี้มีความสำคัญต่อการส่งเสริมทางการตลาด		
7	อาชีพพริตตี้เป็นการบริการผู้ผลิต		
8	ความต้องการเห็นสิ่งสวยงามทำให้อาชีพพริตตี้เป็นที่ต้องการ		
9	พริตตี้ผู้ชายนำเสนอสินค้าไม่ได้ดีเท่าพริตตี้ผู้หญิง		
10	พริตตี้มีส่วนทำให้ท่านตัดสินใจซื้อสินค้า		
11	พริตตี้ผู้หญิงสามารถดึงดูดความสนใจผู้ชมในงานได้ดีกว่าพริตตี้ผู้ชาย		
12	อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง		
13	อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่หาเงินได้มาก		
14	อาชีพพริตตี้มีภาพลักษณ์ไปทางลบ เช่น การแอบแฝงการขายบริการทางเพศ		
15	อาชีพพริตตี้เป็นการนำเรือนร่างของผู้หญิงมาแสวงหาผลประโยชน์		
16	อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่เปลืองตัว เช่น การถูกจ้องมองจากผู้ชาย		
17	อาชีพพริตตี้เสี่ยงต่อการถูกลวนลาม		
18	อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มีเกียรติ		
19	อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพเสริมระหว่างเรียน		
20	การทำอาชีพพริตตี้เป็นการช่วยลดภาระทางบ้าน		

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
21	ท่านต้องการเห็นอาชีพพริตตี้เป็นงานประจำ		
22	อาชีพพริตตี้มีความเหมาะสมกับวัยรุ่นปัจจุบัน		
23	อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่จำเป็นต่อสังคมปัจจุบัน		
24	<u>ด้านการแต่งกาย</u> พริตตี้มีการแต่งกายที่ล่อแหลมไปในทางด้านเพศ		
25	การแต่งกายของพริตตี้มีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย		
26	การแต่งกายของพริตตี้ต้องมีความเหมาะสมกับสินค้า		
27	การแต่งกายมิดชิดมีผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีของอาชีพพริตตี้		
28	<u>ด้านบุคลิกภาพ</u> ความสวยมีความสำคัญต่ออาชีพพริตตี้		
29	รูปร่างที่ได้สัดส่วนมีความสำคัญต่ออาชีพพริตตี้		
30	พริตตี้จำเป็นต้องพูดเชื้อเชิญลูกค้า		
31	พริตตี้มีความกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว		
32	พริตตี้ที่ดีต้องให้บริการแก่ลูกค้าด้วยความเอาใจใส่		
33	ในการอธิบายข้อมูลหากใช้พริตตี้จะน่าฟังกว่า		
34	พริตตี้ที่ดีต้องมีความยิ้มแย้มแจ่มใสขณะทำงาน		
35	พริตตี้มีความอดทนต่อสิ่งยั่วยุขณะทำงาน		
36	พริตตี้สามารถแก้ไขสถานการณ์ล่วงหน้า		
37	พริตตี้ที่ดีต้องสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลสินค้าถูกต้อง		
38	<u>ด้านการศึกษา</u> ควรมีการกำหนดการศึกษาขั้นต่ำของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้		
39	นิสิตนักศึกษามีความเหมาะสมกับการประกอบอาชีพพริตตี้		
40	ภาพลักษณ์การเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลส่งผลให้อาชีพพริตตี้มีภาพพจน์ที่ดี		
41	การสนับสนุนทุนการศึกษาที่เพียงพอแก่เยาวชนทำให้ความสนใจอาชีพพริตตี้น้อยลง		
42	<u>ด้านอายุ</u> พริตตี้ควรมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป		
43	ควรกำหนดอายุของพริตตี้กับงานให้มีความหมาะสมกัน		

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
44	<u>ด้านรายได้</u> การมีรายได้สูงของพริตตี้ มีผลต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของพริตตี้		
45	รายได้ที่ดีของอาชีพพริตตี้ส่งผลให้พริตตี้ไม่คิดหางานอื่นทำ		

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำหรับการเสียสละเวลาของท่านในการตอบแบบสอบถาม

แนวคำถามปลายเปิด

เรื่อง ภาพลักษณ์ในการนำเสนอตัวตนคนพริตตี้

คำชี้แจง แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแนวคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 เป็นแนวคำถามเกี่ยวกับด้านภาพลักษณ์ของสาวพริตตี้

ตอนที่ 3 เป็นแนวคำถามเกี่ยวกับด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้

ตอนที่ 1 แนวคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเติมคำลงในช่องว่าง หรือกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 20 ปี ☐ 20 – 35 ปี

☐ 36 – 51 ปี ☐ 51 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพสมรส

☐ โสด ☐ สมรส

☐ หย่าร้างหรือแยกทาง ☐ หม้าย (เสียชีวิต)

4. การศึกษา

☐ ประถมศึกษา ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น

☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย,ปวส. ☐ ปริญญาตรี

☐ สูงกว่าปริญญาตรี

5. อาชีพ

☐ นักเรียน/นักศึกษา ☐ รับราชการ

☐ รัฐวิสาหกิจ ☐ ธุรกิจส่วนตัว

☐ พนักงานบริษัทเอกชน ☐ รับจ้าง

☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

6. ภูมิลำเนาของท่าน

☐ เป็นคนกรุงเทพฯ ☐ เป็นคนต่างจังหวัด (ระบุ).....

7. สมาชิกในครอบครัวของท่านมีใครทำงานหรือเคยทำอาชีพพริตตี้หรือไม่

☐ มี (ระบุ)..... ☐ ไม่มี

ตอนที่ 2 แนวคำถามเกี่ยวกับด้านภาพลักษณ์ของสาวพริตตี้

ด้านการแต่งกาย

1. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับรูปแบบการแต่งกายของสาวพริตตี้

……

……

2. ท่านคิดว่าความเหมาะสมเรื่องการแต่งกายของสาวพริตตี้ควรมีลักษณะอย่างไร

.....

.....

3. ท่านคิดว่าการแต่งกายของสาวพริตตี้มีผลต่อภาพรวมของอาชีพพริตตี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

4. ท่านเห็นด้วยหรือไม่หากมีการควบคุมเรื่องการแต่งกายของสาวพริตตี้ เพราะเหตุใด

.....

.....

ด้านบุคลิกภาพ

5. คนที่จะมาเป็นพริตตี้ควรมีบุคลิกภาพอย่างไร

.....

.....

6. วิธีการนำเสนอสินค้าของสาวพริตตี้ที่ท่านเคยเห็นเป็นอย่างไร

……

……

ด้านการศึกษา

7. ปัจจุบันนิสิตนักศึกษานิยมหันมาประกอบอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพเสริมกันมาก ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร

……

……

8. ท่านคิดว่าภาพลักษณ์การเป็นนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลมาประกอบอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพเสริม ส่งผลต่อภาพพจน์อาชีพพริตตี้หรือไม่ อย่างไร

……

……

9. ท่านคิดว่าอาชีพพริตตี้จำเป็นต้องมีความรู้ระดับใด

……

……

ด้านอายุ

10. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อความเหมาะสมด้านอายุของสาวพริตตี้

……

……

11. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการออกกฎหมายกำหนดอายุขั้นต่ำของผู้ประกอบอาชีพพริตตี้ เพราะเหตุใด

……

……

ด้านรายได้

12. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรในด้านรายได้ของอาชีพพริตตี้

.....

.....

13. ท่านคิดว่าหากลดค่าจ้างของสาวพริตตี้ลงจะทำให้เด็กผู้หญิงให้ความสนใจต่ออาชีพนี้ลดลงด้วยหรือไม่

……

……

ตอนที่ 3 แนวคำถามเกี่ยวกับด้านภาพลักษณ์ของอาชีพพริตตี้

14. ท่านทราบหรือไม่ว่าอาชีพพริตตี้มีหน้าที่อย่างไร

……

……

15. ตามงานแสดงสินค้าเรามักจะพบพริตตี้ได้ทั่วไป ท่านคิดว่าในงานแสดงสินค้าต่าง ๆ จำเป็นต้องมีพริตตี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

……

.....

16. ท่านคิดว่าพริตตี้ผู้หญิงกับพริตตี้ผู้ชาย ใครสามารถดึงดูดความสนใจของลูกค้าได้มากกว่ากัน เพราะเหตุใด

……

……

17. ท่านคิดว่า “พริตตี้” จำเป็นต้องสวยหรือไม่ เพราะเหตุใด

……

……

18. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับคำกล่าวที่ว่า “พริตตี้เปรียบเสมือนตัวแทนสินค้า การมีพริตตี้ทำให้สามารถจดจำตัวสินค้าได้ง่ายขึ้น”

.....

.....

19. ท่านคิดว่าอาชีพพริตตี้มีเกียรติ มีศักดิ์ศรีอย่างไร

……

……

20. ท่านคิดว่ารัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรเข้ามาดูแลอาชีพพริตตี้อย่างไร

……

……

21. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับการออกกฎหมายห้ามจ้างเยาวชนมาเป็นพริตตี้ เพราะเหตุใด

.....

.....

22. กรณีการประกอบอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพเสริมในระหว่างเรียน ท่านเห็นด้วยหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

23. หากอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ไม่ควรแก่การสนับสนุน ท่านคิดว่ารัฐบาลหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีวิธีการแก้ไขปัญหานี้อย่างไร

……

……

24. หากกล่าวว่าอาชีพพริตตี้เป็นการนำเรือนร่างของผู้หญิงมาเป็นจุดขาย ถือเป็นการเอาเปรียบและกดขี่ผู้หญิง ท่านเห็นด้วยหรือไม่ เพราะเหตุใด

……

……

25. ท่านคิดว่าอาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่ก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาหรือไม่ เช่นการมีค่านิยมฟุ่มเฟือยของเด็ก การขายบริการ เพราะเหตุใด

……

……

26. ท่านคิดว่าหากจะทำให้อาชีพพริตตี้เป็นอาชีพที่มั่นคง และมีศักดิ์ศรีเท่ากับอาชีพอื่น ๆ สามารถทำได้อย่างไร

.....

.....

27. ท่านคิดว่าอาชีพพริตตี้มีบทบาทในภาคบริการต่อสังคมอย่างไร

……

……

28. ท่านคิดว่าอาชีพพริตตี้มีความเหมาะสมกับสังคมไทยหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

29. ท่านคิดว่าสังคมไทยจำเป็นต้องมีอาชีพพริตตี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

……

……..

30. ท่านคิดว่าอาชีพพริตตี้มีประโยชน์ต่อสังคมหรือไม่ เพราะเหตุใด

……

……

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำหรับการเสียสละเวลาของท่านในการตอบคำถาม

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล	นางสาวอารีวรรรณ หัสดิน
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 19 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	จังหวัดนครนายก
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ประวัติศาสตร์) มหาวิทยาลัยบูรพา